

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

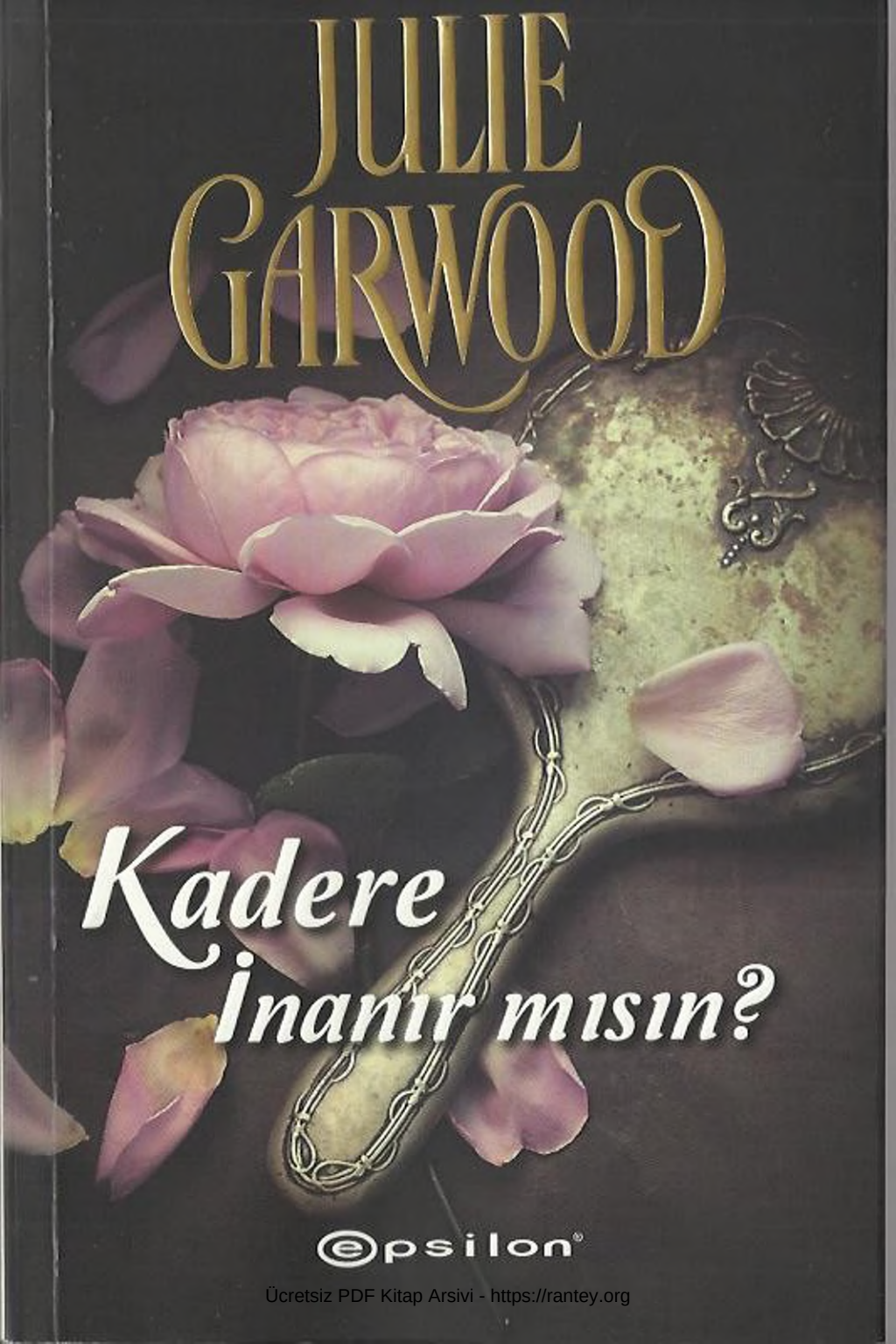
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JULIE
GARWOOD

*Kadere
inanır mısın?*

epsilon®

New York Times çok satanlar yazarı Julie Garwood okurlarını bir kez daha nefes kesen sürükleyici bir aşk hikâyesinin derinliklerine çekiyor...

Christina Bennett Londra sosyetesini kasıp kavurmaktaydı. Göz alıcı güzel, Lyonwood Markisi Lyon bir gece ona etkileyici ve duygusal bir öpücük verene kadar gizemli geçmişinin sırlarını herkesten saklayabilmişti. Bir korsanın tutkusuna sahip kibirli bir soylu olan Lyon, sakın duruşunun altında için için yanan vahşi ateşin tadına baktığı an Christina'ya sahip olacağına dair ant içti...

Fakat cesur ve cürekâr Christina o kadar kolay fethedilmeyecekti. Kalbinin ve kaderinin efendisi olan Christina markinin baştan çıkarıcı okşamalarına karşı koymalı mıydı? Aşkına teslim olmaya cesaret edemiyordu. Çünkü o zaman değerli sırrından ve çizilen kaderinden vazgeçmek zorunda kalacaktı...

ISBN 978-9944-82-821-5

9 789944 828215

₺25

[facebook.com/EpsilonYayinevi](https://www.facebook.com/EpsilonYayinevi)

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <http://rantey.org>

**www.facebook.com/groups/ekitaphane
Tarama- Sabiha**

Önsöz

Kara Tepeler, Amerika, 1797

Rüya avına çıkma zamanı gelmişti.

Şaman Yüce Ruh'un ona bir işaret göndermesini bekliyordu. Aylar akıp giderken tanrılar hâlâ onu görmezden geliyordu. Ama şaman sabırlı bir adamdı. Şikâyet etmeksizin her gün dua etmeye devam ediyor ve mütevazı talebinin duyulmasını bekliyordu.

Sonraki gecelerde, ay kalın bir sis perdesiyle örtülünce, kutsal adam vaktin geldiğini anladı. Yüce Ruh onu duyumuştı.

İ lemen hazırlıklarına başladı. Kutsal tozlarını, çingırağını ve davulunu alıp dağın zirvesine yavaşça tırmanmaya koyuldu. Zorlu yolculuğunu ilerleyen yaşını ve kararlılığını test etmek için kötü ruhların gönderdiğinden emin olduğu yoğun sis daha da zorlaştırdı.

Yaşlı adam zirveye varır varmaz Bitterroot Vadisi'ne bakan tepenin ortasında küçük bir ateş yaktı. Yüzü güneşe

dönük olacak şekilde alevlerin yanına oturdu. Sonra tozlarına uzandı.

Önce ateşe adaçayı serpti. Şaman kötü ruhların bu tozun keskin kokusundan nefret ettiklerini biliyordu. Koku kötülük yapmaya son verip dağı terk etmelerini sağlayacaktı.

Ertesi sabah sisin dağdan kalkması kutsal adama sorun çıkaran varlıkların kovulduğunu gösteren bir işaretti. Şaman adaçayı tozunun geri kalanıyla alevlere tütüsü eklemeye başladı. Kutsal bufalo çayır otunun eklenmesiyle koku tatlılık kazandı. Tütüsü havayı temizleyecek ve iyi tanrıları çekecekti.

Üç gün ve gece boyunca şaman ateşin yanından ayrılmadı. Oruç tutup dua etti ve dördüncü günün sabahında çingırağıyla davulunu eline aldı. Sonra Yüce Ruh'u yakınına çekmek için ilahi söylemeye başladı.

Dördüncü gecenin en karanlık saatlerinde şamanın fedakârlığı ödüllendirildi. Yüce Ruh ona beklediği rüyayı gönderdi.

Kutsal adam uyurken, zihni aniden görüntüye uyandı. Güneş karanlık gökyüzünde belirdi. Gördüğü küçük kara nokta giderek büyüyüp biçim kazandı ve en sonunda sihirli bir şekilde bir bufalo sürüsüne dönüştü. Görkemli hayvanlar bulutların üzerinde ona doğru gümbür gümbür ilerliyordu. Kanatlarının uçları beyaz olan gri bir kartal üzerlerinden uçarak onlara önderlik ediyordu.

Bufalo sürüsü yaklaşırken bazılarının yüzü kutsal adamın öbür dünyaya göç eden atalarının yüzüne büründü. Annesini, babasını ve erkek kardeşlerini de gördü. Sonra ikiye ayrılan sürünün tam ortasında gösterişli bir dağ asla-

nı belirdi. Hayvanın yıldırım kadar beyaz kürkü hiç şüphesiz Yıldırım Perisi'nin işi olmalıydı ve Yüce Ruh aslanın gözlerine gökyüzünün rengini vermişti.

Bufalo sürüsü aslanın etrafını sararken rüya aniden sona erdi.

Kutsal adam ertesi sabah köyüne döndü. Kız kardeşi ona yemek hazırladı. Karnını doyurduktan sonra Gri Kartal isimli güçlü bir savaşçı olan Dakota liderine gitti. Liderine insanlara rehberlik etmeye devam etmesi gerektiğini söyledi. Kutsal adam gördüğü rüyanın geri kalanını kendine sakladı çünkü rüyanın anlamı henüz tam olarak ortaya çıkmamıştı. Ve sonra boyalarını kullanarak rüyasını hatırlamak üzere çadırına döndü. Yumuşak bir geyik derisinin üzerine bir bufalo dairesi çizdi. Ortaya dağ aslanını yerleştirip hayvanın kürkünün hatırladığı kadar beyaz olmasına, gözlerinin de gökyüzü kadar mavi olmasına özen gösterdi. Çizimi bitince boyanın kurumasını bekledi, ardından deriyi dikkatle katlayıp kaldırdı.

Rüya şamanın aklına takılmaya devam etti. Liderine iç rahatlatıcı bir mesaj vermeyi ummuştu. Gri Kartal acı çekiyordu. Şaman, dostunun liderliği daha genç, daha zinde bir savaşçıya devretmek istediğini biliyordu. Kızı ve torunu elinden alındığından beri liderin kalbi insanlarına ait değildi. Yüreği karamsarlık ve öfke doluydu.

Kutsal adam dostunu teselli edemedi. Ve ne kadar denediyse de Gri Kartal'ın ıstırabını dindiremedi.

İstiraptan efsane doğdu.

Gri Kartal'ın kızı Merry ve torunu ölümden döndü.

Dakota kadınları ailenin Merry ve Beyaz Kartal'ın öldürüldüğünü düşündüğünü biliyorlardı. Kableden kovu-

lanların aşğılık lideri Gri Bulut nehrin kenarındaki savaşı bilerek yol açmıştı. Kocasının eşi ve oğlunun diğerleriyle birlikte akıntıya kapılıp sürüklendiğine inanması umu- duyla Merry'nin giysilerinin parçalarını nehir yatağına bı- rakmıştı.

Kabile hâlâ yas tutuyor olmalıydı. Merry'ye sonsuzluk kadar uzun bir zaman geçmiş gibi gelse de saldırıdan bu yana sadece on bir ay geçmişti. Saz bastonunda dikkatle hesap tutmuştu. Artık on bir çizik vardı. Dakota hesabına göre bir yılın dolması için iki çizgiye daha ihtiyaç vardı.

Eve dönüşü zor olacaktı. Kabile Beyaz Kartal'ı aileye tekrar kabul edecekti. Merry oğlu için endişelenmiyordu. O ne de olsa kabile lideri Gri Kartal'ın ilk torunuydu. Evet, geri dönmesi sevinçle karşılanacaktı.

Endişesi Christina içindi.

Merry içgüdüsel bir şekilde kızına sıkıca sarıldı. "Yakın- da, Christina," dedi kısık bir sesle. "Yakında evde olacağız."

Christina annesinin sözünü umursamış görünmüyordu. Erkek kardeşinin yanında yürümeye kararlı olan ye- rinde durmayan iki yaşındaki çocuk annesinin kucakından kurtulup alacalı atın sırtından atlamaya çalışıyordu. Mer- ry'nin altı yaşındaki oğlu kısırağın yamaçtan vadiye inme- sine önderlik ediyordu.

"Sabırlı ol, Christina," diye fısıldadı Merry. Sözlerini vurgulamak için kızını bir kez daha hafifçe sıktı.

"Kartal." Christina kardeşinin adını söyleyerek sızlandı.

Kız kardeşinin seslendiğini duyan Beyaz Kartal arkasına döndü. Ona gülümsedikten sonra yavaşça kafasını salladı. "Annemizin sözünü dinle," dedi.

Christina kardeşinin sözüne aldırış etmedi. Bir kez

daha annesinin kucagından kurtulmaya çalıştı. Ufaklık uyarıları anlayamayacak kadar küçüktü. Atın tepesiyle sert zemin arasındaki mesafe oldukça fazla olsa da Christina ürkmüş görünmüyordu.

"Kartal'ım," diye bağırdı Christina.

"Kardeşin yamaçtan aşağı inmemiz için bize önderlik etmek zorunda Christina," dedi Merry. Hırsız çocuğu sakinleştirmeyi umarak sesinin yumuşak çıkmasına özen gösterdi.

Christina aniden dönüp annesine baktı. Mavi gözleri haylazlıkla parlıyordu. Merry kızının yüzündeki hoşnutsuz ifadeyi görünce gülümsemeden edemedi. "Kartal'ım," diye bağırdı çocuk.

Merry yavaşça kafasını salladı. "Kartal'ım," diye bağırdı Christina tekrar annesine kaşlarını çatarak.

"Senin Kartal'ım," dedi Merry iç çekerek. Ah Christina'nın alçak sesle konuşmayı öğrenmesini ne de çok isterdi. Şimdiye kadar bu ders başarısızlığa uğramıştı. Küçük olmasına rağmen kızın dallardaki yaprakları titretecek kadar güçlü bir sesi vardı.

"Benim annem," diye bağırdı Christina tombul parmaklarıyla Merry'nin göğsünü dürterek.

"Senin annen," diye karşılık verdi Merry. Kızını öptü ve yüzünü çevreleyen açık sarı lüleleri okşadı. "Senin annen," diye tekrarladı çocuğa sıkıca sarılarak.

Yatışan Christina annesinin göğsüne yaslanıp Merry'nin örgülerinden birine uzandı. Örgünün ucunu yakalayınca annesinin saçını çilli burnuna sırtmaya başladı ve diğer elinin başparmağını ağzına sokup gözlerini kapadı. Birkaç dakika içinde derin bir uykuya daldı.

Merry hassas cildini ögle güneşinden korumak için bufalo derisini kızının üstüne çekti. Uzun yolculuğun Christina'yı yorgun düşürdüğü belliydi. Ve son üç aydır epey acı çekmişti. Merry çocuğun uyuyabilmesini mucize olarak görüyordu.

Christina Beyaz Kartal'ın izinden gitmeye başlamıştı. Onun her hareketini taklit ediyordu ama yine de Merry bebeğin bizzat dikkatini çektiğinin de farkındaydı. Annesi onu terk etmişti ve Merry kızın yeni annesinin ve erkek kardeşinin ortadan kaybolmasından endişe ettiğini biliyordu. Ufaklık son derece sahiplenici bir tavır sergilemeye başlamıştı ve Merry bunun zamanla azalmasını umuyordu.

"Bizi ağaçlardan izliyorlar," dedi Beyaz Kartal annesine. Durdu ve annesinin nasıl bir tepki vereceğini bekledi.

Merry kafasını salladı. "Devam et oğlum. Ve unutma, en yüksek çadıra vardığında dur."

Beyaz Kartal gülümsedi. "Büyükbabamın çadırının nerede olduğunu hâlâ hatırlıyorum," dedi. "Buradan sadece on bir ay uzak kaldık," diye ekledi saz bastonu işaret ederek.

"Hatırlamana sevindim," dedi Merry. "Babanı ve büyükbabanı ne kadar sevdiğini de hatırlıyor musun?"

Çocuk kafasını salladı. İfadesi ciddileşti. "Babam için çok zor olacak, değil mi?"

"O onurlu bir adam," dedi Merry. "Evet, onun için çok zor olacak, fakat zamanla bunun önemini olmadığını anlayacaktır."

Beyaz Kartal omuzlarını dikleştirip tepeden aşağı inmeye devam etti.

Bir savaşçı gibi yürütüyordu. Kibirli yürüyüşü babasının-kiyle neredeyse aynıydı. Merry'nin kalbi oğlu için duydu-ğu gururla sızladı. Beyaz Kartal eğitimini tamamladığında halkının lideri olacaktı. Savaşçılarını yönetmek onun kade-riydi, tıpkı kollarında masum bir şekilde uyuyan soluk be-nizli bebeği yetiştirmenin Merry'nin kaderi olduğu gibi.

Merry yaklaşan yüzleşme dışında hiçbir şey düşünme-meye çalıştı. Bakışlarını köyün girişine doğru kısrağa reh-berlik eden oğlunun omuzlarına çevirdi ve şamanın kor-kularından sıyrılması için öğrettiği duayı usulca okumaya başladı.

Yüzü aşkın Dakota Merry ve Beyaz Kartal'a bakıyordu. Hiç kimse tek kelime etmiyordu. Beyaz Kartal dosdoğru ilerleyip liderin çadırına varınca durdu.

Yaşlı kadınlar Merry'nin atının etrafını sarana dek yak-laşular. Şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu. Birkaç ka-dın tenini hissederse gördüğü şeyin gerçek olduğuna ikna olacakmış gibi uzanıp Merry'nin bacağına dokundu.

Ona dokunup iç çektiler. Merry bu sevgi gösterisine gülümseyerek karşılık verdi. Kafasını kaldırdığında koca-sının kız kardeşi Günebakan'ı gördü. Sevgili dostu sakla-madan ağlıyordu.

Gök gürültüsü aniden sessizliği bozdu. Zemin vadiye geri dönen atların gümbürtüsüyle titremeye başladı. Sa-vaşçıların Merry'nin geri döndüğü haberini aldıkları bel-liydi. Merry'nin kocası Kara Kurt onlara önderlik ediyor olmalıydı.

Kızılderili savaşçılar atlarından inerken çadırın kanadı açıldı. Merry babasına baktı. Gri Kartal çadırın girişinde durup uzunca bir süre onu süzdü. Yıpranmış yüzünden

şaşkınlığı okunabiliyordu ama gözleri çok geçmeden usulca doldu.

Herkes dönmüş lideri izliyordu. İşaret vermesini bekliyorlardı. Merry ve oğlunu aileye yeniden kabul etmek Gri Kartal'ın göreviydi.

Kara Kurt gidip yanında durunca Gri Kartal kafasını çevirdi. Merry itaatkâr bir şekilde hemen başını eğdi. Elleri titremeye başladı, kalbinin Christina'yı uyandıracak kadar güçlü bir şekilde attığını düşündü. Kocasına bakarsa kontrolünü kaybedeceğini biliyordu. Gözyaşlarına hâkim olmayacağından emindi. Fakat bu asil bir davranış olmazdı, duygularını bu şekilde belli etmesi gururlu kocasını utanırdı.

Onurlu bir davranış da olmazdı. Merry Kara Kurt'u seviyordu ama onu son gördüğünden beri şartlar oldukça değişmişti. Kocasını onu kollarının arasına almadan önce önemli bir karar vermek zorundaydı.

Lider aniden ellerini Yüce Rulı'a doğru kaldırdı. Avucu güneşe bakıyordu.

İşaretin verilmesiyle vadide sevinç dolu tezahüratlar yükseldi. Merry'nin oğluna önce büyükbabası, sonra babası sarılırken karışıklık çıktı.

Christina Merry'nin kollarında kıpırdandı. Bufalo derisi bebeğin üstünü örtse de hareketi fark eden kadınlardan bazıları nefesini tuttu.

Kara Kurt oğlunu tutuyordu ama bakışları karısının üstündeydi. Ona ürkek bir bakış atmaya cesaret eden Merry memnuniyetle gülümsediğini görünce gülümseyerek karşılık vermeye çalıştı.

Kara Kurt birkaç kez kafasını sallayarak ne kadar mutlu

olduğunu belli ettikten sonra yavaşça onun yanına doğru ilerledi.

Kutsal adam arınma çadırının dışında durmuş yeniden bir araya gelenleri izliyordu. Rüyasında neden Merry'nin yüzünü ya da Beyaz Kartal'ın yüzünü görmediğini artık biliyordu. Rüyanın geri kalanının anlamı ise zihnini kurcalamaya devam ediyordu. "Ben sabırlı bir adamım," diye fısıldadı ruhlara. "Bağışları sırasıyla kabul edeceğim."

Şaman olup biteni izlerken lider için bir yol açıldı. Kızılderili savaşçılar Merry'yi görmezden gelip Kara Kurt ve oğlunun etrafında toplandılar. Liderin kızına ne söyleyeceğini duymak isteyen kadınlar tekrar öne çıktılar.

Kızılderili savaşçılarından hevesli olanlar neşeyle çığlık atmaya başladılar. Tiz ses Christina'nın irkilerek uyanmasına neden oldu.

Gri Kartal Merry'nin yanına vardığı sırada karanlık örtüden pek hoşlanmayan bebek bufalo derisini üzerinden itti.

Merry kimin daha şaşkın görüldüğünden emin olamadı. Christina karşısında duran iriyarı adama adeta büyülenmiş gibi bakıyordu. Biraz da kararsızdı, başparmağını ağzına sokup annesinin göğsüne sokuldu.

Gri Kartal şaşkınlığını gizlemeye çalışmadı. Uzun bir süre çocuğa baktıktan sonra kızına döndü. "Bize anlatacağın çok şey var kızım," dedi.

Merry gülümsedi. "Açıklayacağım çok şey var baba."

Christina annesinin gülümsediğini gördü. Başparmağını ağzından çıkarıp merakla etrafına baktı. Erkek kardeşinin yabancılardan oluşan bir kalabalığın ortasında durduğunu görünce iki elini de ona uzatarak, "Kartal," diye seslendi.

Gri Kartal bir adım geri çekilip torununa baktı.

Christina kardeşinin gelip onu almasını bekliyordu. İsteği hemen yerine getirilmeyince kırırdanarak annesinin kucağından inmeye çalıştı. "Benim Kartal'ım, anne," diye bağırdı.

Merry kızına aldırış etmeyip kocasına baktı. Kara Kurt'un yüzündeki ifade sert ve kayıtsızdı. Bacakları iki yana ayırık, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş halde duruyordu. Merry kocasının Christina'nın ona anne diye seslendiğini duyduğunu biliyordu. Bebek Siyu dilini Dakotalı çocuklar kadar iyi konuşuyordu ve bütün köyün duyabileceği kadar yüksek bir sesle isteğini dile getirmişti.

Günebakan arkadaşının atından inmesine yardım etmek için koştu. Merry Christina'yı ona verirken çocuğu sıkıca tutmasını söyleyecek oldu ama geç kaldı. Christina kolayca kayıp bezli poposunun üstüne düştü. Günebakan ya da Merry ona ulaşmadan ufaklık Gri Kartal'ın bacaklarına tutunarak yerden doğruldu ve kıkırdanarak kardeşine doğru koştu.

Hiç kimse bu güzel beyaz tenli bebek hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Merakını gizleyemeyen birkaç yaşlı Kızılderili kadın Christina'nın altın lülelerine dokunmak için uzandı. Küçük kız ona dokunmalarına izin verdi. Dizlerine bile gelmediği kardeşinin yanında durup duruşunu taklit ederek onun elini tuttu.

Christina dokunulmayı umursamasa da erkek kardeşinin yanında kimsenin olmasını istemediğini açıkça belirtti. Lider torununa tekrar sarılmak istediğinde onun ellerini itti ve "Benim Kartal'ım," diye bağırdı.

Merry kızının davranışı karşısında utandı. Christina'yı

kapıp babasına hafifçe gülümsedikten sonra oğluna fısıldadı: "Babanla git." Kara Kurt aniden dönüp Gri Kartal'ın çadırında gözden kaybolmuştu.

Christina kardeşinden ayrılır ayrılmaz ağlamaya başladı. Merry onu kucağına alıp yatıştırmaya çalışsa da başarılı olamadı. Ufaklık yüzünü annesinin boynuna gömüp sızlanmaya devam etti.

Arkadaşları hemen Merry'nin etrafını sardı. Kocasına ve liderine her şeyi anlatana kadar kimse çocuk hakkında soru sormaya cesaret edemese de her biri gülümseyip bebeğin yumuşak tenini okşadı, hatta bazıları ufaklığa ninni bile söyledi.

Tam o sırada dikkatini çekince Merry gidip şamanın karşısında durdu ve beceriksizce eğilerek selam verdi.

"Evine hoş geldin evladım," dedi kutsal adamı onu selamlarken.

Merry kızının haykırıışları yüzünden kutsal adamı güçlkle duyabildi. "Seni özledim Wakan," dedi ve ağlayış kulak tırmalayan bir boyuta ulaşan Christina'yı hafifçe sallamaya başladı. "Sus bebeğim." Şamana dönüp sözlerini sürdürdü. "Kızın dişi bir aslan gibi kükrüyor. Belki de zamanla öğrenir..." Adamın yüzünde beliren şaşkın ifadeyi görünce duraksadı. "Ilasta mısın Wakan?" diye sordu endişeli bir sesle.

Kutsal adam kafasını salladı. Merry Christina'ya dokunmak için uzanan adamın ellerinin titrediğini fark etti. "Sağları beyaz bir yıldırım gibi."

Christina aniden dönüp şamana baktı. Çok geçmeden huysuzluğunu unutup başının tepesinden ayın tüyleri çıkmış tuhaf görünümlü adama gülümsedi.

Merry şamanın nefesini tuttuğunu duydu. Adam hasta gibi görünüyordu. "Kızımın adı *kutsal olan* anlamına gelen Christina," dedi. "Kalmamıza izin verilirse bir Dakota ismine ve senin kutsamana ihtiyaç duyacak."

"O dişi bir aslan," dedi şaman. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Kalacak, Merry. Çocuğun için endişelenme. Buffalo onu koruyacak. Ruhlar babana ve kocana nasihat verecek. Sabırlı ol evladım. Sabırlı ol."

Merry şamana daha fazla soru sormak istese de bekleme emrini göz ardı edemezdi. Christina'ya verdiği tepki yüzünden şaşkındı. Ancak daha fazla endişelenmesine fırsat kalmadan Günebakan clinden tutup onu evine doğru çekti.

"Yorgun görünüyorsun Merry, aç olmalısın. Çadırıma gel, öğle yemeğimizi paylaşırız."

Merry kafasını salladı. Açıklıkta arkadaşını takip etti. Günebakan'ın evindeki yumuşak battaniyelere yerleştikten sonra kızımın karnını doyurup çadırı keşfetmesine izin verdi.

"Buradan çok uzun süre ayrı kaldım," diye fısıldadı Merry. "Ama geri döndüğümde kocam yanıma gelmedi."

"Kara Kurt seni hâlâ seviyor," diye karşılık verdi Günebakan. "Kardeşim senin yasını tuttu Merry."

Merry tek kelime etmeyince Günebakan sözlerini sürdürdü. "Aramıza ölümden döndün. Saldırıdan sonra, kimse seni ya da Beyaz Kartal'ı bulamayınca, bazılarımız nehrin sizi sürüklediğini sandı. Kara Kurt buna inanmadı. Hayır, sizi onların yaz köyünde bulacağını düşünerek sürgünlere karşı yapılan saldırıya önderlik etti. Eli boş dönünce içini derin bir üzüntü kapladı. Ve şimdi aramızda-

sın Merry, fakat başka bir erkeğin çocuğunu beraberinde getirdin.”

Günebakan döntüp Christina’ya baktı. “Kocanın beyaz erkeklerden ne kadar nefret ettiğini biliyorsun Merry. Bana kalırsa yanına gelmemesinin sebebi bu. Neden bu bebeği sahiplendin? Annesine ne oldu?”

“Annesi öldü,” diye yanıtladı Merry. “Bu uzun bir hikâye dostum ve bildiğin gibi öncelikle kocamla babama açıklamalıyım. Fakat sana şu kadarını söyleyeyim... Kabile Christina’yı kabul etmeye razı olmazsa ben de gitmek zorunda kalırım. O artık benim kızım.”

“Ama onun teni beyaz,” diyerek karşı çıktı Günebakan. Merry’nin şiddetli savunması karşısında şaşırđığı açıktı.

“Ten rengini fark ettim,” dedi Merry gülümseyerek.

Günebakan arkadaşının espri yaptığını fark edince kahlkaha attı. Christina hemen bu sesi taklit etti. “Çok güzel bir çocuk,” dedi Günebakan.

“Annesi gibi onun da temiz bir kalbi olacak,” dedi Merry.

Günebakan Christina’nın ters çevirdiğı kil kavanozu almaya gitti. Merry bebeğın yere saçtığı şıfalı otları toplarken, “Çok meraklı bir çocuk,” dedi kızının davranışları için özür dileyerek.

Günebakan yeniden kahlkaha attı. Çadır güçlü bir rüzgâr çıkmış gibi göründü bir an için. Bebek sesi tekrar taklit etti.

“Bu kadar neşeli bir çocuğı sevmemek mümkün değıl,” dedi Günebakan. Gülümsemesi kaybolurken ekledi: “Ama kocanın onu asla kabul etmeyeceğini biliyorsun.”

Merry arkadaşıyla tartışmadı. Günebakan’ın yanılıyor

olması için dua etti. Kara Kurt'un Christina'yı kızı olarak kabul etmesi gerekiyordu. Kocasının yardımını olmadan Merry ufaklığın annesine verdiği sözü tam olarak yerine getiremezdi.

Günebakan bebeği kollarına alma isteğine karşı koya-madı. Christina'ya uzandı ama ufaklık onun etrafından dolanıp Merry'nin kucasına oturdu.

"Benim yerime Christina'ya bakabilirsen biraz dinlen-mek istiyorum." Arkadaşının hevesle kafasını salladığını görünce ekledi: "Ama seni uyarmalıyım. Christina yara-maz bir çocuk ve hiçbir şeyden korku duymayacak kadar meraklı."

Günebakan Merry ve Christina'nın yanlarında kalma-sı için kocasından izin almak üzere çadırdan ayrıldı. Geri döndüğünde Merry'yi uyurken buldu. Christina annesi-nin karnına sokulmuştu. Merry'nin kolu bebeğin üzerin-deydi. Ufaklık da uyuyordu. Başparmağı ağzında, Mer-ry'nin örgülerinden biri ise yüzündeydi.

Merry ve kızı birkaç saat uyudu. Güneş batarken Merry Christina'yı yıkamak için nehre götürdü. Günebakan kol-larında temiz giysilerle onları takip etti.

Bebek suya bayılıyordu. Hava oldukça sıcaktı, bu yüz-den serin su şıptısı çocuğun hoşuna gidiyordu. Öyle ki karşı koymaksızın Merry'nin saçlarını yıkamasına bile izin verdi.

Merry kızıyla sudan çıkarken Kara Kurt aniden karşı-larında belirdi. Elleri belinde, nehir yatağında duruyordu - meydan okur gibi bir duruşu vardı ama Merry gözlerin-deki merhameti görebiliyordu.

Bu şefkat gösterisi karşısında kafası karışan Merry gi-

yinmek ve Christina'yı giydirmek için kocasından uzaklaştı.

Kara Kurt Merry'nin işini bitirmesini bekledikten sonra kız kardeşine çocuğu götürmesini işaret etti. Günebakan Christina'nın ellerini annesinden koparmak zorunda kaldı. Küçük kız huysuz bir şekilde bağırdı ama Merry kocasının emrine karşı çıkmadı. Günebakan'ın çocuğuna bakacağını biliyordu.

Yalnız kalır kalmaz Merry yüzünü kocasına çevirdi. Esir alındıktan sonra başına gelenleri anlatırken sesi titredi.

"İlk başta liderleri Gri Bulut'un seninle değiş tokuş yapabilmek için bizi esir aldığını sandım. Birbirinizden ölesiye nefret ettiğinizi biliyordum ama bizi öldürmek istediğini hiç düşünmedim. Birkaç gün - ve ayın yeterince parlak olduğu gecelerde - yolculuk yaptık, en sonunda beyaz patikalı kahverengi vadinin üzerinde kamp kurduk. Gri Bulut'tan başka kimse bize dokunmadı. Diğerlerine karımı ve oğlumu öldüreceğini söyleyerek böbürlendi. Kendi şerefsizliği yüzünden seni suçladı."

Merry hikâyesine ara verince Kara Kurt kafasını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Merry derin bir nefes aldıktan sonra sözlerine devam etti. "Oğlumuzu öldürdüğünü sana kadar dövdü. Sonra bana döndü..."

Sesi titreyen Merry dönüp nehre baktı. "Beni bir erkeğin isteksiz bir kadını kullandığı şekilde kullandı," diye fısıldadı.

O kadar utanıyordu ki ağlamaya başladı. Anılar yüreğini parçalıyordu. Kara Kurt uzanıp onu kollarının arasına aldı. Dokunuşu onu anında yatıştırdı. Merry sırtını onun göğsüne yasladı. Dönüp kocasına sarılmak istedi ama te-

sellî aramadan önce hikâyenin geri kalanını anlatması gerektiğini biliyordu.

“Aşağıdaki yük arabalarını görünce aralarında bir tartışma çıktı. Gri Bulut buna karşı olsa da en sonunda diğerleri beyazlara saldırıp atlarını almaya karar verdiler. Gri Bulut arkada kaldı. Kararına uyulmadığı için deliye döndü.”

Devam edecek gücü kalmayan Merry usulca ağladı. Kara Kurt bir süre bekledikten sonra onu hafifçe kendisine doğru döndürdü. “Bana geri kalanını anlat,” diye emretti nazik bir ses tonuyla.

Merry kafasını salladı. Geri çekilmeye çalıştı ama Kara Kurt onu daha da sıkı tuttu. “Oğlun uyanıp sızlanmaya başladı. Çok acı çekiyordu. Gri Bulut oğlumuzun yanına koştu. Bıçağını çekti, Beyaz Kartal’ı öldürmek üzereydi. Haykırpıp iple bağlı ellerimin ve bacaklarımın izin verdiği ölçüde yaklaşmaya çalıştım. Gri Bulut’a küfrederek öfkesini üzerime çekmeye uğraştım. Planımı dikkatini dağıttı. Beni susturmak için yumruğunu savurunca sert bir şekilde sırtüstü yere serildim. Yumruğu bayılmama neden oldu, gözlerimi açtığımda yanıma diz çökmüş beyaz bir kadınla karşılaştım. Beyaz Kartal’ı kollarında tutuyordu. Bebeği, Christina yerde hemen yanında uyuyordu. Oğlun gözlerini açıp bana bakana kadar zihnimin bana oyun oynadığını sandım. Yaşıyordu. Onu beyaz kadın kurtardı. Bıçağını Gri Bulut’un sırtına saplamıştı.

“Tepenin aşağısındaki yük arabalarını hatırlayana kadar kadının nereden çıktığını anlayamadım. Oğlumuzu tutuş şekli yüzünden gördüğüm andan itibaren ona güvendim. Gri Bulut’un yandaşları baskından dönmeden Beyaz Kartal’ı alıp götürmesi için ona yalvardım. Ne kadar karşı çık-

sarı da kadın beni yalnız bırakmadı. Ata binmeme yardım etti, oğlumu kucağıma verdikten sonra kendi çocuğunu kucağında taşıyarak bize ormana doğru önderlik etti. Saatler sonra dinlenmek için durana dek tek kelime etmedi.

“Tanrılar o gün yüzümüze güldü çünkü hainler peşimizden gelmedi. Beyaz kadın, Jessica saldırdıkları beyazların onlara pusu kurduğunu düşünüyordu. Tepede bir kulübe bulup kışı orada geçirdik. Jessica bize baktı. Misyonerlerin dili İngilizce’yi biliyordu ama bütün kelimeler bana oldukça tuhaf geliyordu. Ona bunu söylediğimde İngilizlere denen uzak bir ülkeden geldiğini söyledi.”

“Bu kadına ne oldu?” diye sordu Kara Kurt kaşlarını çatarak.

“Bahar geldiğinde Beyaz Kartal tekrar yola çıkacak kadar iyileşmişti. Jessica Christina’yı vadiye indirecek, ben de oğlumuzu sana geri getirecektim. Yola çıkmayı planladığımız günden bir gün önce Jessica koyduğu tuzakları toplamaya gitti. Ve geri dönmedi. Onu aramaya çıktım. Ölmüştü... Bir dağ ayısı farkında olmadığı bir anda onu yakalamış. Korkunçtu. Vücudu parçalanmıştı, tanınmaz haldeydi. O... Bu şekilde ölmemeliydi Kara Kurt.”

“Beyaz çocuk bu yüzden mi senin yanında?” diye sordu Kara Kurt kafasını sallayarak.

“Jessica ve ben kardeş gibiydik. Bana geçmişini anlattı ve ben de kendi geçmişimi onunla paylaştım. Birbirimize söz verdik. Bana bir şey olursa Beyaz Kartal’ı sana getirmenin bir yolunu bulacaktı. Ve ben de ona bir söz verdim.”

“Çocuğu beyazlara geri götürmek mi istiyorsun?” diye sordu Kara Kurt.

“Öncelikle Christina’yı büyütmemeliyim,” dedi Merry.

Kara Kurt karısının sözlerini şaşkınlıkla karşıladı. Merry bir dakika duraksadıktan sonra konuşmasını sürdürdü. "Jessica Christina'nın yetişkin olmadan İngiltere denen yere gitmesini istemiyordu. Christina'nın güçlenmesini sağlamalıyız, böylece halkının arasına döndüğünde ayakta kalmayı başarabilir."

"Anlamıyorum," diye itiraf etti Kara Kurt kafasını sallayarak.

"Jessica'nın ailesi hakkında her şeyi öğrendim. Eşinden kaçıyordu. Bana onu öldürmeye çalışan o kötü adamdan bahsetti."

"Bütün beyaz adamlar kötüdür," dedi Kara Kurt.

Merry kafasını salladı. Kocasıyla aynı fikirde değildi ama onu kızdırmak istemiyordu. "Jessica günlüğü olduğunu söylediği bir deftere her gün bir şeyler yazardı. Christina için bu defteri saklayacağıma, eve dönmeye hazır olduğunda bu defteri ona vereceğime dair söz verdim."

"Adam neden karısını öldürmeye çalışıyormuş?"

"Bilmiyorum," dedi Merry. "Ama Jessica zayıf bir kadın olduğuna inanıyordu. Sık sık bu kusurundan ve Christina'nın güçlü bir savaşçı olmasını arzu ettiğinden bahsedirdi. Ona senden bahsettim ama o bana eşi hakkında pek bir şey anlatmadı. Hissetmişti... Kızının büyüdüğünü göremeyeceğini biliyordu."

"Peki ya bu plana karşı çıkarsam?" diye sordu Kara Kurt.

"O zaman gitmek zorunda kalırım," dedi Merry. "Beyazlardan nefret ettiğini biliyorum ama oğlunu kurtaran kadın bir beyazdı. Kızım da onun gibi cesur olduğunu kanıtlayacak."

"Onun kızı," diye düzeltti Kara Kurt sert bir ses tonuyla.

Merry kafasını salladı. Kara Kurt yanından geçip nehrin kenarında durdu. Uzun bir süre geceye baktıktan sonra nihayet arkasına döndü, ifadesi sertti. "Sözünü yerine getireceğiz," dedi.

Merry minnettarlığını dile getirmeden Kara Kurt elini kaldırdı. "Güncbakan üç yazdır evli ve kocasına henüz bir çocuk veremedi. Beyaz tenli bebekle o ilgilenecek. Kız kardeşimi buna razı olmazsa başka birini buluruz."

"Hayır, onu biz yetiştirmeliyiz," diyerek ısrar etti Merry. "O artık benim kızım. Ve sen de sorumluluğu üstlenmelisin Kara Kurt. Christina'nın güçlü bir savaşçı olacağına dair söz verdim. Senin rehberliğinin olmadan..."

"Seni geri istiyorum Merry," dedi Kara Kurt. "Ama bu çocuğun evime girmesine izin veremem. Hayır, benden çok fazla şey istiyorsun."

"Öyle olsun," diye fısıldadı Merry. Omuzları yenilgiye uğramışçasına çöktü.

Kara Kurt inatçılığının ortaya çıktığını anlayacak kadar Merry'yle yaşamıştı. "Onu senin ya da başka birinin yetiştirmesi arasında ne fark var?"

"Jessica kızını ikimizin yetiştireceğine inanarak öldü. Çocuğa beyazların dünyasında hayatta kalabilmesi için gerekli olan beceriler öğretilmeli. Jessica'ya senin ne kadar güçlü olduğunu anlattım ve..."

"Onu asla geri gönderemeyiz," diyerek onun sözünü tamamladı Kara Kurt.

Merry kafasını salladı. "Senden sözünden dönmeni asla istemem. Benden sözümü tutmamamı nasıl istersin?"

Kara Kurt deliye dönmüş görünüyordu. Merry tekrar ağlamaya başladı. "Nasıl hâlâ eşin olmamı istersin? Düş-

manın tarafından kullanıldım. Beyaz Kartal yanımda olmasaydı kendimi öldürürdüm. Ve şimdi başka bir çocuktan sorumluyum. Onu başka birinin yetiştirmesine izin veremem. Yüreğinde haklı olduğumu biliyorsun. Sanırım Christina'yı alıp gitmem en iyisi. Yarın yola çıkarız."

"Hayır," diye bağırdı Kara Kurt. "Seni sevmekten hiçbir zaman vazgeçmedim Merry. Bu gece bana döneceksin."

"Ya Christina?" diye sordu Merry.

"Onu sen yetiştireceksin," dedi Kara Kurt. "Onu kendi kızın olarak görebilirsin ama o sadece sana ait. Benim tek çocuğum var. Beyaz Kartal. Annesi oğlumu kurtardığı için Christina'nın çadırına girmesine izin vereceğim. Fakat bu çocuğun benim için hiçbir anlamı olmayacak Merry. Onu tamamen görmezden geleceğim."

Merry kocasının kararı hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Ama o gece kızını da beraberinde götürerek ona geri döndü.

Kara Kurt inatçı bir adamdı. Ne kadar kararlı olduğunu ortaya koydu ve Christina'yı tamamen görmezden geldi.

Ama bu durum her geçen gün daha da zorlu bir hale geldi.

Christina her seferinde kardeşinin yanında uykuya dalıyordu. Fakat her sabah, Kara Kurt gözlerini açtığında, bebeği karısıyla arasında uyurken buluyordu. Ufaklık her seferinde ondan önce uyanıyor ve gözlerini ona dikiyordu.

Çocuk onu görmezden geldiğini anlamıyordu. Kara Kurt çocuğu güvenle ona bakarken yakaladığında kaşlarını çatıyordu. Christina hemen onun ifadesini taklit ediyordu. Kara Kurt biraz daha büyük olsa onunla alay etmeye asla cesaret edemeyeceğini düşünüyordu. Ama henüz bir

bebektir. Ve beyaz tenli olmasaydı oğlunun peşinden gidişini eğlenceli bulabilirdi. Hatta kızın küstah yürüyüşü bile hoşuna gidebilirdi.

Sonrasında Kara Kurt Christina'nın onun için var olmadığını hatırlayıp çocuğa sırtını dönerek yağmur bulutları kadar kasvetli bir ruh haliyle çadırdan çıkıyordu.

Liderin Merry'yi konseye çağırmasını beklerken günler yerini haftalara bırakmıştı. Fakat Gri Kartal damadının Christina'yı kabul edip etmeyeceğini görmek için bekliyordu.

Kara Kurt oğlunu Christina'dan ayırınca Merry bazı şeylerin bir karara bağlanması gerektiğini anladı. Bebek elbette neler olduğunun bilincinde değildi ve uyumak olduğu saatlerin çoğunu ağlayarak geçiriyordu. Sonunda oldukça huysuzlaşıp yemek yemeyi tamamen bıraktı.

Çaresizliğe kapılan Merry babasına gidip sorunu dilendirdi. Ona lider olarak Christina'yı açıkça kabul edene kadar kadınlar ve çocukların Kara Kurt'un izinden gidip kızı görmezden geleceklerini açıkladı.

Gri Kartal sözlerindeki mantığı anladı. O gece konseyi toplamaya söz verdi. Sonra da nasihat almak için şamana gitti.

Kutsal adam da Christina'nın iyiliğinden en az Merry kadar endişe duyuyormuş gibi görünüyordu. Kara Kurt gibi şaman da beyazlara karşı düşmanlık beslediğinden lider onun bu tavrı karşısında açıkça şaşkıncı.

"Evet, savaşçıları bir araya toplama vakti geldi. Kara Kurt çocuğa karşı tavrını değiştirmeli," dedi kutsal adam. "Kararı tek başına vermesi en iyisi ama tavrını değiştirmeyi reddederse gördüğüm rüyayı konseye tamamen anlatacağım."

Şaman liderin onu sorgulamak üzere olduğunu fark edince kafasını salladı. Katlı bir geyik derisi alıp Gri Kartal'a verdi.

"Zamanı gelene kadar bu ipi çözme ve bu resme bakma."

"Resimde ne var Wakan?" diye sordu Gri Kartal, sesi fısıltıdan ibaretti.

"Yüce Ruh tarafından bana bahşedilen öngörü."

"Neden bunu daha önce görmedim?"

"Çünkü bana görünen şeylerin anlamını tam olarak çözemedim. Sana bufalo sürüsünün üstünde uçan bir kartal gördüğümü söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Gri Kartal kafasını salladı. "Hatırlıyorum."

"Bufalolardan bazılarının yüzlerinin öbür dünyaya göçenlerin yüzünü aldığını sana söylememiştim. Merry ve Beyaz Kartal ölenlerin arasında değillerdi, Gri Kartal. O zaman anlamamıştım ve bilmeceyi aklımda çözene kadar sana nasihat vermek istemedim."

"Artık ikiniz de anlıyoruz," dedi Gri Kartal. "Ölmediler."

"Ama dahası var, dostum. Bufaloları görünce avın bereketli geçeceğini düşünmüştüm. Evet, ilk başta düşündüğüm buydu."

"Peki ya şimdi ne düşünüyorsun Wakan?"

Kutsal adam tekrar kafasını salladı. "Kara Kurt kararını dile getirene kadar deriyi açma. Çocuğu sahiplenmeyi reddederse resim onun fikrini değiştirecektir. Ruhlara karşı gelmesine izin veremeyiz."

"Peki ya çocuğu sahiplenmeye karar verirse? Resim sır olarak mı kalacak?"

“İ layır, Kara Kurt doğru olanı seçerse herkes resmi görmeli. O zaman resim bilgeligini doğrulamış olacak.”

Gri Kartal kafasını salladı. “Bu akşam yanımda oturmalısın dostum.”

İki adam birbirine sarıldı. Sonra Gri Kartal geyik derisiyle çadırına döndü. Büyük bir merak içindeydi ama kendisini sabırlı olmaya zorladı. Akşam konsey toplanmadan önce yapması gereken çok iş vardı. Hazırlıklar zihnini meşgul edecek ve ona resmi unutturacaktı.

Bütün savaşçılar liderin yaktığı ateşin etrafında daire oluşturan kadar Merry çadırında ileri geri yürümeye devam etti. Christina artık erkek kardeşiyle paylaşmadığı ot yatakta huzursuz bir uykuya dalmıştı.

Genç savaşçılardan biri onu toplantıya götürmek için geldiğinde Merry kızının yorgunluktan sabaha kadar uyuyacağını düşünerek bebeği tek başına bıraktı.

Adamlar yerde oturuyorlardı ve lider topluluğun bir ucunda duruyordu. Şaman Gri Kartal'ın solunda, Kara Kurt ise sağında oturuyordu.

Merry yavaşça dairenin etrafında yürüdüktan sonra babasının önünde diz çöktü. Önceki sene içinde başına gelenleri hızla anlatıp Jessica'nın Beyaz Kartal'ın hayatını kurtardığını vurguladı.

Gri Kartal bu hikâyeye belirgin bir tepki vermedi. Kızı sözlerini bitirdiğinde ona gidebileceğini belirten resmi işareti verdi.

Merry Christina'nın yanına dönmek üzere ilerlerken Günebakan ona engel oldu. İki kadın açıklıktaki gölgelerin arasında durup liderin kararını duymayı bekledi.

Sonra olanları kendi bildiği şekilde anlatması için Mer-

ry'nin oğlu çağırıldı. Çocuk sözlerini bitirince gidip babasının arkasında durdu.

Christina birden kardeşinin yanında belirdi. Merry ufaklığın Beyaz Kartal'ın elini tuttuğunu gördü. Çocuğun peşinden gitmek üzereyken Günebakan ona engel oldu. "Bekle ve neler olacağını gör," diye tavsiye etti. "Toplantılarını şimdi bölersen savaşçılar sinirlenirler. Oğlun Christina'yla ilgilenecektir."

Merry arkadaşının öğtünün mantıklı olduğunu anladı. Bakışlarını oğluna dikti, Christina'yı çadırlarına götürmesini belirten işareti verebilmesi için göz göze gelmeyi umdu.

Beyaz Kartal savaşçıların büyük bir bölümü tarafından savunulanları dinliyordu. Hepsi Kara Kurt'un çocuğu görmezden gelme kararını destekleyerek ona olan bağlılığını göstermek istiyordu.

Kabile lideri kafasını sallayıp Gülen Dere adında yaşlı bir kadının çocuğu yetiştirme görevini üstlenmesini önerdi. Kara Kurt bu fikre karşı gelerek hemen kafasını salladı.

"Merry'nin çocuğu onun elinde acı çeker," dedi Kara Kurt savaşçılara. "Bunun olmasına izin veremem. Çocuk masum."

Gri Kartal gülümsemek için kendini zor tuttu. Kara Kurt'un çocuğu deli ihtiyara vermeye karşı çıkması aslında onu önemseydiğini gösteriyordu.

Asıl sorun Kara Kurt'un gerçeği kabul etmesini sağlamaktı - lider bunun zor bir iş olduğunun farkındaydı çünkü damadı gururlu ve inatçı bir adamdı.

Lider tartışmaya son vermeyi düşünerek geyik derisine uzandı ama şaman kafasını sallayarak ona engel oldu.

Gri Kartal kutsal adamın kararına uydu. Savaşçılar birbirleriyle tartışırken elini katlı deriye koyup soruna kafa yordu.

Ve en sonunda, kardeşinin hafifçe itmesiyle, sorunu herkes adına çözen Christina oldu.

Kara Kurt'un oğlu Christina'nın geleceğiyle ilgili konuşulanları dinledi. Sadece altı yaşında olmasına rağmen babasının kibirli yapısının izlerini şimdiden göstermeye başlamıştı. Sonuçlarına aldırmadan birden Christina'yı peşinden sürükleyerek babasının karşısına geçti.

Kardeşinin arkasına saklanan Christina, ona hiddetle bakan kızgın adama kaçamak bakışlar atıyordu.

Bebeğin Kara Kurt'un haşın ifadesini taklit ettikten sonra yüzünü Beyaz Kartal'ın dizlerine gömdüğünü fark eden tek kişi liderdi.

"Baba," dedi Beyaz Kartal. "Halkımın arasına dönebilmem için beyaz bir kadın benim hayatımı kurtardı."

Çocuğun hararetli sözleri ani bir sessizliğe neden oldu. "Christina artık benim kardeşim. Onu bir erkek kardeşin kız kardeşini koruduğu gibi koruyacağım."

Kara Kurt oğlunun bu küstah tavrı karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Cevap vermesine fırsat tanımayan Beyaz Kartal annesinin durduğu tarafa döndü. Onu işaret edip Christina'ya baktı ve "Benim annem," dedi.

Ne olacağı çok iyi biliyordu. Christina oldukça sahip leniciydi. Beyaz Kartal'a ait olan şey aynı zamanda ona da aitti. Beyaz Kartal sözcükleri sadece bir kez tekrarladıktan sonra küçük kız kardeşinin yanına sokuldu. Ufaklık başparmağını ağzından çıkarıp, "Benim annem," diye bağırdı. Sonra erkek kardeşine gülümseyip onun bu yeni oyunu sürdürmesini bekledi.

Beyaz Kartal kafasını salladı. Cevabından hoşlandığını belirtircesine ufaklığın elini hafifçe sıktıktan sonra babasına döndü. Yavaşça elini kaldırıp Kara Kurt'u işaret etti. "Benim babam," dedi keskin bir sesle.

Christina başparmağını emerek Kara Kurt'a baktı.

"Benim babam," dedi Beyaz Kartal Christina'ın elini yeniden sıkarak.

Christina birden başparmağını ağzından çıkardı ve Kara Kurt'u göstererek, "Benim babam," diye bağırdı. Sonra da onayını almak için kardeşine baktı.

Beyaz Kartal büyükbabasına baktı. Lider onaylayınca Christina'ya bakıp kafasını salladı.

Ufaklığın ihtiyacı olan tek şey bu küçük onaydı. Beyaz Kartal'ın elini bırakıp döndü ve geri geri gitti. En ufak bir korku duymadan kendisini Kara Kurt'un kucasına bıraktı.

Herkes bebeğin onun kucasına yerleşmesini izledi. Christina uzanıp saç örgülerinden birini yakalarken Kara Kurt fark edilir şekilde kaskatı kesildi. Ama bebeğin elini itmedi ve dönüp liderine baktı.

Gri Kartal memnuniyetle gülümsüyordu.

Merry koşup kocasının karşısında diz çöktü ve başını eğdi. Kara Kurt karısının titrediğini görebiliyordu. Uzun, kontrollü bir nefes vererek kabul ettiğini belli etti.

"Çocuklarımızın bu konseyde işi yok. Onları çadırımıza götür."

Merry hemen Christina'yı kollarının arasına aldı. Kızın elini Kara Kurt'un saç örgüsünden ayırmakla uğraşırken az önce ağzından çıkan sözün önemini idrak etti.

Çocukları.

Merry gülümsememeye çalıştı ama mutluluğunu kocasının görebildiğini biliyordu. Ve sevgisini.

Kara Kurt kibirli bir hareketle ikisini de kabul etti.

Gri Kartal Merry'nin çocukları götürmesini bekledi. "Artık bir kız torunum mu var?" diye sordu Kara Kurt'a onaylamasını bekleyerek.

"Evet, öyle," diye yanıtladı Kara Kurt.

"Buna sevindim," dedi Gri Kartal. Sonra şamana dönüp ondan konseye öngörüsünü anlatmasını istedi.

Kutsal adam ayağa kalkıp gördüğü rüyayı savaşçılara anlattı. Geyik derisini saran ipi yavaşça çözüp resini herkesin görebileceği şekilde tuttu.

Şaşkınlıkla mırıldanmaya başladılar. Şaman dramatik bir el hareketiyle grubu susturdu. "Bufalo biziz," dedi elini göğsüne bastırarak. "Aslan bufaloların arasına ait değil. Bu dünyada, onlar düşman, tıpkı beyaz adamın Dakota'nın düşmanı olduğu gibi. Ama tanrılar bizi sınıyor. Bize mavi gözlü bir dişi aslan verdiler. Aramızdan ayrılma vakti gelene kadar onu korumalıyız."

Kara Kurt'un şamanın sözlerinden etkilendiği çok açıktı. Kafasını iki yana salladı. "Neden bunu bana daha önce söylemedin Wakan?" diye sordu.

"Çünkü kalbin öncelikle gerçeği öğrenmeliydi," diye yanıtladı kutsal adam. "Kızın dişi aslan, Kara Kurt. Hata olamaz. Saçları yıldırım kadar beyaz ve gözleri Yüce Ruh'un gökyüzündeki evi kadar mavi."

Christina'nın öfkeli haykırışı aniden köyde yankılanınca şaman durup gülümsedi. "Sesi de dişi bir aslanınki gibi," dedi.

Kara Kurt diğerleriyle birlikte gülümseyip kafasını salladı.

Kutsal adam geyik derisini havaya kaldırdı. "Merry'nin sözünü yerine getireceğiz. Ruhlar öyle istedi."

Christina ertesı gece resmi olarak kabıleye kabul edildi.

Dakotalar kıbar insanlardı. Herkes mavi gözlü aslana kalbını açıp ona paha bıçılmaz hedıyeler verdi.

Bunlar onun karakterını şekillendiren manevi hedıyelerdi.

Büyükbabası Christina'ya farkındalık hedıye etti. Yaşlı savaşçı ona etrafındaki güzellikleri ve mucizeleri gösterdi. İkisi birbirinden ayrılmaz oldu. Küçük kıız neden, neden, neden sorularına anında yanıt almak istediğinde Gri Kartal ona sonsuz sevgi, zaman ve bilgelik sundu. Christina büyükbabasından sabırlı olmayı öğrendi, fakat en değerli hedıyesi değıştirilemeyecek şeylere gülmek, kaybedilene ağlamak ve kıymetli hayatta muduluk bulmaktır.

Christina cesaretini ve her zorluğun üstesinden gelme kararlılığını babasından aldı. Her savaşçı gibi o da bıçak kullanmayı ve ata binmeyi öğrendi - hatta birçoğundan daha iyiydi. O Kara Kurt'un kıızıydı ve kalkıştığı her işte kusursuzluğu amaçlamayı öğrenmişti. Christina babasını memnun etmek ve Kara Kurt'un onunla gurur duymasını sağlamak için yaşıyordu.

Christina narin annesinden şefkatli, anlayışlı, dostlarına ve düşmanlarına karşı adil olmayı öğrendi. Kişiliğinin gerçek birer parçası olana dek annesinin davranışlarını taklit etti. Merry saklama gereği duymadan kocasına ve çocuklarına şefkatle yaklaşıyordu. Kara Kurt başkalarının karşısında hislerini belli etmese de Christina onun Merry'yi sevgi dolu yapısı nedeniyle seçtiğini çok geçmeden anladı. Kara Kurt'un diğer savaşçıların yanındayken karısına sert davranması kibirli doğasının bir parçasıydı. Fakat çadırlarının mahremiyetinde Merry'nin onu sözleriyle okşama-

sına izin veriyordu. Hatta bunu talep ediyordu. Bazen de yüzünde sıcak bir ifade belirliyor ve kızının uyuduğunu sandığı anlarda karısından öğrendiği aşk sözcüklerini dile getiriyordu.

Christina zamanı geldiğinde Kara Kurt gibi bir eş bulacağına dair yemin etmişti. Babası kadar gururlu ve kibirli bir savaşçı olacaktı, ona ait olanı koruyacak ve onun kadar çok sevecekti.

Erkek kardeşine hiçbir zaman azla yetinmeyeceğini söylemişti.

Beyaz Kartal onun sırdaşıydı. Kız kardeşinin masum kararlılığını bozmak istemiyor ama onun için endişeleniyordu. Onu uyarmak amacıyla onunla tartışıyordu çünkü ıssız köylerindeki herkes gibi Beyaz Kartal da Christina'nın bir gün beyazların dünyasına geri döneceğini biliyordu.

Ve bu gerçek kalbini sızlatıyordu. İngiltere denen o yerde babası gibi bir savaşçının olmadığından adı gibi emindi.

Hem de hiç.

Birinci Bölüm

Londra, İngiltere, 1810

Lettie'nin çığlıkları giderek zayıflıyordu.

Lyonwood Markizi'yle ilgilenen doktor Baron Winters hastasının üzerine eğilip telaşla ellerini tutmaya çalıştı. Güzel kadın acıyla kıvranıyordu. Aklının başından gittiği belliydi ve şiş karnının derisini koparmaya kararlı görünüyordu.

“Bir şey yok, geçti, Lettie,” diye fısıldadı doktor yatıştırıcı olmasını umduğu bir tonla. “İyi olacaksın tatlım. Sadece biraz daha dayanırsan kocana harika bir bebek vereceksin.”

Baron Lettie'nin söylediklerini anladığından emin değildi. Zümrüt yeşili gözleri acıyla parlayan kadın ona içini görüyormuş gibi bakıyordu. “Kocanın da dünyaya gelmesine yardım etmiştim. Bunu biliyor muydun Lettie?”

Kulak tırmalayan bir çığlık daha hastasını sakinleştirme çabasını boşa çıkardı. Winters gözlerini yumup Tanrı'nın

ona yol göstermesi için dua etti. Alnı ter içindeydi ve elleri titriyordu. Onca yıldır doktorluk yapmasına rağmen hiç bu kadar zor bir doğumla karşılaşmamıştı. Çok uzun sürmüştü. Güçsüz düşen markiz yardım edilemeyecek durumdaydı.

O sırada yatak odasının kapısı ardına kadar açılınca baronun dikkati dağıldı. Lyonwood Markisi Alexander Michael Phillips kapı girişinde belirdi. Winters rahat bir nefes verdi. "Tanrı'ya şükür evdesin," diye seslendi. "Zamanında dönmeyeceğinden endişelenmiştik."

Lyon yatağa koştu. Yüzü endişe doluydu. "Tanrı aşkına, Winters, bunun olması için çok erken."

"Bebek öyle düşünmüyor," diye karşılık verdi Winters.

"Ne kadar acı çektiğini görmüyor musun?" diye bağırdı. "Bir şeyler yap!"

"Elimden gelen her şeyi yapıyorum," diye bağırarak Winters öfkesini kontrol altına aldı. Lettie bir kez daha sancılanınca çığlığı dikkatini tekrar ona çevirmesine neden oldu. Onu dizginlemeye çalışırken omuzları yükseldi. Markiz kesinlikle ufak tefek bir kadın sayılmazdı. Oldukça uzun boylu ve kiloluydu. Var gücüyle omuzlarını tutan doktora karşı koyuyordu.

"Kendinde değil, Lyon. Ellerini karyola başlığına bağlamama yardım et," diye emretti Winters.

"Hayır," diye bağırdı böyle bir emir karşısında şaşırarak Lyon. "Ben onu hareketsiz tutarım. Sen kendi işine bak Winters. Daha fazla katlanamaz. Tanrım, ne zamandır bu halde?"

"On iki saatten uzun bir süredir," diye itiraf etti Winters. "Ebe beni birkaç saat önce çağırdı. Bebeğin doğum

için uygun pozisyonda olmadığını anlayınca panikle bana koştu," diye ekledi fısıldayarak. "Bekleyip bebeğin dönmesi için dua edeceğiz."

Lyon karısının elini tutarken kafasını salladı. "Buradayım Lettie. Biraz daha dayan aşkım. Yakında bitecek."

Lettie bu tanıdık sese doğru döndü. Gözleri donuk ve cansızdı. Lyon fısıldayarak karısını cesaretlendirmeye devam etti. Gözlerini kapadığında ise uykuya daldığını sanarak tekrar Winters'a döndü. "Bebeğin doğmasına iki ay olduğu için mi Lettie bu kadar zorluk çekiyor?"

Doktor ona cevap vermedi. Markiye sırtını dönüp leğenden bir bez daha aldı. Hareketleri kontrollü ve öfkeliydi, fakat serin bezi hastasının alınına koyarken dokunuşu narindi. "Umarım ateşi yükselmez," diye homurdandı kendi kendine.

Lettie aniden gözlerini açtı. Baron Winters'a baktı. "James? Sen misin James? Yardım et, lütfen bana yardım et. Bebeğin içimi parçalıyor. Tanrı günahlarımızı bu şekilde cezalandırıyor değil mi James? Gerekirse piçi öldür ama beni ondan kurtar. Lyon asla bilmeyecek. Lütfen James, lütfen."

Kahredici itiraf histerik bir iniltiyle sona erdi.

"Ne dediğinin farkında değil," dedi Winters kendini toparlayınca. Lettie'nin dudaklarından süzülen kanı sildikten sonra ekledi: "Karının aklı başında değil Lyon. Acı aklını ele geçirdi. Sözlerine aldırma."

Baron Winters markiye baktı. Lyon'ın yüzündeki ifadeyi görünce sözlerinin adamın aklını çelediğini anladı. Gerçek en sonunda ortaya çıkmıştı.

Winters boğazını temizledi. "Lyon, bu odayı terk et.

Burada yapmam gereken bir iş var. Git ve çalışma odanda bekle. İşim bittiğinde yanına gelirim,” dedi.

Marki karısına bakmaya devam etti. Nihayet bakışlarını ondan koparıp doktora dönerek kafasını salladığında üzüntüsü gözlerinden okunabiliyordu. Az önce duyduklarını sessizce inkâr etmek istercesine kafasını iki yana sallayıp telaşla odadan çıktı.

Âşığının adını haykıran karısının sesi onu takip etti.

Üç saat sonra her şey sona erdi. Winters Lyon’ı kütüphanede buldu. “Elimden geleni yaptım Lyon. Tanrı yardımcımı olsun, ikisini de kaybettim.”

Baron birkaç dakika bekledikten sonra tekrar konuştu. “Söylediklerimi duydun mu Lyon?”

“Bebek iki ay erken mi geldi?” diye sordu Lyon.

Winters hemen cevap vermedi. Lyon’ın hissiz ses tonunu duyunca toparlanması zaman aldı. “Hayır, bebek erken gelmedi,” dedi en sonunda. “Sana yeterince yalan söylendi evladım. Günahlarına ortak olmayacağım.”

Baron en yakındaki sandalyeye yığıldı. Lyon’ın sakın bir şekilde ona bir içki doldurmasını izledikten sonra kadehi almak için öne doğru uzandı. “Benim oğlum gibisin Lyon. Bu trajedide sana yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey varsa söyle, ne gerekirse yaparım.”

“Bana gerçeği söyledin eski dostum,” diye karşılık verdi Lyon. “Bu yeterli.”

Winters Lyon’ın içkisini bir dikişte bitirmesini izledi.

“Kendine dikkat et Lyon. Lettie’yi ne kadar sevdiğini biliyorum.”

Lyon kafasını salladı. “Atlatacağım,” dedi. “Her zaman atlatmışımdır, değil mi Winters?”

“Evet,” diye yanıtladı Winters yorgun bir şekilde içini çekerek. “Kardeşlik dersleri hiç şüphesiz seni her şeye hazırlamış olmalı.”

“Senden istediğim tek bir şey var,” dedi Lyon. Mürekkebe ve kaleme uzandı.

Lyon kâğıda yazı yazarken uzun dakikalar geçti. “Her şeyi yaparım,” dedi Winters sessizliğe daha fazla dayanmayarak.

Lyon notunu bitirip kâğıdı katladıktan sonra doktora verdi.

“Haberi James’e götür Winters. Kardeşime metresinin öldüğünü söyle.”

İkinci Bölüm

Baban çok yakışıklı bir adamdı, Christina. İngiltere’de istediği kadını elde edebilirdi. Ama o beni istedi. Beni! İyi talihime inanmadım. Sesyete standartlarına göre idare edecek kadar güzel, oldukça utangaç ve softım, babanın tam tersiydim. Çok kültürlü, gösterişli, nazik ve sevecendi. Herkes onun harika bir adam olduğunu düşünüyordu.

Ama her şey çirkin bir yalandan ibaretti.

*Günlük kaydı
1 Ağustos 1795*

Londra, İngiltere, 1817

Uzun bir gece olacaktı.

Lyonwood Markisi kontrollü bir şekilde nefesini verip Lord Carlson’ın karşılama odasındaki şömine rafına yaslandı. Rahat bir duruş olmasa da buna mecburdu. Ağır-

lığını diğer ayağına vererek bacağındaki zonklamayı az da olsa hafifletebiliyordu. Sakatlığı onu hâlâ rahatsız ediyordu ve diz kapağından yayılan keskin sancı neşelenmesine hiç yardımcı olmuyordu.

Lyon küçük kız kardeşi Diana'ya eşlik etme görevine başarıyla alet edilerek baskı altında partiye katılmıştı. Durumundan hiç memnun olmadığını söylemeye gerek yoktu. Hoş bir ifade takınması gerektiğini düşünüyordu ama henüz bunu başaramamıştı. Lyon başkalarının keyifsizliğini fark edip etmediğini umursayamayacak kadar acı çekiyordu. Sonunda alışılmış ifadesini takınıp kaşlarını çattı ve teslimiyetini belirtircesine kollarını göğsünde kavuşturdu.

Oxford'da aynı sıraları paylaştıkları günlerden beri yakın dostu olan Rhone Kontu yanında durdu. İkisi de oldukça yakışıklıydı. Rhone koyu renk saçlı, açık tenli ve yaklaşık bir seksen boyundaydı. İnce yapıydı, her zaman kusursuz ve zevkli bir şekilde giyinirdi, genç hanımlara yamuk burnunu unutturan çarpık bir gülümsemesi vardı. Kiskamılası yeşil gözlerine vuruldukları için bunu fark etmiyorlardı.

Rhone'un kadınlarla arası kesinlikle iyiydi. Anneler şöhreti yüzünden endişelenirken babaları endişelendiren niyetiydi, tecrübesiz kızlar ise ebeveynlerinin uyarılarına aldırmayıp onun dikkatini çekmek için yüzüstüce birbirleriyle yarışıyorlardı. Rhone bahn aç bir ayıyı çektiği gibi kadınları yanına çekiyordu. Hovarda olduğu doğrudu ama karşı konulamayacak kadar çekiciydi.

Öte yandan Lyon aynı hoş ve kararlı hanımları çığlık çığlığa kaçırmak gibi şüpheli bir özelliğe sahipti. Lyonwood Markisi'nin buz gibi bir bakışla bütün bir odayı boşaltabilecek olması inkâr edilemez bir gerçektir.

Lyon Rhone'dan on santim daha uzundu. Göğsü, omuzları ve kalçası çok kaslı olduğu için daha iriyarı görünüyordu. Ancak cüssesi unvan kapmayı uman kararlı leydilerin gözünü korkutmaya yetmiyordu. Tekrar tekrar ele alındığında, yüz hatları için de aynı şeyi söylemek mümkündü. Lyon'ın kıvrılmaya müsait saçları koyu altın sarısıydı. Uzunluğu modası geçmiş bir şekilde sosyetenin tercih ettiğinin ötesindeydi. Profili Carlton Malikânesi'ni saran Romalı askerleri andırıyordu. Elmacık kemikleri onlarınki kadar asil, burnu onlarınki kadar klasik, dudakları onlarınki kadar kusursuzdu.

Yine de saçlarının sıcak rengi Lyon'ın tek yumuşak özelliği idi. Kahverengi gözleri soğuk sinizim saçıyordu. Kaş çatışı ifadesini sertleştiriyor, yara izi de buna pek yardımcı olmuyordu. Alnındaki ince, pürüzlü çizgi sağ kaşının kavisinde aniden son buluyordu. İz Lyon'a korsanlara özgü bir ifade katıyordu.

Bu yüzden dedikoducular Rhone'dan çapkın, Lyon'dan ise korsan diye söz ediyorlar ama bunu elbette iki centilmenin yüzüne karşı söylemiyorlardı. Aptal kadınlar hakaretlerinin iki adamı da ne kadar memnun ettiğinin farkında değillerdi.

İ hizmetkârlardan biri markiye yaklaşp, "Lordum? İşte istediğiniz konyak," dedi. Yaşlı adam iki büyük kadeli gülmüş bir tepside dengelerken resmi bir şekilde selam verdi.

Lyon iki kadeli de alıp birini Rhone'a verdi ve minnettarlığını dile getirerek hizmetkârı şaşırttı. İ hizmetkâr bir kez daha selam verdikten sonra dönüp centilmenleri yalnız bıraktı.

Lyon tek dikişte içkisini bitirdi.

Hareketi Rhone'un dikkatinden kaçımadı. "Bacağına sana rahatsızlık mı veriyor?" diye sordu endişeyle kaşlarını çatarak. "Yoksa niyetin sarhoş olmak mı?"

"Ben asla sarhoş olmam," dedi Lyon. "Bacağıma iyileşiyor," diye ekledi omzunu silkip arkadaşına kaçamak bir yanıt vererek.

"Bu kez şansın yaver gitti Lyon," dedi Rhone. "En az altı ay, belki de daha uzun bir süre görev yapamaz durumda olacaksın. Bunun için Tanrı'ya şükretmelisin. Richards aklına eseni yapabilseydi yarın seni tehlikeye atardı. Geminin mahvolmuş olmasının bir şans olduğunu düşünüyorum. Başka bir gemi inşa edene kadar hiçbir yere gidemezsin."

"Risklerin farkındayım," diye karşılık verdi Lyon. "Richards'tan hoşlanmıyorsun değil mi Rhone?"

"O son küçük göreve seni göndermemeliydi dostum."

"Richards hükümet işlerini kişisel endişelerden üstün tutar."

"Bizim kişisel endişelerimizden," diye düzeltti Rhone. "Benimle birlikte sen de bırakmalıydın. Onun için o kadar önemli olmasaydın..."

"Bıraktım Rhone."

Arkadaşı şaşkınlığını gizleyemedi. Lyon ona haberi vermek için beklemesi gerektiğini biliyordu çünkü Rhone'un haykırmasından endişeleniyordu. "O kadar şaşırma Rhone. Uzun zamandır emekliye ayrılmam için başımın etini yiyordun."

Rhone kafasını salladı. "Senin dostun olduğum ve muhtemelen başına gelenleri önemseyen tek kişi olduğum için başımın etini yiyordum," dedi. "Özel yeteneklerin gö-

revinin normal bir adamın dayanabileceğinden daha uzun sürmesine neden oldu. Bunu yapacak cesaretimin olmadığını Tanrı biliyor. Ciddi misin? Gerçekten emekliye mi ayrıldın? Richards'a söyledin mi?"

Telaşlı bir fısıltıyla konuşan Rhone dikkatle Lyon'ı izliyordu.

"Evet, Richards'ın haberi var. Duyunca pek sevinmedi."

"Buna alışmak zorunda," diye homurdandı Rhone ve kadehini kaldırdı. "Uzun bir ömrün şerefine dostum. Umarım mutluluk ve huzur bulursun. İkisinden de biraz hak ediyorsun Lyon."

Lyon boş olduğu için kadehini kaldırmadı. Rhone'un ateşli dileğinin gerçekleşeceğini sanmıyordu. Mutluluk - elbette düzensiz dozlarda - mümkündü. Ama huzur... Hayır, geçmiş Lyon'un huzur bulmasına asla izin vermeyecekti. Aşk kadar imkânsız bir hedefti. Lyon kaderini kabullenmişti. Gerekli olduğuna inandığı şeyi yapmıştı ve zihninin bir yanı hiç suçluluk duymuyordu. Ancak gecenin en karanlık saatlerinde, yalnız ve kırılğan olduğunda, geçmişe ait yüzler gözünün önünden gitmiyordu. Hayır, asla huzur bulamayacaktı. Kâbusları buna asla izin vermezdi.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun," dedi Rhone dikkatini çekmek için Lyon'ın kolunu dürterek.

"Ne yapıyorum?"

"Kaşlarını çatarak bütün leydileri korkutup kaçırıyorsun."

"Yeteneğimi henüz kaybetmemiş olduğumu bilmek güzel," dedi Lyon.

Rhone kafasını salladı. "Bütün gece suratını mı asacaksın?"

“Muhtemelen.”

“Şevksizliğin korkunç. Benim keyfim yerinde. Yeni sezon her zamanki gibi kanımı kaynatıyor. Kız kardeşin de maceralara atılmaya hevesli olmalı. Ah o ufaklığın büyüdüğüne inanmak çok zor.”

“Diana çok heyecanlı,” diye itiraf etti Lyon. “Bir eş aramaya başlayacak kadar büyüdü.”

“Hâlâ... Düşünmeden mi hareket ediyor? Onu en son geçen sene gördüm.”

Lyon Rhone’un kız kardeşinin davranışlarını açıklamakta yetersiz kalmasına gülümsedi. “Bana en ufak bir çekinme göstermeden birtakım işlere kalkışıp kalkışmadığını soruyorsan, evet, hâlâ düşünmeden hareket ediyor.”

Rhone kafasını salladı. Etrafına bakıp içini çekti. “Düşünsene. Tadına bakılmayı bekleyen yeni çiçek açmış bir grup güzel leydi. Aslında Jack ve haydut çetesi hâlâ arayıştayken annelerinin onları evlerinden çıkarmayacağını düşünmüştüm.”

“Hırsızların önceki hafta Wellingham’ı ziyaret ettiklerini duydum,” dedi Lyon.

“İllegan yarattı,” diyerek araya girdi Rhone sırıtarak. “Leydi Wellingham zümrütleri bulunana kadar yatağından çıkmayacağına dair yemin etmiş. Kocasının kumar masalarında ne kadar hırsızlık yaptığı düşünülürse oldukça tuhaf bir tepki. Adam alenen hırsızlık yapıyor.”

“Anladığım kadarıyla Jack sadece Wellingham’ları soymuş. Konukları rahat bıraktığı doğru mu?”

Rhone kafasını salladı. “Evet. Anlaşılan adamın acelesi varmış.”

“Yakalanmak istiyormuş gibi görünüyor,” dedi Lyon.

“Sana katılmıyorum,” diye karşılık verdi Rhone. “Şimdiye kadar sadece burnu sürtmesi gereken kişilerden çaldı. Aslına bakarsan adama hayranım.”

Lyon ona şaşkın bir bakış atınca Rhone hemen konuyu değiştirdi. “Gülümsersen leydiler yanımıza yaklaşrlar. Belki de o zaman iyi vakit geçirmeye başlarsın.”

“En sonunda aklını kaçırdığını düşünüyorum. Nasıl bu maskaralıktan zevk alıyormuş gibi yapabilirsin?”

“Aklını kaçırdığını düşünenler var, Lyon. Sosyeteden uzun süre ayrı kaldığın bir gerçek.”

“Ve senin de çok fazla sezona katlanmış olduğun bir gerçek,” diye karşılık verdi Lyon. “Beynin lapalaşmış.”

“Sağmalık. Beynim yıllar önce okulda ekşi cin içtiğimizde lapalaştı. Ama gerçekten iyi vakit geçiriyorum. Tüm bunların bir oyun olduğunu hatırlarsan sen de iyi vakit geçirebilirsin.”

“Ben oyun oynamam,” dedi Lyon. “Ve savaş bu manzara için daha doğru bir tanım olur.”

Rhone meraklı bakışları üzerlerine çekecek kadar yüksek sesle güldü. “Söylesene dostum. Leydilerle karşı karşıyayız öyleyse?”

“Evet, öyleyiz.”

“Peki istedikleri ne? Bizi fethettikten sonra ne elde etmeyi umuyorlar?”

“Evlilik elbette.”

“Ah,” dedi Rhone. “Sanırım vücutlarını silah olarak kullanıyorlar. Savaş planları her şeyi teklif edecek hale gelmemiz için şehvetle başımızı döndürmek mi yoksa?”

“Tek kozları bu,” diye yanıtladı Lyon.

“Tanrı aşkına, insanların söylediği kadar zevksizsin. Tavrının bana bulaşmasından endişeleniyorum.”

“Endişeli gibi görünmüyorsun,” dedi Lyon ilgisizce.

“Buradaki leydilerin peşinde oldukları şey evlilik, canımız değil,” dedi Rhone. “İstemiyorsan oyunu oynamak zorunda değilsin. Ayrıca ben sadece önemsiz bir kontum. Öte yandan sen neslinin devam etmesi için kesinlikle evlenmelisin.”

“Tekrar evlenmeyeceğimi çok iyi biliyorsun,” diye karşılık verdi Lyon. Sesi yaslandığı mermer kadar sertti. “Kapat bu konuyu, Rhone. Söz konusu evlilik olduğunda espri yapacak halim yok.”

“Hiçbir zaman espri yapacak halin olmadı ki,” dedi Rhone onun sırtına neden olan neşeli bir sesle.

Arkadaşının diğer kusurlarını listelemek üzereyken Rhone’un gözü oldukça çekici kısl saçlı bir leydiye takıldı. Lyon’ın küçük kız kardeşinin yanlarına geldiğini fark edene dek bütün dikkatini ona verdi.

“Kaşlarını çatmayı bıraksan iyi edersin,” diye tavsiye etti Rhone. “Diana bu tarafa geliyor. Tanrım, az önce Seringham Kontesi’ni dirseğiyle dürttü.”

Lyon içini çekip zoraki bir gülümseme takındı.

Diana kardeşinin karşısında aniden durunca kısa kahverengi lüleleri ineleksi yüzünün etrafında dalgalanmaya devam etti. Kahverengi gözleri heyecanla parlıyordu. “Ah Lyon, gülümsediğini gördüğüme sevindim. İyi vakit geçiyor olmalısın.”

Kardeşinin gözlemine karşılık vermesini beklemeyip Rhone’un önünde reverans yaptı. “Seni tekrar görmek çok güzel,” dedi nefes nefese.

Rhone selam verircesine başını eğdi.

“Lyon’a yalvararak onu bu davete getirmiş olmanın inanılmaz değil mi? Partilerden hiç hoşlanmıyor, Rhone.”

“Hoşlanmıyor mu?” diye soran Rhone’un sesi öylesine şaşkın çıktı ki Lyon kahkaha attı.

“Ona sataşma,” dedi Lyon. “Eğleniyor musun Diana?” diye sordu kız kardeşine.

“Ah evet,” diye yanıtladı Diana. “Annem çok sevinecek. Umarım eve döndüğümüzde uyanık olur ve ona bütün geceyi anlatabilirim. Az önce Prenses Christina’nın da burada olacağını duydum. Onunla tanışmak için sabırsızlandığımı itiraf etmeliyim. Hakkında harika hikâyeler duydum.”

“Prenses Christina da kim?” diye sordu Lyon.

Sorusuna cevap veren Rhone oldu. “Çok uzun süre aramızdan ayrı kaldın Lyon, yoksa onu mutlaka duyardın. Leydiyle henüz tanışmamış olsan da çok güzel olduğunu duydum. Gizemli bir havası varmış. Babası Avusturya sınırındaki küçük bir prensliği yönetiyormuş, devrim sırasında tahtından edilmiş. Annesinden aldığı unvanı kullanacak olursak Leydi Christina bütün dünyayı dolaşmış. Brummel onunla tanışır tanışmaz ona âşık olmuş. Ona prenses diyen ilk kişi oymuş. Kadın unvanı ne kabul etmiş ne de reddetmiş.”

“Annesine ne olmuş?” diye sordu Diana.

Prensesle ilgili hikâye onu büyülemiş görüntüyordu. Rhone onun bu hevesli haline gülümsedi. “Bir trajedi olduğunu işittim. Annesinin aklı yerinde değilmiş ve...”

“Aklı yerinde değilmiş derken neyi kastediyorsun?” diyerek araya girdi Diana.

“Deliymiş,” diye açıkladı Rhone. “Bir çocuğunun olacağını duyunca kaçmış. Üç ay öncesine kadar herkes anne ve bebeğin öldüğüne inanıyormuş.”

“Prenses Christina’nın babasına ne olmuş?” diye sordu Diana.

“Karısı ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra İngiltere’den ayrılmış. O zamandan beri kimse ondan haber almamış. Şimdiye kadar muhtemelen ölmüştür,” diyen Rhone omzunu silkerek sözlerini tamamladı.

“Ah zavallı prenses,” diye fısıldadı Diana. “Aile diyebileceği birileri var mı yoksa artık bir başına mı?”

“Tanrı aşkına Diana, kadını tanımıyorsun bile ama şimdiden ona acımaya başladın,” dedi Lyon.

“Ama bu çok üzücü bir hikâye,” dedi Diana kendisini savunarak. Rhone’a dönüp ekledi: “James öldüğünde bunun hepimiz için ne kadar dayanılmaz olduğunu hatırlıyorum. Annem hâlâ kendini toparlayamadı. Hasta olduğunu söyleyerek odasından çıkmıyor ama onu asıl orada tutan üzüntüsü.”

Lyon’ın yüzünde beliren soğuk ifadeyi fark eden Rhone heimen konuyu değiştirdi. “Evet, hepimiz James’i özledik,” diyerek yalan söyledi. “Ben de Prenses Christina’yla tanışmak için sabırsızlanıyorum, Diana. Kimse geçmiş hakkında doğru düzgün bilgi edinemedi. Bu çözülmesi gereken bir sır, sence de öyle değil mi?”

Rhone göz kırpınca Diana’nın yüzü kızardı. Lyon’ın kız kardeşi hâlâ çok masumdu. Ama Rhone’un durup onu tepeden tırnağa süzdüğü düşünülürse yeterince alımlıydı. Onu en son gördüğünden beri Diana oldukça serpilmişti. Bunu bilmek rahatsız edici olsa da Rhone sebebini bir türlü anlayamıyordu. “Ufaklık,” dedi aniden. “Bu gece çok hoş görünüyorsun.” Sesindeki sertliği fark edince suratını buruşturdu.

Diana bunu fark etmemiş görünüyordu. İltifatına gülümseyerek karşılık verip tekrar reverans yaptı. "Teşekkür ederim, Rhone. Fark etmiş olman çok hoş."

Rhone kaşlarını çatarak Lyon'a baktı. "Elbisesinin yakası çok açık. Bu şekilde insan içine çıkmasına izin verirken aklından ne geçiyordu? Gözünü ondan ayırmasan iyi edersin."

"Gözümü senden ayırmazsam Diana yeterince güvende olur," diye karşılık verdi Lyon.

"Yine de bana kalırsa..." Rhone salonun öteki ucuna bakarken duraksadı ve hafifçe ılık çaldı.

Onu bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu görmek için Diana hemen arkasına döndü. "Prenses Christina." Herkesin bildiği şeyi fısıldayarak dile getirirken sesi saygıyla karışık hayranlıkla doluydu.

En son tepki veren Lyon oldu. Odanın öteki ucunda duran leydiyi görünce kelimenin tam anlamıyla yaslandığı şömine rafından aniden koptu. Vücudu hazırlanırcasına savaş duruşuna geçerken kasları gerildi.

Kontrolünü geri kazanması uzun sürdü. Yumruklarını sıkıp dövüşmeye hazır bir şekilde bacaklarını iki yana ayırdığını fark edince kendisini rahatlamaya zorladı. Ani hareketi dizinin tekrar zonklamaya başlamasına neden oldu. Lyon ne acısı için bir şey yapabiliirdi ne de göğsündeki şiddetli çarpıntı için.

Ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın gözlerini prenesten alamadı.

Gerçekten çok güzeldi. Tepeden tırnağa gümüş rengi içindeydi. Renk bir meleğe aitti ve sarı saçlarının açık tı-tamlarını vurguluyordu.

O - hiç şüphesiz - şimdiye kadar gördüğü en güzel kadındı. Cildi kusursuz görüntüyordu ve aralarındaki mesafeye rağmen Lyon gözlerinin rengini seçebiliyordu. Mavinin en şaşırtıcı tonuydu.

Prenses Christina ne gülümstüyor ne de surat asıyordu. İfadesi hafif bir merak taşıyordu. Kadının kendi çekiciliğinin farkında olduğunu düşünen Lyon sinik yapısının kalp krizi geçirmesine engel olmasını umdu. Vücudunun ona verdiği tepkiden hiç memnun değildi.

“Brummel haklıymış,” dedi Rhone. “Leydi büyüleyici.”

“Ah umarım onunla tanışabilirim,” dedi Diana kilisedelermiş gibi fısıldayarak. “İnsanlara baksana Rhone. Herkes ondan etkilenmiş görünüyor. Sence prenses tanışmayı kabul eder mi?”

“Sus Diana,” dedi Rhone. “Prenses Christina seni görmezden gelmeye cesaret edemez. Kardeşinin kim olduğunu unutuyorsun.”

Diana ürkek bir şekilde Rhone’a baktı. “Tatlım, omuzlarını dik tut ve ellerini ovuşturmayı bırak. Bizi onunla doğru düzgün tanıştıracak birini buluruz nasıl olsa.”

Rhone onun Lyon’ın son sözlerini duymadığını biliyordu. Diana çoktan eteklerini toplayıp girişe yönelmişti bile. “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Lyon’ın kız kardeşinin peşinden gitmesine engel olurken.

“Bekle ve gör,” dedi Lyon. Sesi öfkeliydi.

“Kardeşin çok aceleci,” diye homurdandı Rhone kafasını sallayarak. “Bütün derslerini göz ardı ediyor...”

“Diana’nın ihtiyatlı olmayı öğrenmesinin zamanı geldi de geçiyor.”

“Umarım bu onun için fazla acı verici olmaz.”

Lyon bu sözlere herhangi bir yorum getirmedi. Dikkatini güzel prensese vermeye devam etti. Yaşlı bir çift kadına yaklaştığı sırada Diana hemen onların önüne geçti.

Diana Christina'yı neredeyse yere deviriyordu. Rhone derin bir iç çekti. Kabaca önü kesilen yaşlı çift rahatsızlıklarını gizlemeye bile gerek duymadı. İkisi de birbirine utançla bakarak geri çekildi.

"Ah Tanrım, Diana az önce düğ ve düşesin önünü kesti." dedi Rhone.

Lyon kız kardeşine çok sinirlendi. Kendisini daha fazla yerin dibine sokmasına engel olmak için peşinden gitmek üzereyken prenses meseleyle bizzat ilgilendi. Hem de oldukça kibar bir tavırla. Lyon'un kız kardeşini içten bir gülümsemeyle selamladıktan sonra Diana'yla konuşurken elini tuttu. Lyon kadının bilerek onları izleyen herkese Diana'yla arkadaş oldukları izlenimini vermeye çalıştığını düşündü.

Christina'nın Devenwood Düğ ve Düşesi'ni selamlayabilmek için Diana'ya yanına geçmesini işaret ettiğini gördü. Prensес onu sohbete dahil ederek Diana'nın hatasını telafi etti.

Rhone rahat bir nefes verdi. "Kimi aklına gelirdi ki? Üstelik hâlâ Diana'nın elini tutuyor. Bana kalırsa Diana'nın yanlışlıkla ona yumruk indirmemesi için akıllıca bir plan."

Lyon omzunu yeniden şömine rafına yaslayıp Rhone'un gözlemine gülümseyerek karşılık verdi. "Diana konuşurken ellerini kullanmayı sever," diye itiraf etti.

"Prensесin iyi bir kalbi var. Tanrı biliyor, sanırım ona âşık oldum."

“Sen her zaman birilerine âşıkısın,” diye karşılık verdi Lyon.

Öfkesi sesine yansımıştı. Tuhaf ama her nedense Rhone’un şakasından rahatsız olmuştu. Prenses Christina’nın Rhone’un müstakbel fetihlerine dahil olmasını istemiyordu. Tamam, bu oldukça saçma bir düşünceydi. Arkadaşının kadının peşine düşüp düşmemesini neden önemsiyordu ki?

Buna verebilecek bir cevabı olmadığını fark edince içini çekti. Ama önemsiyordu. Hem de çok. Ve bu içten itiraf Lyon’un içinin daha da sıkılmasına neden oluyordu. Birine sırlıslıkla âşık olamayacak kadar yaşlı ve yorgun hissediyordu kendini.

Christina yarattığı heyecanın farkında değildi. Salonun girişinin ortasında durmuş sabırla Patricia Teyzesinin ev sahibiyle sohbetini bitirmesini bekliyordu. Yanında duran hevesli genç leydi öylesine hızlı bir şekilde konuşuyordu ki Christina onu takip edemiyordu. İlgileniyormuş gibi yapıp uygun olduğunu düşündüğü anlarda gülümseyiyor ve Diana isimli leydi her nefes almak için durduğunda kafasını sallıyordu.

Leydi Diana onunla tanıştırmak için arkadaşlarını getireceğini söyleyerek yanından ayrıldı. Christina bir kez daha tek başına kaldı. Hafifçe gülümseyerek döndü ve şaşkınlıkla ona bakan insanlara göz attı.

Onlara alışabileceğini sanmıyordu. İngilizler tuhaf insanlardı. Neredeyse üç aydır Londra’da yaşıyor olmasına rağmen bu beyaz insanların katlanmaya kararlı oldukları tuhaf alışkanlıklara hâlâ şaşıyordu.

Erkekler de en az kadınlar kadar aptaldı. Hepsi birbi-

rine benziyordu, kara giysileri içinde birbirlerinden fark-sızlardı. Beyaz boyun bağlarını boğuluyormuş gibi bir iz-lenim verene kadar sıkılmışlardı, kırmızı yanakları bu izle-nimi daha da güçlendiriyordu. İlayır, diye içinden geçirdi Christina. Onlara boyun bağı denmiyor kravat deniyor, diye hatırlattı kendine. Evet, boyun bağının asıl adı buydu. Bunu unutmamalıydı.

İ hatırlaması gereken çok şey vardı. Christina bir sene önce Patricia Teyzesinin Boston'daki evine vardığından bu yana durmaksızın çalışıyordu. Fransızca ve İngilizce ko-nuşabiliyordu. Kara Kurt'un yıllar önce esir aldığı misyo-ner ona bu dilleri yeterince öğretmişti.

Boston'daki dersleri kibar bir leydiden beklenen dav-ramışlar üzerineydi. Christina teyzesini hem memnun et-meye hem de endişelerini dindirmeye çalışıyordu. Surat-sız kadın annesinin aileyle olan tek bağlantısıydı. Ancak annesinin günlüğünü anlayacak kadar yazı dilini çözdü-ğünde Christina'nın amacı değişmişti. Önemli ölçüde. Artık Christina'nın bu tulaflı toplulukta geçici bir yer edin-mesi bir zorunluluktur. Sözüünü yerine getirene kadar hiç hata yapamazdı.

"Hazır mısın Christina?"

Teyzesi yanına geçip pençesini geçirircesine onun ko-lunu tuttu.

"Mümkün olduğunca," diye yanıtladı Christina ve ko-ruyucusuna gülümsedikten sonra dönüp yabancıların ara-şında yürümeye başladı.

Lyon dikkatle onu izliyordu. Prensesin koluna giren kı-rışık yüzlü kadına karşı ne kadar korumacı görüldüğünü ve güzel kadının her hareketini kusursuz bir doğrulukla

yerine getirdiğini fark etti. Bunun bir tür rutin olduğunu düşündü. Prenses ona takdim edilen herkesi gözlerine ulaşımayan sahte bir gülümsemeyle selamlıyor, kısa bir sohbetin ardından hızlı ve etkili bir şekilde izinlerini istiyordu.

Lyon etkilenmeden edemedi. Leydimin iyi biri olduğu kesindi. Brummel'in ondan bu kadar etkilenmesine şaşmamalıydı. Prenses bütün nezaket kurallarını layıkıyla yerine getiriyordu. Ama Rhone yanıyordu. O kadar da farklı değildi. Hayır, sosyete'deki diğer leydiler gibi kaskatı, gösterişli ve yüzeyseldi. Brummel yüzeyselliğe bayılırdı. Lyon ise bundan nefret ederdi.

Kadını ilk gördüğü andan itibaren kendini sersemlemiş hissetse de dengesi hızla geri geliyordu. Rahatlayarak gülümsedi. Sonra Rhone'un prensese ulaşmak için dirseğiyle kalabalığı yararak ilerlediğini gördü. Lyon kadının Rhone'a diğer erkeklerden daha fazla ilgi göstereceğine sayısız malikânesi üzerine bahse girebilirdi. Londra'daki herkes Rhone'un ailesini tanıyordu ve davetteki en soylu centilmen olmasa da en zengin olanlardan biri olduğu kesindi.

Lyon bahse girmiş olsaydı kaybedecekti. Rhone diğerlerinden daha farklı bir muamele görmedi. Lyon sapkın bir memnuniyetle istemeye istemeye de olsa gülümsedi.

Rhone yanına geri döndüğünde, "Yeteneğini kaybediyorsun," dedi Lyon.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Rhone afallamış gibi yaparak.

Lyon buna kanmadı. Rhone'un yüzünün hafif kızardığını görebiliyordu.

Eğlenmeye başladığını fark etti. Ve o anda, her iyi dost

gibi Rhone'un yarasına tuz basmaya karar verdi. "Prenses Christina sana odadaki diğer erkeklerden daha farklı bir muamele göstermedi mi yoksa ben mi yanıliyorum? Senden pek etkilenmiş görünüyordun, yaşli dostum."

"Sen de benden farklı olmayacaksın," dedi Rhone. "O gerçekten çok gizemli. Ona özellikle birkaç münasip soru sorduğumu hatırlıyorum ama yanından uzaklaşınca..."

"O senin yanından uzaklaşınca demek istedin sanırım, değil mi?"

Rhone Lyon'a kaşlarını çatıktan sonra omzunu silkti. "Evet, uzaklaşınca, tek bir soruna bile cevap alamadığımı fark ettim. En azından ben böyle düşünüyorum."

"Görünüşüyle fazla ilgileniyordun," diye karşılık verdi Lyon. "Güzel bir yüz her zaman konsantrasyonunu bozmuştur."

"Öyle mi?" dedi Rhone. "Pekâlâ, yaşli dostum, bakalım sen kaç soruna cevap alabileceksin. En kaliteli konyak şişemin üzerine bahse giriyorum."

"Varım," dedi Lyon. Etrafına bakıp çok geçmeden Prenses Christina'yı buldu. Odadaki herkesten daha uzun boylu olmak gibi bir avantaja sahipti ve hedefi oradaki tek sarışın kadındı.

Kadın babasının eski dostu Sör Reynolds'ın yanında duruyordu. Lyon Christina'nın suratsız koruyucusunun odanın öteki tarafındaki bir sandalyede oturduğunu görünce sevindi.

Lyon nihayet Sör Reynolds'ın dikkatini çekmeyi başardığında küstah bir şekilde başını eğerek bir an önce tanıştırlmayı beklediğini belirtti.

Sör Reynolds kafasını salladıktan sonra - Lyon'a göre

fazla hevesli bir şekilde - eğilip prensese fısıldadı. Christina'nın sırtı Lyon'a dönüktü ama genç adam onun belli belirsiz kafasını salladığını gördü. Prensesle konuşan iriyarı kadın nefes almak için duraksayana kadar uzun dakikalar geçti. Sör Reynolds bu fırsatı değerlendirip iriyarı kadına veda etti. Lyon adamın hızlı açıklamasında kendi isminin de geçtiğini düşündü çünkü korkmuşçasına bir bakış atan kadın eteklerini toplayıp hızla diğer yöne ilerledi. Peşine kedi takılmış şişman bir fare gibi hareket ediyordu.

Lyon'un gülümsemesi genişledi. Rhone'a boşu boşuna böbürlenmiş sayılmazdı. Gerçekten de yeteneğini kaybetmemişti.

Prenses Christina karşısında durunca o aptal kadını aklından çıkardı. Sör Reynolds gergin bir koruyucu melek gibi prensesin yanında duruyordu. Lyon tembelliği bırakıp herkesin göreceği şekilde kusursuz bir reverans yaptı.

Kadın başını eğmişti ama buna rağmen tamamen kumsursuz olmadığını görebiliyordu. Burnundaki çilleri seçebiliyordu. İzler porselen bir bebekten ziyade daha dokunulabilir görünmesini sağlıyordu.

Kadın zar zor omuzlarına ulaşıyordu. Lyon onun fazla narin ve zayıf olduğuna karar verdi. Sonra genç kadın kafasını kaldırıp ona baktı. Bakışları dik, tereddütsüz ve büyüleyiciydi.

Lyon'a kendi adını unutturdu.

Sör Reynolds araya girdiği için eninde sonunda Tanrı'ya şükretmesi gerektiğini biliyordu. Lyon'un sayısız unvanını sıralayan adamın sesinin uzayıp gittiğini duyabiliyordu. Uzun liste Lyon'a kendisini toparlaması için fırsat tanıyordu.

Hiç bu kadar şaşırmamıştı. Onu asıl büyüleyen kadının masum bakışlarıydı. İstemeye istemeye bunda gözlerinin de payı olduğunu kabul etti. Daha önce hiç görmediği bir mavi tonundaydı.

Kendisine hâkim olması gerektiğinin farkındaydı. Bile bile bakışlarını kadının dudaklarına çevirdi ve çok geçmeden yaptığı hatayı anladı. Yine fiziksel bir şekilde tepki vermeye başladığını hissedebiliyordu.

“Sanırım Rhone Kontu’yla tanışmıştın tatlım,” diyen Sör Reynolds en sonunda sessizliği bozdu.

“Evet,” diyerek araya giren Rhone Christina’ya gülümsedi.

“Lyon, Prenses Christina’yı sana takdim edebilir miyim?” dedi Sör Reynolds oldukça resmi bir şekilde.

Gözleri genç kadını ele verdi. Söz konusu tanışma sırasında bir şey onu rahatsız etti. Ama çok çabuk kendini toparladı ve Lyon onu bu kadar dikkatle izlemiyor olsaydım gözlerinde beliren şaşkın ifadeyi kaçırabilirdim diye düşündü.

“Sizinle tanışmaktan onur duydum efendim,” diye fısıldadı Christina.

Sesi genç adamın hoşuna gitti. Yumuşak ve çekiciydi. Sıra dışı aksanı da fark ediliyordu. Lyon her yeri gezmiş olmasına rağmen aksanın nereye ait olduğunu çözemedi. Bu en az onu kolundan tutup dışarı çekme ve baştan çıkarma isteği kadar merakını cezbediyordu.

Tanrı’ya şükür kadın aklından geçenleri bilmiyordu. Bilseydi hiç şüphesiz çılglık çılgıca sığınabileceği bir yer arardı. Ama Lyon onu korkutmak istemiyordu. En azından şimdilik.

"Rhone uzun yıllardır Lyon'm en yakın arkadaşı," diyen Sör Reynolds tuhaf sessizliği böldü.

"Ben onun tek arkadaşıyım," dedi Rhone sırtarak.

Lyon'm içinden Rhone'u dürtmek geldi. "Doğru değil mi?"

Soruya aldırış etmedi. "Siz bir prenses misiniz?" diye sordu Christina'ya.

"Anlaşılan, birçoğuna göre öyleyim," dedi kadın.

Lyon sorusuna tam olarak yanıt alamadığını fark etti. Rhone öksürdü - Lyon kaşlarını çatı ve bunun arkadaşınnın neşesini gizlemek için başvurduğu bir numara olduğunu düşündü.

Christina Rhone'a döndü. "Bu gece iyi vakit geçiriyor musunuz?"

"Oldukça," dedi Rhone ve Lyon'a döndü. "Soruların?"

"Sorular mı?" diye sordu Christina kaşlarını çatarak.

"Nereyi eviniz olarak gördüğünüzü merak ediyordum," dedi Lyon.

"Patricia Teyzemle kalıyorum," diye yanıtladı Christina.

"Lyon, Lord Alfred Cummings'i hatırlıyor olmalısın," diyerek araya girdi Sör Reynolds büyük bir hevesle. "Babanın bir arkadaşıydı."

"İsmiini hatırlıyorum," diye yanıtladı Lyon ve denese de gözlerini Christina'dan ayırıp Reynolds'a bakamadı. Kabalık ettiğinin farkındaydı ama bunu telafi edecek bir hamlede bulunmayacağını da biliyordu.

Sör Reynolds sözlerine devam etti. "Alfred yıllar önce kolonilere atanmıştı. İki ya da üç sene önce Boston'da ölünce, huzur içinde yatsın, kontes güzel yeğeniyle birlikte İngiltere'ye döndü."

"Ah demek iki senedir İngiltere'desiniz?" diye sordu Lyon.

"Hayır."

Lyon'un bu hızlı cevabın detaylandırılmayacağını anlaması bir dakikasını aldı. "Öyleyse kolonilerde büyüdünüz." Bu bir soru değil düz bir cümleydi ve Lyon çoktan kafasını sallamaya başlamıştı.

"Hayır."

"Orada mı doğdunuz?"

"Hayır," diye yanıtladı Christina yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona bakarak.

"Ama Boston'da yaşadınız?"

"Evet."

"Evet mi?"

Sesini yükseltmek istememişti ama Prenses Christina oldukça zorlu çıkmıştı. Rhone'un boğuk kahkahası da hiç yardımcı olmuyordu.

Lyon sinirlendiğini görmesine izin verdiğine hemen pişman oldu, kadının ilk fırsatta kaçıp gideceğinden emindi. Ne kadar göz korkutucu olabildiğini biliyordu.

"Sör, kolonilerde doğmadığımı için bana darıldınız mı?" diye sordu Christina aniden. "Suratınızı asmanıza bakılırsa, öyle olmalı."

Lyon kadının sesindeki neşeyi fark etti. Gözlerinin ışıldadığından da emindi. Gözünü hiç korkutmadığı belliydi. Hatta içten içe ona güldüğünü düşünüyordu.

"Elbette darılmadım," dedi Lyon. "Ama bütün sorularıma evet ya da hayır diye mi cevap vereceksiniz?" diye sordu.

"Öyle görünüyor," dedi Christina. Ona içtenlikle gülümseyip vereceği tepkiyi bekledi.

Lyon'un siniri geçti. Açıksözlülüğü alışılmadık, gülümsemesi büyüleyiciydi. Kalıkalıhasını gizleyemedi.

Gür sesi salonda yankılanınca konuklardan bazıları şaşkınlıkla onlara baktı.

"Güldüğünüzde aslan gibi kükrüyorsunuz," dedi Christina.

Lyon bu söz üzerine şaşırdı. Son derece tuhaf bir yorumdu. Resmiyeti bir kenara bırakıp, "Aslanların kükremesini hiç duydun mu Christina?" diye sordu.

"Ah birçok kez," diye yanıtladı Christina hiç düşünmeden.

Ciddi gibiydi. Elbette bu hiç mantıklı değildi. "Böyle bir sesi nerede duydun?"

Kadının gülümsemesi aniden kayboldu. Farkında olmadan kendisi hakkında çok fazla bilgi vermişti.

Lyon onun cevap vermesini bekledi. Christina temkinli bir şekilde ona baktıktan sonra Sör Reynolds'a döndü. Adama iyi geceler dileyip geceyi sonlandırmadan önce teyzesiyle birlikte başka bir davete uğramaları gerektiğini açıkladı. Lyon ve Rhone'a dönüp kraliçelere yaraşır bir işgüzarlıkla izinlerini istedi.

Lyon göz ardı edilmeye alışık bir adam değildi.

Ancak ona bu gerçeği hatırlatamadan Prenses Christina çoktan uzaklaşmıştı.

Christina ondan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Duruşunun bozulmaya başladığını hissedebiliyordu. Korumucusu duvarın dibindeki bir sandalyede oturuyordu. Genç kadın onun yanına varana kadar kendisini ağırbaşlılıkla adım atmaya zorladı.

"Sanırım gitsek iyi olacak," diye fısıldadı.

Kontes ters giden bir şey olduğunu anlayacak kadar uzun bir süredir yeğeniyle yaşıyordu. İlerleyen yaşı keskin zekâsını ya da fiziksel durumunu etkilememişti. Sandalyesinden hemen kalkıp Christina'nın koluna girerek kapıya yöneldi.

Lyon Rhone ve Sör Reynolds'ın yanında duruyordu. Üç adam da Christina ve teyzesinin aceleyle ev sahibine veda etmelerini izledi. "Yarın konyağı almak için uğrarım," dedi Rhone Lyon'm dikkatini çekmek için onu dürterek.

"Rhone, bir kez daha kaburgamı dürtersen, yemin ederim dirseğini kırarım," diye homurdandı Lyon.

Rhone tehdidi karşısında endişelenmiş görünmüyordu. Arkadaşının omzuna vurdu. "Sanırım gidip kız kardeşine göz kulak olsam iyi olacak Lyon. Sen bu görevi yerine getirebilecekmiş gibi görünmüyorsun."

Rhone yanından ayrılır ayrılmaz Lyon Sör Reynolds'a döndü. "Patricia Cummings hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. "Mümkünse süslemeden doğruyu söyle."

"Bana hakaret ediyorsun Lyon," dedi Sör Reynolds sözlerinin aksine sırtarak.

"Diplomatikliğinle tanınırsın," diye karşılık verdi Lyon. "Şimdi, Christina'nın koruyucusuna dönelim. Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin? Herhalde gençken onu tanıyordun."

"Elbette," dedi Reynolds. "Her zaman aynı etkinliklere davet edilirdik. Anlatacak çok fazla şeyim yok, o yüzden sana gerçeği söyleyeceğim. Kadın şeytanın ta kendisi. O zamanlar onu sevmezdim, şimdi de sevmiyorum. Güzelliği... Çekilmez tavrını telafi ediyor. Ağabeyi hastalanınca Alfred ile evlendi. Adamın öleceğine inanıyordu. Toprak-

ları miras yoluyla elde etmeyi bekleyen bir akbaba gibiydi. Ama Alfred'in ağabeyi kurnazlığıyla onu alt etti. Herkesin beklentisinin aksine on sene daha yaşadı. Alfred kolonilere gitmek zorunda kaldı, yoksa borçluların hapishanesine gönderilecekti."

"Peki ya Patricia'nın babası? Daniadının borcunu kapamaya çalışmadı mı? Böyle bir utancın üzerinde etkisi olacağını düşünürdüm, tabii parası varsa."

"Ah yeterince zengindi," dedi Sör Reynolds. "Ama kızından elini çoktan çekmişti."

"Alfred'le evlenmiş olduğu için olabilir mi?"

"Hayır, söylentiler buna işaret etmiyor," dedi Reynolds kafasını sallayarak. "Patricia her zaman rahatsız edici ve ağgözlü bir kadındı. Birçok acımasızlıktan o sorumluydu. Küçük şakalarından biri trajediyle sonuçlandı. Genç leydi alay konusu olan kişinin intihar etmesine sebep oldu. Daha fazla detaya girmek istemiyorum Lyon, fakat aradan geçen yıllara rağmen pek değişmediğini söylemek yeterli olur. Yeğenine nasıl baktığını fark ettin mi? Tüylerim diken diken oldu."

Sör Reynolds'ın sesindeki şiddet Lyon'ı şaşırttı. Babasının eski dostu sakinliği ve uysallığıyla tanınırdı. Ama şimdi sinirden neredeyse titriyordu. "Acımasızlıklarından birinin kurbanı da sen miydin?" diye sordu.

"Evet," diye itiraf etti Reynolds. "Yeğeni güzel ve narin bir çiçek gibi. Onu teyzesi yetiştirmemiş. Bundan eminim. Ama zavallı çocuğa acıyorum. Yaşlı kaltağı memnun etmek için uğraşıp duruyor, ancak kontesin onu en yüksek bahsi verene satacağından hiç şüphem yok."

"Daha önce böyle konuştuğunu hiç duymamıştım,"

dedi Lyon Reynolds gibi fısıldayarak. "Son bir sorum var bayım, çünkü bu sohbetin seni rahatsız ettiğini görebiliyorum."

Sör Reynolds kafasını salladı.

"Kontesin babasının zengin olduğunu söylemiştin. Toprakları kimin miras kaldı?"

"Kimse bilmiyor. Babası küçük kızını çok severdi. Adı Jessica'ydı."

"Jessica Christina'nın annesi mi?"

"Evet."

"Herkesin sandığı gibi akli dengesi yerinde değil miydi?"

"Bilmiyorum, Lyon. Jessica'yla birkaç kez karşılaştım. Kız kardeşinin tam tersi gibi görünüyordu. İyi huylu ve utangaçtı - hem de çok. Evlendiğinde babası çok mutlu oldu. Etrafta horoz gibi kabararak dolaşıp durdu. Kızı bir kralı ele geçirmişti. O dönemde yapılan görkemli baloları hâlâ hatırlıyorum. Bolluk şaşırtıcıydı. Ama bir karanlık çöktü. Kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyor." Yaşlı adam derin bir iç çekti. "Bu sanırım asla çözülmeyecek bir sır, Lyon."

Sorularına son vereceğine dair söz vermiş olsa da Lyon konuyu kapatamayacak kadar merak içindeydi. "O zamanlar Christina'nın babasını tanıır mıydın? Kral olduğunu söylüyorsun ama onu hiç duymadım."

"Onunla tanıştım ama onu hiçbir zaman yakından tanımadım. Adı Edward'dı," dedi Reynolds kafasını sallayarak. "Soyadını hatırlamıyorum. Onu severdim. Herkes severdi. Çok düşünceliydi. Gösteriş düşkünü değildi. Bize tepeden bakmazdı, herkesin kral yerine ona baron diye hitap etmesini isterdi. Krallığını kaybetmişti."

Lyon kafasını salladı. "Bu bir bilmece, değil mi?" diye sordu. "Şu Jessica ilgimi çekiyor."

"Neden?"

"Bir kralla evlendi ama sonra ondan kaçtı."

"Jessica nedenlerini beraberinde mezara götürdü," dedi Sör Reynolds. "Christina doğduktan kısa bir süre sonra öldüğünü sanıyorum. Kimse sana anlattıklarından daha fazlasını bilmiyor, Lyon. Ve prensesle yaptığın tek taraflı sohbetin ardından, bana kalırsa sırlarını saklamaya devam edecek."

"Tabii ben buna izin verirsem," dedi Lyon sırtarak.

"Alı prensesle ilgileniyorsun demek?"

"Sadece merak," diye açıkladı Lyon omzunu silkerek.

"Bu doğru mu Lyon, yoksa şimdi de lafi sen mi dolandırıyorsun?"

"Doğru."

"Anlıyorum," dedi Reynolds ama Lyon anladığını hiç sanmıyordu.

"Christina ve koruyucusunun buradan sonra nereye gideceğini biliyor musun? Christina'nın sana geceyi sonlandırmadan önce uğramaları gereken bir yer daha olduğunu söylediğini duydum."

"Lord Baker'ın evine gittiler," dedi Reynolds. "Uğramayı mı planlıyorsun?" diye sordu uysal bir tonla.

"Reynolds, meseleyi daha fazla büyütme," dedi Lyon. "Ben sadece prenses hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Sabaha kalmadan merakım dinmiş olur."

Lyon'ın sesindeki hassasiyet Reynolds'a sorularına son vermesi gerektiğini söylüyordu. "Henüz kız kardeşine selam vermedim. Gidip ona merhaba desem iyi olacak."

"Çabuk olmalısın," dedi Lyon. "Diana ve ben birkaç dakika içinde buradan ayrılacağız."

Lyon konukların arasında Reynolds'ı takip etti. Diana'nın birkaç dakika daha sohbet etmesine izin verdikten sonra gitme vaktinin geldiğini söyledi.

Diana'nın hayal kırıklığına uğradığı açıktı. "Asma suratım... Henüz eve gitmiyorsunuz," dedi Sör Reynolds kırdayarak.

Lyon hiç neşeli görünmüyordu. "Evet, Diana, seni eve bırakmadan önce Baker'lara uğramayı düşünmüştüm."

"Ama Lyon, o daveti reddetmiştin," diyerek karşı çıktı Diana. "Çok sıkıcı bir adam olduğunu söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim."

"Sıkıcı değil mi?" diye sordu Diana afallamışcasına.

"Tanrı aşkına, Diana," diye homurdanan Lyon Reynolds'a küçük bir bakış attı.

Lyon'un sesindeki sertlik Diana'nın irkilmesine neden oldu.

"Hadi Diana. Geç kalmak istemeyiz," dedi Lyon ses tonunu yumuşatarak.

"Geç kalmak mı? Lyon, Lord Baker partisine katılacağımızı bile bilmiyor. Nasıl geç kalabiliriz?"

Kardeşi omzunu silkmekle yetinince Diana Sör Reynolds'a döndü. "Kardeşime ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Sadece küçük bir merak krizi geçiriyor," diye yanıtladı Sör Reynolds. Lyon'a dönüp ekledi: "Yaşlı bir adamın müdahalesini mazur görürsen, kız kardeşinin burada biraz daha kalmasını öneriyorum. Onu eve bırakmak benim için bir onur olur."

"Ah evet Lyon, lütfen, kalabilir miyim?" diye sordu Diana.

Küçük hevesli bir kız çocuğu gibiydi. Ellerini çırpmaya başlarsa Lyon buna hiç şaşırmayacaktı. "Kalman için özel bir sebebin var mı?" diye sordu.

Kız kardeşinin yüzü kızarmaya başlayınca Lyon cevabı almış oldu. "Bu adamın adı ne?" diye sordu.

"Lyon..." diye fısıldadı Diana utançla. "Sör Reynolds'ın karşısında beni utandırma," diyerek onu uyardı.

Lyon bıkkınlıkla içini çekti. Kız kardeşi Baker'ı sıkıcı bulduğu fikrini az önce tekrarlamıştı ve şimdi de onu utandırdığını söylemeye cüret ediyordu. Kaşlarını çatarak ona baktı. "Öyleyse bu konuyu daha sonra konuşacağız," dedi. "Diana'ya göz kulak olacağın için teşekkür ederim Reynolds."

"Lyon, bakıcıya ihtiyacım yok," diyerek karşı çıktı Diana.

"Henüz bunu kanıtlamadın," diyen Lyon Sör Reynolds'ı selamlayarak salonu terk etti.

Sıkıcı adamın evine gitmek için aniden sabırsızlanmaya başlamıştı.

Üçüncü Bölüm

Babamın doğum günü partime katılabilmesi için İngiltere'de Edward'ın istediğinden daha uzun süre kaldık. Edward sevgili babamın hislerini fazlasıyla önemsiyordu.

On yedi yaşına girdiğim günden sonraki gün, kocamın evine doğru yola çıktık. Bencilce davrandığımı düşünerek ağladığımı hatırlıyorum. Babamı özleyeceğimi biliyordum. Ama elbette, görevim kocamın yanında olmaktır.

Gözyaşlarımı dinince geleceğim hakkında heyecanlanmaya başladım. Görüyorsun ya Christina, Edward'ın beni Camelot'a götürdüğünü sanıyordum.

*Günlük kayıt
10 Ağustos 1795*

Christina kendini kötü hissediyordu. Boğuluyor gibiydi ve kendi kendine bu korkunç at arabası yolculuğu sona erer ermez panik duygusunun kaybolacağını söylüyordu.

Sarsılan aracın basıklığından nefret ediyordu. Perdeler

kapalı, kapılar kilitliydi ve havaya teyzesinin ağır parfümü sinmişti. Christina'nın iki yanında sıkıığı yumrukları elbisesinin katları sayesinde teyzesinin görüş alanına girmiyordu. Omuzlarını kahverengi kapitone deri koltuğa yaslamıştı.

Kontes yeğeninin sıkıntısının farkında değildi. Kapılar kapanır kapanmaz onu soru yağmuruna tutmuştu. Her bir sorusu Lord Carlston'ın evinde bıraktıkları konuklar hakkında sert ve imalı yorumlarla süslüydü. Kontes başkalarını kötülemekten büyük bir zevk alıyor gibi görünüyordu. Yüzünde hain bir ifade belirliyor, ince dudakları büzülüyor ve gözleri buz gibi bir griye dönüyordu.

Christina gözlerin ruhun düşüncelerini yansıttığına inanıyordu. Kontesin bu gerçeği kanıtladığı kesindi. Son derece sinirli, amansız ve kendisini düşünen bir kadındı. Christina aynı zamanda onun aptal olduğunu da düşünüyordu, çünkü kusurlarını saklamaya bile çalışmıyordu. Böylesine bir aptallık Christina'yı şaşırtıyordu. Zayıflığı belli etmek başkasına güç vermek demekti. Ancak Patricia Teyzesinin bu ilkel kuralı anladığını hiç sanmıyordu. Kadın uğradığı haksızlıklardan bahsetmekten hoşlanıyordu. Hem de sürekli.

Christina artık koruyucusunun aksi yapısına aldırış etmiyordu. Kadına karşı korumacı bir tavır geliştirmişti. Kontes ailesinin bir üyesiydi, bu yeterli bir sebep olsa da başka bir nedeni daha vardı. Teyzesi ona kırbacıyla bütün çocukları kovalayan akli dengesi yerinde olmayan yaşlı Kızilderili kadın Gülen Dere'yi hatırlatıyordu. Gülen Dere kendisini değiştiremezdi, kontes de öyle.

Kontes sertçe, "Beni duymadın mı Christina?" deyince

Christina'nın düşünceleri dağıldı. "Carlston'ın partisinden o kadar çabuk ayrılmayı istemene neyin sebep olduğunu sordum."

"Bir adamla tanıştım," dedi Christina. "Diğerleri gibi değildi. Ona Lion diyorlar."

"Lyonwood Markisi'nden bahsediyorsun," dedi Patricia kafasını sallayarak. "Ve seni korkuttu, öyle mi? Bunun canını sıkmasına izin verme. O herkesi korkutur, beni bile. Kaba ve katlanılmaz bir adam ama sanırım statüsü saygısızlıklarına göz yumulmasını sağlıyor. Alnındaki o çirkin yara ona hain bir görüntü veriyor."

"Ah hayır, beni korkutmadı," diye itiraf etti Christina. "Elbette yara izi dikkatimi çekti ama Sör Reynolds'ın ona Lion dediğini duyunca evimi öylesine özledim ki ne söyleyeceğimi bilemedim."

"Sana o vahşilerin senin için hiçbir şey ifade etmemesi gerektiğini kaç kez söylemem gerekiyor?" dedi Patricia tiz bir sesle. "Toplumda ait olduğun yere gelip mirasımda hak talep edebilmen için yaptığım onca fedakârlıktan sonra..."

Kırdığı potu fark edince tepkisini ölçmek için yeğenine delici bir bakış attıktan sonra, "O insanları düşünmemelisin. Geçmişini unutmalısın," dedi.

"Neden ona Lion diyorlar?" diye sordu Christina konuyu değiştirip kolunu usulca teyzesinin güçlü parmaklarından kurtararak. "Sadece merak ettim çünkü İngilizlerin isimlerini hayvanlardan almadıklarını söylemiştin..."

"Hayır, elbette almıyorlar, seni aptal kız," diye homurdandı teyzesi. "Markinin ismi farklı şekilde yazılıyor." Lyon'ın ismini heceledi ve sözlerine devam ederken sesi sertliğini biraz kaybetti. "Unvanı sebebiyle saygıdan ona

Lyonwood diye hitap ediliyor. Elbette yakın arkadaşları ismi kısaltabilir.”

“Uygun değil mi?” diye sordu Christina kaşlarını çatarak.

“Kesinlikle uygun değil,” diye yanıtladı kontes. “Fazla kurnaz, çok zengin. Ondan uzak durmak zorundasın. Anlaşıldı mı?”

“Elbette.”

Kontes kafasını salladı. “Ondan neden hoşlandığını anlamıyorum. İdare edilemez bir adam.”

“Ondan gerçekten hoşlanmadım,” diye karşılık verdi Christina. Elbette yalan söylüyordu ama teyzesinin öfke krizine kapılmasını önlemek için. Zaten teyzesinin anlamasını beklemiyordu. Bir savaşçının yara izinin kusur olduğunu düşünen bir kadınla nasıl mantıklı bir şekilde konuşabilirdi ki? Christina ona doğruyu söylerse teyzesi bu çirkin düşünce yapısıyla şaşırıp kalırdı.

Ah evet, aslandan hoşlanmıştı. Koyu kahverengi gözlerindeki altın sarısı benekler hoşuna gitmişti. Kuvvetli yapısı bir savaşçıyı andırıyordu ve doğal olarak gücü ilgisini çekmişti. Etrafına otoriter bir hava saçıyordu. İsmi ona oldukça uygundu, çünkü Christina’ya bir aslanı hatırlatıyordu. Tembel, neredeyse sıkılmış gibi görünen tavrı Christina’nın dikkatinden kaçmamıştı, fakat yeterince kışkırtılırsa cesurca hareket edeceğini içgüdüsel olarak biliyordu.

Evet, çekiciydi. Christina ona bakmaktan hoşlanmıştı.

Ama en çok kokusu hoşuna gitmişti. Christina böyle bir itirafta bulunursa teyzesinin ne düşüneceğini merak ederek gülümsedi. Muhtemelen yatak odasının kapısına bir zincir daha taktırırdı.

"Lyon'un sana ilgi göstermesinden endişe etmemize gerek yok," dedi Patricia. "Adam sadece metresleriyle dolaşıyor. Duyduğum dedikodulara göre son gözdesi Leydi Cecille adında bir kadımmış." Kabaca burnundan güldükten sonra sözlerine devam etti. "Gerçekten bir leydi, fakat o kaltak için fahişe demek daha doğru olur. Kendisinden iki buçuk kat daha büyük bir adamla evlendi ve hiç şüphesiz düğün bitmeden yasak ilişkileri başladı."

"Kadının kocası hiç umursamıyor..."

"Yaşlı keçi öldü," dedi teyzesi. "Kısa bir süre önce. Duyduğum kadarıyla Leydi Cecille bir sonraki kocası olarak Lyon'ı gözüne kestirmiş."

"Kötü şöhretli bir kadınla evleneceğini sanmıyorum," dedi Christina kafasını sallayarak. "Ama o bir leydiyse, o halde metres olamaz. Öyle değil mi?" diye sordu şaşkınlıkla kaşlarını çatarak.

"Unvanı sebebiyle sosyete onu kabul ediyor. Evli kadınların çoğunun yasak ilişkisi var. Kocalarının da metresleri olduğu kesin," dedi teyzesi. "Ahlaklarından tiksiniyorum ama erkekler her zaman temel içgüdülerine uyarlar, öyle değil mi?"

Ses tonu Christina'nın fikrini duymayı gerçekten istemediğini gösteriyordu. "Evet teyze," diye karşılık verdi içini çekerek.

"Lyon son günlerde nadiren insan içine çıkıyor," diye devam etti kontes. "Karısı ölünce gözlerden uzak kalmayı seçti."

"Belki de hâlâ karısının yasını tutuyordur. Bana çok hassas biri gibi geldi."

"Ah," diyerek güldü teyzesi. "Lyon'a birçok şey söylen-

miştir ama adı hiçbir zaman hassas sözcüğüyle aynı cümle içinde geçmemiştir. Iıçbir erkeğin karısını kaybettikten sonra yas tutacağını sanmıyorum. Kendi zevklerinin peşinde koştuktan başkalarını önemsemeye vakitleri yok."

At arabası Baker'ların malikânesinin önünde durunca sohbetleri mecburen sona erdi. Kâhya nihayet arabanın kapısını açınca Christina büyük ölçüde rahatladı. Tuğla cepheli malikânenin merdivenlerine doğru teyzesini takip ederken birkaç kez derin derin nefes aldı.

Hoş, sıcak bir esinti yüzüne vurunca tokalarını çıkarıp gür lülelerini serbest bırakabilmeyi istedi. Ama teyzesi saçlarını açık bırakmasına asla izin vermezdi. Moda saçların ya kısa kesilmesini, ya bukleler halinde ya da karışık bir şekilde tasarlanmış bir topuz halinde toplanmasını gerektiriyordu. Christina ise asi saçlarını kesmeyi reddettiğinden küçük tokaların işkencesine katlanmak zorunda kalıyordu.

"Bunun senin için çok fazla olmadığını düşünüyorum," dedi kontes alaycı bir şekilde kapıdan içeri girmeden önce.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi Christina teyzesinin duymayı istediği tek cümleinin bu olduğunu bilerek. "Gerçekten endişelenmene gerek yok. Kim olursa olsun yüzleşmeye hazırım, bir aslanla bile."

Esprisi anlaşılmadı. Kontes dudaklarını büzüp yeğenini tepeden tırnağa süzdü. "Evet, güçlüsün. Annenin nefret uyandıran özelliklerini almadığın çok açık. Bu lütfu için Tanrı'ya şükret. Jessica cesaretsiz kadının tekiydi."

Zor olsa da Christina öfkesini bastırdı. Jessica hakkında söylenen kötü sözlerle ne kadar üzüldüğünü teyzesinin bilmesine izin veremezdi. Bir senedir teyzesiyle yaşıyor olmasına rağmen kız kardeşlerden birinin diğerine karşı

bu kadar vefasız olmasına inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Kontes kız kardeşinin günlük tuttuğundan habersizdi. Christina ona günlükten söz etmeyecekti - en azından şimdilik - ama gerçeği duyduğu taktirde teyzesinin nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Gerçi bunun pek bir önemi yoktu zira teyzesinin zihni hiçbir görüşünü değiştiremeyeceği kadar sapkındı.

Rol yapmak giderek dayanılmaz hale geliyordu. Christina sabırlı biri değildi. Hem Merry hem de Kara Kurt öfkesini dizginlemesi için onu uyarmıştı. Onu beyazlar hakkında da uyarmışlardı. Ebeveynleri bu yolda yalnız yürümek zorunda olduğunu biliyordu. Kara Kurt güvenliği için endişe ederken Merry kalbi için endişe ediyordu. Ama ikisi de yanlarında kalmak için yalvarmasına aldırış etmemişti. Ne kadar can verilirse verilsin, ne kadar kalp kırılırsa kırılsın tutulması gereken bir söz vardı.

Ve başarılı olursa evine dönebilirdi.

Christina suratını astığını fark etti. Lord Baker'ın kâhyası kapıyı açarken hemen gülümsemesini takındı. Uzun takdimler boyunca gülümsemesi hiç bozulmadı. Davete sadece yirmi konuk katılmıştı ve çoğu yaşlıydı, Christina'nın son günlerdeki hastalıklara dair bulaşıcı görünen sohbetten soluklanmasına fırsat kalmadan yiyecek ve içecek servisi yapılacağı duyuruldu.

Lord Baker kolunu uzatınca kontes istemeye istemeye Christina'nın yanından ayrıldı. Christina üç iyi niyetli centilmenin onu merdivenlerin yukarısındaki yemek odasına götürme çabasına mani olmayı başardı. Birinci kata çıktığında kabul salonunun bomboş olduğunu gördü. Yalnızlık karşı konulmazdı. Birinin onu izlemediğinden emin

olmak için omzunun üzerinden baktıktan sonra uzun ve dar odanın öteki tarafına koştu. Kemerli bir nişin ardında balkona açılan bir çift Fransız kapısı olduğunu fark etti. İsteddiği tek şey biri onu bulmaya çalışmadan önceki birkaç değerli dakikayı huzur içinde geçirmekti.

Ama umudu boşa çıktı. Nişe vardığı sırada birinin onu izlediğini fark etti. İçinde beliren tehlike hissiyle kafası karışan Christina kaskatı kesilip tehditle yüzleşmek için arkasına döndü.

Lyonwood Markisi girişte yaslanmış onu izliyordu.

Aslan onu takip ediyordu. Gerçek dışı düşüncelerini inkâr edercesine kafasını salladı, ama yine de içgüdüsel bir şekilde bir adım geri çekildi. Havada hâlâ belirgin olan tehlike kokusu temkinli olmasına neden oluyordu.

Lyon onu uzunca bir süre izledi. İfadesi yoğun ve neredeyse düşünceliydi. Christina kara bakışlarıyla tuzağa düşürülmüş gibi hissetti. Adam aniden yaslandığı duvardan ayrılıp ona doğru ilerlemeye başlayınca, temkinli bir şekilde bir adım daha geri çekildi.

Bir yırtıcı gibi hareket ediyordu. Yanına varınca durmayıp ölçülü adımlarla onu kemerin altından geçirip balkona çıkmaya zorladı.

Endişeli değil de şaşırmış görünmeye çalışan Christina, "Ne yapıyorsunuz bayım?" diye fısıldadı. "Bu hiç uygun değil, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Ev sahibimize geldiğinizi haber vermeyi unuttunuz," diye kekeleydi Christina. "Görevinizi unuttunuz mu?"

"Hayır."

Christina onun etrafından dolanmaya çalıştı. Lyon kaç-

masına izin vermedi. Kocaman ellerini kadının omuzlarına koyup kararlı bir şekilde ilerlemeyi sürdürdü.

"Lord Baker'la konuşmadığınızı biliyorum," dedi Christina. "Konuştunuz mu?"

"Hayır."

"Ah," diye karşılık verdi genç kadın nefes nefese. "Bu tam bir kabalık."

"Evet."

"Artık içeri dönmeliyim lordum," dedi Christina. Kısa yanıtları karşısında tedirgin olmaya başlamıştı. Yakınlığı da dikkatini dağıtıyordu. İzin verirse aklını karıştırabileceğini biliyordu. O zaman öğrendiği her şeyi unuturdu.

"Beni bırakır mısınız bayım?" dedi.

"Hayır."

Christina birden onun ne yaptığını anladı. Uğraşsa da gülümsemesini gizleyemedi. "Daha önce sana yaptığım gibi kısa cevaplar vermeye çalışıyorsun değil mi Lyon?"

"Kısa ve özüm," dedi adam. "Bütün sorulara basit bir evet ya da hayır kelimesiyle cevap vermekten mi hoşlanıyorsun?"

"Bu kadarı yeterli," dedi Christina dikkatle onun göğsüne bakarak.

Yeterli kelimesini yanlış telaffuz etmişti. Aksamı fark edilir bir hal almıştı. Lyon sesindeki endişeyi hissettiği için kadının aynı zamanda biraz da korktuğunu düşündü. Yavaşça çenesini yukarı kaldırıp tek kelime etmeden ona bakmasını talep etti. "Benden korkma Christina," diye fısıldadı.

Genç kadın ona yanıt vermedi. Lyon uzun bir süre gözlerine baktıktan sonra gerçek zihninde belirdi. "Seni endişelendirmiyorum değil mi?" diye sordu.

Christina adamın sesinin hayal kırıklığına uğramış gibi çıktığını düşündü. "Evet," diye itiraf etti gülümseyerek. Elini çenesinden itmeye çalıştı, onu bırakmayınca bir adım daha geri çekildi ve parmaklığın onu engellediğini fark etti.

Kapana kısılmıştı ve Lyon gülümsüyordu. "Lütfen, içeri dönmeme izin verir misin?" diye sordu.

"Öncelikle, doğru düzgün bir sohbet edeceğiz," dedi Lyon. "Şöyle yapacağız Christina... Birbirinize bazı sorular soracağız ama ikimiz de tek kelimelik cevaplar veremeyeceğiz."

"Neden?"

"Böylece birbirimizi daha yakından tanıyabiliriz," dedi Lyon.

Adam gerekirse gecenin geri kalanını Lord Baker'ın balkonunda geçirmeye kararlı görünüyordu. Christina bir an önce üstünlüğü elde etmek zorunda olduğunu biliyordu.

"Senden korkmadığımı için kızgın mısın?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Lyon tembelce sırtarak. "Hiç kızgın değilim."

"Ah evet kırgınsın," dedi Christina. "İçindeki öfkeyi hissedebiliyorum. Ve gücünü. Bana kalırsa bir aslan kadar kuvvetli olmalısın."

"Çok tuhaf şeyler söylüyorsun," dedi Lyon kafasını sallayarak. Ona dokunmadan duramıyordu. Başparmağıyla usulca dolgun alt dudağını okşadı. Yumuşaklığı onu büyütüyor ve çağırıyordu.

"Amacım tuhaf şeyler söylemek değil," dedi Christina kaşlarını çatarak. "Ama seninle sohbet etmek çok zor." Ka-

fasını çevirip fısıldadı: "Patricia Teyzem seninle görünmemi istemiyor Lyon. Seninle birlikte burada olduğumu fark ederse bundan hiç hoşlanmaz."

Bu sözler üzerine Lyon tek kaşını kaldırdı. "Öyleyse hoşlanmamak zorunda olacak, öyle değil mi?"

"Senin çok kurnaz olduğunu söyledi," dedi Christina.

"Peki bu bir kusur mu?" diye sordu Lyon kaşlarını çatarak.

"Ve çok zengin olduğunu da söyledi," diye ekledi Christina.

"Zengin olmanın nesi kötü?" diye sordu Lyon.

"İdare edilemez olman." Christina teyzesinin düşüncesini tekrarladı.

"Kesinlikle."

"İşte sen de Patricia Teyzemle aynı fikirdesin," diye karşılık verdi Christina. "Diğerleri gibi değilsin, değil mi Lyon?"

"Hangi diğerleri?"

Christina sorusuna aldırış etmemeye karar verdi. "Ben bir metres değilim bayım. Teyzem sadece hafifineşrep kadınlarla ilgilendiğinizi söyledi."

"Ona inanıyor musun?" diye sordu Lyon. Omuzlarını okşarken ne hakkında konuştuklarını hatırlamakta zorlanmaya başladı. Elbisesinin üzerinden vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Dikkatini dağıtan harika bir şeydi.

Tadına bakmayı çok isterdi. Yüzünde masum bir ifadeyle cesurca gözlerinin içine bakıyordu. Lyon onun kadınlar hakkındaki bütün düşünceleriyle dalga geçmeye çalıştığına karar verdi. Ama elbette işin doğrusunu biliyordu. Yine de oyunu biraz daha oynamasına neden olacak kadar

merakını cezbediyordu. Kendi kendine bunun hiçbir zararı olmayacağını söyledi.

Christina, "Hayır," deyince düşünceleri dağıldı.

"Hayır, ne?" diye sordu Lyon az önce ona söylediklerini hatırlamaya çalışarak.

"Hayır, teyzemin haklı olduğunu düşünmüyorum. Benden hoşlandığını görebiliyorum Lyon, fakat ben hafif-meşrep bir kadın değilim."

Lyon hafifçe güldü. Sesi okşamadan farksızdı. Christina nabzının hızlandığını hissedebiliyordu. Artık tehlikenin farkındaydı. Lyon'un çkiciliği tüm engellerini yıkabilirdi. Oynadığı rolü anlayabileceğini içini ürperten bir kesinlikle biliyordu. "Artık gerçekten içeri dönmeliyim," dedi.

"Kafamı ne kadar karıştırdığının farkında mısın?" diye sordu Lyon yanından ayrılma isteğine aldırış etmeden. "Bu konuda oldukça iyisin Christina."

"Anlamıyorum."

"Ah bana kalırsa anlıyorsun," dedi Lyon yavaşça. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama küçük bir çocuk gibi davranmama neden oluyorsun. Çok gizemli bir havan var. Bunu kasten yapıyorsun değil mi? I hakkında daha fazla şey bilirim, sana daha az ilgi duyacağımı mı düşünüyorsun?"

Daha az ilgi duymak mı? Christina'nın içinden gülmek geldi. Adam gerçeği bilseydi afallardı. Evet, teyzesi haklıydı. Lyonwood Markisi uzun süre kandıramayacağı kadar kurnazdı.

"Bu kadar endişelenme tatlım," diye fısıldadı Lyon.

Adamın gözlerindeki neşeyi görebiliyordu. "Bana böyle hitap etme," dedi. Sesi titredi ama rol yapmaktan stres altında olduğu için. "Bu geçerli bir usul değil," diye ekledi kendinden emin bir şekilde kafasını sallayarak.

“Geçerli usul mü?” Lyon onun neden bahsettiğini bilmiyordu. Bıkkınlığı öfkeye dönüştü. Kendisini derin, sakinleştirici bir nefes almaya zorladı. “En başından başlayalım Christina. Sana basit bir soru soracağım ve sen de bana lafi dolandırmadan cevap vereceksin. Fakat öncelikle sana tatlım dememin geçerli bir usul olmadığını söylerken neyi kastettiğini açıkla lütfen.”

“Bana geçmişimden birini hatırlatıyorsun Lyon. Ve bu sohbeta devam edemeyecek kadar memleketimi özlüyorum.” İtirafı üzgün, ümitsiz bir fısıltı gibi çıktı.

“O adama âşık mıydın?” diye sordu Lyon sesindeki öfkeyi gizleyemeden.

“Hayır.”

Lyon bekledi, cevabını açıklamayınca derin bir nefes aldı. “Ah hayır, sakın bunu yapma,” dedi. “Açıklayacaksın,” diye ekledi omuzlarını daha da sıkı tutarak. “Christina, seninle tanışalı iki saat bile olmadı ama şimdiden beni serseme çevirdin. Bunu itiraf etmek benim için hiç kolay değil. Tek bir konu hakkında konuşmayı bırakamaz mıyız?”

“Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum,” diye karşılık verdi Christina. “Yanımdayken uygun olan bütün usulleri unutuyorum.”

Lyon onun da hissettiği kadar şaşkın olduğunu düşündü. Yine usullere dönmüşlerdi. Söyledikleri hiç mantıklı değildi. “Kazanacağım, biliyorsun,” dedi. “Ben daima kazanırım. Beni istediğin kadar reddedebilirsin ama ben her zaman...”

Christina aniden elini uzatıp parmak uçlarını pürüzlü yara izinin üzerinde gezdirince ne söyleyeceğini unuttu. Hafif dokunuşu kalbine şok dalgaları gönderdi.

“Sen bir savaşcının izini taşıyorsun Lyon.”

Lyon ellerini iki yanına indirdi. Damarlarına hücum eden ateşi söndürebilmek için aralarına biraz mesafe koymayı düşünerek bir adım geri çekildi. Kadının masum gözlerindeki ifadeden, üzerinde bıraktığı etkiye dair hiçbir şey bilmediğini görebiliyordu.

Çok ani ve karşı konulamaz bir biçimde olmuştu. Lyon tutkunun bu kadar çabuk patlayabileceğini fark etmemişti.

Christina aralarındaki mesafeden faydalandı. Başını eğip selam vererek onun etrafından dolaştı. “Birbirimize bir daha asla dokunmamalıyız,” dedikten sonra ona arkasını dönüp uzaklaştı.

Nişe ulaştığı sırada adamın sesi onu durdurdu. “Yara izi taşıyan savaşcıları çekici bulmuyor musun?”

Christina o kadar hızlı döndü ki etekleri bileklerinin etrafında dalgalandı. Soru onu şaşırtmış görünüyordu.

“Çekici bulmamak mı? Şaka yapıyor olmalısın,” dedi.

“Ben asla şaka yapmam,” diye karşılık verdi Lyon. Sesi sıkıntılı gibiydi ama gözlerindeki ifadeden kırılğanlığı seçiliyordu.

Christina gerçeği söylemek zorunda olduğunu biliyordu. “Seni neredeyse reddedemeyeceğim kadar çekici buluyorum.”

Bu itirafı dile getirirken utancından onun gözlerine bakamadı. Yüzünün kızarmaya başlamış olabileceğini düşündü ve bu düşünce canını sıkınca bir kez daha Lyon’a sırtını döndü.

Genç adam bir aslan kadar hızlı bir şekilde hareket etti. Balkonda dururken bir anda onu nişin bitişindeki tuğla duvara yasladı. Vücudu onu tam istediği yerde tuttu. Ba-

caklarıyla Christina'nın alt bedenini kısırdı ve elleriyle omuzlarını kavradı. Aniden kapıyı kapamak için uzanınca bacakları samimi bir şekilde onunkilere değdi. Dokunuş ikisini de rahatsız etti. Christina ondan kurtulmaya çalışarak duvarda doğruldu. Lyon ise ters tepki verdi. Tekrar dokunmak istercesine ona yaklaştı.

Lyon onu utandırdığının farkındaydı. Loş ay ışığında bile kadının yüzünün kızardığını görebiliyordu. "Küçük, narin bir çiçek gibisin," diye fısıldarken boynunu ve omuzlarını okşadı. "Tenin sıcak ipek gibi."

Yüzü daha da kızardı. Lyon gülümsedi. "Aç gözlerini Christina. Bana bak," diye emretti kibar bir sesle.

Bu hassas sözler Christina'nın kollarındaki tüyleri diken diken etti. Bunlar yalnız olduklarını sandığında Kara Kurt'un Merry'ye söylediği kelimelerle neredeyse aynı anlamdaydı. Lyon aynı şekilde onu ikna etmeye çalışıyordu. Bu onunla birleşmek istediği anlamına mı geliyordu? Christina neredeyse bu soruyu dile getirecekti ama sonra bunu yapmaması gerektiğini fark etti. Lyon'ın bir İngiliz olduğunu hatırladı. Kurallar aynı değildi.

Tanrı yardımcısı olsun, bunu unutmamalıydı. "Bir aslanla asla flört etmem," deyiverdi. "Bu çok tehlikeli olur."

Lyon ellerini onun boynuna doladı. Onu öpmek mi yoksa boğmak mı istediğinden emin değildi. Kadının saçma sözlerle kafasını karıştırdığı kesindi. Parmaklarının altında hızla atan nabzını hissedebiliyordu. "Gözlerinden korkmadığımı görebiliyorum ama kalbin gerçeği söylüyor. Bana karşı hissettiğin çekimden korkuyor musun?"

"Ne kadar küstah bir adamsın," dedi Christina. "O kadar korkuyorum ki beni bırakmazsan her an bayılabilirim."

Lyon gülerek yalanına inanmadığını belli etti. Dudakları arasında birkaç santim kalana dek eğildi. "Reddedemeyeceğin kadar çekici olduğumu söylememiş miydin Christina?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Neredeyse reddedemeyeceğin kadar çekici olduğunu söyledim Lyon. Neredeyse. Arada fark var."

Christina gülümsemeye çalışsa da başaramadı. Neredeyse baskın çıkan kendini ona bırakma, onu sıkıca tutma, dokunuşunu ve tadını öğrenme isteğine karşı koymakla meşguldü. Kokusunun kendi kokusuna karışmasını istiyordu.

Bunun yasak ve tehlikeli bir istek olduğunun farkındaydı. Yavru bir aslanla şakalaşmakla yetişkin bir aslanla oynamak tamamen farklı şeylerdi. Lyon'un gözlerindeki gizemli ifade aç bir aslan kadar kararlı olabileceğini gösteriyordu. Kendisini korumazsa, onu yutabilirdi.

"Lyon..." diye fısıldadı tutkusuna teslim olmakla ihtiyatlı olmak arasında kalarak. "Bu çekime karşı koymam için bana yardım etmelisin. Benimle işbirliği yapmazsan her şeyi unutacağın."

Lyon onun neden bahsettiğini bilmiyordu. Neyi unuttuğunu sanıyordu? Belki de onu yanlış duymuştu. Aksanı öylesine belirginleşmişti ki emin olamıyordu. "Seni öpeceğim Christina," dedi ve kafasını sallamaya başlayınca çenesini tuttu.

"Sadece bir öpücük," diye söz verdi. Çenesini başının tepesine yaslayıp hoş kokusunu içine çektikten sonra tatmin olmuşçasına hafif bir nefes verdi. Sonra ellerini tutup kendi boynuna doladı.

Yumuşacıktı. Ellerini kollarına doğru indirirken tüyle-
rinin diken diken olduğunu hissetti. Dokunuşuna verdiği
tepkiden memnun bir şekilde ellerini sahiplenici bir tavır-
la kalçasına koyup onu kendisine doğru çekti.

Fazla ağırdan alıyordu. Christina isteğine daha fazla
karşı koyamazdı. Ufak bir dokunuş kesinlikle merakını
gidermeye yetecekti. Sonra içeri dönüp Lyon'ı unutmaya
çalışabilirdi.

Christina parmak uçlarında doğrulup çabucak dudak-
larını onun çenesine değdirdi. Sonra dudaklarına küçük
bir öpücük kondurdu ve adamın aniden kaskatı kesildiğini
hissetti. Geri çekildiğinde onun gülümsediğini gördü, ce-
saretinin hoşuna gittiği belliydi.

Lyon dilinin ucunu onun alt dudağında gezdirince
gülümsemesi aniden kayboldu. Yıldırım çarpmış gibi bir
tepki verdi. Uyluğu onunkine değene dek onu yukarı kal-
dırıp kendisine doğru çekti. Ereksiyonunun onu korkutup
korkutmaması umrunda değildi. Kollarını kıpırdanmasına
müsaade etmeyecek kadar kararlı bir şekilde ona doladı.
İzin verene dek Christina hiçbir yere gitmeyecekti.

Christina birden kafasını çevirmeye çalışınca içine hü-
cum ettiğini hissettiği titreme Lyon'a tereddüt ediyor ola-
bileceğini düşündürdü. "Lyon, lütfen, biz..."

Dudakları dudaklarını bulup etkili bir şekilde onu sus-
turdu. Sataşp tahrik ederek onu dudaklarını aralamaya
ikna etti. Christina kibar isteğine karşılık verdi. Tutkulu
bir titreme vücudunu ele geçirirken parmaklarını adamın
saçlarının arasında gezdirdi. Lyon inledikten sonra dilini
içeri kaydırıp boğuk bir sesle onunla birleşmek istediğini
belirtti.

Christina ihtiyatlı davranmayı unutmuştu. Lyon'un omuzlarını sıkıca tutuyordu. Kalçasını içgüdüsel bir şekilde hareket ettirince sıcaklığını hissetti. Lyon kalçasını hareket ettirerek ona karşılık verdiğinde ise zevkten hafifçe inledi. Onu taklit edip dilini kullanarak sıcak ağzının muhteşem dokularını keşfe çıktı.

Lyon'un kasıkları alev aldı. Dudakları bir kez daha sıcak ve ateşli bir öpücükle onunkileri buldu. Christina'nın çekinmesiz karşılığı hiç bitmesini istemediği güzel bir işkence gibiydi. Onu öptüş şekli erkekler konusunda hiç de masum olmadığını düşünmesine neden oldu. Lyon kendi kendine bunu umursamadığını söyledi. İlk fırsatta onunla birlikte olma arzusu bütün düşüncelerinden baskın çıkıyordu.

Lyon daha önce hiç böylesine saf bir tutku hissetmemişti. Christina hafifçe inledi. Ses onu neredeyse çılgına çevirecekti. Kontrolünü tamamen kaybetmek üzere olduğunu anlayınca aniden öptüğe son verdi. "Yeri ve zamanı değil tatlım," dedi fısıldayarak.

Derin bir nefes alıp çaresizce dudaklarına bakmamaya çalıştı. Çok yumuşak ve heyecan vericiydi. Tam anlamıyla öpülmüş gibi görünüyordu, elbette öyle olmuştu ve Lyon onun da kendisi gibi kontrolünü ele almakta zorlandığını görebiliyordu.

Bu gerçek çok hoşuna gitti. Ellerini omuzlarından ayırmak zorunda kaldı çünkü Christina gözlerini ona dikmekten başka bir şey yapabilecek gibi görünmüyordu. Gözleri koyu maviye dönmüştü. Parmak uçlarını öptükten sonra ellerini bırakan Lyon bunun tutkunun rengi olduğunu düşündü.

“Bütün sırlarını keşfedeceğim Christina,” diye fısıldadı Lyon yatakta birbirlerine verebilecekleri zevkleri düşünerek.

Bu söz bir hançer gibi içine işleyince Christina onun geçmiş hakkında her şeyi öğreneceğini iddia ettiğini sandı. “Beni rahat bırak Lyon,” diye fısıldadı. Etrafından dolanıp kemere doğru yürüdüktan sonra dönüp tekrar ona baktı. “Merakın ölümüne sebep olabilir.”

“Ölümüne mi?”

Bu sözünü açıklamayacağını belirtircesine kafasını salladı. “Tek bir öpücükle birbirimizi tatmin ettik. Bu yeterliydi.”

“Yeterli mi?”

Sesi kabul odasına kadar genç kadını takip etti. Christina onun sesinde duyduğu öfkeye suratını buruşturarak karşılık verdi. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu, misafirler hâlâ yemek odasında oldukları için tanrı-lara şükretti. Teyzesinin yanındaki sandalye boştu. Christina hemen oturup kontesin ev sahibi ve sahibesiyle ettiği sıkıcı sohbete konsantre olmaya çalıştı.

Dakikalar sonra Lyon girişte belirdi. Lord Baker heyecanını gizleyemedi. O ve yemek odasındaki herkesin Lyonwood Markisi’nin yeni geldiğini sandıkları açıktı.

Christina kibarca başını eğerek Lyon’ı selamladıktan sonra ona sırtını döndü. Kaba hareketi kontesin hoşuna gitti. Hatta yaşlı kadın uzanıp hafifçe Christina’nın elini okşadı. Yeğenine ilk kez şefkat gösteriyordu.

Lyon Christina’yı görmezden geldi. Unvanı ve serveti onu diğerlerinden üstün kıldığı için doğal olarak ilgi odağıydı. Erkekler hemen etrafını sardı. Kadınların çoğu san-

dalyelerini terk etti. Bildircin sürüsü gibi bir araya toplanıp kafa kafaya verdiler ve Lyon onlara doğru her baktığında aynı anda kirpiklerini kırptırmaya başladılar.

Christina bu iğrenç manzaraya daha fazla katlanamayacağına anlaşıncı kabul odasına geri döndü.

Lyon hevesli ev sahibi tarafından ürün rotasyonu ile ilgili bir sohbete tutulmuştu. Tavsiye vermek yerine dinliyor ve bu süreyi öfkesini kontrol etmeye çalışarak değerlendiriyordu. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmısa da içten içe öfke ile titriyordu.

Lanet olsun, kadın ondan yine kurtulmuştu. Bir gecede iki kez. Bu bir açıdan bir tür rekordu. Üstelik oldukça iyiydi. Onun ateşli ve baştan çıkarıcı küçük bir kadın olduğunu düşünmesine neden olmuştu.

Lyon kendini büyük bir kar kütesine saplanmış gibi hissetti. Christina haklıydı. Merakını dindirmişti. Sorunun onun tadı olduğunu kabullendi istemeye istemeye. Sıcak, vahşi bir bal gibiydi. Tadına yeterince bakamamıştı. Lord Baker arpanın değerinden hevesle söz ederken Lyon'ın kulaklarında hâlâ kadının iniltisi yankılanıyordu. Rol yaptığı kesindi ama hatırlamak bile kanının kaynamasına sebep oluyordu.

Christina'nın teyzesi onun peşinden kabul odasına girdi. Kontes yeğeninin yanından ayrılmayıp yediği yiyecekler hakkında art niyetli yorumlarda bulundu. Christina yeterince güvende olduğunu düşünürken, kontes üst kattaki tuvalete çıktığı sırada Lyon odaya girdi.

Christina birden kendini korunmasız hissetti. Lyon ona doğru ilerliyordu ve diğer konuklara gülümsese de gözlerindeki öfke seçiliyordu. Hemen Lord Baker'ın yanına

gidip onunla sohbet etmeye başladı ve göz ucuyla temkinli bir şekilde adamı izledi.

“Çok güzel bir eviniz var,” dedi Christina ev sahibine.

“Teşekkür ederim tatlım. İhtiyaçlarımı karşılıyor,” dedi Lord Baker göğsü kabarak. Odadaki rafları süsleyen sanat eserlerini nereden aldığını anlatmaya başladı. Christina anlatılanları dikkatle dinlemeye çalıştı. Lyon’ın tereddüt ettiğini fark edince gülümsedi.

“Aslına bakarsan, seçimlerin çoğunu eşim yaptı. Kaliteden anlar,” dedi Lord Baker.

“Ne?” diye sordu Christina. Lord Baker’ın bir tür cevap beklediğinden emindi ama ne yazık ki neden bahsettiklerine dair en ufak bir fikri dahi yoktu.

Lyon yaklaşıyordu. Christina, elbette, konsantrasyonunun bozulmasından onu sorumlu tuttu. Dikkatli olmazsa ev sahibinin karşısında kendisini aptal yerine koyacağını biliyordu. Bilerek Lyon’a sırtını dönüp tekrar ev sahibine gülümsedi. “Şömine rafınıza koyduğunuz o güzel pembe vazoyu nereden aldınız?” diye sordu.

Lord Baker yine kabardı. Christina onun şişman bir tavşana benzediğini düşündü. “Koleksiyonumun en değerli parçası ve benim seçtiğim tek parça. Bana karımın tüm mücevherlerinden daha pahalıya patladı,” diyerek sesini alçalttı. “Martha’ya karşı da sert olmam gerekti. Karım diğerlerinin yanında hoş durmayacağını düşünüyordu.”

“Ah bana kalırsa çok güzel,” dedi Christina.

“Baker, bir dakikalığına Prenses Christina’yla konuşmak istiyorum. Mahsuru yoksa, baş başa,” dedi Lyon hemen arkasından. Christina bir adım geri çekilirse adamın göğsüne çarpacağını biliyordu. Bu düşünce öylesine rahatsızlık vericiydi ki herhangi bir mazeret belirtmedi.

"Elbette," dedi Lord Baker ve Lyon'a meraklı bir bakış attı. Lyon adamın şüphelendiğini anladı. Yarın öğlene kalmadan Christina'yla ilgilendiği haberi bütün Londra'ya yayılmış olacaktı. Tuhaf olsa da bunu bilmek Lyon'ı hiç rahatsız etmedi. Diğer bütün züppeleri ondan uzak tutacaksa dedikodular işine yarayabilirdi.

"Kesinlikle olmaz," deyiverdi Christina. Reddini yumuşatmak için Lord Baker'a gülümserken yardımına yetişmesi için dua etti.

Duası boşa çıktı. Lord Baker şaşkın ve kafası karışmış gibi görünürken Lyon kibar ve sahte bir sesle araya girdi. "Christina'nın harika bir espri anlayışı vardır. Onu daha iyi tanıyınca eminim sen de bana katılacaksın Baker."

Lyon'ın kıkırtısı ev sahibini kandırmaya yetti. Ama Christina'yı kandıramadı. Elini sertçe tutunca Lyon'ın keyfinin hiç de yerinde olmadığını anladı.

Kazanmaya kararlıydı. Tekrar reddedilirse olay çıkara-bilirdi. Adam başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü önemsemiyordu. Ve Christina nedense onun bu özelliğine hayran olmadan edemiyordu.

Lyon'ın rol yapmaya ihtiyacı olmadığını kendisine hatırlattı. Unvanı itaat etmeyi gerektiriyordu. Dakotaların lideri kadar küstah ve kendinden emindi.

Christina onunla yüzleşmek için arkasını döndüğünde elini ondan kurtarmaya çalıştı. Lyon Lord Baker'a gülümserken elini biraz daha sıkı. Ona tek kelime etmeden karşı çıkmaması gerektiğini söylüyor gibiydi. Sonra da dönüp onu elinden çekerek uzaklaşmaya başladı.

Christina karşı koymayıp omuzlarını dikleştirerek onu takip etti. Herkes onlara bakıyordu, bu yüzden kendi-

ni gülümsemeye ve yeni tanıştığı bir adamın odada onu sürüklenmesinin tuhaf bir yanı yokmuş gibi davranmaya zorladı. Kadınlardan birinin iştirilebilir bir şekilde onunla markinin etkileyici bir çift olduğunu fısıldadığını duyunca gülümsemesi kayboldu. Evet, içinden Lyon'a vurmak geliyordu ama kadının böyle bir yorumda bulunması kesinlikle kaba bir tavidir. Lyon'ın kadını duyduğunu biliyordu. Küstah sırtışından bunu görebiliyordu. Bu ona göz koyduğu anlamına mı geliyordu?

Lyon nişce vardıklarında durdu. Christina dışarı sürüklenmediğine o kadar sevindi ki rahatlamaya başladı. Hâlâ konukların görüş alanında idiler - ve bu iyi bir şeydi çünkü Christina her hareketlerini izleyen bir seyirci topluluğu varken Lyon'ın onu delicesine öpmeyeceğini biliyordu. Hayır, hassas sarılışlar ve hoş sözcükler bir kadınla erkeğin baş başa olduğu anlara aitti.

Birkaç centilmene selam verdikten sonra Lyon Christina'ya döndü. Bir adım attığı takdirde ona dokunabileceği kadar yakın duruyordu. Elini bırakmış olmasına rağmen başını onunkine doğru eğmişti. Christina kafasını kaldırıp gözlerine bakmayı bilerek reddetti. Oldukça mütevazı ve itaatkâr görünüyor olabileceğini düşündü. Seyircilere vermek istediği bir görüntüydü bu ama yine de canını sıkiyordu.

Başka bir yalan, başka bir rol daha. Erkek kardeşi, Beyaz Kartal, bu halini görseydi kim bilir ne kadar gülerdi. Evindeki herkes gibi o da Christina'nın vücudunda tek bir itaatkâr kemiğin olmadığını çok iyi biliyordu.

Lyon bütün gece ona bakabilecek kadar sabırlı görünüyordu. Christina bütün dikkatini ona verene kadar adamın

konuşmayacağına karar verdi. Sakin gülümsemesini takınıp en sonunda kafasını kaldırarak ona baktı.

Ona kızgın olduğu açıktı. Altın rengi benekler kaybolmuştu. "Gözlerin bir karganunki kadar karardı," dedi.

Lyon bu tuhaf yorum karşısında gözlerini bile kırpmadı. "Bu kez olmaz Christina," dedi öfkeli bir fısıltıyla. "İltifatlarınla beni sersemletemeyeceksin, benim küçük baştan çıkarıcım. Tanrı'ya yemin ederim ki bir daha beni göz ardı edersen seni..."

"Ama bu bir iltifat değildi," diyerek araya giren Christina onun sinirlendiğini görmesine izin verdi. "İltifat olduğunu düşünmen ne kadar küstahça. Karga bizim düşmanımızdır."

Tanrı yardımcısı olsun, yine aynı şeyi yapmıştı. Lyon ona kendisini unutturuyordu. Christina eteklerini toplayıp ön kapıya koşmanak için kendisini zor tutuyordu. Ama birden sözlerini anlamasının mümkün olmadığını fark etti. Yüzündeki şaşkın ifade dikkatini dağıttığını gösteriyordu.

"Kuşlar düşmanınız mı?" diye sordu adam şaşkın bir sesle.

Christina gülümsedi. "Neden bahsediyorsun?" diye sordu masum bir tavır takınarak. "Benimle kuşlar hakkında mı konuşmak istemiştin?"

"Christina..." İsmi adeta ulur gibi söyledi. "Bir azizin bile sabrını taşıyabilirsin."

Adamın saldırmak üzereymiş gibi görüldüğünü düşünüp kendisini korumak amacıyla bir adım geri çekilen Christina, "Ama sen bir aziz değilsin, öyle değil mi Lyon?" diye sordu.

Ani bir gürültü Lyon'ın bütün dikkatini çekti. Christina da sesi duymuştu ama dönmeye çalışınca Lyon onu tutup sertçe arkasına itti. Gücü Christina'yı şaşırttı. O kadar hızlı hareket etti ki Christina niyetini anlayamadı bile.

Geniş omuzları onu saklıyordu. Christina sert duruşundan tehlike olduğunu anladı. İşin aslını bilmeseydi onu korumaya çalıştığını düşünebilirdi.

Çok meraklandı. Hiçbir tehdit algılamamıştı ama Lyon'ın yan tarafından çaktırmadan bakınca girişte silahlı adamlar olduğunu gördü. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Gecenin tuhaf bir hal aldığı kesindi. Önce bir aslanla tanışmıştı, şimdi de silahlı soygunculara benzeyen bir çeteye karşı karşıyaydı. Oldukça ilginç bir gece olmaya başlamıştı.

Christina kötü adamlara daha yakından bakmak istedi. Fakat Lyon'ın başka bir fikri vardı. Yanına geçer geçmez onu tekrar arkasına itti.

Onu koruyordu. Christina'nın içine sıcak bir his yayıldı. Kararlılığı hoşuna gitti ve gülümsedi. Ona izin vermede karar verdi ve parmak ucunda doğrulup ellerini Lyon'ın sırtına koyarak omzunun üzerinden neler olduğunu izlemeye çalıştı.

Beş kişilerdi. Dördünün elinde bıçak vardı. Christina kafasını sallayarak kötü işçilikleri olduğunu düşündü. Beşinci adamın sağ elinde bir silah vardı. Hepsinin yüzlerinin alt kısmını gizleyen maskeler takmıştı. Silahlı adam - Christina'nın anladığı kadarıyla liderleri - girişten emir yağdırdı. Sesinin kalın ve boğuk çıkması için uğraşıyordu. Christina hemen konuklardan bazılarının onu tanıdığını düşündü. Tanınacağını düşünmeseydi sesini değiştirmeye kalkmazdı. Diğerleri gibi köylü giysileri giyip kafasına oturmayan

bir şapka takmış olsa da botları aynı tarzı yansıtmıyordu. Diğerlerinin botları gibi eski ve pisti ama Christina derisinin kalitesini görebiliyordu.

Ve sonra lider dönüp odaya göz gezdirdi. Şaşkınlıkla gözlerini açtı. Christina istemeden nefesini tuttu. Tanrı aşkına, adamları bir saat önce tanışmıştı.

Lyon onun nefesini tuttuğunu duydu. Christina'nın dehşete kapıldığını düşününce suratı daha da asıldı. Bir adım daha geri gidip Christina'yı gölgelere itti. Amacı onu nişin içine saklamaktı ve tehlike artarsa onu kapıdan dışarı itebilirdi.

Soygunculardan biri elmas kolyesini isteyince Lord Baker'ın karısı bayıldı. Aslında rahatça kanepeye yığıldı. Christina gülmemek için kendisini zor tuttu. Bayılmak son derece hoş bir roldü.

Christina'nın teyzesi birden kabul odasına adımını attı. Kontes bir soygun olduğunun farkında değildi. Çetenin lideri dönüp silahını ona doğrultunca Christina anında karşılık verdi.

Deli olsun ya da olmasın Patricia Teyzesi aileden biriydi. Ve hiç kimse ona zarar veremezdi.

Her şey kimsenin tepki vermesine fırsat kalmayacak kadar hızlı gelişti. Lyon soyguncu acıyla bağırmadan saniyeler önce bıçağın vızıltısını duydu. Sağ omzundan uçan metalin parıltısını görmüştü. Christina'yı bu yeni tehditten korumaya çalışmak amacıyla arkasına döndüğünde orada kimseyi bulamadı. Silahı fırlatan her kimse balkon kapısından çıkıp gözden kaybolmuş olmalıydı.

Zavallı Christina. Ağırbaşlı görünmeye çalıştı. Ellerini çekingen bir şekilde kenetleyip ona meraklı bir bakış attı.

Hatta Lyon'la aynı anda arkasına baktı ama gölgelerin arasında bir tehlike olabileceğini anlıyor gibi görünmüyordu.

Lyon duvarın koruyacağı şekilde onu hemen köşeye itti. Kimsenin ona arkasından ulaşamayacağından emin olunca soyguncularla yüzleşmek için döndü. Omzu Christina'ya duvara doğru bastırıyordu.

Genç kadın onun bu tavrına karşı çıkmadı. Ne yaptığı- nı biliyordu. Lyon hâlâ onu koruyor ve kimsenin kemerli yoldan geri dönmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Christina bunun ince bir düşünce olduğundan emindi.

Elbette, buna hiç gerek yoktu çünkü arkasında kimse yoktu. Ama Lyon'a bunu söyleyemezdi, güvenliğinden endişe etmesi çok hoşuna gidiyordu.

Lider ön kapıdan çıktı. Bıçaklarını konuklara doğru sallayarak onları tehdit ettikten sonra diğer soyguncular da odayı terk ettiler.

Hem silah hem de bıçak yerdeydi.

Lyon Christina'ya döndü. "İyi misin?" diye sordu.

Sesi çok endişeliydi. Christina korkmuş gibi yapmaya karar verdi. Kafasını salladı, Lyon ellerini omuzlarına koyup onu kendisine doğru çekince içindeki öfkeyi hissetti.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu.

Lyon bu soru karşısında şaşırdı. "Hayır," dedi. Sesi öylesine sertti ki onu ikna edemeyeceğini düşündü. "Elbette sana kızgın değilim tatlım."

Christina sesindeki zoraki yumuşaklığa gülümsedi. "Öyleyse omzumu sıkmayı bırakabilirsin," dedi ona.

Lyon onu hemen bıraktı. "Kötü adamlarla dövüşemediğin için kızgınsın, değil mi Lyon?"

"Kötü adamlar mı? Tatlım, niyetleri bundan çok daha ciddiye," dedi Lyon.

"Ama onlarla dövüşmek istedin, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti Lyon sırtarak. "Karşlarına çıkmak için can atıyordum. Bazı huylar zor yok olur."

"Sen her zaman bir savaşçı olacaksın Lyon."

"Ne?"

Hay aksi, yine kafası karışmış görünüyordu. Christina aceleyle ekledi: "Burada çok fazla yaşlı insan var. Müdahale etmen hiç iyi olmazdı. Birileri yaralanabilirdi."

"Sadece yaşlı kadınlar ve adamlar için mi endişelendin?" diye sordu Lyon.

"Evet."

Lyon cevabı duyunca kaşlarını çatı. Sonra Christina onun güvenliği için de endişe etmiş olması gerektiğini anladı. Onun için endişelendiğini belli etmesinin bir hakaret olacağını anlamıyor muydu? Bu yeteneklerine yeterince güvenmediğini gösterirdi! Yine de kendine onun bir İngiliz olduğunu hatırlattı. Ve İngilizler tuhaf bir ırktı.

"Senin için endişelenmem Lyon. Sen kendi başının çaresine bakabilirsin."

"Bana bu kadar güveniyorsun, öyle mi?"

Sesindeki küstahlığa gülümsedi. "Ah evet," diye fısıldadı duymaya ihtiyacı olan övgüyü dile getirerek. Birkaç övgü daha eklemek üzereyken gürültülü bir inilti konuşmalarını böldü.

"Ev sahibemiz ayrılıyor," dedi Lyon. "Buradan ayrılma Christina. Hemen dönerim."

Genç kadın denileni yerine getirdi ve dikkatini ondan ayırmadı. Lyon eğilip yerden bıçağını alırken kalbi hızla çarpıyordu. Derin bir nefes aldı, sonra adam bıçağı masaya koyup dikkatini silaha verince rahat bir nefes verdi.

Etrafını saran kaos kafa karıştırıcıydı. Birden herkes aynı anda konuşmaya başlamıştı. Belki de o da bayılmayı denemeliydi. Hayır, kanepede çoktan kapılmıştı ve yer de pek çekici görünmüyordu. Ellerini ovuşturmakla yetindi. Altüst olmuş gibi görünmek için yapabileceği en mantıklı şey buydu.

İki centilmen derin bir sohbeta dalmıştı. Biri Lyon'a katılması için işaret etti. Lyon yemek odasına doğru hareket eder etmez Christina masaya yaklaştı. Kimsenin ona bakmadığından emin olduktan sonra bıçağını temizleyip kılıfına koydu.

Hemen teyzesinin yanına gitti. Kontes kanepeye yığılan üzgün kadına sert tavsiyeler vermekle meşguldü.

"Sanırım, bir gece için yeterince heyecan yaşadık," dedi Christina koruyucusunun dikkatini çekmeyi başardığında.

"Evet," diye karşılık verdi kontes. "Yola çıksak iyi olacak."

Yemek odasında alıkoyulan Lyon iki yaşlı centilmenin Jack ve çetesini nasıl tuzığa düşürebileceklerine dair saçma önerileri dinliyordu.

On dakika sonra daha fazla dayanamayacak haldeydi. Aklı eline aldığı sıra dışı hançere gidip geliyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Silah kabaca yapılmıştı ama son derece sivriydi. Sapı düzdü. Bıçağın sahibi her kimse bunu İngiltere'den almadığı kesindi.

Lyon silahı yanında götürmeye karar verdi. Meraki uyanmıştı ve bunu fırlatan adamı bulmaya kararlıydı.

"Sizi planlarınızla baş başa bırakıyorum beyler," dedi Lyon. "Sanırım Prenses Christina ve koruyucusunun güvenle evlerine döndüklerinden emin olacağım. İzninizle."

Onlara tekrar konuşmaya başlamaları için fırsat vermedi ve dönüp kabul odasına koştu. Christina'ya dönene kadar onu beklemesini söylediğini hatırladı. Onu tek başına bırakmaması gerektiğini düşündü, hâlâ teselliye ihtiyaç duyacak kadar korkuyor olabilirdi. Öyle olmasını umuyordu çünkü onu teselli etme düşüncesi oldukça çekiciydi.

Lyon şimdiden Christina'yı koruyucusundan nasıl uzakta tutacağını planlarını yapmaya başlamıştı. Onu bir kez daha öpebilmek için tek ihtiyacı olan birkaç dakikasını çalmaktı.

Christina'nın ortadan kaybolduğunu fark edince, "Lanet olsun," diye homurdandı Lyon. Bıçağı bıraktığı masaya baktı ve sonra bir küfür daha etti.

Bıçak da ortadan kaybolmuştu. Lyon'ın keyfi kaçtı. Konukları sorgulamayı düşündü ama hepsi soyguna verilen tepkileri dile getirmekle meşguldü. Uğraşmamaya karar verdi.

Lyon tekrar dönüp Christina'yla soygun sırasında durduğu nişe baktı. Aniden aklında bir düşünce belirdi. Hayır, dedi kendi kendine. Bu mümkün değildi.

Sonra nişe doğru ilerleyip balkon parmaklıklarına varana kadar yürümeye devam etti. Balkonla aşağıdaki taraça arasında en az altı metre vardı. Tırmanmak imkânsızdı. Parmaklık sallanıyordu, ip atıp tırmanmaya kalkan bir adamı taşıyamayacak kadar zayıftı.

Aklından aptalca düşünceler geçmeye başladı.

Lyon kafasını salladı. "İmkânsız," diye homurdandı işitilebilir bir sesle. Bu bilmeceyi bir kenara bırakıp asıl endişesine odaklandı.

Lyon keyifsiz bir şekilde Baker'ların evinden ayrıldı.

Konuşamayacak kadar sinirliydi. Yarına kadar beklemeye karar verdi.

O zaman Rhone'la uzun uzun konuşacaktı.

Dördüncü Bölüm

Edward hep beyaz giyerdi. Renklerden nefret ederdi. Benim de Yunan tarzı, uzun, dökümlü beyaz elbiseler giymemi isterdi. Sarayın duvarları ayda bir beyaza boyanırdı ve mobilyaların hiçbirinde en ufak bir renk bulunmazdı. Edward'ın tuhaflığını komik bulsam da isteklerini yerine getirirdim. Bana karşı çok iyiydi. İstedikim her şeye sahiptim ve parmağımı bile kıpırdatmama gerek yoktu. Uymamı istediği tek bir kural vardı. Edward sarayın sınırlarının dışına çıkmamam için söz vermemi isteyip bunun kendi güvenliğim için olduğunu söylemişti.

Sözümü yaklaşık altı ay tutabildim. Sonra duvarların dışındaki şartlar hakkında söylenenleri duydum. Edward'ın düşmanlarının huzursuzluk yaratmak için acımasız dedikodular yaymaya başladıklarını sandım.

Hizmetkârımla köylü giysileri giyip en yakındaki köye doğru yola çıktık. Bu gezintiye bir macera gözüyle bakıyordum.

Tanrı yardımcım olsun, cehenneme adımımı atmış gibiydim.

Günlük kaydı

15 Ağustos 1795

Acton Kontu'nun topraklarından sorumlu olan avukatlar Salı sabahı saat onda Kontes Patricia Cummings'i ziyarete gittiler. Bay Henderson ve Bay Borton dakiklerdi.

Kontes hevesini saklayamadı. Beyaz saçlı iki centilmeni çalışma odasına alıp kapıyı arkasından kapadıktan sonra çiziklerle kaplı masasındaki yerini aldı.

"Eski püskü mobilyalarımı görmezden gelin," dedi. Durup iki adama narin bir şekilde gülümsedikten sonra sözlerine devam etti. "Son birikimlerimi yeğenim Christina'yı sezona hazırlamak için harcadım ve geriye hiçbir şey kalmadı. Hatta ziyaret isteklerinin çoğunu yeğenimle reddetmek zorunda kaldık... Anlayacağınız üzere insanların ne gibi şartlar altında yaşadıklarını görmelerinden çekiniyoruz. Christina büyük bir sansasyon yarattı. Onu iyi biriyle evlendireceğim."

Kontes birden saçmaladığını fark etti. Utancını gizlemek için hafifçe öksürdü. "Evet, pekâlâ, bu malikânede sadece bir ay daha kalacağımızı bildiğinizden eminim. Satın almak isteyen kişiden teklifi aldınız değil mi?"

Henderson ve Borton aynı anda kafasını salladı. Borton meslektaşına dönüp tuhaf bir bakış attı ve kravatıyla oynadı. Kontes bu kaba davranışa gözlerini kısarak cevap verdi. "Param ne zaman elime geçecek?" diye sordu. "Parasızlığa daha fazla dayanamam."

"Ama bu sizin paranız değil kontes," dedi Borton meslektaşının onayını aldıktan sonra. "Bu gerçeğin farkında olduğunuzu sanıyoruz."

Kontesin çirkin bir şekilde somurttuğunu görünce rengi atan Borton, "Açıklar mısın Henderson?" diye sordu yere bakarak.

“Elbette,” dedi Henderson. “Kontes, yeğeninizle baş başa konuşabilirsek bu yanlış anlaşılmanın ortadan kalkacağına eminim.”

Kontesin öfkesinin Henderson’ın gözünü korkutmadığı açıldı. Sesi kaliteli cin kadar akıcıydı. Kötü kadının öfke nöbeti boyunca gülümsemeye devam etti. Borton bundan etkilenmişti.

Patricia yumruklarını masaya indirdi. “Christina’nın bu görüşmeyle ne ilgisi var? Ben onun koruyucusuyum, o nedenle parasını ben kontrol ediyorum. Bu doğru değil mi?” diye bağırdı tiz bir sesle.

Henderson’ın cevap vermesine fırsat vermeyen Patricia tekrar masaya vurdu. “Parayı ben kontrol ediyorum, öyle değil mi?”

“Hayır, hanımefendi. Siz kontrol etmiyorsunuz.”

Christina teyzesinin bağırışlarını üst kattan duyabiliyordu. Hemen yatak odasından çıkıp kontesi sinirlendiren şeyin ne olduğunu görmek için alt kata indi. Teyzesinin çığlıkları arasındaki farkı uzun zaman önce öğrenmişti. Kapana kısılmış bir baykuşun itirazına benzeyen bu çığlık Christina’ya teyzesinin korkmadığını, sadece sinirlendiğini gösteriyordu.

Kütüphanenin kapısına varınca yalınayak olduğunu fark etti ve bunun teyzesini iyice deliye döndüreceğini düşündü. Hemen üst kata döndü ve kullanışsız ayakkabılarını bulup ayağına geçirdi.

Christina aşağı inene kadar beş çığlık daha saydı. Teyzesinin bağırışının sesi bastıracağını bildiği için kütüphanenin kapısını tıklatmaya gerek duymadı. Kapıyı açıp içeri girdi.

“Yapabileceğim bir şey var mı teyze?” diye sordu Christina.

“Yeğeniniz o mu?” diye sordu Henderson telaşla sandalyesinden kalkarken.

“Christina, odana dön. Bu hainlerle ben ilgilenirim.”

“Babanızın vasiyetinde belirttiği şartlar sebebiyle sizinle konuşmayacağız kontes,” dedi Borton. “Asıl siz bizi yeğeninizle baş başa bırakmalısınız. Babanız vasiyetinde böyle istediğini belirtmiş.”

“Böyle bir madde nasıl olabilir?” diye bağırdı kontes. “Babam Jessica’nın hamile olduğunu bile bilmiyordu. Onun varlığından haberi olmuş olamaz. Bundan emimim.”

“Kız kardeşiniz babanıza mektup yazmış hanımefendi ve ona torunundan bahsetmiş. Mektubu sizinle birlikte kalırken yazdığını düşünüyorum. Ve ona bir mesaj bırakmış. Kont kızı ortadan kaybolduktan bir yıl sonra mesajı bulmuş.”

“Jessica ona yazmış olamaz,” dedi Patricia kaba bir şekilde burnundan gülererek. “Yalan söylüyorsun. Bundan haberim olurdu. Her mektuba baktım.”

“Bütün mektupları yok ettiğinizi mi söylemek istiyor-sunuz kontes?” diye sordu Henderson Patricia’ya dik dik bakarak. “Babanızın bir vârisi olduğunu bilmesini istemediniz değil mi?”

Kadının yüzü ateş gibi kızardı. “Bunu bilmeniz imkânsız,” diye homurdandı.

Teyzesinin aşırı öfkesi Christina’yı endişelendirdi. Yanına gidip elini yaşlı kadının omzuna koydu. “Büyükbabamın varlığını nasıl öğrendiğinin önemi yok. Geçmiş geçmişte kaldı beyler. Konuyu daha fazla uzatmayalım.”

İki adam da telaşla kafasını salladı. "Mantıklı bir istek," dedi Henderson. "Şimdi, vasiyetteki şartlara göre mali durumu sadece size açıklayabiliriz."

Karşı çıkmak üzere olduğunu görünce, Christina teyzesinin omzunu daha sıkı tuttu. "Kontesin kalmasını istersem kabul eder misiniz?" diye sordu.

"Elbette," dedi Borton ortağının tekrar onayını aldıktan sonra.

"Öyleyse lütfen oturup açıklamanıza başlayın," dedi Christina ve teyzesinin gerginliğinin yavaşça azalıp onu tamamen terk ettiğini fark etti.

"Kaptan Hammershield isimli bir adam annenizin mektubunu Acton Kontu'na iletmış," diye söze başladı Henderson. "Karşı çıkmayı düşünüyorsanız mektup dosyamızda, Jessica'nın ardında bıraktığı mektup da elimizde kontes," diye ekledi avukat. "Mektuplardaki diğer detaylara girmeme gerek yok, Prenses Christina'nın da söylediği gibi geçmiş geçmişte kaldı. Büyükbabanız hemen vasiyetini değiştirmiş. Size sırtını dönmüş kontes ve diğer kızının davranışlarına da o kadar sinirlenmiş ki servetini tek torununa devretmeye karar vermiş."

Borton araya girmek için öne eğildi. "Bir kız mı yoksa erkek mi olacağını bilmiyormuş. Elbette şartlar her iki durumu da kapsıyor, ancak anlayacağınız üzere şartları kız torunu olduğunu göz önünde bulundurarak açıklayacağız."

"Annem babasının fikrini değiştirecek ne yapmış? Çok yakın olduklarını sanıyordum," dedi Christina.

"Evet, merhum kız kardeşim babasının ona sırtını dönmesine neden olabilecek ne yapmış?" diye sordu Patricia tiz bir sesle.

"Jessica kocasını terk ederek babasını utandırmış. Prenses Christina, büyükbabanız buna çok sinirlenmiş. Damadını severmiş, bu yüzden kızının davranışlarını yersiz bulmuş," diyen avukat utancını gizlemek için omzunu silktilti.

"Dudak büküp söylemeyi reddettiğiniz şey babamın en sonunda Jessica'nın delirdiğini anlamış olması," dedi kontes.

"Acı gerçek bu," dedi Borton ve Christina'ya anlayışlı bir şekilde baktı.

"Öyleyse para doğruca Christina'ya geçecek?" diye sordu kontes.

Kadının gözlerinde beliren kurnaz ifade Henderson'ın dikkatinden kaçmadı. Avukat, Acton Kontu'nun kızı hakkında yanılmadığını düşündü. Hızla koşulların geri kalanını açıklamaya karar veren Henderson, ona biraz daha bakmak zorunda kalırsa, yaşlı kadının öğle yemeğini mahvedeceğinden korkuyordu.

"Para on dokuzuncu yaş gününüze kadar dondurulmuş, Prenses Christina. O günden önce evlenirseniz para kocanıza aktarılacak."

"İki aydan az bir süre var," dedi kontes. "Bu kadar kısa süre içinde evlenemez. Bu nedenle koruyucusu olarak..."

"Lütfen koşulların geri kalanını dinleyin," dedi Henderson sert bir sesle. "Kont damadını sevse de kızının kocası hakkındaki suçlamalarının doğru çıkıp itibarının zedelenmesi ihtimaline karşı temkinli davranmaya karar vermiş."

"Evet," diyerek araya girdi Borton hevesle. "Kont ihtiyatlı bir adamdı. Bu nedenle büyük servetinin dağıtılması için ekstra şartlar ekledi."

"Bir an önce açıklamaya başlayacak mısınız?" diye sordu kontes. "Beni de Jessica kadar delirtmeden önce lanet olası şartları okuyun."

Kontes yine sinirlenmeye başlamıştı. Christina çok daha yumuşak bir sesle onun isteğini destekledi. "Ben de geri kalanını duymak istiyorum, mümkünse."

"Elbette," diye kabul etti Henderson. Bilerek prensese bakmamaya çalıştı, gözlerinin muhteşem maviliğini takdir etmek için duraksarsa ne söyleyeceğini unutacağından emindi. Bu iki kadının birbirleriyle akraba olduğuna inanmakta zorluk çekiyordu. Kontes hem görünüşü hem de davranışları açısından çirkin ve yaşlı bir kadındı, ama yanında duran genç kadın bir melek kadar güzeldi ve anlaşılan bir o kadar da iyi huyluydu.

Henderson dikkatini toplayıp sözlerine devam etti. "On dokuz yaşına girdiğinizde evli olmazsanız mirası babanız denetleyecek. Prenses Christina, babanız annenizi aramak için İngiltere'yi terk etmeden önce şartlardan haberdar edildi. Paraya hiçbir şekilde erişiminin olmayacağını biliyordu, ta ki..."

"Hâlâ hayatta olamaz," diye bağırdı kontes. "Yıllardır kimse ondan haber almadı."

"Ah hâlâ hayatta," dedi Borton. "Bir hafta önce ondan bir mektup aldık. Kuzey Fransa'da yaşıyor ve kızının on dokuzuncu yaş gününde mirastan hak talep etmek için İngiltere'ye dönmeyi planlıyor."

"Christina'nın hayatta ve burada, Londra'da olduğunu biliyor mu?" diye sordu kontes. Sesi öfkeden titriyordu.

"Hayır, ona haber verme gereği görmedik," dedi Henderson. "Prenses Christina'nın doğum gününe iki aydan

az bir süre kaldı. Elbette, babanıza haber vermemizi isterseniz, Prenses...”

“Hayır.” Christina ses tonunu kontrol etse de birden göğsü sıkıştığı için nefes almakta zorlandı. “Onun için hoş bir sürpriz olur, öyle değil mi, beyler?” diye ekledi gülümseyerek.

İki adam da onunla aynı fikirde olduğunu belirtircesine gülümsedi. “Beyler, teyzemi çok yorduk,” dedi Christina. “Bu vasiyetten anladığım kadarıyla hiçbir zaman kendi paramı kontrol edemeyeceğim. Evlenirsem paramı kocam idare edecek, evlenmezsem de babam mirası dilediği gibi idare edecek.”

“Evet,” diye karşılık verdi Borton. “Büyükbabanız bir kadının parasının üzerinde böylesine kontrol sahibi olmasına izin vermezdi.”

“Bunca zamandır sanmıştım ki...” Kontes sandalyesine yığıldı. “Babam kazandı.”

Christina teyzesinin ağlamaya başlayacağını düşündü. Birkaç dakika sonra iki centilmenin de gitmesine izin verdi. Henderson asil bir jestle Christina'ya babası koruyuculuğunu üstlenmek için geri dönene dek idare etmesi için bir miktar para çekmesine izin vereceğini söyledi.

Christina alçakgönüllülükle minnettarlığını dile getirdi. Avukatları ön kapıya kadar geçirdikten sonra teyzesiyle konuşmak için kütüphaneye döndü.

Kontes yeğeninin ne kadar üzgün olduğunu farkında değildi. Christina odaya döner dönmez, “Her şeyi kaybettim,” diye sızlanmaya başladı. “Babamın canı cehenne-me,” diye bağırdı.

“Lütfen, yine sinirlenme,” dedi Christina. “Sağlığın için iyi olmaz.”

"Her şeyi kaybettim ve bana sinirlenmememi mi söylüyorsun?" diye tiz bir sesle bağırdı kontes. "Benim adıma babana yalvarmak zorundasın Christina. Sen istersen, bana para verir. Edward benden hiç hoşlanmazdı. Sanırım ona karşı daha kibar olmalıydım ama Jessica onu elde ettiği için o kadar kıskançlık duymuştum ki adama karşı nazik olamadım. Neden benim yerime onu seçtiğini hâlâ anlamıyorum. Jessica tam bir fareydi. Ben ondan çok daha güzeldim."

Christina teyzesinin homurdanmalarına karşılık vermedi. Masanın önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı, zihni önündeki sorunla meşguldü.

"Babanın hâlâ hayatta olduğunu öğrenince şaşırdın mı?" diye sordu kontes.

"Hayır," diye yanıtladı Christina. "Öldüğüne hiçbir zaman inanmamıştım."

"Bana bakmak zorundasın Christina," diye sızlandı teyzesi. "Baban beni maddi olarak desteklemezse ne yapacağım? Nasıl geçineceğim? Sosyetenin alay konusu olurum," diye ağladı.

"Sana bakacağıma söz verdim teyze," dedi Christina. "Boston'dan ayrılmadan önce sana verdiğim sözü hatırlıyor musun? Sözümü tutacağım."

"Baban bu soylu davranışına sıcak bakmayabilir Christina. O adi herifin paramın kontrolünü eline alacağından ve bana bir kuruş bile vermeyeceğinden eminim."

Christina aniden teyzesinin önünde durdu. "Paramın kontrolünün babama geçmesi amaçlarımla örtüşmüyor," dedi. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Patricia Cummings yeğenini hiç bu kadar kızgın gör-

memiştii. Kafasını sallayıp gülümsedi çünkü aptal kızın onun adına sinirlendiğini düşünüyordu. "Benim iyiliğim için endişeleniyorsun. Elbette, endişen yersiz değil. Babam bana büyük bir haksızlık yaptı ve ben de elimde kalan son parayı seni doğru düzgün giydirmek için harcadım. Her şey bir hiç uğrunaydı," diye ekledi kontes. "Tanrı'nın unuttuğu kolonilerde kalmalıydım."

Teyzesinin sesinde duyduğu kendine acıma hissi Christina'nın canını sıktı. Sabrını geri kazanmayı umarak derin bir nefes alıp konuştu. "İlişbir şey yitirilmiş değil. Sorunumuzun çözümü çok açık. Babam İngiltere'ye dönmeden evleneceğim."

Christina'nın sakinlikle dile getirdiği sözler teyzesinin tüm dikkatini çekti. Yaşlı kadın gözleri kocaman olurken sandalyesinde doğruldu. "Edward'ın ne zaman geleceğini bilmiyoruz. Yarın bile bu eve adımını atabilir," dedi.

Christina kafasını salladı. "Hayır, sanmıyorum. Unutma, muhtemelen hayatta olmadığını düşünüyor olmalı. Şu ana kadar beni gören herkes çok şaşırdı. Mümkün olduğunca çabuk evlenmeyi planlıyorum."

"İlazırlıkları zamanında nasıl tamamlayacağız? Ortada uygun bir erkek bile yok."

"Göz önünde bulundurabileceğim erkeklerin bir listesini çıkar," diye tavsiye etti Christina.

"Bu hiç uygun değil," diye karşı çıktı kontes.

Teyzesinin gözlerinde beliren ışıltıyı fark eden Christina onunla tartışmayacaktı. Bu fikri dikkate alacağını biliyordu. Christina onu iyice kışkırttı. "Başarılı olmak istiyorsak hızlı hareket etmeliyiz."

"Neden? Neden kendini bu şekilde feda edeceksin?"

Patricia yeğenine şüpheli bir bakış attı. "Hem baban yerine parayı neden kocanın idare etmesini tercih ediyorsun?"

"Teyze, daha önce de söylediğim gibi, parayı babamın alması amaçlarımla örtüşmüyor. Planımın ne kadar mantıklı olduğunu anlayana kadar kaç itiraz sunman gerekiyor?"

"Baban şimdiye kadar yeni bir servet edinmiş olmalı. Parayı istemeyebilir."

"Onu benden daha iyi tanıyorsun," dedi Christina. "Zengin olduğunu sanmıyorum. O kadar zengin olsaydı avukatlarla yazışmazdı. Ah İngiltere'ye kesinlikle geri dönecek, Patricia Teyze."

"Edward'ın mirası almayı istediğini iddia ediyorsan seninle tartışmayacağım," dedi kontes.

"Güzel," dedi Christina. "Sen tanıdığım en akıllı kadınlardan birisin," diyerek onu övdü. "Bir an önce evlenmem için makul bir sebep bulabilirsin."

"Evet," dedi kontes. "Akıllıyım." Omurgası kırılacakmış gibi görüne kadar omuzlarını dikleştirdi. "Peki evliliğinin bana ne gibi bir faydası olacak?" diye sordu.

"Evleneceğim adamdan sana yüklü bir miktarda para ayırmasını isteriz. Evlenmeden önce belgeleri imzalamalı."

"Öyleyse idare edilebilir biri olmalı," diye homurdandı kontes. "Ortalıkta bu türde birçok erkek var. İyi bir sebep bulmalıyım. Senin için uygun eşlerin bir listesini çıkarmam için şimdi beni yalnız bırak Christina. Bu güzelliğinle, şartlarımı herkese kabul ettirebiliriz."

"Lyonwood Markisi'nin listenin en başında olmasını istiyorum," diyen Christina kendisini teyzesinin itirazına hazırladı.

“Ciddi olamazsın,” diyerek kekeledi kontes. “O çok zengin, paraya ihtiyacı yok ve planlarım konusunda benimle işbirliği yapacak türde biri değil.”

“Ona belgeleri imzalatabilirim İngiltere’de kalacağım kısa süre içinde onunla evli kalmamın bir sakıncası var mı?”

“Ah pekâlâ, bu gerekli fedakârlığı yapmaya razı olduğun için o iğrenç adama yaklaşmana izin vereceğim. Elbette bunu kabul etmeyecek, ama denemen için sana izin veriyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Christina.

“Hâlâ o vahşilerin arasına dönmeye kararlı mısın?”

“Onlar vahşi değil,” diye fısıldadı Christina. “Ve evet, ailemin yanına döneceğim. Para eline geçer geçmez, bunun senin için önemi olmamalı.”

“Bu gerçeği seninle evlenmesi için seçeceğimiz adama söylememelisin. Sana kesinlikle karşı çıkacaktır, Christina.”

“Evet teyze,” diye karşılık verdi Christina.

“Şimdi git ve elbiseni değiştir,” dedi kontes sertçe. “Sarı renk sana hiç yakışmıyor. Saçlarının da kesilmeye ihtiyacı var. Saçların konusunda bir an önce bir şeyler yap.”

Hemen kütüphaneden çıkan Christina görünüşü hakkındaki sağma eleştirilere aldırmadı.

Yatak odası kapısını ardından kapatır kapatmaz rol yapmayı bıraktı. Fark edilir şekilde titriyordu. Midesi düğümlenmiş gibiydi ve başı zonkluyordu.

Kabul etmek onun için zor olsa da Christina çok korktuğunu fark edecek kadar dürüsttü ve bu tuhaf histen hiç hoşlanmamıştı.

Nedenini anlıyordu. Çakal İngiltere'ye dönecekti. Onu öldürmeye çalışacaktı. Christina'nın babasının kararlılığından en ufak bir şüphesi yoktu. Çakalların yapısı yıllar geçse de değişmezdi.

Christina Edward'a onu öldürmesi için ikinci bir şans verecekti. Ama her şey yolunda giderse ona bu şansı tanımadan Christina onu öldürecekti.

Beşinci Bölüm

Gerçekten bu dünyada yaşayan şeytanlar var, Christina. Sırf ebeveynlerinin izinlerini almak için masum çocukların işkence gördüklerini, sakat bırakıldıklarını, mahvedildiklerini görene kadar böylesine kötü adamların yaşadığını bilmezdim. Bir ordu dolusu infazcı savunmasız köylüleri katletti. Kocam bir diktatördü; huzur bozucu bir düşüncesi olduğuna inanılan herkes öldürülüyordu. Ölenler ve ölmek üzere olanlar sokaklara dağılmıştı. Her gece cesetleri toplamak için arabalar gelirdi. Her günbatımında sarayın kapılarını kapatmamıza neden olan koku çöpler yüzünden değişti... Hayır, hayır, koku defn ateşlerinden geliyordu.

İnsanlar isyan edemeyecek kadar zayıf düşmeleri için aç bırakılıyordu. Su bile karneyle dağıtılıyordu. Acımasızlıklar o kadar midemi bulandırıyor ki doğru düzgün düşünemiyordum. Sadık hizmetkârım Mylala Edward'la yüzleşmemem konusunda beni uyardı. Güvenliğimden endişe ediyordu.

Onu dinlemeliydim, çocuğum. Evet, bunun yerine tam bir aptal gibi davramp kocama meydan okudum.

Hatalarımdan ders al, Christina. Hayatta kalmanın tek yolu bu.

*Günlük kaydı
12 Ekim 1795*

Lyon elinde konyak kadehi, dizinde sıcak su torbasıyla masasında kamburunu çıkarmış halde oturuyordu.

Bu geceye kadar sakatlığının onu hiç rahatsız etmemiş olması tuhaftı. Saat sabahın dördünü geçiyordu. Dinmek bilmeyen ağrı - ve elbette rüyaları - topraklarıyla ilgili sorunlar üzerinde çalışması için onu çalışma odasına dönmeye zorlamıştı. Güneş Londra'nın üzerinde doğana dek yatağına çekilmeyecekti... O zaman zihni hatırlayamayacağı kadar yorgun düşmüş olacaktı.

Sersemlemiş gibiydi. Gülümseyerek yaşlı bir savaşçı olduğunu düşündü. Christina ona böyle söylememiş miydi? Savaşçı, evet, ona böyle söylediğini hatırlıyordu... Yaşlı, hayır, bu kelimeyi kullandığını anımsamıyordu.

Geçmiş markiyi yakalaşmıştı. Ülkesi adına çalıştığı yılların zararı en sonunda ondan çıkmaya başlamıştı. Hâlâ korkulan bir adamdı - hatta Fransız toplumunun çok sayıdaki kötü tanınan çevrelerinde efsane haline gelmişti. Lyon'a her zaman en zor ve hassas görevler verilmişti. Acımasızlık yapıldı, deliller yargılanana kadar çağırılmazdı. Görevini tek başına yerine getirirdi, itibarı başarısızlıkla lekelenmemişti. Lyonwood Markisi Londra'nın en tehlikeli adamı olarak görülürdü. Bazıları ise onun dünyanın en tehlikeli adamı olduğuna inanıyordu.

Hain nereye saklanmış olursa olsun Lyon onu bulup sessiz ve ölümcül bir şekilde öldürürdü.

Görevinde bir kez bile başarısız olmamıştı. Asla.

Sadakatinin sonucu iki yönlüydü. Lyon'a cesaretinden ötürü şövalye nişanı, günahları için ise kâbuslar layık görülmüştü. Kabul etmesi basit bir emeklilikti. Yalnız yaşadığı için kimse acılarını bilmiyordu. Kâbusları onu ziyaret ettiğinde ve öldürdüğü insanların yüzlerini gördüğünde, yanında acısına tanık olacak biri yoktu.

Lyon artık nadiren James'i ya da Lettie'yi düşünüyordu. İroniyle kafasını salladı... Yurtdışında ülkesini hainlere karşı savunurken, erkek kardeşi İngiltere'de onun evinde ona ihanet ediyordu.

Hayır, artık James'i pek düşünmüyordu, Prenses Christina'yla tanıştığından beri aklı o kadar karışık ki mantıklı düşünmekte zorlanıyordu.

Meraka düşkün bir adamdı. İyi bir bilmece çözene kadar ilgisini çekerek. Ancak Christina'yı hâlâ anlamıyordu. Amacının ne olduğunu bilmiyordu... Şimdilik. Onunla - ya da Rhone'la - açıkça flört etmeyince merakını cezbetmişti. Lyon kadınla arasında geçen tuhaf sohbeti düşünüp durdu ama bir süre sonra vazgeçti. Onu tekrar görmesi gerektiğini söyledi kendi kendine. Henüz onu tatmin edecek kadar ipucu elde edememişti.

Ayrıca aslanların kükremesini nerede işitmiş olabilirdi?

Lyon kafasını genç kadının geçmişini öğrenmeye taktığını biliyordu. Kararlılığı ona hiç mantıklı gelmiyordu. Christina onu mümkün olduğunu düşünmediği şekilde etkiliyordu. Daha önce hiçbir kadın onu bu şekilde etkilememişti. Bu gerçek dizinin ağrısından daha çok canını sıkıyordu.

Bütün sırlarını öğrenecekti. Sırları olduğundan emindi

- her kadının sırları vardı - ve ancak o zaman merakı dinmiş olacaktı. Evet, o zaman ondan kurtulabilirdi.

Takıntısı son bulacaktı.

Bu karara vardıktan sonra sosyetenin dedikodu liderlerine notlar yazdı. Elbette Prenses hakkında bilgi isterken tedbiri elden bırakmayıp "meselenin" ayrıntılarını bilme isteğinin asıl sebebi olarak sosyeteye yeni takdim edilmiş olan kız kardeşi Diana'yı gösterdi.

Düzenbaz girişimi onu hiç endişelendirmiyordu. Ama en sonunda, tüm mektuplar yanıtlandığında, Lyon hiç olmadığı kadar çileden çıktı. Her yerde kulağı olan sosyete üyelerine göre Prenses Christina'nın bir geçmişi yoktu.

Kadın iki ay öncesine kadar var olmamış gibiydi.

Lyon böyle bir sonucu kabul edecek değildi. Sabrı tükeniyordu. Gerçek cevaplar istiyordu - ve Christina'yı yeniden görmek. Bir sonraki Cumartesi gecesi onu Creston'ların balosunda köşeye sıkıştırmayı düşündü ama sonra beklemekten vazgeçti.

Görgü kurallarını bir kenara bırakıp sabahın dokuzunda Baker Caddesi'ndeki altı numaralı eve gitti. Lyon ziyarete gelmeyi istediğini belirten bir not göndermeye gerek duymadı, huysuz kontesin önceden haberi olursa ziyaretini reddedeceğinden emindi.

Lyon'un şansı yaver gitti. Seyrek sarı saçlı, oldukça güçsüz bir adam ona kapıyı açtı. Giysileri kâhya olduğunu gösteriyordu, tavrı ise kaba bir başrahibe benziyordu.

"Kontes az önce evden ayrıldı efendim, dönmesi bir saatten uzun sürebilir."

Lyon sırtına engel oldu. "Kontesle görüşmek istemiyorum," dedi kâhyaya.

“Öyleyse kiminle görüşmek istiyorsunuz?” diye sordu hizmetkâr kibirli bir sesle.

Lyon bıkınlığını gizlemedi. Yaşlı adam bir hilkat garibesi gibi girişi kolluyordu. Lyon karşı çıkmasına izin vermeden yanından geçip omzunun üzerinden seslendi: “Prenses Christina’yla görüşmek istiyorum.” İtaat etmesi için bilerek en göz korkutucu ses tonunu takındı: “Hemen.”

Anı bir sırtış hizmetkârın keyifsiz suratını neşçyle dolu çizgilere dönüştürdü. “Kontes bundan hiç hoşlanmayacak,” diyen hizmetkâr girişin sol tarafındaki çift kapıya doğru ilerledi. “Kesinlikle hoşlanmayacak.”

Kâhya işitilebilir bir şekilde gülmeye başlayınca, “Bu olasılıktan rahatsız olmuş gibi görünmüyorsun,” dedi Lyon ilgisizce.

“Ona ziyaretinizi söylemeyeceğim efendim,” dedi kâhya ve merdivenlere doğru döndü. “Burada bekleyebilirsiniz,” dedi eliyle işaret ederek. “Gidip prensese onunla görüşmek istediğinizi haber vereceğim.”

“Belki de hanımınıza ziyaretçisinin kim olduğunu söylememeniz iyi olur,” dedi Lyon Christina’nın onu görmeyi reddedebileceğini düşünerek. “Ona sürpriz yapmak istiyorum,” diye ekledi.

“Bana isminizi söylemediğinize göre bu isteğinizi yerine getirmek çok kolay olacak.”

Kâhyanın antrede ilerlemesi Lyon’a sonsuzluk kadar uzun sürmüş gibi geldi. Kapı çerçevesine yaslanıp yaşlı adamı izledi. Aniden aklında yer eden soru kahyâya seslenmesine neden oldu. “Kim olduğumu bilmiyorsan kontesin bundan hoşlanmayacağını nereden biliyorsun?”

Kâhya kara tahtaya sürtilen uzun tırnakların çıkardığı sesi andıran bir kahkaha daha attı. I larcadığı çaba neredeyse yere serilmesine neden olacaktı. Lyon'a cevap vermeden önce tırabzana tutundu. "Kim olduğunuzun önemi yok efendim. Kontes kimseden hoşlanmaz. Yaşlı yarasa hiçbir şey mutlu etmez." Kâhya yavaş ve halsiz adımlarla merdivenlerden çıkınaya devam etti.

Lyon yaşlı adamın üç basamak çıkmasının on dakika sürdüğüne yemin edebilirdi.

"Anladığım kadarıyla seni işe alan kişi kontes değildi," dedi Lyon.

"Hayır efendim," diye yanıtladı hizmetkâr nefes nefese. "Beni tabiri caizse yol kenarında bulan Prenses Christina'ydı. Beni alıp temizledi ve bana güzel giysiler verdi. Yıllar önce, zor zamanlara yenik düşünceden önce kâhyalık yapıyordum." Yaşlı adam derin bir nefes alıp ekledi: "Ama Prenses teyzesine yaşlı yarasa dememden hoşlanmıyor. Bunun saygılı olmadığını söylüyor."

"Saygılı olmayabilir dostum, ama yaşlı yarasa kontesi oldukça iyi tanınıyor."

Kâhya kafasını sallayıp tekrar tırabzana tutundu. Uzun bir süre o şekilde kaldı. Lyon adamın soluklanmaya çalıştığını sandı. Ancak bu konuda yanılıyordu. Kâhya en sonunda tırabzani bırakıp ellerini ağzının iki yanına koyarak üst kata seslendi. "Bir ziyaretçiniz var prenses. Onu kabul odasına alıyorum."

Lyon az önce tanık olduğu şeyce inanamadı. Kâhya tekrar bağırınca gülmeye başladı.

Kâhya açıklamak için Lyon'a döndü. "Kendimi fazla zorlamamı istemiyor," dedi. "Yaşlı yarasanın emirleri için gülcümü korumalıyım."

Birden merdivenlerin tepesinde beliren Christina, Lyon'un tüm dikkatini üzerine çekti. Ona bakmaya alışabileceğini hiç sanmıyordu. Giderek daha da güzelleşiyordu. Bugün saçlarını tepesinde toplamamıştı. Muhteşemdi. Aklına gelen tek kelime buydu. Meleksi yüzünü saran güir, güümüşi lüleleri başka bir şekilde tarif edemezdi.

Merdivenlerden inmeye başlayınca, Lyon saçlarının kalçasının kıvrımına dek uzandığını fark etti.

Üzerinde pembe bir elbise vardı. Açık yakası göğüslerinin kabartısını az da olsa gözler önüne seriyordu. Mütevazı elbisenin sıra dışı bir yanı vardı ama Lyon kadının kâh-yaya gülümsemesini izlemekle o kadar meşguldü ki tuhaf olan şeyin ne olduğuna karar veremedi.

Henüz onu görmemişti. "Teşekkür ederim Elbert. Şimdi git ve otur. Kontes birazdan eve dönmüş olacak ve yine koşturmak zorunda kalacaksın."

"Bana karşı çok iyisiniz," diye fısıldadı Elbert.

"Böyle düşünmen çok güzel," dedikten sonra aşağı inmeye devam etti. Lyon'un salonun girişine yaslandığını gördü.

Lyon onun şaşırdığını görebiliyordu. Genç kadının gözleri kocaman açıldı. "Ah Tanrım, kontes bundan..."

"Hiç hoşlanmayacak," diyerek bıkkınlıkla içini çeken Lyon onun cümlesini tamamladı.

Anlaşılan Elbert bu sözü işitmişti. Hırslı gülümsemesi Christina'nın peşinden kabul odasına ulaştı. Onu takip eden Lyon durup kapıyı arkasından kapadı. "İster inan ister inanma Christina, şehrin geri kalanı beni yeterince tatlı buluyor. Teyzenin benden neden hoşlanmadığını anlayamıyorum."

Christina Lyon'un sesinde sezdiği kızgınlığa gülümse-
di. Onaylanmaya ihtiyacı olan küçük bir çocuk gibi ko-
nuşuyordu. Lyon'un yanına oturamaması için altın yaldızlı
kanepenin ortasına oturdu ve yanındaki sandalyeye otur-
ması için işaret ettikten sonra, "Elbette tathısın. Teyzemin
düşüncesinin seni üzmesine izin verme. Bunu söylemem
kabalık olsa da söz konusu hislerin olduğu için teyzemin
çok fazla insandan hoşlanmadığını itiraf etmeliyim," dedi.

"Sözümü yanlış anladın," dedi Lyon. "Teyzenin hak-
kında ne düşündüğü umrunda değil. Ben sadece bunu
şaşırtıcı buluyorum..."

Onun temkinli bir şekilde baktığını gören Lyon du-
raksayıp konuyu değiştirdi. "Ziyarete geldiğin için kızdın
mı?" diye sordu ve kendi sorusuna kaşlarını çatı.

Christina kafasını salladı. Birden görgü kurallarını ha-
tırlayıp, "Senin için iyi bir gün olmasını dilerim," deyiver-
di. Elbette hırlamak onun için bir sorundu, Lyon yine
çok yakışıklı görünüyordu. Geyik derisi binici pantolonu
giymişti. Kumaş kaslı bacaklarını sarıyordu. Christina be-
yaz gömleğinin muhtemelen ipek olduğunu düşündü,
parlak Hessian botlarının rengiyle uyumlu olan sonbahar-
daki ormanları andıran kahverengi ceketini gömleğini kıs-
men örtüyordu.

Ona dik dik baktığını fark etti ve bu kötü davranışını
mazur görmeye karar verdi çünkü Lyon da ona aynı yo-
ğunlukla bakıyordu.

"Sana bakmak hoşuma gidiyor."

"Sana bakmak benim de hoşuma gidiyor," diye karşılık
verdi Lyon kıkırdayarak.

Christina ellerini kucığında kenetledi. "Bu düzensiz
ziyaretinin bir sebebi var mı?" diye sordu.

"Düzensiz mi? Anlamıyorum..."

"Beklenmedik," dedi Christina telaşla.

"Anlıyorum."

"Evet? Özel bir sebebi var mı?"

"Hatırlanmıyorum," diye yanıtladı Lyon ona sırtarak.

Tereddütle gülümseyerek ona karşılık verdi. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye yanıtladı Lyon.

"Pekâlâ, öyleyse lütfen hatırlamadığın şeyin ne olduğunu açıkla," dedi.

Dünyadaki en mantıklı şeyi istemiş gibi ona beklentiyle baktı. "Hatırlayamadığım şeyi nasıl açıklayabilirim?" diye sordu. "Yine mantıksızca konuşmaya başlayacaksın, değil mi?"

Gülümsemesi karı bile eritebilirdi. Christina kıpırdamadan oturmakta zorlanıyordu. Tek düşünmek istediği Lyon'un onu nasıl öptüğüydü ve tek yapmak istediği onu tekrar öpmesi için bir yol bulmaktı.

Bu elbette bir leydiye yakışmayan bir düşünceydi. "Hava epey ısındı değil mi? Bazı insanlar yıllardır hissedilen en sıcak sonbahar olduğunu söylüyor," diye ekledi dikkatle ellerine bakarak.

Lyon onun belirgin gerginliğine gülümsedi. Uzun bacaklarını yavaşça uzatıp yüzleşmek için rahat bir pozisyon aldı. Christina böylesine huzursuz olacaksa cevapları elde etmesi kolay olacaktı.

Lyon'un botlarının uçları elbisesinin eteğine değdi. Hemen kanepede geri çekilip yere baktı ve sonra hafifçe soluğu kesildi. Şaşırtıcı derecede yüksek bir sesle, "İçecek bir şey ister misin?" diye sorup bakışlarını ona çevirdi. Yine kanepenin kenarına doğru kıpırdandı.

Terk edilmiş bir kedi yavrusu kadar ürkekti. "Bu soruyu zaten sormuştun," diye ona hatırlattı Lyon. "Hayır, içecek bir şey istemiyorum. Seni rahatsız mı ediyorum?" diye ekleyip bundan memnun olduğunu belirtircesine sırttı.

"Neden beni rahatsız ettiğini düşünüyorsun?" diye sordu Christina.

"Minderin ucunda oturuyor ve her an kaçacakmış gibi görünüyorsun tatlım."

"Adım Christina, tatlım değil," dedi. "Elbette, rahatsız olurum. Sen bir bufaloğu bile rahatsız edebilirsin."

"Bir bufalo mu?"

"Kaşlarını çatığında herkese rahatsızlık verebilirsin," diye açıkladı Christina narin bir şekilde omzunu silkerek.

"Güzel."

"Güzel mi? Lyon, çok tuhaf şeyler söylüyorsun."

"Ben mi?" Lyon kahkaha attı. "Christina, seninle tanıştığım andan beri anlaşılmaz şeyler söylüyorsun. Seni her gördüğümde seninle normal bir sohbet edeceğime dair kendime söz veriyorum ama sonra..."

"Lyon, gerçek dışı şeyler söylüyorsun," diyerek sözünü kesti Christina. "Seni sadece ikinci, hayır, üçüncü kez görüyorum, bir gece içindeki iki görüşmemizi sayarsak..."

"Yine aynı şeyi yapıyorsun," dedi Lyon.

"Ne yapıyorum?"

"Beni itmeye çalışıyorsun."

"Seni hiçbir yere itmem. Fazla iriyarısın. Gücümün farkındayım, Lyon."

"Her şeyi kelimesi kelimesine mi ele alırsın?"

"Bilmiyorum. Öyle mi yapıyorum?"

"Evet."

“Belki de anlamsız konuşan tek kişi sen değilsindir. Evet...” dedi Christina hızla kafasını sallayarak. “Görüyorsun ya Lyon, mantıklı sorular sormuyorsun.”

Ona dik dik bakınca Christina güldü. “Neden buradasın?” diye sordu tekrar.

Yine ellerine bakmaya başlamıştı. Yanakları hafifçe kızardı. Birden bir şey onu utandırmıştı.

Onu neyin utandırdığına dair hiçbir fikri yoktu. Ama bu Lyon’ı hiç şaşırtmadı. Söz konusu Christina olduğunda sıra dışılık sıradan oluyordu. Lyon her şeyi unutmaya hazır olduğunu düşündü. Ziyareti sona ermeden oyununu ortaya çıkaracağından emindi.

“Beni neden görmeye geldiğini biliyorum,” diye fısıldadı Christina ürkekçe.

“Öyle mi?” diye sordu Lyon. “Nedenmiş?”

“Benimle olmak hoşuna gidiyor,” diye yanıtladı ve tepkisini görmek için ona küçük bir bakış attı. Dürüstlüğü karşısında sinirlenmediğini görünce devam etmek için cesaretlendi.

“Lyon? Kadere inanır mısın?”

Ah olamaz, adam yine kafası karışmış gibi görünüyordu. Christina derin bir nefes verdi. “Ama benimle vakit geçirmekten hoşlanıyorsun, öyle değil mi?” diye üsteledi.

“Evet ama nedenini ancak Tanrı bilir,” diye itiraf etti Lyon. Öne eğilip dirseklerini dizlerine koydu.

“Evet, Yüce Ruh sebebini biliyor.”

“Yüce Ruh mu?” Lyon kafasını salladı. “Tanrımı, yankı yapıyor gibiyim. Pekâlâ, soracağım. Kim bu Yüce Ruh?”

“Tanrı elbette. Farklı kültürler Tanrı’ya farklı isimler verir, Lyon. Bunu biliyor olmalısın. Dinsiz değilsin, değil mi?” Bu olasılık onu şaşırtmış gibiydi.

“Hayır, dinsiz değilim.”

“Bana kızmana gerek yok. Sadece sordum.”

Lyon ona uzun bir süre sessizce baktı. Sonra ayağa kalktı. Christina ne yaptığını anlayamadan onu kollarının arasına aldı. Onu kendisine doğru çekip çenesini başının tepesine koydu. “Seni ya boğacağım ya da öpeceğim,” dedi. “Seçim senin.”

Christina içini çekti. “Beni öpmeni tercih ederim. Ama öncelikle soruma cevap ver Lyon. Benim için önemli.”

“Hangi soruya?”

“Sana kadere inanıp inanmadığını sordum,” dedi. On-
dan uzaklaşıp yüzüne baktı. “Odaklanmakta gerçekten zorluk çekiyorsun, değil mi?”

Şikâyet edecek kadar küstahtı. “Odaklanmakta hiç zorluk çekmiyorum,” diye homurdandı.

Christina ona inanmış gibi görünmüyordu. Ona büyü yapmaya çalışan bir cadıydı. Büyüleyici bir şekilde gözle-
rini ona diktiğinde Lyon aptal, işe yaramaz bir züppe kadar abayı yakmış ve bir bebek kadar zayıf hissediyordu kendini.

“Evet?”

“Evet ne?” diye sordu Lyon kafasını sallayarak. Alnına düşen bir tutam saç yarasının bir bölümünü örttü. Christina ondan uzaklaşmaya çalışmayı bırakıp uzandı ve saç tutamını düzeltti. Hafif dokunuşu onu sorusuna geri döndürdü.

“Hayır, kadere inanmıyorum.”

“Çok yazık.”

Büyük ve affedilmez bir günahı itiraf etmiş gibiydi. “Pekâlâ,” dedi Lyon. “Sormamam gerektiğini biliyorum ama Tanrı yardımcım olsun soracağım. Neden yazık?”

Gülümsediğini görünce, "Bana gülmeye cüret mi ediyorsun?" diye sordu.

"Asla," diyerek yalan söyledi Lyon.

"Sanırım önemi yok."

"Sana gülmemin mi?"

"Hayır, kadere inanıp inanmamamın," diye yanıtladı Christina.

"Peki neden önemi yok?"

"Çünkü inansan da inanmasan da bir şeyin olacağı varsa olacak. Ne kadar basit olduğunu görebiliyor musun?"

"Ah," dedi Lyon. "Sen bir filozofsun, anlıyorum."

Kadın kollarının arasında kaskatı kesilip ona yine dik dik baktı. Ruh hali öylesine hızlı değişti ki Lyon ne olduğunu anlayamadı. "Seni üzecek bir şey mi söyledim?" diye sordu.

"Ben hafifmeşrep değilim. Bana nasıl bu kadar kolay iftira atabilirsin? Sana karşı hep dürüst oldum. Sana bakmanın hoşuma gittiğini ve beni öpmeni istediğimi söyledim."

Kadın onu aptallaştırıyordu. "Christina, filozof zihnini farklı inançlar üstüne çalışmaya adanmış kişidir. Sana böyle olduğunu söylemiş olmamın iftira atmakla hiçbir ilgisi yok."

"Lütfen bu kelimeyi hecele," dedi son derece şüpheli görünerek.

Lyon isteğini yerine getirdi. "Ah şimdi anlıyorum," dedi. "Sanırım flörtçüyle karıştırdım. Evet, yaptığım bu. Bana aklın karışmış gibi bakma, Lyon. Bu çok basit bir hataydı."

"Basit mi?" Sormamak için kendisini zor tuttu. Ama merakı galip geldi. "Neden basit?"

"Çünkü kelimelerin yazılışı çok benzer," diye yanıtladı.

Aptal bir çocuğa anlatıyormuş gibi konuşuyordu. Lyon hemen buna karşı çıktı. "Bu hiç şüphesiz duyduğum en mantıksız açıklama. Tabii... İngilizce konuşmayı yeni öğrenmediysen... Öyle mi Christina?"

Çıkarımından memnun görüldüğü için Christina ona İngilizce'yi yeni öğrenmediğini söylemeye cesaret edemedi. Bu zor dili birkaç senedir konuşuyordu.

"Evet Lyon," diyerek yalan söyledi. "Birçok dil biliyorum ve bazen kelimeleri karıştırıyorum. Ama hiç tutucu değilim. Sadece seninleyken usulleri unutuyorum. Fransızca konuşmayı tercih ederim. Çok daha kolay bir dil."

Lyon'un kafasındaki tüm parçalar yerine oturdu. Yapbozu çözmüştü. "Seni anlamakta zorlanmama şaşırmamalı, Christina. Sebebi dilimizi yeni öğrenmiş olman, değil mi?"

Her şeyi çözümlediği için o kadar mutluydu ki cümlesini tekrarladı.

Christina kafasını salladı. "Sanmıyorum Lyon. Kimse beni anlamakta zorluk çekmiyor. İngilizce'yi uzun zamandır mı konuşuyorsun?"

Ona tekrar sarılıp durumu acımasızca lehine çevirmesine güldü. Aklının bir köşesinden, salonun ortasında sabahın geri kalanını ona sarılarak geçirmekten mutlu olacağı geçti.

"Lyon? Gerçekten entelektüel olsaydım bundan hoşnut olmaz mıydım? Teyzem kitap okuduğumu söylememin bile uygun olmadığını söylüyor. Bu yüzden bir de cahilmiş gibi yapmak zorundayım."

"Bir de mi?" diye sordu Lyon bu tuhaf sözcüğe takılarak.

“Okumak çok hoşuma gidiyor,” diye itiraf etti Christina sorusuna aldırmadan. “En sevdiğim hikâye Kral Arthur’un hikâyesi. Onu okudun mu?”

“Evet tatlım, okudum. Sör Thomas Mallory yazmış,” dedi Lyon. “Artık hayallerine neyin sebep olduğunu biliyorum. Şövalyeler, savaşçılar - ikisi de aynı. Çok romantik bir yapın var, Christina.”

“Öyle mi?” diye sordu Christina gülümseyerek. “Bunu bilmek güzel,” diye ekledi Lyon kafasını sallayınca. “Narin bir leydi için romantik olmak hoş bir özellik, değil mi Lyon?”

“Evet, öyle,” dedi Lyon.

“Elbette, Patricia Teyzemin bu eğilimini bilmesine izin vermemeliyiz çünkü bu...”

“Tahmin etmeme izin ver,” diyerek sözünü kesti Lyon. “Hiç hoşuna gitmez, öyle değil mi?”

“Korkarım bu doğru. Artık evine dönsen iyi olacak. Benimle konuşmak istediğin şeyin ne olduğunu hatırladığında tekrar uğrayabilirsin.”

Lyon hiçbir yere gitmeyecekti. Kendi kendine sohbet etmeye daha fazla dayanamayacağını söyledi. Bir anlık huzur bulmak için onu öpmeye karar verdi. Sonra birkaç münasip sorusuna cevap verecek kadar uysallaşmış olacaktı, elbette o soruların ne olduğunu hatırlayabilirse. Hakkında şimdiden yeterince bilgi sahibi olmuştu. Christina’nın Fransa’da ya da Fransızca konuşulan bir bölgede yetiştiği belliydi. Şimdi bu basit gerçeği gizlemek için neden bu kadar uğraştığını öğrenmeliydi. Bundan utanıyor muydu? Belki de suskunluğunun sebebi savaştı.

Lyon onu başından savınması için dikkatini dağıtmak

amacıyla sırtını okşadı. Sonra eğilip yavaşça dudaklarına sokulurken onu okşamaya devam etti. Christina bir kez daha kollarının arasına sokuldu. Ellerini yavaşça yukarı çıkararak boynuna doladı.

Dikkatini dağıtmasının hoşuna gittiği belliydi. Lyon en sonunda ona sataşmayı bırakıp dudaklarını tamamen ele geçirince, parmak ucunda doğruldu. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek içini ürpertti. Lyon ayaklarını yerden kesip onu dudaklarıyla aynı hizaya kaldırdı.

Bu şekilde tutulmak tuhaf bir histi ama Lyon'ın duyularını etkilediği kadar tuhaf değildi. Kokusu onu deli ediyordu. Çok erkeksi ve topraksıydı. Lyon samimiyetlerini artırmak için dilini dudaklarının arasından içeri kaydırınca tutku sıcak dalgalar halinde içine yayıldı.

Christina'nın Lyon kadar cesurca hareket etmesi fazla uzun sürmedi. Önce ürkekçe, sonra giderek artan bir şevkle dili onunkıyla birleşti. Cüretkârlığının hoşuna gittiğini biliyordu çünkü dudakları neredeyse vahşi bir şekilde onunkileri kavrarken zevkle inlediğini duyabiliyordu.

Christina Lyon'ın karşılaştığı en karşılık veren kadındı. Vahşi isteği onu şaşırtıyordu. Çoğu kadının oynadığı masumiyet oyununa şartlanmıştı. Ancak Christina tutkusu konusunda şaşırtıcı derecede dürüsttü. Onu anında tahrik edebiliyordu. Lyon dudaklarını çektiğinde titriyordu. Nefesi kesik kesik ve düzensizdi.

Onu bırakmak istemiyordu. Christina kollarını beline dolayıp ona şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde sarıldı. "Beni öpmek hoşuna gidiyor, değil mi Lyon?"

Onu bu şekilde öptükten sonra nasıl ürkek bir edayla konuşabiliirdi? Dili onunkinden bile vahşiydi. "Seni öp-

mekten hoşlandığımı çok iyi biliyorsun," diye fısıldadı kulağına doğru. "Bu da oyunun bir parçası mı Christina? Benimleyken utangaç davranmana gerek yok. Dürüst olmam gerekirse, yatağına kaç erkek aldığın umrumda değil. Yine de seni istiyorum."

Christina yavaşça kafasını kaldırıp gözlerinin içine baktı. Gözlerindeki tutkuyu ve sahip olma arzusunu görebiliyordu. Aniden boğazı kasılınca konuşmakta zorlandı. Lyon bir savaşı kadar zorlayıcıydı.

Tanrı yardımcısı olsun, İngiliz'e kolayca âşık olabilirdi.

Lyon gözlerindeki korkuya tepki gösterdi. Doğruyu tahmin ettiği için korktuğunu sandı. Bir avuç dolusu saçını tutup yumruğına doladıktan sonra onu göğüsleri göğsüne yapışacak şekilde kendisine doğru çekti. Sonra yavaşça başını geriye itti. Eğildi, dudakları ondan bir nefes ötedeyken, "Benim için önemi yok. Sana söz veriyorum, Christina. Yatağımdayken, benden başkasını düşünmeyeceksin," dedi.

Onu tekrar öpüp sözünü mühürledi. Öpücüğü erotikti. Ağgözlüydü. Ve son derece kısa ömürlüydü. Genç kadın tam ona karşılık vermeye başladığı sırada Lyon geri çekildi.

Bakışları hemen dikkatini çekti. "Tek düşünebildiğim birlikte ne kadar uyumlu olacağımız. Bunu sen de düşündün, değil mi Christina?" diye sordu Lyon tahrik olmuşçasına boğuk bir sesle.

Kendisini itirazına karşı hazırladı. Her zamanki gibi olmasını bekliyordu. Çok geçmeden bunun kendi hatası olduğunu anladı ve yanıtını duyduğunda şaşırmasının sebebinin bu olduğuna karar verdi. "Ah evet, ben de seninle birlikte olmayı düşündüm. Bu harika olurdu, değil mi?"

Cevap vermesine fırsat vermeden Christina kollarının arasından sıyrıldı.

Odada yavaşça yürüdü. Adımları saçını arkasına atarken omzumun üzerinden ona bahsettiği gülümseme kadar arsızdı. Antreye açılan kapıları araladıktan sonra tekrar ona doğru döndü. "Artık evine gitmelisin Lyon. İyi günler."

Yine aynı şey oluyordu. Ondan kurtulmasına izin veremeyecekti. "Christina," diye kükredi Lyon. "Buraya dön. Seninle işim henüz bitmedi. Sana sormak istediğim bir şey var."

"Bana ne soracaksın?" diye karşılık verdi Christina odadan çıkmak üzereyken.

"Bu kadar şüpheli davranmayı bırak," diye homurdandı Lyon. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kaşlarını çatarak ona baktı. "Öncelikle önümüzdeki hafta opera-ya gitmek isteyip istemeyeceğini sormak..."

Christina kafasını sallayarak onu susturdu. "Kontes bana çşlik etmene izin vermez."

İtirazının ardından gülümseyecek kadar küstahtı. Lyon içini çekerek karşılık verdi.

"Sen tam bir bukalemun gibisin, bunu biliyor muydun? Bir an suratını asıyorsun, sonra bir anda gülümsemeye başlıyorsun. Seni hiç anlayabilecek miyim?" diye sordu Lyon.

"Sanırım az önce bana hakaret ettin."

"Sana hakaret etmedim," diye homurdandı Lyon sesinde duyduğu neşeye aldırış etmeden. Tanrı aşkına, şimdi de ona masumca bakıyordu. Bu dişlerini gıcırdatması için yeterliydi. "Bilerek beni aptallaştırmaya çalışıyorsun, değil mi?"

“Bana kertenkele olduğumu söyleyerek sevgimi kazanacağımı sanıyorsan, ne yazık ki yanılıyorsun.”

Sözüne aldırmadı. “Yarın benimle parkta at binmeye gelir misin?”

“Ah ben ata binmem.”

“Binmez misin?” diye sordu Lyon. “Öğrenmedin mi? Sana öğretmekten mutluluk duyarım, Christina. İyi huylu bir atla... Ne oldu? Bana gülmeye cüret mi ediyorsun?”

Christina neşesini gizlemekte zorlandı. “Ah sana gülmüyorum,” diyerek yalan söyledi. “Ben sadece ata binmeyi sevmem.”

“Neden?” diye sordu Lyon.

“Eyer dikkatimi dağıtıyor,” diye itiraf etti Christina. Dönüp antreye koştu. Lyon da peşinden koştu aına tırabzana varamadan Christina merdivenleri yarıladi.

“Eyer dikkatini mi dağıtıyor?” diye seslendi arkasından, onu yanlış anladığından emindi.

“Evet, Lyon.”

Bu saçma söze karşılık verebileceği bir yanıt yoktu.

Vazgeçti. Christina bu savaşı kazanmıştı.

Ancak savaş henüz bitmemişti.

Lyon öylece durup kafasını salladı. Hafifçe salınan kalçasını izlemekle yetinmeye karar verdi ve ancak gözden kaybolduğunda onu ilk gördüğünden beri kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğunu fark etti.

Prenses Christina yalınayaktı.

Görüşmesinden eve dönen Kontes Patricia’nın keyfi yerindeydi. Yeğeni için olası bir talibe uğramak uygunsuzdu, evet, ama sonu öylesine tatmin edici olmuştu ki kontes bu durumun öğrenilmesinden endişe etmiyordu.

Emmett Splicker kontesinin aradığı her şeye sahipti. Emmett babasının çirkin yaratılışını almıştı. Patricia hayal kırıklığına uğramamıştı. Emmett iradesiz bir aptaldı, kişiliği ve hırsı ufak tefekti. Babası gibi Emmett'in beynini de kasıkları yönetiyordu. Christina'yla birlikte olma arzusu çok açıktı. Kontes ziyaretinin nedenini açıklayınca adam neredeyse salyalarını akıtacaktı. Christina'yla evlenmesinden söz ettiği andan itibaren aptal adam elinde jöleye dönmüştü. Ödülünü elde etmek için ne olursa olsun imzalamaya razıydı.

Kontes Christina'nın Emmett'i kabul etmeyeceğini biliyordu. Adam çok zayıf karakterliydi. Yeğenini memnun etmek için Patricia olası adaylardan oluşan bir liste hazırlamıştı. Hatta nefret uyandıran Lyonwood Markisi'ni listenin en tepesine yerleştirmişti. Elbette her şey bir oyundan ibaretti, fakat kontes Christina'nın olacaklardan habersiz olmasını ve uysal olmasını istiyordu.

Kontes hiçbir şeyi şansa bırakmayacaktı. Şartlar ne olursa olsun yeğeninin Lyon gibi onurlu biriyle evlenmesine izin vermeyecekti.

Sebebi basitti. Patricia babasının servetinin önemli bir bölümünü istemiyordu. Servetin tamamını istiyordu.

Splicker'a açıkladığı plan, bir yılanın kriterlerine göre bile, utanç vericiydi. Sakince ona yeğenini kaçırıp Gretna Green'e götürerek orada onu onunla evlenmeye zorlaması gerekeceğini söylediğinde, Emmett'in rengi atmıştı. Evlilik belgesi imzalanmadan ya da sonrasında kızın ırzına geçebilirdi. Kontes için bunun bir önemi yoktu.

Kontes ona Christina'yı zapt etmek için iki ya da üç erkeğe daha ihtiyacı olacağını söylediğinde aptal adam şikâyet etmeyi bırakıp tüm dikkatini plana vermişti. Kadının bacaklarının arasında büyüyen şişkinliği fark etmiş ve

adamın aklının tekrar yeğeniyle birlikte olmaya gittiğini görüp ne gerekirse yapacağını anlamıştı.

Endişeler kontesi yorgun düşürmüştü. Elbette Emmett'in korkaklığının Christina'yla birlikte olma arzusun-
dan daha güçlü çıkma olasılığı vardı. Herhangi bir müda-
hale olursa plan başarısız olabilirdi.

Bu nedenle Patricia Christina'nın pis yerli ailesinden kurtulması gerektiğini biliyordu. Yeğeni Emmett yeri-
ne Lyon gibi daha iradeli bir adamla evlenirse, birliktelik muhtemelen uzun sürmezdi. Er ya da geç, Christina'nın nasıl yetiştirildiği ortaya çıkacaktı. Vahşi içgüdülerini son-
suza dek saklayamayacaktı. Ne tür bir eş aşk ve onur gibi iğrenç fikirlere katlanabilirdi ki? Elbette, karısının gerçek yüzü karşısında dehşete kapılırdı. Adam için onu bir kena-
ra atmak mümkün olmasa da - ne de olsa boşanma duyul-
mamış bir teşebbüstü - mutlaka ona sırtını dönüp ihtiyaç-
larını başka kadınlarla gidermeye başlardı.

Bu tür bir reddedilme Christina'nın koşa koşa onu ye-
tiştiren vahşilerin arasına dönmesine neden olurdu. Aptal
kız hâlâ evine dönmekte ısrar ediyordu. Kontes bunun ol-
masına izin veremezdi. Christina sosyeteye geri dönmesi
için bir araç olmuştu. Christina'dan öylesine etkilenmiş-
lerdi ki geçmişteki patavatsızlıklarını hatırlayanlar bile
kontesi tekrar aralarına kabul etmek zorunda kalmışlardı.

Onu en az endişelendiren Edward'dı. Christina'nın ba-
bası onu alt etmesini normal karşılamayacaktı. Onu son
derece iyi huylu biri olarak hatırlasa da Edward muhteme-
len serveti elde etmeye çalışacaktı. Kontes Christina'nın
babasını kontrol edebileceğine inanıyordu.

Ah evet, küçük kaltakla işi bitene kadar onun İngilte-
re'de kalması zorunluydu. Kesinlikle zorunluydu.

Altıncı Bölüm

Edward'ın özel odası sarayın ana kanadının bitişiğindeki ek binadaydı. Adamlarının neler yaptığını ona söylemek için bekleme-meye karar verdim. Görüyorsun ya çocuğum, kocamın bundan so-runlu olduğuna inanamıyordum. Suçu askerlerine atmak istedim.

Yan kapıdan Edward'ın ofisine girdiğimde gördüğüm şey kar-şısında o kadar şaşırdım ki geldiğimi ona duyuramadım. Kocam sevgiliyle birlikteydi. Giysilerini çıkarmışlardı ve yerde hayvan-lar gibi tepiniyorlardı. Metresinin adı Nicolle'dü. Edward'ın üze-rindeydi. Kendinden geçmiş gibi gözlerini sımsıkı kapamış kocam onu teşvik etmek için kaba sözler söylüyordu.

Kadın varlığını sezmiş olmalıydı. Aniden kafasını çevirip bana baktı. Edward'a odada olduğumu haykıracakmış sandım. Ama yap-madı. Hayır, Nicolle bana gülümserken müstahcen hareketlerine devam etti. Bunun bir zafer gülümsemesi olduğunu düşündüm.

Orada ne kadar kaldığımı hatırlamıyorum. Ama kendi odama döner dönmez kaçına planını kurmaya başladım.

Günlük kaydı
20 Ağustos 1795

"Lyon, senin neyin var? Matthews'a gülümsedin. Ona annesinin sağlık durumunu sorduğunu mu duydum? Kendini iyi hissetmiyorsun, değil mi?"

Soruları Lyon'ın peşinden üst kattaki yatak odasına giden kız kardeşi Leydi Diana yöneltti.

Lyon Diana'ya dönmek için duraksadı. "Suratımı asmandan hoşlanmıyorsun, gülümsediğimde de memnun olmuş görünmüyorsun. Nasıl davranmam konusunda karar verirken sana uyum sağlamaya çalışırım."

Kardeşinin sesindeki alaycı tonu duyan Diana'nın gözleri kocaman oldu. "Hastasın, değil mi? Yine dizin mi ağrıyor? Bana yaratıkmişim gibi bakma. Gülümsemek senin için alışılmış bir şey değil, özellikle de annemizi ziyarete geldiğinde. Ne kadar yorucu olduğunu biliyorum. Unutma kardeşim, onunla birlikte yaşıyorum. Sen ise onu haftada bir kez ziyaret etmek zorundasın. Annemizin kendine hâkim olamadığını biliyorum ama bazen içimden yanına taşınmama izin vermeni diliyorum. Bunu itiraf etmem utanılacak bir şey mi?"

"Kardeşine karşı dürüst olman hiç de utanılacak bir şey değil. James öldüğünden beri onunla meşgul oldun, değil mi?"

Lyon'ın sesindeki anlayışı duyan Diana'nın gözleri doldu. Lyon bıkkınlığını gizledi. Konu aileye geldiğinde kız kardeşi çok duygusal olabiliyordu. Lyon ise tam tersiydi. Ona şefkat göstermesi onun için zordu. Bir an için teselli etmek amacıyla kolunu kardeşinin omzuna koymayı düşündü ama sonra bu tuhaf fikri bir kenara attı. Muhtemelen Diana bu hareket karşısında afallayıp gözyaşlarına boğulurdu.

Lyon bugün gözyaşı çekecek durumda değildi. Anne-siyle katlanılmaz bir ziyaret daha gerçekleştirecek olması yeterince kötüydü.

"Hizmetkârlarının sezonum için malikânesini açmasını emrettiğinde annemin iyileşeceğini sanmışım Lyon, fakat Londra'ya geldiğimizden beri odasından hiç çıkmadı."

Lyon sadece kafasını sallayıp odaya doğru ilerledi. "Annem hiç iyiye gitmedi," diye fısıldadı Diana. Kardeşinin gölgesini takip ediyordu. "Ona katıldığım partilerden bahsetmeye çalıştım. Ama dinlemiyor. Sadece James hakkında konuşmak istiyor."

"Aşağı in ve beni bekle Diana. Seninle konuşmak istediğim bir konu var. Ve bu kadar endişelenmeyi bırak," dedi Lyon göz kırparak. "Annemizi üzmeyeceğime söz veriyorum. Çok uslu olacağım."

"Öyle mi?" dedi Diana titrek bir sesle. "Kendini iyi hissetmiyorsun, değil mi?"

Lyon gülmeye başladı. "Tanrım, ben gerçekten bu kadar korkunç biri miyim?"

Diana nazik bir cevap düşünemedi, Lyon annesinin odasının kapısını açtı. Topuğuyla kapıyı kapadıktan sonra basık, karanlık odada ilerledi.

Markiz siyah saten örtülerin üzerine uzanmıştı. Her zamanki gibi beyaz saçlarını örten ipek başlığından pamuklu çoraplarına kadar tamamen siyahlar içindeydi. Siyahların arasında göze batan beyaz teni olmasaydı Lyon onu bulamazdı.

Markizin büyük bir bağlılıkla yas tuttuğu bir gerçektir. Lyon bu göreve öfke nöbetlerini ciddiye alan şımarık bir çocuk kadar önem verdiğini düşündü. Tanrı biliyor, kadın

bu konuda ustalaşacak kadar uzun bir süredir yas tutuyordu.

Bir ölüyü mezarından kaldırıp durumu fark ettirebilirdi. James öleli üç seneden fazla oluyordu ama annesi talih-siz kaza bir önceki gün olmuş gibi hareket etmeye devam ediyordu.

"İyi günler anne." Lyon onu her zamanki şekilde selamladıktan sonra yatağın yanındaki sandalyeye oturdu.

"Sana da iyi günler Lyon."

Ziyaret artık bitmişti. Lyon gidene kadar tekrar konuş-mayacaklardı. Nedeni basitti. Lyon James hakkında, anne-si ise başka bir konu hakkında konuşmayı reddediyordu. Lyon'ın odada geçirdiği yarım saat boyunca sessizlik ko-runacaktı. Vakit geçirmek için mumları yakıp *The Morning Herald*'ı okumaya başladı.

Ritüel asla değişmezdi.

Ziyaret sona erdiğinde genellikle keyifsiz olurdu. Ancak bugün annesinin utanç verici davranışı onu o kadar rahatsız etmemişti.

Diana antrede onu bekliyordu. Erkek kardeşinin hâlâ gülümsediğini görünce sağlığına dair endişesi arttı. Çok tuhaf davranıyordu!

Aklından çok sayıda korkunç olasılık geçti. "Annemi ve beni kasabaya göndermeyeceksin değil mi Lyon? Ah lütfen, yeniden düşün," diye sızlandı Diana. "Milton Amca-nın tam bir hayal kırıklığı olduğunu biliyorum ama ka-raciğerinden rahatsızlandığı için yataktan çıkamıyor. Ve Creston'ların balosuna gitmeyi çok istiyorum."

"Diana, seni Creston'ların balosuna götürmekten onur duyarım. Ayrıca seni kasabaya göndermek gibi bir düşün-

cem hiç olmadı. Sosyeteye takdim edildin ve sezonun geri kalanına da katılacaksın. Hiç sözünden döndüğümü gördün mü?"

"Şey... Hayır..." diye itiraf etti Diana. "Ama hiç bu kadar gülümsememiştin. Ah ne düşüneceğimi bilmiyorum. Annemizi ziyaret ettikten sonra hep keyifsiz olursun. Bugün daha mı iyiydi, Lyon?"

"Hayır," dedi Lyon. "Ve seninle konuşmak istediğim konu da bu, Diana. Burada sana etrafı dolaştıracak birine ihtiyacın var. Milton bu görevi yerine getiremeyeceğine ve karısı onsuz hiçbir yere gitmeyeceğine göre Harriett Halaya haber göndermeye karar verdim. Bu beklentilerini karşılıyor..."

"Ah evet, Lyon," diyerek sözünü kesti Diana ve ellerini çırttı. "Babamızın kız kardeşini ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Harika bir mizah anlayışı var. Kabul eder mi Lyon?"

"Elbette," diye yanıtladı Lyon. "Ona hemen haber göndereceğim. Şimdi, senden bir ricam var."

"Ne istersen Lyon. Ben..."

"Prensese Christina'ya bir not gönderip onu burada çaya davet et. Yarından sonraki gün olsun."

Diana kıkırdamaya başladı. "Şimdi tuhaf davranışlarının sebebini anladım. Prensese abayı yaktın, değil mi?"

"Abayı yakmak mı? Ne aptalca bir kelime," diye karşılık verdi Lyon. Sesinden sinirli olduğu belliydi. "Hayır, abayı yakmadım."

"Prensese davet etmekten mutluluk duyarım. Ancak neden senin onu buraya davet etmediğini merak ediyorum."

"Christina'nın teyzesi beni münasip bulmuyor," dedi Lyon.

"Lyonwood Markisi münasip değil mi?" Diana dehşete kapılmış gibiydi. "Lyon, İngiltere'deki birçok erkekten daha çok unvana sahipsin. Ciddi olamazsın."

"Bu arada Christina'ya burada olacağımı söyleme. Baş başa olacağınızı düşünmesini sağla."

"Ya beni evine davet ederse?"

"Etmez," dedi Lyon.

"Bundan çok emin görünüyorsun."

"Misafir ağırlayacak kadar parası olduğunu sanmıyorum," dedi Lyon. "Bunu bir sır olarak sakla Diana, fakat prensesin maddi sıkıntı çektiğini düşünüyorum. Malikâne dökülüyordu - mobilyalar da - ve duyduğuma göre kontes ziyaret talebinde bulunan herkesi reddetmiş."

"Ah zavallı," dedi Diana kafasını sallayarak. "Ama neden burada olacağımı bilmesini istemiyorsun?"

"Nedenini boş ver."

"Anlıyorum," dedi Diana.

Lyon ifadesinden hiçbir şey anlamadığını görebiliyordu.

"Prensес hoşuma gitti," dedi Diana Lyon ona dik dik bakınca.

"Kafanı karıştırmadı mı?"

"Anlamıyorum," dedi Diana. "Ne demek istiyorsun?"

"Onunla konuşurken..." diye açıkladı Lyon. "Cevapları mantıklı mıydı?"

"Elbette mantıklıydı."

Lyon bıkkınlığını gizledi. Bu küçük kız kardeşi kadar serserim birine sormaması gereken aptalca bir soruydu. Di-

ana'nın aklı hiçbir zaman başında değildi. Onu seviyordu ama kafasından neler geçtiğini anlamadan öleceğini biliyordu. "İkinizin hemen arkadaşlık kuracağımıza inanıyorum," diye tahminde bulundu Lyon.

"Bu seni üzer mi?"

"Elbette üzmez," diye yanıtladı Lyon. Diana'ya kibarca selam verdikten sonra kapıya yöneldi.

"Yine neden suratını astın?" diye seslendi Diana arkasından.

Lyon kız kardeşine cevap vermeye teneczzül etmedi. Siyahı atına binip kırdı dolaşmak için yola çıktı. Zihnini dağıtmak için hareketli bir egzersize ihtiyacı vardı. Bu sayede bütün gereksiz bilgileri kenara itip mühim gerçeklere odaklanabilirdi. Öncemsiz şeyleri eledikten sonra İngiltere'deki en sıra dışı kadına karşı hissettiği çekimi çözebileceğinden emindi. Anlamsız ıstırabını kabullenmek için mantığını kullanacaktı.

Ve Lyon bunun gerçekten bir ıstırap olduğuna karar verdi. Christina'nın her düşüncesini ve hareketini etkilemesine izin vermek kesinlikle kabul edilemezdi. Aynı zamanda kafa karıştırıcıydı.

Onu bir bufalo kadar rahatsız ettiğini duymak kadar kafa karıştırıcıydı.

Hem bufaloları hangi cehennemde görmüş olabilirdi ki?

Rhone Kontu masasının önüne serili halının üzerinde bir o yana bir bu yana yürüyordu. Kütüphanesi darmadağınktı ama Rhone hiçbir hizmetkârın odayı temizlemesi için içeri girmesine izin vermiyordu. Yaralandığından beri

ev temizliği gibi sıradan şeyleri önemsemeyecek kadar huzursuzdu.

Yarası iyileşiyordu. Rhone yarasının üzerine sıcak su döktükten sonra bileğini temiz sargı beziyle sarmıştı. Babasının dolabından ödünç aldığı kendisine büyük gelen bir ceket giyiyor olmasına rağmen yarası tamamen iyileşene kadar evden çıkmamaya kararlıydı. Bu halinin öğrenilmesi riskine giremezdi. Hâlâ yapması gereken çok fazla işi vardı.

Rhone'u asıl endişelendiren Prenses Christina'ydı. Onu tanımış olabileceğini düşünüyordu. Ona bakış tarzı ve yüzündeki tuhaf, şaşkın ifade maskenin ardındakinin kim olduğunu bildiğini gösteriyordu.

Lyon biliyor muydu? Rhone uzun bir süre bu sorunun onu endişelendirmesine izin verdikten sonra arkadaşının küçük prensesi korunmakla meşgul olduğu için ona doğru düzgün bakamamış olduğuna karar verdi.

Peki bıçağı ona kim fırlatmıştı? O kadar şaşırmıştı ki silahını elinden düşürmüştü. Rhone o her kimse berbat bir şekilde hedef aldığına karar verdi ve bu küçük lütuf için Tanrı'ya şükretti. Lanet olsun, ölebilirdi.

Daha dikkatli olmak zorundaydı. Rhone'un bu aktiviteden vazgeçmek gibi bir niyeti yoktu. Listede dört isim daha vardı ve her biri acı çekecekti. Babasının utancını dindirmek için en azından bu kadarını yapabilirdi.

Hizmetkârlardan biri teredditle kapıyı tıklatınca Rhone ileri geri yürümeyi kesti. "Evet?" diye seslenirken kızgınlığının kapının öteki tarafından anlaşıldığından emin oldu. Çalışanlarına onu rahatsız etmemelerini özellikle tembih etmişti.

"Lyonwood Markisi sizinle görüşmek için geldi lordum."

Rhone hemen koşup masasındaki yerini aldı. Sağlam kolunu kâğıt destesinin üstüne koyup yaralı kolunu kucağında gizledikten sonra huysuz bir şekilde seslendi: "Onu içeri gönder."

Lyon kolunun altına soktuğu bir şişe konyakla içeri girdi. Hediyelerini masaya koyup Rhone'un karşısındaki deri koltuğa oturdu. Gelişigüzel bir şekilde ayaklarını masanın üstüne uzattıktan sonra, "Berbat görünüyorsun," dedi.

Rhone omzunu silkti. "Hiçbir zaman diplomat olmadım," dedi. "Konyak ne için?"

"Bahsimiz," diyerek ona hatırlattı Lyon.

"Alı tabii. Prenses Christina." Rhone sırttı. "Sorularından hiçbirini yanıtlamadı, değil mi?"

"Önemli yok. Hakkında yeterince şey öğrendim. Fransa'da ya da o civarda bir yerde büyümüş," dedi. "Birkaç küçük tutarsızlık var ama kısa süre içinde onları da halletmiş olacağım."

"Neden bu kadar ilgileniyorsun Lyon?"

"Artık emin değilim. Başlangıçta sadece merak ettiğimi düşündüm ama şimdi..."

"Başlangıçta. Lyon, kadını aylardır tanıyor gibi konuşuyorsun."

Lyon omzunu silkti. Büfeye uzanıp iki kadeh aldı ve ikisine de içki doldurdu. Lyon sorusunu sormadan önce Rhone'un içkisinden büyük bir yudum almasını bekledi. "Elin nasıl, Jack?"

Lyon'un arkadaşının tepkisinden son derece tatmin olduğunu söylemeye gerek yoktu. Rhone bir yandan ök-

sürtüp bir yandan inkâr etmeye çalıştı. Hali gülünçtü. Ve Lyon içini çekerek bunun kahredici olduğunu düşündü.

Tekrar konuşmaya başlamadan önce arkadaşının kendisini toplamasını bekledi. "Neden bana gelip maddi durumunun kötü olduğunu söylemedin? Neden bana gelmedin?"

"Maddi durumum kötü mü? Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye karşı çıktı Rhone. Zayıf bir yalandı. "Lanet olsun," diye homurdandı. "Sana yalan söylemek hep imkânsız olmuştur."

"Aklını mı kaçırdın? Newgate Hapishanesi'nde yaşamak gibi bir arzun mu var Rhone? Kim olduğunun ortaya çıkmasının an meselesi olduğunu biliyorsun."

"Lyon, açıklamama izin ver," diye kekeledi Rhone. "Babam her şeyi kaybetti. Kendi arazilerimi kullandım, senetlerin karşılığında onları gösterdim ama..."

"Sen ve baban dün akşam itibarıyla borçsuzsunuz... Şimdi sinirlen, sonra da unut Rhone," dedi Lyon çelik gibi bir sesle. "Tefecilere parayı ödedim. Senin adına."

"Bu işe karışmaya nasıl cüret..." diye kükredi Rhone. Yüzü kıpkırmızıydı.

"Birinin karışması gerekiyordu," dedi Lyon. "Babamı ben de senin kadar severim Rhone. Tanrı biliyor, çocukluğumda beni babamdan korumak için birçok kez babamı karşısına almıştır."

Rhone kafasını salladı. Mücadele etmekten kısmen vazgeçti. "Sana geri ödeyeceğim Lyon..."

"Bana geri ödemeyeceksin," diye kükredi Lyon. Birden arkadaşına çok sinirlendi. Sakinleşmek için derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Lettie öldüğünde halimin nasıl olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Rhone konunun değişmesine şaşıldı. Yavaşça kafasını salladı. "Hatırlıyorum."

"O zaman yanımda oldun Rhone. James hakkında ki gerçeği bilen tek kişi sensin. Arkadaşlığının karşılığını ödemeni hiç istedin mi?"

"Elbette hayır. Kendimi hakarete uğramış gibi hissedirdim."

İki adamın arasında uzun bir sessizlik oldu. Sonra Rhone sırttı. "En azından babama senin..."

"Hayır," diyerek sözünü kesti Lyon kısık bir sesle. "Başına gelenleri bildiğimi bilmesini istemiyorum. Oğlunun yardımına koşan tek kişi olduğunu düşünmesine izin ver."

"Ama Lyon..."

"Konuyu kapat Rhone. Baban gururlu bir adam. Bunu ondan alma."

Rhone tekrar kafasını salladı. "Bana babamın sorunları hakkında ne bildiğini anlat."

"Seni Baker'ların evinde görünc e elbette tanıdım," diye söze başlayan Lyon arkadaşının şaşkınlığını görünc e gülümsedi. "Böyle bir şeye kalkışman aptallıktı..."

"Orada olmaman gerekiyordu," diye homurdandı Rhone. "Neden o partiye gittin? Sen de benim gibi Baker'a katlanamıyorsun."

Lyon kıkırdadı. "En dikkatle yapılan planların bile kusu ru olabilir," dedi ağır ağır. "Tüm iyi noktalarına rağmen baban hâlâ biraz saf, değil mi Rhone? Baker ve arkadaşları bundan yararlandı elbette. Düzeni kuran Baker olmalı. Doğru anlamış mıyım bir bakalım. Buckley, Stanton ve Wellingham'ı da güçlerine dahil etmiş olmalı. Flepsi aşağılık herifler. Bütün isimleri saydım mı Rhone?"

Arkadaşı şaşkınlık içindeydi. "Tüm bunları nasıl öğrendin?"

"Küçük kulüplerinden haberim olmadığını mı sanıyorsun? Oyunlarının tek kurbanı baban değil."

"Herkes biliyor mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Lyon. "Baban en ufak bir skandala bile karışmamış. Yoksa duyardım."

"Uzun zamandır piyasada değildin Lyon. Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Lyon bıkkınlıkla Rhone'a baktı. "İş kolumu bildiğin halde bana bu soruyu mu soruyorsun?"

Rhone sırtıttı. "Biraz paslanmış olabileceğini düşündüm," dedi. "Babam hâlâ kasabadaki evinde saklanıyor. Kendi saflığından o kadar utanç duyuyor ki yüzünü göstermiyor. Kimsenin ondan daha akıllı olmadığını duyunca çok rahatlayacak."

"Evet, artık saklandığı yerden çıkabilir. Ve sen de bu aptalca planından vazgeçebilirsin. Eninde sonunda yakalanacaksın."

"Beni asla ele vermezsin." Rhone kendinden son derece emindi.

"Hayır, seni ele vermem," diye doğruladı Lyon. "Nasıl oldu Rhone? Kâğıtları Baker mı hazırlamış?"

"Evet. Hepsi düpedüz hilekâr ve bu durum babam için daha da utanç verici. Kendisini kandırılmış hissediyor."

"Zaten kandırıldı," dedi Lyon. "Vazgeçecek misin Rhone?"

Rhone sertçe inledi. "Lanet olsun Lyon. Ödeşmek istiyorum."

Lyon kony ağından bir yudum aldı. "Ah..." dedi. "İşte

şimdi uzmanlık alanıma değindin. Belki de ihtiyacın olan bir şans oyunudur Rhone.”

Rhone en sonunda ne demek istediğini anlayınca Lyon sırttı. “Onlarla anladıkları dilden konuşmayı, hilekârları aldatmayı mı kastediyorsun?”

“Bunu yapmak oldukça kolay olur.”

Ellerini masanın üstüne indiren Rhone birden inledi. “Yaralandığımı unutup duruyorum,” diye mazeret gösterdi. “Varım, Lyon. Detayları sana bırakıyorum. Söylediğin gibi hilekârlık konusunda benden çok daha iyisin.”

Lyon kahkaha attı. “Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.”

Kapı tekrar tıklatılınca konuşmaları bölündü. “Yine ne var?” diye bağırdı Rhone.

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm lordum, fakat Prenses Christina sizi görmek için geldi,” diye bağırarak karşılık verdi hizmetkâr.

Bu haber Rhone’un irkilmesine neden oldu. Lyon da bundan hiç memnun görünmüyordu. Rhone’a dik dik baktı. “Christina’nın peşine mi düştün Rhone? Onu buraya sen mi çağırdın?”

“Hayır,” diye yanıtladı Rhone. “Çekiciliğim onu etkilemiş olmalı Lyon.” Lyon suratını iyice asınca sırttı. “Demek tahmin ettiğim gibi. Durum küçük prensesimize basit bir ilgi duymandan öte.”

“O bizim küçük prensesimiz değil,” diye çıkıştı Lyon. “O bana ait. Anladın mı?”

Rhone kafasını salladı. “Sadece şaka yapıyordum,” dedi içini çekerek. “Onu içeri gönder,” diye seslendi hizmetkârına.

Lyon yerinden kıpırdamadı. Christina kapı açılır açılmaz kütüphaneye daldı. Lyon'ı görünce aniden duraksadı. "Ah sohbetinizi bölmek istememiştim bayım. Daha sonra gelirim Rhone."

Christina kaşlarını çatarak Lyon'a baktıktan sonra arkasını dönüp kapıya yöneldi.

Lyon uzun ve kontrollü bir nefes verdi. Dikkatle kadehini masaya bıraktıktan sonra ayağa kalktı. Christina göz ucuyla onu gördü. Rhone'un kalması için ısrar etmesine aldırmayıp ön kapıya doğru ilerlemeye devam etti.

Kapının koluna ulaştığı sırada Lyon ona tuzak kurdu. Christina'nın yüzünün hizasında ellerini kapının üzerine koydu. Sırtı göğsüne değiyordu. Lyon omuzlarının dikleştiğini görünce gülümsedi. "Kalman için ısrar etmek zorundayım," diye fısıldadı kulağına.

Christina onun sıcaklığıyla sarsıldı. Yavaşça Lyon'a doğru döndü. "Ben de gitmek için ısrar etmek zorundayım bayım," diye fısıldadı.

Onu yerinden kımıldatmayı umarak bir eliyle göğsünü itti.

Ama Lyon kıpırdamadı. Ona ahlaksız bir gülümsemeyle baktıktan sonra eğilip onu öptü.

Rhone'un tok gülüşü devam etme isteğine engel oldu.

Christina'nın yüzü hemen kızardı. Adam başkalarının yanında değil miydi? Anlaşılan değildi. Lyon ona göz kırpıp elini tuttu ve onu tekrar geriye çekti.

Üzerinde açık mavi bir elbise vardı. Lyon ayakkabılarını giymeyi unutup unutmadığını görmek için kontrol etti. Giydiğini görünce hayal kırıklığına uğramadı.

Rhone hemen sandalyesine döndü. Sargılı elini kucagında sakladı.

Christina oturmayı reddetti. Lyon'un yanında durup onu görmezden gelmeye çalıştı. Adam botlu ayaklarını Rhone'un masasının kenarına koyup kadehine uzandı. Christina ona hoşnutsuz bir bakış attı. Lyon biraz daha rahatına bakarsa uykuya dalabilirdi.

Çok geçmeden odaya tuhaf bir hava çöktü. Rhone beklentili bir şekilde ona bakıyordu. Christina sol elinde mavi bir çanta tutarken diğer elini Lyon'un elinden çekmeye çalıştı. Lyon elini bırakmayı unutmuştu.

"Konuşmak istediğin bir şey mi vardı?" diye üsteledi Rhone kibarca. Christina'yı rahatlatmaya çalıştı. Zavallı kadın çok endişeli görünüyordu.

"Yalnız olacağımı sanmıştım," dedi Christina. Lyon'a anlamlı bir bakış attı. "Gitmek üzere miydin Lyon?"

"Hayır."

Kısa cevabını öylesine neşeli bir şekilde vermişti ki Christina gülümsedi. "Sakıncası yoksa Rhone'la baş başa konuşmak istiyorum."

"Ah çok hoş, ama sakıncası var," dedi Lyon ağır ağır. Elini sıkıca tutup aniden onu çekerek dengesini bozdu.

Christina soluğu onun istediği yerde aldı. Hemen kucagından kurtulmaya çalıştı. Lyon bir kolunu beline dolayıp onu yanında sabitledi.

Rhone hayretler içindeydi. Lyon'un böylesine düşüncesizce hareket ettiğini hiç görmemişti. Bu kadar sahiple-nici olduğunu göstermek kesinlikle karakterine aykırıydı. "Prenses Christina? Lyon'un karşısında çekinmeden konuşabilirsin," dedi Rhone.

“Konuşabilir miyim?” diye sordu Christina. “Öyleyse biliyor?”

Christina tereddüt edince Rhone, “Lyon bütün sırlarımı bilir tatlım. Bana ne söylemek istiyordun?” diye sordu.

“Nasıl hissettiğini merak ediyordum.”

Rhone birkaç kez gözlerini kırıştırdı. “Çayyet iyi hissediyorum,” dedi tuhaf bir şekilde. “Bana tek sormak istediğin bu mu?”

Lyon’a göre ikisi de asıl meselenin etrafında dolanıp duruyordu. “Rhone, Christina yaranın nasıl olduğunu bilmek istiyor. Öyle değil mi Christina?”

“Ah öyleyse biliyorsun?” diye sordu Christina döntüp Lyon’a bakarak.

“Biliyor musun?”

“Biliyor,” diye doğrulayan Lyon Rhone’un yüzündeki şaşkınlığı görünce gülmeye başladı.

“Lanet olsun, bilmeyen var mı?”

“Kulağa ümitsiz geliyorsun,” dedi Lyon arkadaşına.

“Gözlerinin renginden anladım Rhone,” diye açıkladı Christina dikkatini tekrar ona vererek. “Yeşilin çok sıra dışı bir tonu ve hatırlamak çok kolay oldu.” Duraksayıp ona anlayışlı bir şekilde baktı. “Ve gözlerini bana çevirdin. Amacım seni tanımak değildi. Birden oldu,” diye narin bir şekilde omzunu silkerek sözlerini bitirdi.

“Hepimiz kartlarımızı masaya mı seriyoruz?” diye sordu Rhone öne doğru eğilip Christina’ya dikkatle bakarak.

“Anlamıyorum,” dedi Christina. “Yanımda hiç kart yok.”

“Christina söylenen her şeyi kelimesi kelimesine algılıyor. Rhone. Bu seni sersemletmesi garanti olan bir özellik. İnan bana, biliyorum.”

"Çok acımasızsın Lyon," dedi Christina ona dik dik bakarak. "Kelimesi kelimesine anladığımı söylerken neyi kastettiğini anlamıyorum. Bu da karşı çıkmamam gereken hakaretlerden biri mi?"

"Rhone sana rahatça konuşup konuşamayacağını soruyor," dedi Lyon Christina'ya. "Lanet olsun, kendimi tercüman gibi hissediyorum."

"Elbette, rahat konuşabilirsin," dedi Christina. "Kimse boynuna bıçak dayamıyor Rhone. Yanımda ilaç getirdim. Yaranla ilgilenmek istiyorum. Muhtemelen doğru düzgün tedavi olamamışsındır."

"Doktorumu arayamazdım değil mi?" dedi Rhone.

"Ah hayır, o zaman her şey ortaya çıkardı," dedi Christina. Lyon'ın kucagından kalkıp Rhone'un yanına gitti. Rhone beceriksizce sardığı sargı bezini açarken ona karşı çıkmadı.

İki adam da Christina'nın berbat kokan bir merhemin olduğu küçük bir kavanozu açmasını izledi. "Tanrım, içinde ne var böyle? Kuru yaprak mı?"

"Evet," diye yanıtladı Christina. "Ve başka şeyler de."

"Şaka yapıyordum," dedi Rhone.

"Ama ben yapmıyordum."

"Koku beni gizli tutacak," diye homurdandı Rhone. "İçinde başka ne var?" diye sordu kötü kokan ilacı tekrar koklayarak.

"Bilmek istemezsin," diye yanıtladı Christina.

"Christina'ya soru sormamak en iyisi Rhone. Cevaplar sadece kafanı karıştırır."

Rhone Lyon'ın tavsiyesine uydu. Christina'nın kahverengi merhemden yarasına büyük bir miktar sürüp bileği-

ni tekrar sarmasını izledi. "Çok hoş bir kokun var Rhone. Ama elbette, merhem çok geçmeden kokunu yok edecek."

"Hoş bir kokum mu var?" Rhone az önce İngiltere'nin tacını almış gibi görünüyordu. İltifatına karşılık vermesi gerektiğini düşündü. "Sen de çiçek gibi kokuyorsun," dedi ona ve böyle bir şey söylediği için hemen gülmeye başladı. Bu doğrudu ama bu tür bir yorum yapması centilmenliğine yakışmıyordu. "Sıra dışı gözleri olan sensin Christina. Gözlerin mavinin muhteşem bir tonu."

"Bu kadarı yeter," diyerek araya girdi Lyon. "Christina, acele et ve işini bitir."

"Neden?" diye sordu Christina.

"Bana bu kadar yakın durmanı istemiyor," diye açıkladı Rhone.

"Vazgeç, Rhone." Lyon'ın sesi sertleşti. "Christina'nın peşine düşmeyeceksin, o yüzden cazibeni başkasının üzerinde denemek için sakla."

"Leydi Diana ona ilgi göstermenden çok hoşlanır, Rhone," diyerek araya girdi Christina. İki adamın da sözlerine verdiği tepkiye gülümsedi. Rhone kafası karışmış gibi görünüyordu. Lyon ise afallamıştı. "Lyon, benim sahibim değilsin. O nedenle başka erkeklere ne yapmaları gerektiğini söylemen çok mantıksız. Rhone'un ilgisini isteseydim, ona söyledim."

"Lyon'un kız kardeşinin ilgi göstermemden hoşlanacağını da nereden çıkardın?" diye sordu Rhone. Tuhaf sözün merakını uyandırmıştı.

Christina kavanozu çantasına yerleştirdikten sonra, "Siz İngilizler bazen çok dar görüşlü olabiliyorsunuz," dedi. "Leydi Diana'nın senden hoşlandığı çok açık, Rho-

ne. Gözlerindeki hayranlığı görmeyi için tek yapman gereken ona bakmak. Ve eğer arkasından ona nasıl baktığını da göz önünde bulundurursan, birbiriniz için yaratılmış olduğunuzu anlarsın."

"Ah Tanrım." Bu kez inleyen Lyon'dı.

Christina ve Rhone ona aldırmadı. "Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye sordu Rhone. "Onunla sadece bir kez karşılaştın ve yanında on beş dakikadan fazla zaman geçirmedin. Hayır, bana kalırsa, bu sevdayı hayal ediyorsun. Diana sadece bir çocuk, Christina."

"İstediğine inanmakta serbestsin," diye karşılık verdi Christina. "Olaakların önüne geçilmez."

"Anlayamadım?"

Rhone yine akli karışmış gibi görünüyordu. Lyon kafasını salladı. Christina'nın yanındayken sersemleyen tek kişinin o olmadığını bilmek güzeldi. "Kader, Rhone," diyerek araya girdi Lyon.

"Artık gitmeliyim. Patricia Teyzem odamda dinlendiğimi sanıyor," diye itiraf etti Christina. "Sırrımı saklamak zorundasın Rhone. Yoksa sana Jack mi demeliyim?"

"Hayır."

"Sadece şaka yapıyordum bayım. Bu kadar dert etme," dedi Christina.

Rhone içini çekti. Yarasıyla ilgilendiği için teşekkür etmek üzere Christina'nın eline uzandı.

Christina o kadar hızlı hareket etti ki Rhone'un eli havada kaldı. Kaşla göz arasında Lyon'm sandalyesinin yanına ulaştı.

Lyon da şaşırdı. Ve küstah bir memnuniyet hissetti, çünkü Christina ne yaptığının farkında olmasa da içgüdü-

sel bir şekilde yanına dönmüştü. Bu seçiminde küçük bir zafer vardı, öyle değil mi?

"Christina, beni tanıdıysan, neden Baker ve diğerlerine söylemedin?" diye sordu Rhone.

Genç kadın bu soruya gücendi. "Kendileri öğrenmek zorunda," dedi. "Sırrımı asla açıklamazdım Rhone."

"Ama senden sırrımı saklamamı istememiştin," diye kekeledi Rhone.

"Onu anlamaya çalışma Rhone. Bu senin sonun olur," diye tavsiye etti Lyon sırtarak.

"Öyleyse lütfen şu soruma cevap ver," dedi Rhone. "Bana bıçak fırlatan kişinin kim olduğunu gördün mü?"

"Hayır, Rhone. Doğrusu, arkama bakamayacak kadar korkmuştum. Lyon orada olup beni korumasaydı bayılabilirdim."

Lyon onun elini hafifçe okşadı. "Silah dolu değildi," diyerek karşı çıktı Rhone. "Gerçekten birinin canını yakabileceğimi mi düşündün?"

Lyon sabrını yitirmemek için dua etti. "Boş bir silahla Baker'ı soymaya kalktığına inanamıyorum."

"Neden boş bir silah kullandın?" diye sordu Christina.

"Onları korkutmak istedim, öldürmek değil," diye homurdandı Rhone. "İkiniz de bana bu şekilde bakmayı keser misiniz? Hatırlatmam gerekirse planım işe yarar."

"Hatırlatmış oldun zaten," dedi Christina.

"Lyon, beni yaralayanın kim olduğunu öğrenebilir misin?" diye sordu Rhone.

"Eninde sonunda."

Christina kaşlarını çatı. Lyon kendinden çok emin konuşmuştu. "Ne önemi var ki?"

"Lyon bilmecelerden hoşlanır," dedi Rhone. "Hatırladığım kadarıyla Baker'ın balkonu aşağıdaki taraçadan en az on beş metre yüksekte. O kişi her kimse..."

"Altı metre, Rhone," diyerek onun sözünü kesti Lyon. "Ve balkona tırmanılmaz. Parmaklıklar çok zayıf."

"O halde, o her kimse arkanda bir yerde saklanmış olmalı..." dedi Rhone omzunu silkerek. "Hayır, bu hiç mantıklı değil. Tanrı'ya şükür, hedef almaktan anlamayan biriymiş."

"Neden böyle söyledin?" diye sordu Christina.

"Çünkü beni öldürmedi."

"Ah bence hedefi çok iyi tutturmuş," dedi genç kadın. "Seni öldürmek isteseydi, bana kalırsa bunu yapabilirdi. Belki de silahını elinden düşürmeni istemiştir."

Christina birden kendinden çok emin konuştuğunu fark etti. Lyon yüzünde tuhaf ve dikkatli bir ifadeyle ona bakıyordu. "Ben sadece size bir olasılık sundum," diye ekledi hemen. "Elbette yanılıyor olabilirim. Kötü hedef almış olabilir."

"Neden Rhone'un yarasıyla ilgilenmek için buraya geldin?" diye sordu Lyon.

"Evet, neden geldin?" diye sordu Rhone da.

"İşte şimdi hakarete uğradım," dedi Christina. "Yaralandın ve sana yardımcı olabileceğimi düşündüm."

"Tek gerekçen bu mu?" diye sordu Lyon.

"Başka bir sebebim daha var," diye itiraf etti Christina. Açıklamadan önce kapıya doğru ilerledi. "Bana Lyon'ın tek arkadaşı olduğunu söylememiş miydin?"

"Öyle bir şey söylemiş olabilirim," diye kabullendi Rhone.

"Söyledin," dedi Christina. "Hiçbir şeyi unutmam," diye böbürlendi. "Ve bana, Lyon arkadaşına ihtiyacı olan bir adam gibi göründü. Sırrını saklamaya devam edeceğim Rhone, sen de seni görmeye geldiğimi kimseye söylememelisin. Kontes çok kızar."

"O da mı münasip değil?" diye sordu Lyon hoşuna gitmiş bir şekilde.

"Münasip değil miyim?" diye sordu Rhone. "Ne için münasip değilim?"

Christina sorusuna aldırmayıp kapıya doğru ilerledi.

"Christina."

Lyon'un yumuşak sesi onu durdurdu. "Evet, Lyon?"

"Ben söz vermedim."

"Söz vermedin mi?"

"Hayır."

"Ah ama sen asla... Kontesten hoşlanmıyorsun bile. Ona söylemeye tenezzül etmezsin..."

"Seni evine bırakacağım aşkım."

"Ben senin aşkın değilim."

"Evet, öylesin."

"Yürümeyi tercih ederim."

"Rhone, kontese yeğeninin şehirde dolaşp habersiz ziyaretlerde bulunduğunu söylersen, sence ne düşünür?"

"Onurlu bir şekilde savaşmıyorsun Lyon. Bu çok üzücü bir özellik."

"Asla adil dövüşmem."

Genç kadının yenilgiye uğramış gibi içini çekmesi oda da yankılandı. "Antrede bekleyeceğim, seni alçak adam." Sinirini vurgulamak için kapıyı sertçe çarparak kapadı.

"Hiç görüldüğü gibi değil," dedi Rhone. "Bize İngiliz

dedi, Lyon, sanki yabancıymışız gibi. Hiç mantıklı değil, öyle değil mi?”

“Burada büyümediğini unuttuğun sürece Christina’nın ağzından çıkan hiçbir şey mantıklı değil.” Kalkıp gerindi ve kapıya yöneldi. “Ben savaşa geri dönerken, konyağın tadını çıkar Rhone.”

“Savaş mı? Neden bahsediyorsun?”

“Neden değil, Rhone. Kimden demeliydin. Christina’yı kastediyorum.”

Rhone’un kahkahası Lyon’ı takip etti. Christina ön kapının yanında duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Öfkesini saklamaya çalışmıyordu.

“Hazır mısın Christina?”

“İ hayır. At arabalarından hoşlanmıyorum Lyon. Lütfen benimle eve kadar yürü. Buradan sadece birkaç sokak ötede.”

“Elbette at arabalarından hoşlanmıyorsun,” dedi Lyon. Sesi neşe doluydu. “Neden bunu daha önceden fark etmedim ki?” diye sorarken dirseğini tuttu. Christina’yı yarı sürükleyip yarı yönlendirerek arabaya götürdü. Karşılıklı oturduktan sonra sordu: “At arabaları da eyerler gibi dikkatini dağıtıyor olabilir mi?”

“Ah hayır,” diye yanıtladı Christina. “Bu şekilde bir yere tıklmaktan hoşlanmıyorum. Çok bunaltıcı. Kontesc izinsiz dışarı çıktığımı söylemeyeceksin, değil mi Lyon?”

“İ hayır. Kontesten korkuyor musun Christina?”

“Ondan korkmuyorum,” dedi Christina. “O sadece ailemden geriye kalan tek kişi ve onu üzme istemiyorum.”

“Fransa’da mı doğdun Christina?” diye sordu Lyon. Ellerini tutmak için öne doğru eğildi.

Sesi ikna edici, gülümsemesi yatıştırıcıydı. Christina buna bir an bile kanmadı. Onu hazırlıksız yakalamayı planladığını biliyordu. "Bir şeyi çözmeyi kafana koyduğunda hiç vazgeçmiyorsun değil mi Lyon?"

"Çok haklısın tatlım."

"Bu utanç verici," dedi Christina. "Gülümsemeyi bırak. Sana hakaret ettim, öyle değil mi?"

"Fransa'da mı doğdun?"

"Evet," diyerek yalan söyledi. "Şimdi mutlu musun? Sonu gelmeyen sorularını sorınayı bırakır mısın lütfen?"

"Geçmişin hakkında soru sormam seni neden rahatsız ediyor?" diye sordu Lyon.

"Ben sadece mahremiyetimi korumaya çalışıyorum," diye yanıtladı genç kadın.

"Annenle mi yaşıyordun?"

Christina onun etli bir kemiğin peşine düşen bir köpek gibi olduğuna karar verdi. Ve vazgeçmeyecekti. Merakını dindirmenin vakti gelmişti. "Beni Summerton isimli oldukça düşünceli bir çift büyüttü. İngilizlerdi ama seyahat etmeyi severlerdi. Bütün dünyayı dolaştım Lyon. Bay Summerton Fransızca konuşmayı tercih ederdi, bu yüzden bu dili daha rahat konuşuyorum."

Gerginlik yavaşça omuzlarından aşağı indi. Lyon'ın anlayışlı ifadesinden ona inandığını görebiliyordu. "Bildğin gibi kontes zor biri olabiliyor. Summerton'larla arası açıldı ve onlardan bahsetmemi yasakladı. Sanırım, herkesin beni onun yetiştirdiğini düşünmesini istiyor. Yalan söylemek benim için çok zor," diye ekledi ifadesini bozmadan. "Patricia Teyzem gerçeği söylememe izin vermediği için ve yalan söylemeyi beceremediğim için geçmişim hakkında

hiçbir şey söylememenin en iyisi olduğuna karar verdim. İşte, artık mutlu musun?"

Lyon koltukta arkasına yaslandı. Kafasını salladı, itirafindan memnun olduğu belliydi. "Summerton'larla nasıl tanıştın?"

"Annemin yakın arkadaşlarıydılar," dedi Christina. Ona tekrar gülümsedi. "Ben iki yaşındayken, annem hastalanmış. Summerton'lara güvendiği için beni onlara emanet etmiş. Annem kız kardeşinin, kontesin koruyucum olmasını istememiş. Ve Summerton'ların çocuğu olmuyormuş."

"Annen akıllı bir kadınmış," dedi Lyon. "Yaşlı yarasa seni mahvederdi Christina."

"Ah Elbert senin yanıdayken de teyzeme yaşlı yarasa mı dedi? Onunla bir kez daha doğru düzgün konuşmam gerekecek. Ondan hiç hoşlanmıyor gibi görünüyor."

"Aşkım, kimse teyzenden hoşlanmıyor."

"Soruların bitti mi?" diye sordu Christina.

"Aslanların kükremesini nerede duydun Christina? Ve bıfılları nerede gördün?"

Adam şeker sözü verilen bir çocuğun hafızasına sahipti. Hiçbir şeyi unutmuyordu. "Bay Summerton'ın işi sebebiyle Fransa'da uzun bir süre kaldım ama eşine çok bağlıydı - ve bana da çünkü beni kızı olarak görürdü. Bu yüzden seyahate çıkarken ikimizi de yanında götürürdü. Lyon, daha fazla soruna cevap vermek istemiyorum."

"Sadece bir tane daha, Christina. Cumartesi gecesi seni Creston'ların balosuna götürmeme izin verir misin? Usulüne göre olacak. Ve Diana da yanımızda olacak."

"Teyzemin buna izin vermeyeceğini biliyorsun," diyecek karşı çıktı Christina.

At arabası Christina'nın evinin önünde durdu. Lyon kapıyı açıp araçtan indikten sonra Christina'yı yere indirmek için döndü. Onu gerektiğinden biraz daha uzun bir süre tuttu ama genç kadın buna aldırmadı. "Teyzene hazırlıkların yapıldığını söyle. Seni saat dokuzda alırım."

"Sanırım sorun olmaz. Patricia Teyzemin bilmesine gerek yok. Hasta bir arkadaşımı ziyaret etmek için kasabaya gidecek. Sessizliğimi koruyup evde kalmış gibi davransam yalan söylemiş olmam değil mi?"

Lyon gülümsedi. "Yalan söylemekte gerçekten çok zorlanıyorsun değil mi tatlım? Bu çok asil bir özellik."

Tanrı yardımcısı olsun, gülmemeliydi. Gülerse Lyon mutlaka şüphelenirdi. "Evet, benim için çok zor," diye itiraf etti.

"Böylesine yüksek standartları olan bir kadın bulmuş olmanın beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin Christina."

"Teşekkür ederim Lyon. Şimdi sana bir soru sorabilir miyim?"

O sırada Elbert kapıyı açtı. Christina'nın dikkati dağıldı. Kâhyaya gülümsedikten sonra el sallayarak içeri girmesini işaret etti. "Kapıyı ben kapatırım Elbert. Teşekkür ederim."

Lyon Christina'nın ona dönmesini sabırla bekledi. "Sorun neydi?" diye üsteledi kibarca.

"Ah evet," dedi Christina. "Öncelikle Perşembe gecesi Sör Hunt'ın partisine katılıp katılmayacağını bilmek istiyorum."

"Gidecek misin?"

"Evet."

“Öyleyse orada olacağım.”

“Bir sorum daha var.”

“Evet?” diye sordu Lyon gülümseyerek. Christina birden son derece utangaç davranmaya başladı. Yanakları hafifçe kızardı, gözlerine bakamıyordu.

“Benimle evlenir misin Lyon? Kısa bir süreliğine?”

“Ne?”

Sesini yükseltmek istememişti ama kadın en tuhaf şeyleri söylüyordu. Onu doğru işitmiş olamazdı. Evlilik mi? Kısa bir süreliğine mi? Hayır, onu yanlış anlamış olmalıydı. “Ne dedin?” diye sordu tekrar sakın bir sesle.

“Benimle evlenir misin? Bunu bir düşün Lyon ve sonra bana haber ver. İyi günler bayım.”

Lyonwood Markisi tepki veremedi evin kapısı kapandı.

Yedinci Bölüm

Mylala'nın kaçmamıza yardım etme riskine girmeye razı olan bir kaptan bulması üç hafta sürdü. Sadık hizmetkârım olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Bana yardım etmek için ailesini ve arkadaşlarını tehlikeye attı. Tavsiyelerine uydum çünkü birkaç senedir kocamın evinde çalışıyor ve onun huylarını çok iyi biliyordu.

Hiçbir şey değişmemiş gibi yapmak zorundaydım. Evet, sevgi dolu eş rolünü oynadım ama her gece Edward'ın ölmesi için dua ederek. Mylala yanıma hiçbir eşya almamamı önerdi. Gitme vakitim gelince sadece üzerindeki giysilerle yola çıkacaktım.

Yola çıkmadan iki gece önce kaptandan haber geldi, Edward'ın odasında görmeye gittim. Yine yan kapıdan içeri girdim ve Nicolle'ü onunla bulma ihtimaline karşı sessiz olmaya çalıştım. Edward yalnızdı. Masasında oturuyordu ve elinde kocaman ıslıl ıslıl bir safir vardı. Masanın üzerinde yaklaşık yirmi farklı mücevher daha vardı. Edward Nicolle'ü avuçladığı gibi onları da avuçlıyordu. Karanlıkta durup onu izledim. Deli adam mücevherlerle konuşuyordu. Birkaç dakikanın ardından mücevherleri bir beze sarıp vernikli küçük siyah bir kutuya koydu.

Duvarın içinde saklı gömme bir panel vardı. Edward kutuyu karanlık boşluğa itti.

Odama dönüp gördüklerimi hizmetkârıma anlattım. Bana hazinenin boşaldığını söyledi. Devrimin sandığımızdan daha yakın olduğu sonucuna vardık. Ülkeden ayrıldığında yanında taşıması daha kolay olacağı için Edward madeni paraları mücevherlere dönüştürmüştü.

Mücevherlerini galmaya yemin ettim. Edward'ı bir şekilde incitmek istiyordum. Mylala böyle bir plan kurmamam için beni uyardı ama umursayacak halde değildim.

Tanrım, çok asıldım, fakat bir o kadar da saftım. Gerçekten bundan yakamı sıyrabileceğimi düşünmüştüm.

*Günlük kaydı
1 Eylül 1795*

Sabahın erken saatleri Christina'ya aitti. Kontes öğleden önce ortaya çıkmadığı ya da herhangi bir talepte bulunmadığı için genç kadın güne huzurlu ve sakin bir şekilde başlayabiliyordu. Patricia bisküvi ve çaydan oluşan kahvaltısını yatağında yapmayı tercih ediyor ve ancak ertelenemeyecek önemli bir ziyaret olduğunda bu ritüeli bozuyordu.

Christina genelde şafak ışığı şehri tamamen ısıtmadan giyinmiş ve bütün işlerini bitirmiş oluyordu. Teyzesiyle paylaştıkları bayan bir hizmetkâr vardı ama kontesin emirlerini yerine getirmek Beatrice'i yeterince yoruyordu. Bu yüzden giysileri ve yatak odasıyla Christina bizzat ilgileniyordu. Doğrusu bu düzenlemeden memnundu. Odasında yalnızken rol yapmaya devam etmek zorunda kalmıyordu.

Beatrice nadiren onu rahatsız ettiği için Christina'nın gerçekten yatağında yattığı izlenimini uyandırmak adına örtüleri dağıtmasına bile gerek yoktu.

Davetsiz misafirlere karşı kapıyı kapatır kapatmaz gardını indirebiliyordu. Her gece battaniyesini pencerenin önüne yerde uyumak için seriyordu.

Yalnızken güçlü olmak zorunda değildi. Sessiz olduğu sürece ağlayabilirdi. Gözyaşı dökmek bir zayıflıktı ama yanında üzüntüsüne tanık olacak biri olmadığında Christina bundan utanç duymuyordu.

Mutfağın arkasındaki gizli küçük bahçe Christina'nın bir başka özel alanıydı. Sabah saatlerinin çoğunu orada geçiriyordu. Şehrin gürültüsünden ve çöp kokusundan uzakta, ayakkabılarını çıkarıp ayak parmaklarını kahverengi toprakta kıpırdatıyordu. Güneş çiğ damlalarını buharlaştırdıktan sonra da evin içindeki kaosa geri dönüyordu.

Güneşle değerli buluşması günün geri kalanına katlanmasına yardımcı oluyordu. Genellikle böylesine sakin bir ortamda kafasını karıştıran sorunlardan sıyrılabilirdi. Ancak Lyonwood Markisi'yle tanıştığundan beri hiçbir şeye konsantre olamıyordu. Bütün düşünceleri ona aitti.

Tanışıkları an ondan hoşlanmıştı. Sör Reynolds ona Lyon dediğinde, birden bir farkındalık yaşamıştı. Sonra gözlerine bakınasıyla kalbi esir alınmıştı. Esrarengiz gözlerinde gördüğü kırılğanlık ona erişmek istemesine neden olmuştu.

İlgiye ihtiyacı olan bir adamdı. Christina onun da kendisi kadar yalnız olabileceğini düşünüyordu. Ancak neden böyle bir izlenime vardığını anlamıyordu. Lyon'ın etrafı ailesiyle sarılıydı, sosyete onu seviyor, kışkırtıyor ve biraz

da ondan korkuyordu. Evet, sosyete unvanı ve serveti nedeniyle ona itaat ediyordu. Christina'nın bakış açısına göre bunlar yüzeysel sebeplerdi ama Lyon bu şekilde yetiştirilmişti.

Fakat farklıydı. Onların kurallarına uymadığı belliydi. Hayır, Lyon kendi kurallarını koymaya kararlı görünüyordu.

Christina ona evlenme teklif etmesinin uygun olmadığını biliyordu. Kurallara göre evlenme teklif etmek erkeğin görevidi, kadının değil. Ancak bu konuyu iyice düşünmüş ve babası İngiltere'ye dönmeden önce evlenebilmek için bu kuralı çiğnemek zorunda olduğu kararına varmıştı.

Yine de zamanlaması ve aceleyle dile getirdiği sorusuyla onu şaşırttığıнын farkındaydı. Yüzündeki şaşkın ifade onu endişelendirmişti. Kalkkaha mı atacak yoksa öfkeden patlayacak mı anlayamamıştı.

Ancak ilk şoku atlattıktan sonra Christina kabul edeceğinden emindi. Onunla olmaktan ve ona dokunmaktan ne kadar hoşlandığını zaten itiraf etmişti. Lyon yanında olursa, bu tuhaf ülkedeki hayat çok daha katlanılabilir olurdu.

Ve bu sadece kısa bir süreliğine olacaktı... Kontesin dile getirmekten hoşlandığı gibi sonsuza dek üstüne kalmayacaktı.

Ayrıca ona başka seçecek vermeyecekti öyle değil mi?

O Dakota'nın dişi aslanıydı. Lyon onunla evlenmek zorundaydı.

Bu onun kaderiydi.

Lyonwood Markisi için Perşembe gecesi bir türlü gelmek bilmedi. Sör I Iunt'ın malikânesine girdiği anda öfkesiyle mücadele ediyordu.

Lyon Christina'nın ölçüsüz teklifini düşündükçe öfke ve hayal kırıklığı arasında gidip geliyordu. Artık oyununu çözmüştü değil mi? Pekâlâ, evlilik peşindeydi - krallıktaki bütün diğer kadınlar gibi o da evlilik ve para peşindeydi.

Ona olduğu kadar kendisine de kızgındı. İçgüdülerinin uykuda olduğu kesindi. En başından neyin peşinde olduğunu anlaması gerekirdi. Tanrı biliyor, Rhone'u yapmakla suçladığı şeyi yapmış, güzel bir yüz ve akıllıca bir flörtün kurbanı olmuştu.

Lyon haykırmak istiyordu. Ve ilk fırsatta Christina'ya haddini bildirecekti. Tekrar evlenmeyi düşünmüyordu. Bir kez evlenmek fazlasıyla yeterli olmuştu. Ah Christina'ya sahip olmayı istiyordu ama kendi şartlarıyla - ve ortalığı karıştırabilecek bir evlilik olmadan. Bütün kadınlar evlendikten sonra değişirdi. Tecrübeleri ona bu kadarını öğretmişti.

Ne yazık ki Hunt'ın salonuna giren ilk kişi kız kardeşi Diana oldu. Onu hemen gördü ve eteklerini toplayarak selam vermek üzere yanına geldi.

Lanet olsun, medeni davranmak zorundaydı.

"Lyon, Sör Reynolds'tan bana eşlik etmesini istediğin için teşekkür ederim. Çok kibar bir adam. Herriett Hala haftaya Pazartesi gelecek ve ondan sonra bu görevle uğraşmak zorunda kalmayacaksın. Yeni elbisemi beğendin mi?" diye sordu sarı eteğinin katlarını düzelterek.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Lyon ona hiç bakmadan.

Öylesine yoğun bir kalabalık vardı ki Lyon Christina'yı bulmakta zorlanıyordu. Diğer konuklardan daha uzun boylu olsa da aradığı altın tacı andıran lüleleri henüz bulamamıştı.

"Yeşil bana çok yakışıyor, değil mi Lyon?"

"Evet."

Diana'nın kalıkahası Lyon'ın dikkatini çekti. "Elbisem sarı, Lyon. Bana hiç dikkat etmediğini biliyordum."

"Oyun oynayacak havada değilim Diana. Git ve uslu bir kız gibi insanlarla kaynaş."

"O burada değil, Lyon."

"Değil mi?" diye sordu Lyon dikkati dağılmış gibi.

Diana daha da kıkırdadı. "Prenses Christina henüz gelmedi. Çünkü ziyareti çok güzel geçti."

"Onu nerede gördün?" diye sordu Lyon. Sesi umduğunda daha sert çıktı.

Diana ona aldırmadı. "Çay içmeye geldi. Tabii annem bize katılmadı. Sen de katılmadın tabii. Onu davet etmemi istediğini unuttun mu Lyon?"

Lyon kafasını salladı. "Burnumu sokmamaya karar verdim," diyerek yalan söyledi. Gerçekten de görüşmeyi unutmuştu ama unutkanlığından ötürü Christina'yı suçladı. Evlilik teklifinden beri başka hiçbir şey düşünemez olmuştu.

Diana ona şaşkınlıkla baktı. "Sen hiçbir şeyi unutmazsın," dedi. Bu gerçek üzerine yorum yapmayınca ekledi: "Onunla baş başa vakit geçirmek hoşuma gitti. Prenses Christina büyüleyici bir kadın. Kadere inanır mısın Lyon?"

"Ah Tanrım."

"İnlemene gerek yok," diyerek onu azarladı Diana.

"Kadere inanmıyorum."

"Şimdi de bağırıyorsun. Lyon, herkes bize endişeli bakışlar atıyor. Gülümsemeye çalış. Ben kadere inanıyorum."

“Elbette inanıyorsun.”

“Bu seni neden rahatsız ediyor?” diye sordu Diana. Kardeşinin cevap vermesine fırsat tanımadan sözlerine devam etti. “Prenses herkes hakkında oldukça değişik gözlemler yapıyor. Ve asla kaba bir şey söylemiyor. Çok kibar ve narin bir kadın. Onun yanındayken kendimi çok korumacı hissediyorum. O kadar hassas ve o kadar...”

“Yaşlı yarasa da yanında mıydı?” diyerek sözünü kesti Lyon sabırsızca. Christina’nın özelliklerini dinleyecek halde değildi. Hayır, ona çok kızgındı.

“Anlayamadım?” diye sordu Diana.

“Kontes,” diye açıkladı Lyon. “O da size katıldı mı?”

Diana kahkaha atmamaya çalıştı. “Hayır, Christina’yla birlikte değildi. Ama teyzesi hakkında kaba bir yorumda bulundum, elbette ona yaşlı yarasa demedim ve yanlışlıkla ağzımdan çıktı. Christina bana yaşlılardan bu şekilde söz etmenin uygunsuz olduğunu söylerken çok kibardı. Nazik uyarısı karşısında onur duydum ve kendimi ona annemizin James için hâlâ nasıl yas tuttuğunu anlatırken buldum.”

“Aile meseleleri yabancılarla tartışılmamalı,” dedi Lyon. “Bunu bir daha yapmamamı...”

“Annemiz böyle olduğu için bütün suçun...”

“Ne?” diye sordu Lyon.

“Bana kızmadan önce lütfen bitirmeme izin ver,” dedi Diana. “Christina çok tuhaf şeyler söyledi. Kesinlikle, tuhaftı.”

“Elbette, söyler,” diye karşılık verdi Lyon içini çekerek.

Tanrı aşkına, bu bulaşıcıydı. Prenses Christina’yla bir öğleden sonra geçiren Diana tamamen akılsızlaşmıştı.

"Ne demek istediğini anlamadım ama - kendinden oldukça emin bir şekilde - tüm suçun sende olduğunu, anemizi aileye geri dönmeye ikna etmenin senin görevin olduğunu söyledi. Tam olarak bu kelimeleri kullandı."

Diana Lyon'un ifadesinden onun da en az kendisi kadar şaşkın olduğunu görebiliyordu. "Sana söylüyorum Lyon, sanki hafızasındaki bir kuralı tekrar ediyor gibiydi. Eğitimsiz olduğumu düşünmesini istemediğim için onu daha fazla sorgulamadım. Ama bana ne söylediğini anlamadım. Prenses Christina tavsiyesi son derece mantıklıymış gibi davranıyordu..."

"Kadının yaptığı ya da söylediği hiçbir şey mantıklı değil," dedi Lyon. "Diana, Sör Reynolds'ın yanına dön. Seni insanlarla tanıştırsın. Hâlâ ev sahibiyle konuşmadım."

"Leydi Cecille burada Lyon," diye fısıldadı Diana. "Onu gözünden kaçırman imkânsız. Parlak, utanç verici bir kırmızı giymiş."

"Utanç verici bir kırmızı mı?" Lyon bu saçma tarif üzerine sırtıttı.

"Kadınla hâlâ görüşmüyorsun, değil mi Lyon? Prenses Christina böylesine lekeli bir itibarı olan bir kadınla görüştiğünü düşünürse bundan hiç hoşlanmaz."

"Hayır, Cecille'le görüşmüyorum," diye homurdandı Lyon. "Sen bunu nereden..."

"Herkes gibi ben de dedikodulara kulak veriyorum," diye itiraf etti Diana kızarak. "Seni keyifsizliğine baş başa bırakıyorum Lyon. Bana daha sonra nutuk çekebilirsin." Arkasını dönmek üzereyken duraksadı. "Lyon? Rhone da bu gece burada olacak mı?"

Sesindeki heves dikkatinden kaçmadı. "Rhone'un bu-

raya gelecek olup olmaması seni ilgilendirmemeli Diana. O senin için çok yaşlı.”

“Yaşlı mı? Lyon, o seninle yaşıt ve sen de benden dokuz yaş büyüksün.”

“Benimle tartışma Diana.”

Genç kadın bu tavsiyeye uymadan önce kardeşine kaşlarını çatarak baktı. Diana nihayet onu yalnız bıraktığında, Lyon antredeki tırazzana yaslanıp Christina'yı bekledi.

Ev sahibi onu salondaki hükümet meseleleriyle ilgili hararetle bir tartışmaya çekti. Lyon girişe doğru bakıp dursa da adamı sabırla dinledi.

En sonunda Christina geldi. Ev sahibesi ve kontes eşliğinde salona girdiği sırada Leydi Cecille Lyon'ın koluna dokundu.

“Sevgilim, seni tekrar görmek harika.”

Lyon'ın içinden ulumak geldi. Eski metresine selam vermek için yavaşça arkasına döndü.

Kadında ne bulmuştu merak ediyordu. Cecille ve Christina'nın arasındaki fark çok şaşırtıcıydı. Lyon bir adım geri çekildi.

Cecille uzun boylu, biraz haşmetli ve son derece kabaydı. Koyu kahverengi saçlarını tepesinde toplamıştı. Yanaklarının yanı sıra dolgun, somurtkan dudaklarına pembe boya sürmüştü.

Christina asla dudaklarını büzmezdi. Lyon, çekingenmiş gibi bile yapmadığına karar verdi. Cecille'e duyduğu tiksinti Lyon'ın ağzında ekşi bir tat bıraktı. Cecille onu kışkırtmaya çalışıyordu. Bilerek kirpiklerini yarıya indirdi. “Sana beni ziyaret etmeni istediğimi belirten notlar gönderdim Lyon,” diye fısıldadı kolunu sıkıca tutarken.

"Birlikte bir gece geçirmeyeli çok uzun zaman oldu. Seni özledim."

Lyon konuştuğu adamın uzaklaşmasından memnundu. Yavaşça Cecille'in elini indirdi. "Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık Cecille. Bitti. Kabul et ve başka birini bul."

Cecille Lyon'un sesindeki sertliğe aldırmadı. "Sana inanmıyorum Lyon. Aramız çok iyiydi. İnatçılık yapıyorsun."

Lyon Cecille'i aklından çıkardı. Öfkesini ona harcamak istemiyordu. Hayır, dedi kendi kendine, bütün öfkesini Prenses Christina'ya saklayacaktı. Reddetmek için aradığı kadını arkasını döner dönmez buldu. Ev sahibinin yanında durmuş tatlılıkla ona gülümsüyordu. Bu gece çok güzel görünüyordu. Elbisesi buz mavisiydi. Alçak kesimli yaka-sı Cecille'inki gibi basitçe dikilmemişti ama Lyon yine de beğenmedi. Hunt Christina'nın göğsüne şehvetle bakıyordu. Lyon onu öldürebileceğini düşündü.

Partide çok fazla züppe vardı. Lyon etrafına bakıp Christina'yı açıkça süzen adamlara dik dik baktı. Mantıklı davranmadığının farkındaydı. Christina'yla evlenmeyecekti ama başka birinin de ona sahip olmasına razı olmayacaktı. Hayır, gerçekten hiç mantıklı davranmıyordu. Elbette bu Christina'nın suçuuydu. Kadın onu delirtmişti.

Cecille Lyon'un yanında durup onu izledi. Prensesin onu büyülediğini anlaması çok sürmedi. Cecille sinirlendi. Kimsenin Lyon'un dikkatini çekmesine izin vermeyecekti. Kimse onunla evlenme planını bozamayacaktı. Lyon inatçı bir adamdı ama Cecille cazibesi sayesinde eninde sonunda istediğini elde edeceğinden emindi. Hep böyle olmuştu. Evet, Lyon'un aklı başına gelecekti, niyetini fazla belli etmediği sürece.

Lyon'ın güzel kadına nasıl baktığını gören Cecille bir an önce harekete geçmesi gerektiğini anladı. Küçük prenses sorun çıkarabilirdi. Cecille bir an önce küçük kızla konuşmaya karar verdi.

Onunla doğru düzgün tanışana kadar bir saat beklemek zorunda kaldı. Bu süre içinde birkaç kişiden Lyon'ın kadınıla ilgilendiğini duydu. Lyon'ın ona evlenme teklif edeceğine dair söylentiler vardı. Cecille'in rahatsızlığının yerini öfke aldı. Anlaşılan durum sandığından daha ciddiydi.

Fırsat kolladı. Christina nihayet tek başına dururken Cecille kolunu dürtüp önemli bir konu hakkında konuşmak için ev sahibinin kütüphanesine gitmelerini rica etti.

Masum küçük prenses isteği karşısında şaşırdı. Cecille mümkün olduğunca tatlı bir şekilde gülümsedi. İçinden sinsice sevindi. Birkaç dakika içinde aptal kıızı ne isterse yapacak kadar korkutacaktı.

Kütüphane zemin katın arka tarafında yer alıyordu. Koridordan odaya girdiler.

Uzun bir masanın önünde üç yüksek arkalı sandalye duruyordu. Sandalyelerden birine oturup ellerini kucağında kenetleyen Christina kadına beklentiyle gülümsedi.

Cecille oturmadı. Rakibinin karşısında dimdik durma avantajına sahip olmak istedi.

"Bana ne söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Christina kısık bir sesle.

"Lyonwood Markisi..." dedi Cecille. Artık sesinde nezaketten eser yoktu. "Lyon bana ait, prenses. Onu rahat bırak."

Lyon kütüphanenin yan kapısını açmak üzereyken Cecille'in talebini duydu. Konuşmayı tesadüfen işittiği

söylenemezdi, mutfakla çalışma odasını birleştiren kapıya yönelmesi de tamamen bilinçli bir tercihti. Lyon Sör Hunt'la önceki buluşmalarından kütüphaneye açılan iki kapı olduğunu biliyordu. Ve malikâneye vardığından beri bütün dikkati Christina'nın üzerindeydi. Cecille Christina'nın kolundan tutup onu koridora yönlendirince Lyon hemen peşlerine düşmüştü.

Ne Christina ne de Cecille onu fark etmişti. Lyon özel konuşmalarını dinlemenin uygunsuz bir davranış olduğunu biliyordu ama gerekçesinin yeterince iyi olduğuna inanmıyordu. Cecille'in neler yapabileceğini biliyordu. Küçük narin bir kuzudan pırzola yapabiliirdi. Hassas Christina Cecille kadar kurnaz ve kötü niyetli biriyle mücadele edemezdi. Lyon'ın tek istediği Christina'yı korumaktı. Güzel kadın fazla saftı.

"Lyon size evlenme mi teklif etti?" diye sordu Christina birden.

"Hayır," diye çıkıştı Cecille. "Bana öyle masum bakma, prenses. Bana henüz evlenme teklif etmediğini biliyorsun. Ama edecek," diye ekledi sırtarak. "Çok yakın arkadaşız. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Hemen hemen her gece yatağıma gelir. Ne söylemeye çalıştığını anlıyor musun?" diye sordu hain bir sesle.

"Ah evet," diye yanıtladı Christina. "Onun metresisi-niz."

Cecille nefesini tuttu. Kollarını göğsünde kavuşturup kurbanına tepeden baktı. "Onunla evleneceğim."

"Hayır, evleneceğinizi sanmıyorum, Leydi Cecille," diye karşılık verdi Christina. "Bana söylemek istediğiniz bu mu? Ayrıca sesinizi yükseltmenize hiç gerek yok. Kulaklarım gayet iyi duyuyor."

"Hâlâ anlamıyorsun değil mi? Ya çok aptalsın ya da tam bir kaltaksın, bunu biliyor muydun? Yoluma çıkarsan seni mahvederim," dedi Cecille.

Lyon şaşkınlık içindeydi. Cecille hakaret etmeye başladığı anda müdahale etmeyi düşünse de Christina'nın yüzündeki ifade hareket etmesine engel oldu.

Christina bu tartışmadan hiç etkilenmemiş görünüyor-
du. Hatta Cecille'e gülümseyip son derece rahat bir tavırla, "Beni nasıl mahvedebilirsiniz?" diye sordu.

"Hakkında hikâyeler uydururum. Doğru olup olması önemli değil. Evet," diye hızla devam etti Cecille. "Herkes birkâç adamla birlikte olduğunu söylerim. Seninle işim bittiğinde itibarın beş paralık olur. Görünüşün benimle kıyaslanamaz. Lyon hep bana gelecek. Güzelliğim onu büyülüyor. Ona hemen onunla ilgilenmediğini söyleyeceksin. Sonra onu tamamen göz ardı edeceksin. Yoksa..."

"İstedığınızı söyleyin," dedi Christina. "İnsanların hakkında ne düşündüğü umrunda değil."

Christina'nın sesindeki neşe Cecille'i çileden çıkardı. "Sen gerçekten aptal bir kadınsın," diye bağırdı.

"Lütfen, canınızı bu kadar sıkmayın, Leydi Cecille. Görünüşünüzü bozuyor. Yüzünüz şimdiden kıpkırmızı oldu."

"Sen... Sen..." Cecille durup sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Yalan söylüyorsun. Başkalarının ne düşündüğü umrunda olmalı. Ayrıca teyzenin umursayacağı kesin, sana bu kadarını söyleyebilirim. O senin kadar cahil olmaz. Ah demek nihayet dikkatini çekebildim. Evet, ortalığa yayacağım skandal yüzünden kontes mahvolacak."

Christina sandalyesinde doğruldu. Kaşlarını çatarak

Cecille'e baktı. "Uydurduğunuz hikâyelerin teyzemi üzceğini mi söylüyorsunuz?"

"Tanrım, sen gerçekten çok aptalsın, değil mi? Elbette üzülecek. İşim bittiğinde insan içine çıkamayacak. Bekle ve gör."

Cecille zaferinin kokusunu alabiliyordu. Yayacağı çirkin yalanları detaylandırmaya başladığı sırada sandalyenin etrafında dolaşmak için Christina'ya arkasını döndü.

Lyon yeterince dinlemişti. Kapıyı ardına kadar açmak için döndü, kütüphaneye girip Cecille'in terör taktiklerine bir an önce son vermeye kararlıydı.

Meleğini yılandan korumanın vakti gelmişti.

İnanılmaz bir hızla hareket etmiş olmalıydı. Lyon gözlerini Christina'dan sadece bir ya da iki saniyelğine ayırmıştı ama tekrar ona baktığında tanık olduğu manzara onu o kadar şaşırttı ki yerinden kıpırdayamadı.

Gördüklerine inanmakta zorlanıyordu. Christina Cecille'i duvara yaslamıştı. Eski metresi saldırıya karşı gelmek için çıt bile çıkaramıyordu. Yapamazdı. Christina sol eliyle kadının boynunu kavrayarak onu olduğu yere çivilemişti. Cecille'in gözlerinin kocaman açıldığını gören Lyon, Christina'nın onu boğarak öldürebileceğini düşündü.

Cecille Christina'dan en az on kilo daha ağırdı. Ayrıca ondan daha uzundu ama Christina daha yakından bakmak için bir biblo kaldırmış gibi davranıyordu.

Lyon'un korumak istediği küçük melek Cecille'i sabit tutmak için tek elini kullanıyordu. Diğer elinde ise bir hançer vardı. Bıçağın ucu Cecille'in yanağına değiyordu.

Kurban galip gelmişti.

Christina bıçağın ucunu görmesine izin vererek ka-

dının boynunu biraz daha sıkı. "Halkım değersiz ve namussuz kadınlara ne yapar biliyor musun?" diye fısıldadı. "Yüzlerine işaretler oyarlar, Cecille."

Cecille inlemeye başladı. Christina bıçağın ucuyla teni ni hafifçe deldi. Yanağında bir damla kan belirdi. Christina memnuniyetle kafasını salladı. Artık Cecille'in bütün dik-kati üzerindeydi. Kadın dehşete kapılmış görünüyordu. "Tek bir yalan söylersen, haberim olur. Ve sonra seni bulurum, Cecille. Altına saklanabileceğin kadar büyük bir kaya ya da İngiltere'de seni koruyacak kadar güçlü bir adam yok. Gece uykundayken gelirim. Ve gözlerini açtığında bu bıça-ğın görürsün. Alı evet, seni bulacağım dan emin olabilirsin. Ve bulduğumda..." diye ekleyen Christina durup dramatik bir şekilde bıçağı kadının yüzünde gezdirdi. "Derinden kurdeleler yapacağımı. Beni anlıyor musun?"

Christina Cecille'in bir nefes alıp kafasını sallayabilece-ği kadar tutuşunu gevşetti. Sonra onu tekrar duvara dayadı. "Kontes benim ailemden. Onu kimse üzemez. Ve seni tehdit ettiğimi anlatmayı düşünüyorsan bile kimse sana inanmaz. Şimdi buradan çık ve evine git. Böyle söylemem hiç doğru olmasa da berbat görünüyorsun."

Bu sözlerinin ardından Christina kadından uzaklaştı.

Leydi Cecille'in bir gram bile onuru kalmamıştı. Göz-yaşları elbisesine süzülüyordu. Christina'nın tehditlerinin her kelimesine inandığı çok açıktı.

Tanrı aşkına, çok aptal bir kadındı. Christina sert ifade-sini korumakta zorlanıyordu. İçinden gülmek geliyordu. Elbette bunu yapamazdı, uzun bir süre dehşete kapılan kadına baktıktan sonra ona acıdı. Leydi Cecille hareket edebilecek gibi görünmüyordu. "Şimdi gidebilirsin," dedi Christina.

Cecille kafasını salladı. Çıkışa varana kadar Christina'dan yavaşça geri geri uzaklaştı. Eteklerini zayıflayan dizlerine kadar kaldırırken elleri titredi, sonra kapıyı ardına kadar açıp peşinde şeytanlar varmış gibi hızla koştu.

Christina uzun ve yorgun bir nefes verdi. Hançeri ayak bileğindeki kılıfa sokup elbisesinin katlarını ve saçlarını düzeltti. "Aptal kadın," diye kendi kendine fısıldadıktan sonra odadan çıktı.

Lyon oturmak zorundaydı. Christina'nın gözden kaybolmasını bekledikten sonra Hunt'ın masasına gidip yaslandı. Masanın yanında duran servis arabasındaki viskiden kendine bir kadehı doldurmayı düşündü ama hemen bu fikirden vazgeçti. Tanrı yardımcısı olsun, gülme krizine girdiği için içki dolduramayacak haldeydi.

Christina'nın diğer kadınlar gibi olduğu düşüncesi buraya kadardı. Fransa'da büyümemiş olduğu kesindi. Lyon kafasını salladı. Çaresizmiş gibi bir izlenim veriyordu... Ya da bu çıkarıma kendisi varmıştı. Bunun rahatça yapılabilecek bir hata olduğunu fark etti. Christina öylesine kadınsı, narin ve masum görünüyordu ki... Ve üzerinde bir bıçak taşıyordu.

Baker'ın partisinde eline aldığı, Rhone'u yaralayan bıçakla aynıydı. Oldukça kurnaz, küçük bir yalancıydı. Lyon bıçağı kimin fırlattığını görmek için arkasını döndüğünü hatırlıyordu. Christina çok korkmuş görünmüştü. Hatta arkasına bakmak için bile dönmüştü. Birinin arkalarındaki gölgelerin arasında gizlendiği düşüncesini güçlendirmişti. Ve sonra centilmenlerle sohbeta daldığında, çaktırmadan bıçağı geri almıştı.

Artık Lyon'ın içgüdüleri hiç olmadığı kadar tetikteydi.

Öfkesi de patlama noktasına gelmek üzereydi. Soygunun olduğu gece ona korkudan bayılacağını söylememiş miydi?

Yarasıyla ilgilenmek için Rhone'a gitmesine şaşmamalıydı. Lyon onun suçluluk duyduğuna karar verdi.

Artık gülmüyor, kadını boğazlayabileceğini düşünüyordu.

"Yalan söylemekte zorlanıyorsun, öyle mi?" diyerek kendi kendine homurdandı. Ah evet, ona bu hikâyeyi anlatırken gözlerinin içine bakmıştı. Onun için çok zordu... Evet, böyle söylemişti.

Onu boğacaktı. Ama öncelikle onunla uzun bir konuşma yapacaktı... Küçük savaşçısının açıklaması gereken çok şey vardı.

Lyon boş kadehi tepsiye sertçe bırakıp Christina'yı bulmaya gitti.

"İyi vakit geçiriyor musun?"

Christina fark edilir şekilde irkildi. Lyon'la yüzleşmek için arkasına döndü. "Nereden çıktın böyle?" diye sordu şüpheli bir sesle. Kütüphanenin kapısına bakmak için etrafa göz attı.

Lyon onun aklından geçenleri biliyordu. Genç kadın endişeliydi ama sakın görünmeye çalışıyordu. "Kütüphanedeydim."

"İlayır, az önce kütüphaneden çıktım, Lyon. Orada değildin," dedi genç kadın kafasını sallayarak.

Yalan söyleyenin kendisi olmadığını söylemek üzereyken diline hâkim oldu. "Ah ama kütüphanedeydim tatlım."

Bu söz irkilmesine neden oldu. "Orada başka biri daha var mıydı?"

Lyon test edildiğini biliyordu.

"Demek istediğim, kütüphanede başka birinin olduğunu fark ettin mi?"

Lyon acele etmeye gerek duymadan kafasını salladı. Christina onun yaramaz bir şeytana benzediğini düşündü. Üstelik o şekilde giyinmişti. Lyon'un resmi takımı beyaz kravatı dışında simsiyahtı. Giysileri ona yakışmıştı. Adam akıl sağlığını etkileyecek kadar yakışıklıydı.

Lyon'un hiçbir şey görmediğinden ve duymadığından emindi. Şefkatli bir ifadeyle ona bakıyordu. Christina kendisini yeterince güvende hissetti. Lyon şaşırmış gibi davranmıyordu. Ama neden ona yalan söylemişti? Christina onu Cecille'le birlikte kütüphaneye girerken gördüğüne karar verdi. Zavallı adam muhtemelen metresinin Christina'ya tekrarlamak istemediği bir şey söylemiş olmasından endişe ediyordu. Evet, sadece ondan bilgi almak istiyordu.

Bu mantıklı bir açıklamaydı. Yine de kesinlikle emin olmalıydı. Christina bakışlarını aşağı indirip onun yeleğine baktı. Gelişigüzel bir ses tonu takınmaya çalışarak, "Leydi Cecille'le konuşmama kulak vermiş olamazsın değil mi?" diye sordu.

"Doğru kelime kulak misafiri olmak, Christina."

Sesi gergindi. Christina onun gülmemeye çalışıyor olabileceğini düşündü. Bu değişime sorusunun mu yoksa yanlış telaffuzunun mu sebep olduğunu bilmiyordu. Ancak ona yalan söylemiş olmasını göz ardı etmeyecek kadar kızgındı. "Bana doğrusunu öğrettiğin için teşekkür ederim Lyon. Kulak misafiri olmak, evet, bu deyimini hatırlıyorum."

Ellerini ovuşturmaya başlarsa, Lyon hiç şaşırmayacak-

tı. Kızgındı, evet, çünkü az önce onunla Fransızca konuşmuştu. Lyon onun başka bir dile geçiş yaptığının farkında olduğundan bile emin değildi.

Ona aynı şekilde karşılık vermeye karar verdi. "Sana doğrusunu öğrettiğime memnunum aşkım."

Fark etmedi. "Ama kulak misafiri olmadın, değil mi?"

"Christina, bu ne kadar kaba bir soru. Elbette hayır."

Rahatladığını belli etmemeye çalıştı.

"Sana hiçbir zaman yalan söylemediğimi biliyorsun tatlım. Bana karşı hep açık ve dürüst oldun değil mi?"

"Evet," diye karşılık verdi Christina ona hafifçe gülümseyerek. "Birlikte olmamızın tek yolu bu, Lyon. Herhalde bunu biliyor olmalısın."

Lyon onu boğazlama isteğine teslim olmamak için ellerini arkasında birleştirdi. Kadın artık daha rahat ve kendinden emin görünüyordu. "Dürüstlüğüün değerini Summerton'lardan mı öğrendin?"

"Kimlerden?"

Hâkimiyetine olan ihtiyacı arttı. "Summerton'lar..." diye tekrarladı Lyon öfkesini kontrol etmeye çalışarak. "Seni yetiştiren çift, unuttun mu tatlım?"

Christina ona cevap verirken gözlerine bakamadı. Lyon son derece iyi ve güven veren bir adamdı. Ona yalan söylemek işini zorlaştırıyordu. "Evet, Summerton'lar bana her zaman dürüst olmamı öğrettiler," dedi. "Kendime engel olamıyorum. Yalan söylemeyi hiç beceremiyorum."

Lyon onu boğacaktı.

"Leydi Cecille'le birlikte kütüphanede olduğunu mu söylemiştin?"

Tahmininde yanılmamıştı. Lyon konuşmalarından en-

dişeleniyordu. Leydi Cecille'le birlikte kütüphaneye girdiğini görmüştü. Christina onun endişesini dindirmeye karar verdi. "Evet," dedi. "Leydi Cecille çok iyi bir kadına benziyor, Lyon. Senin hakkında çok hoş şeyler söyledi."

Hayır, onu boğmayacaktı. Onu önce dövecekti. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi Lyon. Sesi hafif bir esinti kadar yumuşaktı. Iırcadığı şaba boğazını ağrıtıyordu. "Tam olarak ne söyledi?"

"Alı onu bunu."

"Onu bunu?" diye üsteledi Lyon. Elleri Christina'nın omuzlarına gitmişti ve onu sarsarak doğruyu söyletme için kendisini zor tutuyordu.

"Çok hoş bir çift olduğumuzu söyledi," dedi Christina.

Yine yeleğine bakınaya başlamıştı. İngilizlerin biraz saf oldukları gerçeğini takdir etse de Lyon'a bu kadar rahat bir şekilde yalan söylemekten utanç duyuyordu.

"Kaderden bahsetmiş olabilir mi?" diye sordu Lyon.

Sesindeki gerginliği fark etmedi. "Hayır, Leydi Cecille'in kaderden bahsettiğini hatırlamıyorum. Ama bu bana sorumu hatırlattı. Teklifimi hiç düşündün mü?"

"Düşündüm."

"Lyon, neden benimle Fransızca konuşuyorsun? İngiltere'deyiz ve kendi insanların dilini konuşmalısın."

"Bana uygun göründü," diye homurdandı Lyon.

"Ah," dedi Christina. Ellerini omuzlarından itmeye çalıştı. Hâlâ koridorda yalnızlardı ama her an birinin gelip onları görme ihtimali vardı. "Benimle birleşecek... Demek istediğin benimle evlenecek misin?"

"Evet, seninle birleşeceğim. Evliliğe gelince, korkarım teklifini reddedeceğim."

Christina'nın Lyon'ın sözüne tepki vermeye fırsatı olmadı. Sör Reynolds seslenerek konuşmalarını böldü. Lyon omuzlarını bırakıp onu yanına doğru çekti. Beline doladığı koluyla onu kısırdı.

"Lyon, her yerde seni arıyordum. Kız kardeşini Kimble'in evine götürmemi onaylıyor musun? Tabii akşam yemeği bitene kadar burada kalacağız."

"Elbette," dedi Lyon. "Diana'yı kanadının altına aldığın için teşekkür ederim."

"Bundan memnuniyet duyuyorum," dedi Reynolds. "İyi geceler, Prenses Christina. Umarım iyisinizdir?"

"Evet, teşekkür ederim," diye yanıtladı Christina. Reverans yapmayı denedi ama Lyon belini bırakmadı. Bunun yerine gülümsemeyi seçti.

Kendi kendine bunun öneminin olmadığını, evlenecek başka birini bulabileceğini söyledi. Önemi yoktu. Tanrı aşkına, ağlamak üzereymiş gibi hissediyordu.

"Prenses..." dedi Sör Reynolds Christina'ya. "Sizi evinize bırakmayı kabul ettim. Teyzeniz çok yorgun olduğunu söyleyip at arabanıza binerek eve gitti. Yarın kasabaya gideceğini belirtti. Anladığım kadarıyla siz onunla gitmiyorsunuz."

"Evet, bu doğru," diye yanıtladı Christina. "Teyzem rahatsızlanan bir arkadaşını ziyarette gidecek. Londra'da kalmamı tercih etti. Güzel kırları görmek için başka bir fırsatı bekleyeceğim."

"Kısa bir süredir burada olduğunuzu unutuyorum," dedi Sör Reynolds. "Ama herhalde bir hafta boyunca tek başınıza kalmayacaksınız, değil mi? Cumartesi gecesi size eşlik etmemi ister misiniz? Creston'ların balosuna gitmeyi düşünüyorsunuzdur sanırım. Yoksa kavalyeniz var mı?"

“Baloya gitmeyeceğim,” dedi Christina kesin bir tavırla.

“Evet, gideceksin,” dedi Lyon. Belini sıkıktan sonra ekledi: “Söz verdin.”

“Fikrimi değiştirdim. Sör Reynolds, çok yorgunum. Beni eve bırakabilirseniz çok sevinirim...”

“Seni evine bırakırım.” Lyon’ın sesi öfkeliydi.

Sör Reynolds ikilinin arasındaki gerginliği hissedebiliyordu. Tartışıklarına karar verdi. Prenses Christina’nın kolundan kurtulmaya çalışmasına ve Lyon’ın ona izin vermemesine bakılırsa, bu çok açıktı. Neredeyse aralarında çıkan kıvılcımları bile görebiliyordu.

Hem tartışmalarını dindirmek hem de Lyon’a yardım etmek amacıyla, “Prenses Christina’ya eve bırakmak istediğinden emin misin?” diye sordu.

“Evet,” diye çıkıştı Lyon. “Ne zaman eve dönmesi gerekiyor Reynolds? Kontes belirli bir saat söyledi mi?”

“Hayır, Christina’nın kız kardeşin ve benimle birlikte Kimble’lara gideceğini düşündüyordu. Kontes fark edene kadar en az iki saatin var,” diye ekledi sırtarak.

“Lütfen ben burada değilmişim gibi hakkımda konuşmayın,” dedi Christina. “Gerçekten çok yorgunum ve...”

“Ve bir an önce yola çıkmanızı tercih ediyorsun,” diyerek onun cümlesini tamamlayan Lyon nefesini kesecek şekilde onun belini sıkı.

“Belki de arka kapıdan çıkmalısınız,” diye önerdi Sör Reynolds fısıldayarak. “Herkesin Prenses Christina’nın teyzesiyle eve döndüğünü düşündüğünden emin olur ve ev sahibine kendisine veda etmeden gitmek zorunda kaldığınız için üzgün olduğunuzu söylerim.”

“İyi bir fikir,” dedi Lyon sırtarak. “Elbette bu plan

üçümüzün arasında kalmalı, Reynolds. Christina yalan söylemekte zorlanıyor. Teyzesine herhangi bir hikâyeye uydurmak zorunda kalmadığı sürece itibarı zedelenmemiş olacak. Bu doğru değil mi sevgilim?"

Christina ona uzunca bir süre kaşlarını çatarak baktı. Ve içinden dürüstlük meselesinden söz etmeyi bırakmasını diledi. Bu onu oldukça rahatsız ediyordu. Lyon ona tapacağına inanmasını sağlayacak kadar samimi görünüyordu.

Lyon onu evin arka tarafına doğru sürüklemeye başlayınca, bakışlarının artık düşüncelerini ifade etmediğini düşündü. Az önce onunla evlenmeyi reddetmişti. Hayır, artık hakkında ne düşündüğünün önemi yoktu.

Bu gecedен sonra onu bir daha görmeyecekti. Tanrı yardımcısı olsun, gözleri dolmaya başlamıştı. "Bir kuralı daha çiğnedin," diyerek arkasından homurdandı. Sesinin çaresiz değil de kızgın çıkması için uğraştı. "Teyzem bu sahtekârlığı duyarsa çok kızar."

"İngilizce konuş tatlım."

"Ne?"

Christina at arabasına yerleşene kadar Lyon tek kelime etmedi. Yanına oturup uzun bacaklarını önüne uzattı.

At arabası kontesin kiraladığından çok daha büyüktü ve daha zarif detaylara sahipti.

Christina yine de at arabasından nefret etti. Büyük ya da küçük, zarif ya da kaba, onun için farkı yoktu. "Sende Hyde Park'ta gördüğüm üstü açık arabalardan hiç yok mu Lyon? Ve lütfen beni ezmeye çalışmaktan vazgeç. Kenara kay."

"Evet, üstü açık at arabam da var. Ona fayton deniyor. Ancak hava karadıktan sonra fayton kullanılmaz," diye

açıkladı Lyon bikkınlıkla. Sabrı tükenmek üzereydi. At arabası gibi saçma konular hakkında konuşmak yerine ona gerçeği söylemek için sabırsızlanıyordu.

"Kullanılmalı," diye homurdandı Christina. "Ah Tanrım, sana bunu söylememeliyim ama seninle bir daha görüşmeyeceğim, o nedenle önemi yok. Karanlığa dayanmıyorum. Pencereleri örten perdeleri açabilir miyiz lütfen? Nefes alamıyorum."

Sesindeki panik dikkatini çekti. Yanında titrediğini hissedince Lyon'ın öfkesi anında kayboldu.

Hemen perdeleri çekip kolunu genç kadının omuzlarına doladı.

"Sana az önce bana karşı kullanabileceğin bir silah verdim, değil mi?"

Lyon onun neden bahsettiğini anlamadı. Ama pencere-lerden içeri süzülen ışık gözlerindeki korkuyu görebilmesi için yeterliydi. Ellerini kucağında yumruk yaptığını fark etti.

"Gerçekten korkuyorsun değil mi?" diye sordu onu kendisine doğru çekerken.

Christina sesindeki yumuşaklığa tepki gösterdi. "Aslında korku değil," diye fısıldadı. "Sadece göğsüm sıkışıyor," diye açıkladı. Elini tutup kalbinin üstüne koydu. "Kalbimin nasıl attığını hissedebiliyor musun?"

Konuşabilecek durumda olsaydı ona yanıt verirdi. Bu basit dokunuş karşısında sersemlemişti.

"Endişeni gidermeye çalışacağım sevgilim," diye fısıldadı tekrar konuşabildiğinde. Eğilip onu öptü. Yakınlıkları yavaş, durgun ve yakıcıydı, en sonunda Christina elini kaldırıp parmak uçlarını onun yanağında gezdirdi.

Lyon'ın içi ürperdi. Kalbi hızla çarpıyordu. "Nasıl bir cadı olduğunun farkında mısın?" diye sordu geri çekilince. "Sana neler yapmak istediğime dair herhangi bir fikrin var mı Christina?" Parmak uçlarını elbisesinin üst kısmına hafifçe sokup yumuşak tenini okşadı.

Kulağına erotik, yasak sözcükler fısıldadı. "Daha fazla bekleyemem sevgilim. Altımda olmanı istiyorum. Çıplak. Yalvarır halde. Tanrım, içinde olmak istiyorum. Sen de beni istiyorsun, değil mi Christina?"

Cevap vermesini beklemeyip yumuşak dudaklarını derin bir öpücükle tekrar ele geçirdi. Dudakları dudaklarının üzerinde ağılıkla gezindi, dilini giderek daha derinlere soktu ve kasıtlı olarak her geri çekildiğinde, Christina diliyle onun diline ulaşmaya çalıştı.

Christina nasıl olduğunu anlayamadı ama birden kendisini kollarını boynuna dolamış bir halde onun kucagında buldu. "Lyon, bana bu tür şeyler söylememelisin." İtirazı kesik bir inilti gibi çıktı. "Evlenene kadar aynı yatağı paylaşamayız," diye ekledikten sonra yüzünün yan tarafını tutup onu tekrar öptü.

At arabasının içindeki samimiyetlerini, bütün endişelerini ve evlilik teklifini reddetmiş olmasını unuttu. Öpücükleri bütün düşüncelerinin aklından uçup gitmesine neden oldu.

Göğüslerine dokunması için can atıyordu. Huzursuz ve baştan çıkarıcı bir şekilde erkekliğine doğru hareket etti. Lyon boynunun yan tarafına ıslak öpücükler kondururken durup sıcak nefesi ve kadife diliyle kulak memesine sataştı. Eklemleri bir-iki kez göğüs uçlarına değdi ve aynı şey tekrarlanınca içinde bir ateş yükseldi.

Göğüslerini ortaya çıkarmak için elbisesinin üst kısmını aşağı indirince onu durdurmaya çalıştı. "İlayır, Lyon, yapmamalıyız..."

"İzin ver Christina," dedi Lyon ihtiyaçla dolu sert bir sesle. Tekrar itiraz etmesine fırsat tanımadan dudakları göğüslerini buldu. "Tadına bayılıyorum," diye fısıldadı. "Tanrım, çok yumuşaksın." Dilini göğüs uçlarından birinde gezdirirken eliyle diğerini okşuyordu.

Christina ona tutunup gözlerini sıkıca kapadı. Göğüs ucunu ağzına alıp emmeye başlayınca hafifçe inledi. Acı veren bir gerginlik Lyon'a doğru hareket etmesine neden oldu. İnleyerek içgüdüsel hareketinin ona ne kadar zevk verdiğini söyledi.

Christina bu tatlı işkencenin bitmesini hiç istemiyordu. İtibarına gölge düşmesine engel olan Lyon'ın arabacısı oldu. Adrese vardıklarını söyleyince şehvet sisi dağıldı. "Tanrım, eve vardık!" Sesi gergindi.

Lyon onun kadar çabuk toparlanamadı. Ne söylediğini anlaması uzun sürdü. Kesik kesik soluyordu. Koltuğa yaslanıp derin bir nefes alırken kontrolünü geri kazanmaya çalıştı.

Christina göğüslerini örtecek şekilde elbisesini düzelterek onun yanına oturdu. Elini onun bacağına koydu. Lyon bıçaklanmış gibi tepki verip elini ittiğinde ise, "Bana kızgın mısın?" diye fısıldadı.

Gözleri kapalıydı ama yanağı seğiriyordu, bu yüzden Christina onun gerçekten çok kızgın olduğunu düşündü. Ellerini kucagında kenetleyip titremesine engel olmaya çalıştı. "Lütfen bana kızma."

"Lanet olsun, Christina. Sakinleşmem için bana zaman tanı," diye çıkıştı Lyon.

Christina utançla başını eğdi. "Çok üzgünüm Lyon. Öpüşmemizin bu kadar ileri gitmesini istememiştim ama beni zayıf düşürdün ve durmamız gerektiğini unuttum."

"Benim suçumdu, senin değil." Lyon boş sözler homurdanarak özür diledi. En sonunda gözlerini açıp ona baktı. Lanet olsun, çok üzgün görünüyordu. Kolunu tekrar ona dolamaya çalışınca köşeye sindi. "Tatlım, sorun değil." Ona bakınca kendisini gülümsemeye zorladı. "Seninle içeri gelmemi ister misin?"

"Hayır, kontesin uykusu hafiftir. Anlar," diye fısıldadı Christina kafasını sallayarak.

Lyon onu bırakmak istemiyordu. Henüz değil... Bu şekilde değil. Çok utanmış göründüğü için kendisini suçlu hissediyordu. Ağlamaya başlarsa onu nasıl teselli edeceğini bilmiyordu.

"Lanet olsun," diye homurdandı kendi kendine. Ona her dokunduğunda aklını kaybediyordu. Onu teselli etmeye çalışırsa durum muhtemelen daha da kötüye gidecekti.

Lyon kapıyı açıp Christina'nın aşağı inmesine yardım etti. "Seni tekrar ne zaman görebilirim?" diye sordu ona. Mücadele etmekle meşguldüler, bu yüzden genç kadının onu duyduğundan emin değildi. Christina ellerini itmeye çalışırken Lyon ona sarılmaya çalışıyordu. "Christina, seni tekrar ne zaman görebilirim?"

Christina onu bırakana kadar cevap vermeyi reddetti.

Lyon ise cevap verene kadar onu bırakmayı reddetti. "Anlaşılan bütün gece burada dikileceğiz," dedi genç kadına omuzlarını itmeye devam edince.

Christina aniden kollarını boynuna dolayıp ona sarıldı.

"Kendimi suçluyorum Lyon. Sana evlenme teklif etmem yanlıştı. Bencillik ettim."

Lyon bu sözlerle o kadar şaşırdı ki onu bıraktı. Christina rahatsızlığını görmemesi için başını eğdi ama sesinin titreşmesine engel olamadı. "Lütfen beni affet."

"Açıklamama izin ver," diye fısıldadı Lyon. Onu tekrar kollarına almaya çalıştı. Christina hızla bir adım geri çekilerek ondan kurtuldu. "Evlilik insanı değiştirir. Seni reddetmiyorum Christina ama ben..."

Kafasını salladı. "Tek bir kelime daha etme. Bana âşık olabilirdin Lyon. Eve dönme vaktim geldiğinde kalbin kırılabilirdi. Başka birini, umursamadığım birini seçmem benim için daha iyi olur."

"Christina, sen zaten evindesin. Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Lyon. "Neden eskiden olduğu gibi devam etmiyoruz..."

"Rhone'a çok benziyorsun, bunu biliyor muydun?" diyen Christina hızla evin merdivenlerinden çıktı. Ona bakmak için arkasını döndüğünde Lyon onun ne kadar üzgün olduğunu anladı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Arkadaşın sadece mücevher alıyor, Lyon. Senin günahın daha büyük. Sana izin verirsem kalbimi çalabilirsin. Bunun olmasına müsaade edemem. Elveda Lyon. Seninle bir daha görüşemem."

Bu veda sözcüklerinin ardından Christina eve girdi. Kapı arkasından hafifçe kapandı.

Lyon kaldırımında tek başına kaldı. "Beni unutmayacaksın," diye haykırdı.

Lyon deliye döndü. İngiltere'deki en çileden çıkmış adam olabileceğini düşündü. Kendine böylesine kafa karıştıran bir kadınla birlikte olma iznini nasıl verirdi?

Ona âşık olabileceğini söyleme küstahlığını bile göstermişti.

Lyon gerçeğin farkındaydı. Tanrı yardımcısı olsun, ona çoktan âşık olmuştu.

Bu gerçeğin farkında olmasının ona hiç yardımcı olmadığı açıktı. Lyon at arabasına tekrar binerken neredeyse kapıyı söküp atacaktı. Arabacısına bağırarak onu eve götürmesini emrettikten sonra Christina'dan uzak durmak için bütün sebeplerini sıralamaya başladı.

Kadın bariz bir yalancıydı.

Yalancılardan nefret ederdi.

Kim bilir kaç erkeğin kalbini kırmıştı.

Kader... Bu kelimedenden nefret ettiğine karar verdi.

Eve vardığında mantıklı gerekçelerinin hiçbirinin önemini olmadığını kabullendi. İstese de istemese de Christina'ya mahkûmdu.

Sekizinci Bölüm

Mylala memleketinden ayrılamazdı. Ailesini geride bırakamazdı. Sebeplerini anlasam da onun için korkuyordum. Her türlü önlemi alacağına dair bana söz verdi. Hizmetkârım Edward tuhtan indirilene ya da ülkeden kaçana kadar dağlarda saklanmayı planlıyordu. Ailesi ona bakacaktı. İngiltere'nin standartlarına göre üç kuruş olsa da bütün varlığımı ona verdim. Ayrılmadan önce birbirlerini bir daha göremeyeceğini bilen gerçek kız kardeşler gibi birlikte ağladık.

Evet, ruhen ve kalben o benim kız kardeşimdi. Daha önce hiç sırdaşım olmamıştı. Öz kardeşim, Patricia güvenilmezdi. Seni uyarıyorum evladım. Büyüdüğünde Patricia hâlâ hayattaysa ve bir gün onunla karşılaşırsan kendini koru. Ona sakın itimat etme Christina. Kız kardeşim insanları kandırmaya bayılır. Başkalarının acısından zevk alır.

Biliyor musun, Edward'la asıl o evlenmeliydi. Birbirleriyle çok iyi anlaşırlandı. O kadar çok ortak noktaları var ki...

Günlük kaydı
3 Eylül 1795

Lyon Cuma günü öğleden sonrasının büyük bir bölümünü şehrin oldukça kötü bir bölgesinde yer alan Bleak Bryan Meyhanesi'nde geçirdi. Elbette içki içmek için orada bulunmuyordu, amacı meyhaneye rağbet eden kaptanlardan ve gemi personelinin bilgi almaktı.

Bu tür mekânlara rahatlıkla girip çıkardı. Kaliteli geyik derisi pantolon ve süvari ceketi giymiş olmasına rağmen saldırıya uğrama endişesi taşımazdı. Lyon'dan her zaman uzak dururlardı. Bu bölgedeki herkes şanını biliyordu. Ondan korkuyorlar ve ona saygı duyuyorlardı ve sadece işaret ettiğinde onunla konuşmaya başlıyorlardı.

Lyon sırtını duvara vererek oturdu. Bir bıçak kavgasının da elini kaybettiğinden beri emekli olan eski gemi personeli Bryan hemen yanına yerleşti. Lyon meyhaneyi satın alıp Bryan'ı geçmişteki sadakatinden ötürü iş sahibi yaparak ödüllendirmişti.

Adamları sırayla sorguladı ve saatler uzayıp gemi çalışanları bedava bira içmek için yalan söylemeye başlasa bile sabırsızlanmayı reddetti. Yeni gelen biri masaya yaklaşıp kendi payına düşen içkiyi istedi. İriyarı adam Lyon'ın sorguladığı denizciyi boynundan tutup kaldırdı ve umursamazca kenara savurdu.

Bryan gülümsedi. Hâlâ kavgaya izlemekten zevk alıyordu. "Lyonwood Markisi'yle hiç tanışmadın mı?" diye sordu yabancıya.

Denizci kafasını sallayıp sandalyeye oturdu ve bira sürahisine uzandı. "Kim olduğu umrumda değil," diye homurdandı adam tehditkâr bir şekilde. "Ben sadece payıma düşeni istiyorum."

Bryan'ın gözleri neşeyle ışıldadı. Lyon'a dönüp, "Payına düşeni istiyor," dedi.

Lyon omzunu silkti. Kendisinden ne beklediğini biliyordu. Meyhanedeki herkes ona bakıyordu. Koruması gereken bir şanı vardı ve öğleden sonrasını huzurlu bir şekilde geçirmek istiyorsa bu küçük meseleyle ilgilenmek zorundaydı.

Denizci sürahiyi masaya bırakana kadar bekledikten sonra botunun topuğunu adamın kasiğine geçirdi.

Her şey denizcinin kendisini koruyamayacağı kadar hızla olup bitti. Acıyla bağırmasına fırsat vermeden Lyon onu boğazından yakaladı. Boğazını sıktıktan sonra iriyarı adamı sırtüstü fırlattı.

Kalabalık kükreyerek onu onayladı. Lyon onlara aldırmadı. Sandalyesini duvara yasladı ve yerde acıyla kıvranan adamdan gözlerini bir an bile ayırmadı.

“Payına düşeni aldın, seni at pisliği. Şimdi defol buradan. Ben saygıdeğer bir meyhane işletiyorum,” diye kükredi Bryan kahkahaların arasında.

Zayıf, tedirgin bir adam Lyon’ın dikkatini çekti. “Bayım, duyduğum kadarıyla kolonilerden gelen gemiler hakkında bilgi istiyorsunuz,” dedi kekeleyerek.

“Otur Mick,” dedi Bryan. “O iyi ve dürüst bir adam, Lyon,” diye devam etti arkadaşına bakıp kafasını sallayarak.

Lyon denizcinin Bryan’la laflamasını beklerken az önce dövdüğü adamın kapıdan çıkmasını izledi.

Sonra düşünceleri yeniden Christina’ya ve görevine kaydı.

Lyon baştan başlamaya karar vermişti. Mantıklı varsayımlara dayanarak çıkarım yapmaktan bıkmıştı. Söz konusu Christina olduğunda mantık işe yaramıyordu. Geçmiş hakkındaki bütün açıklamalarını bir kenara attı. Doğru ol-

duğunu bildiği tek bir şey vardı, kontes yaklaşık üç ay önce İngiltere'ye dönmüştü.

Biri yaşlı yarasaı hatırlıyor olmalıydı. Kadın birine bir şey hakkında şikâyet ederek dikkati üzerine çekebilecek kadar kötüydü. Minnettar bir yolcu olmuş olamazdı.

Görünen o ki Mick kadını hatırlıyordu. İlem de çok net hatırlıyordu. "Kaptan Curtiss bana karşı adil olmadı efendim. Cummings denen kadına bir şeyler götürüp getirmektense güverteleri yıkamayı ya da lazımlıkları boşaltmayı tercih ederdim. Tanrım, bütün gün peşinde koşturup duruyordum."

"Yalnız mı seyahat ediyordu?" diye sordu Lyon.

"Sayılır," dedi Mick.

"Sayılır mı? Bu hiç mantıklı değil Mick. Adama doğruyu söyle," dedi Bryan.

"Demek istediğim, gemiye bir centilmen ve küçük güzel bir leydiyle bindi, bayım. Ama güzel bayana bir kez bakabildim. Üzerinde başlıklı bir pelerin vardı, kontes onu güvertenin altına itmeden önce bana bakıp gülümsedi. Evet bayım, gülümsedi."

"Gözlerinin rengini görebildin mi?" diye sordu Lyon.

"Maviydi, okyanus gibi masmavi."

"Kontesle birlikte seyahat eden adam hakkında ne hatırladığını anlat," dedi Lyon ve Bryan'a Mick'in içkisini tazelemesi için işaret etti.

"Aileden değildi," diye açıkladı Mick birasından bir yudum aldıktan sonra. "Adamlardan bazılarını misyoner olduğunu söylemiş. Bana Fransız gibi geldi ama bize kolonilerin ötesindeki yabanda yaşadığını söyledi. Akıbalamı görmek için Fransa'ya dönüyordu. Fransız olmasına

rağmen onu sevdim. Küçük hanımı koruyuş tarzı nede- niyle. Babası olabilecek yaşıydı - ve ona babasıymış gibi davranıyordu. Cummings denen kadın yolculuğun büyük bir bölümünü kamarasında geçirdiği için misyoner adam güzel leydiyi güvertelerde dolaşmaya çıkarıyordu.”

Mick elinin tersiyle ağzını silmek için duraksadı. “Yaşlı kadın tuhaf biriydi. Diğer ikisiyle hiç ilgisi yoktu. Hatta kapısına fazladan bir zincir takılmasını istedi. Kaptan Cur- tiss hiçbirimizin ona dokunmayacağını söyleyerek endişe- lerini dindirmeye çalıştı. Tanrı biliyor, ona bakmayı bile midemiz kaldırmıyordu, neden onu rahatsız edeceğimizi düşündüğünü anlamadık. Biraz zaman aldı bayım, fakat bazılarımız amacını çözdü. Kapıyı küçük hanım yüzün- den güçlendirmek istiyordu. Evet bayım, sebebi buydu. Misyoner adamın küçük hanıma teyzesi ondan korktuğu için üzülmemesini söylediği duyulmuş. Bu çok tuhaf de- ğil mi?”

Lyon Mick’e gülümsedi. Denizcinin devam etmesi için bu fazlasıyla yeterliydi. “Çok sevimli bir şeydi. Louie’yi güverteden attı. Evet, omzuna alıp adamı fırlattı. İnanama- dık, hayır bayım, hiçbirimiz inanamadık. Ama Louie bunu hak etti. Çaktırmadan arkasından yaklaşıp ona sarıldı. O zaman saçlarının rengini gördüm. Açık sarıydı. Hep baş- lığını takardı, öğlen sıcaklığında bile. Çok rahatsızlık verici olmalı.”

“Güverteden aşağı bir adamı mı attı?” diye sordu Br- yan. Lyon’ın sorularına müdahale etmemesi gerektiğini biliyordu ama Mick’in gelişigüzel bir şekilde söylediği şey sessiz kalmasına engel olacak kadar ilgisini çekmişti. “Baş- lığı bırak be adam, bana kızdan söz et.”

"Louie rüzgâr kuvvetli olmadığı için şanslıydı. Fazla uğraşmadan onu sudan çıkardık. Bu olaydan sonra küçük hanımı rahat bıraktı. Aslında birçok adam onu rahat bıraktı."

"Kaptan Curtiss ne zaman Londra'ya dönecek?" diye sordu Lyon.

"Bir ya da iki ay sonra," dedi Mick. "Misyonerle de konuşmak ister misiniz?"

"İsterdim," diye yanıtladı Lyon ifadesine hâkim olarak. Sesi neredeyse sıkılmış gibi çıkıyordu.

"Çok yakında Londra'ya dönecek. Bize Fransa'da kısa bir süre kalacağını, sonra kolonilere dönmeden önce küçük hanımı ziyaret edeceğini söylemişti. Onun için endişeleniyordu. Adamı suçlayamam. O yaşlı..."

"Yarasa mı?" diyerek ona yardımcı oldu Lyon.

"Evet, o yaşlı bir yarasaydı," dedi Mick sırtarak.

"Misyonerin adını hatırlıyor musun Mick? Bana adamın adını söylersen, sana bir sterlin veririm."

"Dilimin ucunda," dedi Mick konsantre olmuş gibi kaşlarını çatarak. "Aklıma gelince sana söylerim Bryan. Parayı benim için sakla olur mu?"

"Denizcilerden bazılarını sorgula," dedi Bryan. "İçlerinden biri adamın adını hatırlıyor olmalı."

Mick ödülünü almak için o kadar sabırsızlanıyordu ki arkadaşlarını bulmak için koşarak meyhaneden çıktı.

"Bu hükümet işi mi?" diye sordu Bryan tekrar yalnız kaldıklarında.

"Hayır," diye yanıtladı Lyon. "Kişisel bir mesele."

"Mesele leydi, değil mi? Bana rol yapmana gerek yok Lyon. Yeterince genç olsaydım ben de onunla ilgilenirdim."

Lyon gülümsedi. "Onu henüz görmedin bile," diye hatırlattı arkadaşına.

"Önemi yok. Mick mavi gözlü, sarı saçlı ufak tefek bir kız olduğunu söyledi. Benim zevkime göre kulağa yeterince güzel geliyor, fakat peşinden koşmak istememin asıl sebebi bu olmazdı. Louie'yle hiç tanıştın mı?"

"Hayır."

"Benim kadar boylu poslu ama bedeni biraz daha ağır. Onu denize atabilecek bir leydi oldukça ilginç olmalı. Tanrımı, keşke orada olup görebilseydim. Louie gibisini hiç görmedim. Berbat bir kokusu vardır. Zihni de vücudu kadar pistir. Lanet olsun, keşke suya düşüşünü görebilseydim."

Lyon birkaç dakika daha kalıp Bryan'la lafladıktan sonra gitmek üzere kalktı. "Beni nerede bulacağımı biliyorsun Bryan."

Meyhanenin sahibi Lyon'a kaldırıma kadar eşlik etti. "Rhone nasıl?" diye sordu. "Her zamanki soytarlıklarına devam mı ediyor?"

"Korkarım öyle," dedi Lyon. "Aklıma gelmişken Bryan... Bir sonraki Cuma günü için arka odayı hazırlar mısın? Rhone ve ben bir kâğıt oyunu gecesi düzenleyeceğiz. Detayları sana daha sonra veririm."

Bryan Lyon'a şüpheli bir şekilde baktı.

"Beni hep çözmeye çalışıyorsun, değil mi Bryan?" diye sordu Lyon.

"Düşüncelerim her zaman yüzümden okunur," diye yanıtladı Bryan sırtarak. "Senin işkolunda asla başarılı olamazdım," diye ekledi.

Bryan Lyon için at arabasının kapısını açık tuttu. Mar-

kinin kapıyı kapamasını bekledikten sonra her zamanki şekilde veda etti. "Arkamı kolla dostum." Birden başka bir uyarı daha ekledi: "Kalbini de Lyon. Güzel kadınların seni denize atmasına izin verme."

Lyon bu uyarı için artık çok geç olduğunu düşündü. Christina onu çoktan hazırlıksız yakalamıştı. Uzun zaman önce yaşadığı sürece başka bir kadınla duygusal bir ilişkiye girmeyeceğine yemin etmişti. İlişkileri kısa ve keyifli olacaktı.

Buraya kadarmış, diye içinden geçirdi Lyon derin bir nefes vererek. Artık kalbini kollayamazdı. Kalbi çoktan ona aitti.

Aklı Christina'nın söylediği tuhaf şeylere gitti. Mera-kının ölümüne neden olabileceğini söylediğini hatırladı. Yalan mı söylüyordu yoksa ciddi miydi? Lyon emin olamıyordu.

Christina Londra'da uzun süre kalmayacağını söylerken doğru söylemişti ve bu evine döneceği anlamına geliyor-du. En azından doğruyu söylüyormuş gibi görünüyordu.

Hiçbir yere gitmesine izin vermeyecekti. Christina ona aitti. Ama riske giremezdi. Kaçmayı başarsa bile evinin nerede olduğunu bildiği sürece onu bulması daha kolay olurdu.

"Hiçbir yere gitmeyecek," diyerek kendi kendine homurdandı Lyon. Hayır, gözünün önünden ayrılmasına izin vermeyecekti.

Lyon bıkkınlıkla gerçeği kabullendi. Christina'yı yanın-da tutmasının tek bir yolu vardı.

Lanet olsun, onunla evlenmek zorundaydı.

“Nerelerdeydin? Saatlerdir kütüphanende oturuyorum.”

Lyon malikânesinin antresine girer girmez Rhone kükredi. “Seni bulmaları için adamlarımı şehrin her yanına gönderdim Lyon.”

“Sana hesap vermem gerektiğini bilmiyordum Rhone,” diye karşılık verdi Lyon. Ceketini çıkarıp çalışma odasına girdi. “Kapıyı kapat, Rhone. Ne yaptığını sanıyorsun? İnsan içine çıkmamalıdır. Biri sargı bezini fark edebilir. Gereksiz yere riske girmişsin. Adamların beni bulurdu.”

“Nerede ydın? Hava neredeyse karardı,” diye homurdandı Rhone. Gördüğü ilk sandalyeye yığıldı.

“Sürekli dırdır eden bir eş gibi konuşmaya başladın,” dedi Lyon kıkırdarak. “Sorun ne? Babanın başı yine mi dertte?”

“Hayır ve Londra’nın her yerinde seni aramamın nedenini duyunca gülmeyeceksin. Ceketini giysen iyi olur dostum. Yapman gereken işler var.”

Rhone’un ses tonundaki ciddiyet Lyon’ın ilgisini çekti. Masaya doğru eğilip kollarını göğsünde kavuşturduktan sonra, “Anlat,” dedi.

“Sorun Christina, Lyon. Baş dertte.”

Lyon yıldırım çarpmış gibi bir tepki verdi. Masadan fırlayıp nefes alamadan arkadaşının omuzlarına yapıştı. “İlâla yeterince vakit var, Lyon. Kasabadaki evine gitmiş olabileceğinden endişe ediyordum. Adamlar peşine düşmeden önce gece yarısına kadar vaktimiz var... Tanrı aşkına dostum, bırak beni.”

Lyon hemen Rhone’u sandalyesine bıraktı. “Kim bu adamlar?” diye sordu.

İfadesi ciddileşmişti. Rhone Lyon düşmanı değil de arkadaşı olduğu için bir an sevindi. "Splicker ve tuttuğu adamlar."

Lyon Rhone'a işaret verip antreye çıktı. At arabasının tekrar evin önüne getirilmesi için seslendi.

Rhone Lyon'un peşinden ön kapıdan çıktı. "Atınla oraya daha çabuk varmaz mısın?"

"At arabasına daha sonra ihtiyacım olacak."

"Ne için?"

"Splicker için."

Aşağılık herifin ismini söyleyiş tarzı Rhone'a bilmesi gereken her şeyi özetlemişti. İkisi de at arabasına yerleştikten sonra ona bütün bildiklerini anlatmaya koyuldu. "Adamlarımdan birine - daha doğrusu Jack'in adamlarından birine - Christina'yı Gretna Green'e götürmeye yardım etmesi için yüklü miktarda para teklif edilmiş. Splicker onu evlenmeye zorlamayı düşünüyor. Başka bir soygun olmayacağını söylemek için adamlarımla buluşmuştum. İçlerinden biri - Ben adında bir çocuk - bana Splicker'ın ondan yardım istediğini söyledi. Ben bunun kolay para kazanmak için eğlenceli bir yol olduğunu düşünüyordu."

Lyon'un yüzünde ürpertici bir ifade vardı.

"Splicker... Ben dışında üç adam daha tutmuş. Ben'e plana uyuyormuş gibi davranması için para verdim. Söz verdiğini sayarsak Splicker'a yardım etmeyecek."

"Bu işin gece yarısı olacağından emin misin?" diye sordu Lyon.

"Evet," diye yanıtladı Rhone kafasını sallayarak. "İlâî yeterince zaman var Lyon." Derin bir nefes verdi. "Bu meseleyle ilgileneceğin için içim rahatladı."

"Ah kesinlikle ilgileneceğim."

Lyon'ın sesi fısıltıdan farksızdı. Rhone'un içi ürperdi. "Biliyorsun Lyon, Splicker'ın hep yılanın teki olduğunu düşünmüşümdür, fakat bu kadar iğrenç bir şey yapabilecek cesareti olduğu hiç aklıma gelmezdi. Biri onun bu planını duyarsa Christina'nın itibarı zedelenebilir."

"Kimsenin haberi olmayacak. Bundan emin olacağım."

Rhone tekrar kafasını salladı. "Biri Splicker'ı bu işi yapması için kışkırtmış olabilir mi? Adamın para bozabilecek kadar akli yok."

"Ah evet, birinin ona akıl verdiği kesin. Ve o kişi kontes. Hayatım üzerine bahse girebilirim."

"Tanrı aşkına, Lyon, kadın Christina'nın teyzesi. Buna inanıyor olamazsın..."

"İnanıyorum," diye homurdandı Lyon. "Christina'yı tek başına bıraktı. Kaçırılması için yeterince uygun, sence de öyle değil mi?"

"Bana ödünç verebileceğın fazladan bir silahın var mı?" diye sordu Rhone.

"Silah kullanmam."

"Neden?" diye sordu Rhone şaşkınlıkla.

"Fazla ses çıkarıyorlar," diye yanıtladı Lyon. "Ayrıca arkadaşın sözünü tutarsa sadece dört kişi olacaklar."

"Ana beş kişiler."

"Splicker sayılmaz. Belanın geldiğini gördüğü an kaçır. Onu daha sonra bulurum."

"Bundan şüpheliyim," diye yanıtladı Rhone.

"Rhone, Christina'nın evine vardığımızda, adamından seni evine bırakmasını isteyeceğim. At arabasının evin önünde beklemesini istemiyorum. Splicker arabayı görür.

Planımı değiştirmesini istemeyiz. Arabacımdan gece yarısından bir saat sonra dönmesini isterim.”

“Yardım etmek için ısrar ediyorum,” diye homurdandı Rhone.

“Sadece bir elini kullanabiliyorsun,” diye karşılık verdi Lyon gülümseyerek.

“Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?”

“Doğru kelime kontrollü, Rhone. Kontrollü.”

Araç tam olarak durmadan Lyon at arabasından atlayıp arabacısına yeni talimatlar verdi. “Lanet olsun, Lyon. Yardımım dokunabilirdi,” diye bağırdı Rhone.

“Yardım etmekten ziyade bana iş çıkarırsın. Evine dön. İşim bittiğinde sana haber yollarım.”

Olanlardan hiç etkilenmemiş gibi hareket ediyordu. Ama Rhone neler olacağını biliyordu. Splicker’a katılan aptal, ağgözlü adamlara neredeyse acıyordu. Zavallı aptallar Lyonwood Markisi’nin itibarını nasıl kazandığını öğrenmek üzerelerdi.

Lanet olsun, aksiyonu kaçırmaktan nefret ediyordu. “Bunu kaçıramam,” diye kendi kendine homurdandı Rhone. At arabası köşeyi dönmek için yavaşlarken yola atladı. Dizlerinin üzerine düştü ve sakarlığı yüzünden kendisini azarladıktan sonra üstünü silkeleyip Christina’nın evine doğru yürütmeye başladı.

Lyon’a o istese de istemese de yardım edecekti.

Marki sinirden titriyordu. Christina’yı görüp iyi olduğunu anlar anlamaz sakinleşeceğini biliyordu. Kapıyı açarken hiç acele etmedi. Sinirleri kopma noktasındaydı. Lyon bu tür bir durumda kullanmak amacıyla her zaman yanında taşıdığı özel aletlerden biriyle kilidi kırmak üzereyken zincirin yuvasından çıkarıldığını duydu.

Öfkesini Rhone'dan saklamayı başarsa da Christina kapıyı açar açmaz sınırdan patladı. "Üzerinde sabahlıkla kapıyı açarak ne yaptığını sanıyorsun? Lanet olsun, kapıda kimin olduğunu bile sormadın Christina!"

Christina sabahlığının yakalarını birleştirip Lyon'ın önünden çekildi. Adam deliye dönmüş bir at gibi antreye girdi.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu genç kadın.

"Neden kapıyı Elbert açmadı?" diye sordu Lyon. Yetersiz bir şekilde giyinmişken ve saçları hoş bir şekilde karmakarışık dururken, düşüncelerini toplayamayacağını bildiğinden başının tepesine baktı.

"Elbert annesini ziyarete gitti," diye açıkladı Christina. "Lyon, ziyarete gelmek için çok geç değil mi?"

"Kimi ziyarete gitti?" Lyon'ın öfkesi aniden kayboldu.

"Annesini. Peki bu neden bu kadar komik?" diye sordu. "Sen bir kertenkelesin, Lyon. Önce bana bağıyorsun, sonra da gülmeye başlıyorsun."

"Bukalemun, Christina, kertenkele değil," dedi Lyon. "Elbert en az seksen yaşında olmalı. Annesi nasıl hâlâ hayatta olabilir?"

"Ah onunla tanıştım Lyon. Çok iyi bir kadın. Elbert'a çok benziyor. Bana neden burada olduğunu söyleyecek misin?"

"Yukarı çık ve giyin. Sen bu şekilde ortada dolaşırken doğru düzgün düşünemiyorum."

"Dolaşmıyorum," diyerek karşı çıktı Christina. "Olduğum yerde duruyorum."

"Birazdan misafirlerimiz gelecek."

"Öyle mi?" Christina kafasını salladı. "Ama ben kim-

seyi davet etmedim. Ve kimseyi ağırlayacak halde değilim Lyon. Senin yüzünden yas tutmaya yeni başlamıştım ama yine karşımdasın..."

"Yas tutmak mı?" diye tekrarladı Lyon onun gibi kaşlarını çatarak. "Neden benim için yas tutuyorsun?"

"Boş ver," dedi Christina. "Ve öfkeye kapılmayı bırak. Kim ziyarete gelecek?"

Lyon kendisini toplamak için derin bir nefes aldı. Sonra ona Splicker'ı ve adamları hakkında bildiği her şeyi anlattı, Christina'nın üzülmesini istemediği için kontesin olaya karıştığından bilerek bahsetmedi. Beklemeyi ve her sorunla sırasıyla ilgilenmeye karar verdi.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Christina. Ön kapıyı kilitleyip onun karşısına geçti.

Lyon çiçek kokusunu içine çekti. Uzanıp onu kollarının arasına aldı. "Çok güzel kokuyorsun," dedi ona.

Elleriyle meleksi yüzünü tuttu. Genç kadın öylesine büyük bir güvenle ona bakıyordu ki...

"Bana ne yapmam gerektiğini söylemelisin," diye fısıldadı Christina tekrar.

"Öp beni," diye emretti Lyon. Küçük bir öpücük çalmak için başını eğdi.

"Kötü adamlardan söz ediyordum," dedi Christina geri çekilerek. "Hiçbir şeye bir dakikadan fazla odaklanamıyorsun değil mi Lyon? Bu aileden gelen bir kusur mu?"

Lyon kafasını salladı. "Elbette odaklanabilirim. Kapıyı açtığın andan beri seni kollarımın arasına almayı düşünüyordum. O ince sabahlığın altında hiçbir şey yok, değil mi?"

Onu bu kadar güven verircesine tutuyor olmasaydı ka-

fasını sallayabilirdi. "Yeni banyo yaptım," diye açıkladı ve ona dokunmayı istediğini itiraf etmesine gülümseyerek karşılık verdi.

Çok dürtüst bir adamdı. Christina ona istediğini vermek için parmak ucunda yükseldi. Lyon'm ona verdiği küçük öpücüğü taklit etmeyi düşünüyordu. Ama Lyon'm başka fikirleri vardı. Başparmağıyla çenesini aşağı itip dilini dudaklarının arasından kaydırarak onunkini aradı.

Christina dizlerinin boğalmasından korkarak ceketinin yakasına tutundu. Yere düşüp kendisini utandırmayacağından emin olunca, öpücüğüne onun kadar istekli bir şekilde karşılık verdi.

Genç kadının ona karşılık verme şekli Lyon'ı delirtiyordu. Dudakları güçlü ve sahiplenici bir şekilde onunkilerin üzerinde dolayıyordu. Christina karşı koyabilecek halde değildi. Bu gerçek Lyon'ı fısıltılı iniltileri, yumuşak dudakları ve vahşi dili kadar tahrik ediyordu.

Evet, verdiği karılıktan son derece memnundu. Hızla ona karşı ilk kez bu kadar dürtüst olduğu çıkarımına vardı.

Lyon istemeye istemeye geri çekildi. "Ellerimi tutuyorsun," dedi Christina. "Şu an kapıyı çalarlarsa sana pek yardımcı olamayacağım."

"Bıçak kullanmayı bilmemen çok kötü," dedi Lyon.

Yalan söylemesini bekledi, bu tür bir eğitim aldığını itiraf edemeyeceğini çok iyi biliyordu.

"Evet, çok kötü," diye karşılık verdi Christina. "Ama bıçaklar erkekler içindir. Kadınlar kendilerine zarar verebilirler. Silahım da yok. Samurım, doğru düzgün eğitilmediğim için hayal kırıklığına uğramış olmalısın?"

Soruyu sorma tarzından ona katılmasını umduğu anlaşıyordu.

"Hiç de değil, tatlım," diye yanıtladı Lyon düz bir sesle. Kolunu omzuna dolayıp basamaklara yöneldi. "Bir erkeğin görevi küçük kadını korumaktır."

"Evet, birçok kültürde böyledir," diye karşılık verdi Christina. Sözlerine devam ederken sesi tereddütlü ve neredeyse utangaçtı. "Yine de bu küçük kadın kendisini nasıl savunması gerektiğini bilseydi, gücenmezdin değil mi? Demek istediğimi, bunun bir leydiye yakışmadığını düşünmezdin... Yoksa düşünür müydün?"

"Burası senin odan mı?" diye sordu Lyon bilerek sorusundan kaçınmak için. Karşısına çıkan ilk yatak odasının kapısını iterek açtı ve koyu renklerle bayat parfüm kokusunu alınca Christina'nın söylemesine gerek kalmadan kontesin odasına girdiğini anladı.

Oda bir örtümceği memnun ederek kadar karanlıktı. Ya da yaşlı bir yarasayı, diye içinden geçirdi Lyon kaşlarını çatarak.

"Burası teyzemin odası," dedi Christina. İçeriye küçük bir baloş attı. "Çok kasvetli, değil mi?"

"Şaşırmış görünüyorsun. Daha önce odasına hiç girmedin mi?"

"Hayır."

Lyon kapıyı kapatırken iç kısmındaki sürgülü kilitleri ve zincirleri fark etti. "Teyzen huzursuz bir şekilde uyuyor olmalı," dedi. "Kapısını kime karşı kilitliyor Christina?"

Cevabı biliyordu ve çoktan sinirlenmeye başlamıştı bile. Lyon denizcinin kontesin küçük güzel leydiden korktuğunu söylediğini hatırladı.

Ancak Lyon'un düşüncesine göre kilitler kapının ters tarafındaydı. Christina'nın kendisini kontese karşı koruması gerekiyordu, kontesin ona karşı değil.

Christina ailesinin yanına ve ülkesine döndüğünden beri ne tür bir hayat yaşamak zorunda kalmıştı? Çok yalnız olmalıydı. Ve ne tür bir kadın tek akrabasını bu şekilde dışlardı?

"Teyzem uyurken rahatsız edilmek istemiyor," diye açıkladı Christina.

Lyon sesindeki üzüntüyle duyunca ona sarılarak karşılık verdi. "Eve döndüğünden beri senin için hiç kolay olmadı, değil mi sevgilim?"

Omzunu silktiğini hissetti. "Odam koridorun sonunda. Orayı mı arıyordun?"

"Evet," diye yanıtladı Lyon. "Ama bütün pencereleri kontrol etmek istiyorum."

"Odamda iki pencere var," dedi Christina. Elini tutup onu odasına doğru çekti.

Lyon tek bakışta etrafındaki her şeyi algıladı. Yatak odası birçok kadının standartlarına göre genişti ve oldukça sevimliydi. İki sandığın üstünü biblolar süslemiyordu. Hayır, hiç kalabalık yoktu. Köşede tek bir sandalye ve arkasında bir paravan vardı, beyaz örtülü cihizlikli bir yatak ve iki küçük sanduk kare biçimli geniş odadaki tek eşyalardı.

Christina'nın düzenden hoşlandığı belliydi. Oda birinin penceresinin önüne düşürdüğü battaniye dışında pırıl pırıldı.

"Bahçe penceremin hemen altında," dedi Christina. "Duvardan tırmanmak kolay olur. Yeşillikler duvarın kenarına kadar ulaşıyor. Sanırım sarmaşık bir insanın ağırlığını kaldıracak kadar sağlam."

"Pencereden girmemelerini tercih ederim," dedi Lyon neredeyse dalgın bir şekilde. Çerçeveleri test ettikten son-

ra bahçeye baktı. Ayın bu gece bu kadar parlak olmamış olmasını dilerdi. Çok fazla ışık vardı.

Lyon Christina'ya baktı. İfadesi ve tavrı büyük ölçüde değişmişti.

Christina'nın içinden gülümsemek geldi. O gerçekten bir savaşçıydı. Yüzü bir Kızılderili savaşçısınınki kadar durgundu. Ne düşündüğünü anlayamıyordu ve duruşundaki sertlik savaşa hazırlandığını gösteriyordu.

"Hatırladığımı kadarıyla kabul odasında sadece iki pencere var. Antre dışında evin başka bir girişi var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Christina.

"Güzel. Giyin, Christina. Bu ışık bitene kadar orada bekleyebilirsin. Yeterince güvenli olmasını sağlayacağım."

"Nasıl?"

"Pencereleri ve kapıları engelleyerek," diye açıkladı Lyon.

"Hayır. Demek istediğim, hiçbir yerde kapalı kalmak istemiyorum, Lyon."

Sesindeki hiddet onu şaşırttı. Sonra at arabasında ne kadar rahatsız olduğunu hatırladı. Onu anlayışla karşıladı. "Kapının iç kısmına istediğin zaman çıkabileceğin türde bir kilit yerleştirirsem..."

"Ah evet, bu harika olur," diyerek onun sözünü kesti Christina hızla kafasını sallayarak. Rahatlanmış görünüyor-du. "Anlayışlı olduğun için teşekkür ederim."

"Bu kez neden suratını asıyorsun?" diye sordu Lyon bıkmıklıkla.

"Sindirlerisen bana karşı kullanabileceğin başka bir silahın olduğunu fark ettim," diye itiraf etti. "Zayıflığımı belli ettim," diye ekledi omzunu silkerek.

"Hayır, bana hakaret ettin," diye karşılık verdi Lyon. "Bir odada kapalı kalmaktan hoşlanacak çok fazla kadın ya da erkek tanımıyorum Christina. Şimdi dikkatimi dağıtmayı bırak ve giyin."

İsteğini yerine getirmek için hemen hareket geçti. "Kabul odasında beklemek istediğimi sanmıyorum," diye kendi kendine homurdanırken bulduğu ilk elbiseyi alıp giymek için paravanın arkasına geçti. Sabahlığını çıkartıp mavi elbisesini giyince ne kadar kötü bir seçim yapmış olduğunu anladı.

"Lyon? Bağcıklar elbisenin arkasında," diye seslendi. "Onları doğru düzgün bağlayamıyorum."

Lyon pencereden dönünce, Christina'yı elbisesinin ön kısmını göğsüne bastırırken buldu.

Ona sırtını dönünce, Lyon kusursuz tenini fark etti. Mum ışığında akıl sağlığını koruyamayacağı kadar büyüleyici görünüyordu.

Fark ettiği ikinci şey ise elbisesinin altında hiçbir şey olmadığıydı. Etkilenmediğini söylemek yanlış olurdu. Elbisesinin bağcıklarını bağlamaya koyulduğu sırada elleri titremeye başladı, pürüzsüz tenini okşamak istediği için parmakları beceriksizce hareket ediyordu.

"Hizmetkârın nerede Christina?" diye sordu onu yatağa götürüp baştan çıkarma fikrini aklından çıkarmaya çalışarak.

"Hafta boyunca yalnızım. Beatrice'e izin verdim."

Rahatça dile getirdiği cümle sinirini bozdu. "Tanrı aşkına, bir hanımefendi tek başına kalmamalı," diye homurdandı Lyon.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Kendi kendime hizmet edebiliyorum."

"Kendine yetebiliyorsun," dedi Lyon içini çekerek. Son düğmeyi iliklemede zorlanıyordu. İpeksi saçları araya girip duruyordu.

"Anlayamadım?"

Lyon saçlarını kaldırıp omzuna attı. Tüylerinin diken diken olduğunu görünce gülümsedi. "Kendine yetebiliyorsun tatlım, kendine hizmet etmiyorsun."

"Arada fark mı var?" diye sordu Christina dönüp ona bakmaya çalışarak.

"Kupurdama," diye emretti Lyon. "Evet, arada fark var. Teyzen kendisine hizmet edilmesinden hoşlanıyor. Sen ise kendine yetebiliyorsun."

"Biliyor musun Lyon, sadece senin yanımdayken hata yapıyorum. O nedenle, aklımın karışması tamamen senin suçun."

Lyon onunla tartışarak vakit kaybetmek istemedi. "Benimle gel," diye emretti son düğmeyi de ilikleince. Elini tutup onu çekerek götürdü.

Christina ona ayak uydurmak için koşmak zorunda kaldı. "Saçlarımı öremedim," dedi hemen. "Saçlarımı örme-liyim Lyon. Bu durum bana karşı kullanılabilir. Herhalde fark etmiş olmalısın."

Fark etmemiştii, sormaması gerektiğini biliyordu, ama yine de dayanamadı. "Neden saçların bir silah olarak kullanılsın?"

"Adamlar saçını yakaladıklarında beni ele geçirebilirler, tabii bir panter kadar hızlı, bir kurt kadar korkusuz ya da bir ayı kadar kurnaz olmadığını sürece."

Lyon kabul odasına vardıklarında sabırsızlığını görmesine izin verdi.

"Karanlıkta oturmanın bir sakıncası var mı?" diye sordu Lyon. Pencereleere doğru ilerleyip perdenin bir kenarındaki örgütlü ipi çekerek Christina'ya uzattı.

"Karanlıktan korkmam," dedi Christina. "Bu ne kadar aptalca bir soru."

"Bu ipi kapının kollarına bağla Christina. Yeterince sıkı olsun. Biri içeri girmeye çalışırsa sesi duyacağım. Anlaşılmı?"

Lyon pencereleri kontrol etti. O kadar eskimişlerdi ki mühürlenmişçesine kapanmışlardı. "Evet Lyon, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi Christina arkasından.

"Şimdi beni dikkatle dinle, benim küçük savaşçım," dedi Lyon sert bir sesle. Omuzlarından tutup onu hafifçe sıktı. "Tehlike geçene kadar bu odada bekleyeceksin. Beni anlıyor musun?"

Sesi sert ve öfkeli çıkmıştı. Ama bu Christina'yı endişelendirmiş görünmüyordu. Hâlâ ona gülümsüyordu. "Sana yardım etmeyi gerçekten çok isterim Lyon. Ne de olsa senin de bildiğin gibi onlar benim saldırganlarım. Herhâlde üzerime düşeni yapmama izin verirsin."

"Elbette izin vermem," diye kükredti Lyon.

"Pekâlâ," dedi Christina. Pencereleerin yanındaki duvarda asılı olan küçük oval aynaya dönüp saçlarını örmeye başladı. Çok zarif ve kadınsı görünüyordu. Kollarını kaldırınca elbisesinin eteği ayak bileklerine kadar yükseldi.

"Ayakkabılarını giymeyi unutmuşsun," dedi Lyon gülümseyerek. "Yine."

"Yine mi? Ne demek istiyorsun?" diye sordu Christina ona dönerek.

Kafasını salladı. "Boş ver. Saçlarını örmeyi bırakabilirsin. Nasıl olsa bu işe karışmayacaksın."

Gölümsemesi içtenlikten uzaktı. Lyon hemen şüphelendi. "Bana söz ver Christina. Hemen."

"Ne sözü?" diye sordu genç kadın masum bir tavır takınarak ve saçlarını örmeye devam etti.

Lyon sabrına hâkim oldu. Küçük masum aynadan yansımaları görebildiğinin farkında değildi. Artık içten değil sadece son derece kararlı görünüyordu.

Zorla da olsa söz vermesini sağlayacaktı. Elbette en büyük endişesi onun güvenliğiydi. Lyon onun başına bir şey gelmesine izin vermeyecekti. Ama başka bir sebebi daha vardı. Asıl sebebine kıyasla önemsiz görünse de onu endişelendiriyordu. Doğrusu Christina'nın onu izlemesini istemiyordu. Gece sona erdiğinde Christina'nın Splicker ve adamlarından ziyade ondan daha çok korkma olasılığı vardı.

Lyon adil ya da onurlu bir şekilde dövüşmezdi. Christina geçmişini duymuş olamazdı. Artık onu ne kadar önemsedığinin farkında olduğu için onu bütün dünyadan korumak istiyordu, özellikle de Splicker gibi aşağılık heriflerden... Ama aynı zamanda karanlık yanını bilmesinin de engel olmalıydı. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Christina onun Lyonwood Markisi olduğunu sanıyordu, hepsi bu. Tanrı yardımcısı olsun, onun masum kalmasını istiyordu.

Gerçeği öğrendiğinde onu kaybetmekten korkuyordu.

"Benden müdahale etmemi isteyene kadar hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum," diyen Christina onun nahoş düşüncelerini böldü. "Bayan Smitherson bana kendimi nasıl savunacağımı göstermişti," diye ekledi hemen onun karanlık bir bakış attığını görünce. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

"Summerton..." diye karşılık verdi Lyon uzun bir nefes vererek. "Seni büyüten insanların adı Summerton'dı."

Christina onun ruh halinin rüzgâr gibi olduğunu düşündü. Kesinlikle öngörülemezdi. Artık gülümsemiyordu, aksine cinayet işlemeyi planlıyormuş gibiydi.

"Ziyaretçilerimiz gelene kadar yeterince vaktimiz varmış gibi davranıyorsun," dedi Christina. "Yakında gelmeyecekler mi?" diye sordu ters ters bakmasına neden olan kötü düşünceleri aklından uzaklaştırmayı umarak.

"Henüz değil," diye yanıtladı Lyon. "Ben etrafa bakarken, sen burada kal."

Christina kafasını salladı. Lyon gözden kaybolur kaybolmaz bir kurdele almak için üst kata koştu. Ve bıçağını. Lyon istese de istemese de ona yardım edecekti.

Lyon geri döndüğünde kabul odasındaki eski kanepede ağarbaşlılıkla oturuyordu, bıçağı minderin altında gizliydi.

"Splicker için durumu kolaylaştırmaya karar verdim."

"Nasıl?"

"Arka kapıyı sürgütlemedim."

"Çok düşüncelisin."

Lyon sesindeki övgüyü duyunca gülümsedi. Ona doğru yürüyüp tam karşısında durdu. Kocaman ellerini beline koymuştu, bacakları ayık duruyordu, Christina yüzünü görebilmek için başını iyice geriye atmak zorunda kaldı. Yine gülümsemeye başladığı için keyfinin yerine geldiğini düşündü. "Bahçeden geleceklerine eminsen neden eve girmelerine izin veriyorsun? Neden onları dışarıda karşılamıyorsun?"

"Karşılamak mı?" Lyon kafasını salladı. "Christina, buraya seninle konuşmaya gelmiyorlar. Kavgaya çıkma olasılığı var."

Onu endişelendirmekten nefret ediyordu ama anlaması gerekiyordu. "Elbette kavgı çıkacak," diye karşılık verdi Christina. "Bu yüzden onlarla dışarıda ilgilenmeni istiyorum Lyon. Ne de olsa dağınıklığı ben toplamak zorunda kalacağım."

Lyon bu kısmı düşünmemiştir. Kadının neler olacağını tam olarak anladığını fark edince büyük ölçüde rahatladı. "Çok cesursun," dedi ona. "Ancak ay çok fazla ışıık sağıyor. Mumları söndürmeden önce içeri girecekleri odanın her detayını ezberledim. Avantajsız konumda olacaklar."

"Ayrıca içeri teker teker girmek zorundalar," diyerek araya girdi Christina. "Çok zekice bir fikir Lyon. Ama ya kapıyı denemek yerine sarmaşıklara tırmanırlarsa?"

"Tırmanmayacaklar tadım."

O kadar emin görünüyordu ki Christina endişelenmemeye karar verdi. Kapılara doğru yürümesini izledi. "Mumları söndürmenin vakti geldi sevgilim. Öncelikle ipi kapının kollarına bağla olur mu? Korkmuyorsun değil mi? Seni koruyacağım. Söz veriyorum."

"Sana güveniyorum Lyon."

Bu sözler Lyon'ın içini ısıttı. "Ve ben de burada kalacağına güveniyorum."

"Lyon?"

"Evet Christina?"

"Dikkatli ol."

"Olurum."

"Ah Lyon?"

"Evet?"

"Ortalığı fazla dağınımamaya çalış olur mu?"

"Denirim."

Lyon kapıyı arkasından kapandıktan önce ona göz kırptı. Christina ipi iki kapı kolunun etrafına dolayıp sıkı bir çift düğüm attı. Mumları söndürüp beklemeye başladı.

Dakikalar bir kaplumbağa kadar yavaş ilerliyordu. Christina sürekli evin arka tarafından ses gelip gelmediğini duymaya çalışıyordu. Bu nedenle ön pencerelerin gıcırdağını duyunca irkildi.

Evin ön tarafından gelmemeleri gerekiyordu. Lyon hayal kırıklığına uğrayacaktı. Christina kötü adamlara evin arkasına dolanmaları talimatını vermeyi düşündü ama sonra bunun ne kadar aptalca olabileceğini anladı. Pencereleri kırmaktan vazgeçip arka kapıyı denemelerini umarak beklemeye karar verdi.

"Christina?"

İsmi belli belirsiz bir fısıltıyla söylenmişti ama sesi tanıdı. Rhone Kontu dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Perdeleri kenara itince Rhone'u pencerenin kenarında sallanırken buldu, ona sırıyordu. Ama ne gülümsemesi ne de Rhone uzun süre dayanabildi. Aniden pencerenin kenarında dengesini kaybedip gözden kayboldu. Ardından hafif bir patırtı ve birkaç kaba küfür işitince, Christina zavallı adamın ayaklarının üstüne inmediğini anladı.

Onu çalışanlar arasından çıkarması gerekcekti. O kadar çok gürültü yapıyordu ki kötü adamların dikkatini çekebilirdi.

Rhone onunla ön kapıda buluştu. Berbat görünüyordu, ceketi kolundan yırulmuş, kravatı lekelenmiş ve çözülmüştü ve tek ayağının üzerinde sekiyordu.

Christina onun sakar bir adam olduğunu düşündü, ama yine de ona dayanamadı. Lyon onunla konuşmuş ol-

malıydı. Christina onun arkadaşına yardım etmek için burada olduğunu sandı. Böylesine beklenmedik bir ziyaretin tek mantıklı açıklaması buydu. "Kavgayı çoktan kaybetmiş gibi görünüyorsun. Rhone, arkada!"

Evin arkasından gelen gürültü neredeyse sesini bastırdı. Ancak Rhone uyarısına zamanında tepki verdi. Hızla davranıp tehditle yüzleşmek için arkasına dönerken çok az zaman kaybetti ve sağ omzunu kullanarak kapıyı açıklıktan geçmeye çalışan sırtın gibi bir adamın yüzüne çarptı. Dizleri büküldü ve yüzü harcadığı çaba yüzünden kıpkırmızı oldu.

Yardıma olmadan kapıyı kapatamayacağını anlayınca, Christina kendi gücünü de ekledi.

"Lyon!"

Rhone'un bağıırışı genç kadının kulaklarını çınlattı. "Git ve bir yere saklan," dedi Rhone Christina'ya nefes nefese, sesi gergindi.

"Christina. Salona dön."

Lyon'ın sesi arkasından geldi. Christina kapıyı kapalı tutmak için ağırlığının gerekli olduğunu açıklamak üzere omzunun üzerinden baktı, fakat karşılaştığı manzara ona açıklamasını unutturdu.

Yavaşça arkasına dönüp temkinli bir şekilde bir adım öne çıktı. Daha hızlı hareket edemeyecek kadar sersemlemişti.

Markideki değişiklik büyülenmesine neden oldu. Aruk sıradan bir İngilizize benzemiyordu. Ceketini çıkarmıştı, gömleği beline kadar yutulmuştu ve ağzının kenarındaki kesikten çenesine kan damlıyordu. Ciddi bir yara değildi ve onu korkutmadı. Kolundaki kan lekesi de onu korkut-

madı, çünkü içgüdüsel bir şekilde kanın ona ait olmadığını biliyordu... Hayır, görünüşünden de korkmuyordu.

Ama gözlerindeki ifade başka bir hikâyeydi. Öldürmeye hazır görünüyordu. Lyon son derece sakin görünüyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüzünde neredeyse sıkıntılı bir ifade vardı. Elbette, hepsi yalandı. Gerçek, gözlerinde gizliydi.

"Hemen!"

Kükreyişi onu kendine getirdi. Christina Rhone'a ikinci kez bakmadan salona doğru koştu.

"Yoldan çekil, Rhone."

Rhone Lyon'un emrini yerine getirmekte tereddüt etmedi. Geri çekilir çekilmez, dev gibi üç adam içeri daldı. Birbirlerinin üstüne düştüler. Köşede duran Rhone, Lyon'un yardım istemesini umuyordu.

Lyon antrenin ortasında durup sabırla üç insafsızın ayağa kalkmasını bekledi. Rhone bunun arkadaşı için fazla düşünceli bir davranış olduğunu düşündü.

Adamlar sayıca ve ağırlık açısından ondan üstündü, üstelik silahlıydılar. Karşısında diz çöken üç adamın ellerinde birer bıçak vardı. Aşağılık heriflerden biri iki elinde de birer bıçak tutuyordu.

Biri kus kus gülmeye başladı. Rhone gülümsedi. Zavallı aptal anlaşılan avantajın hâlâ Lyon'da olduğunu farkında değildi.

Ortakdaki şişman adam aniden bıçağıyla Lyon'a atıldı. Lyon'un botu çenesinin altından onu yakaladı. Tekmenin şiddeti adamı Lyon'un yumruklarını kasıklarına geçirebileceği kadar yukarı kaldırdı. Saldırgan yere serilmeden bayıldı.

Diğer ikisi aynı anda saldırırken, başka bir adam ön basamaklarda belirdi. Rhone adamın geldiğini duyınca tek meleyerek kapıyı kapadı. Kapının öteki tarafından duyulan acı dolu haykırış Rhone'a zamanlamasının kusursuz olduğunu gösterdi.

Rhone bakaşlarını Lyon'dan hiç ayırmadı. Daha önce onu dövüşürken görmüş olmasına rağmen Lyon'ın gücü onu hâli etkiliyordu. Lyon dirseğiyle bir adamın çenesini dağıtırken, başka birinin kolunu sabitleyerek kendisinden uzakta tuttu. Sonra o adama odaklandı ve Rhone kemik kırılmasına benzer bir ses işitince, Lyon'un adamın bileğini kıldığını anladı.

Lyon'un işi bittiğinde evin girişinde vücutlar seriliydi. "Kapıyı aç, Rhone."

"Vay canına, nefes nefese olmanı beklerdim," diye homurdandı Rhone. Kapıyı açıp önünden çekilirken, Lyon adamları kaldırıp dışarı fırlatı. "Birlikte iyi bir takım oluyturuyoruz," dedi Rhone.

"Biz mi?"

"Ben seyreteyorum, sen çalışıyorsun," diye açıkladı.

"Anlıyorum."

"Splicker'a ne oldu? Arka kapıdan geldi mi, yoksa kaçtı mı?"

Lyon Rhone'a sırtıktan sonra basamakların dibindeki vücutlardan oluşan piramidi işaret etti. "Splicker en altta. Kapıyı yüzüne çarptığında sanırım burnunu kırdın."

"Öyleyse üzerime düşeni yaptım," dedi Rhone hâliyle.

Lyon gülmeye başladı. Rhone'un omuzuna vurdu, sonra arkasına dönmüş Christina'yı kapının girişinde dururken buldu.

Hayalet görmüş gibiydi. Yüzü benibeyazdı ve gözleri korkudan kocaman olmuştu. Lyon'un kalbi sızladı. Kavgayı görmüş olmalıydı. Ona doğru bir adım attı ama geri çekildiğini görünce duraksadı.

Yenilmiş gibi hissetti. Ondan korkuyordu. Amacı onu korumaktı, korkutmak değil.

Christina birden ona doğru koştu. Kendisini kollarına atarken neredeyse ikisi birden yere serilecekti. Lyon fikrini neyin değiştirdiğini anlayamadı ama bundan memnundu. Hissettiği rahatlama duruşundaki kanlığı yok etti. Kollarını ona dolayp çenesini başının üstüne koydu ve derin bir nefes verdi. "Seni hiçbir zaman anlayamayacağım değil mi?"

"Bana kızmadığına çok sevindim."

Sesi göğsünde boğuk çıksa da onu anladı. "Neden sana kızayım ki?"

"Çünkü sözümde durmadım," diyerek ona hatırlattı Christina. "Rhone'u içeri almak için salondan çıkıyım."

Lyon arkadaşına baktı. "Sana evine gitmeni söylediğimi hatırlıyorum." Arkadaşına kaşlarını çatarken birden hali dikkatini çekti. "Sana ne oldu? Kavgaya karıştığını hatırlıyorum."

"Küçük bir kaza," dedi Rhone.

"Çalıların arasına düştü," diye açıklayan Christina Rhone'un utandığını görünce gülümsedi. Adamın yüzü gerçekten kızarıyordu.

"Çalıların arasına mı?" Lyon duyduklarına inanamadı.

"Sanırım eve yürüyeceğim. At arabası muhtemelen evimin önünde bekliyor olmalı Lyon. Arabacıya arabayı sana getirmesini söylerim. İyi akşamlar, Prenses Christina."

"Hayır, yürümemelisin. Lyon, bence..."

"Bırak yürüsün. Zaten çok kısa bir mesafe," diyerek onun sözünü kesti Lyon.

Christina daha fazla karşı çıkmadı. Birinin gidip at arabasını getirmesi gerekiyordu ve Lyon'la birkaç dakika yalnız kalabilmesi için bu işi Rhone'un yapmasını tercih ederdi.

"Yardımların için teşekkür ederim Rhone. Lyon, yürütme yolunu işgal eden adamlar konusunda ne yapacaksın? Evin arka tarafında da bir ya da iki kişi mi var, yoksa yanı-
lıyor muyun?"

"İki kişi var," dedi Lyon. "Onları arka tarafa attım."

"Kendilerine geldiklerinde içeri girmeye çalışacaklar," dedi Rhone. "Tabii onları..."

"Hayır," dedi Rhone.

"Hayır ne?" diye sordu Christina.

"Öldürmedi," dedi Rhone.

"Rhone, onu korkutma," dedi Lyon.

"Tanrım, umarım ölmemişlerdir. Pisliği düşünsenize," Christina afallamış gibiydi ama yanlış sebeplerden ötürü Lyon ve Rhone gülmeye başladılar.

"Ağlıyor olman gerçekmez mi?" diye sordu Rhone.

"Ağlamalı mıyım?"

"Hayır, Christina, ağlamamalısın," dedi Lyon. "Şimdiki suratını asmayı bırak."

"Ayakkabı giymemişsin Christina," deyiverdi Rhone birden.

"Eve yürürken dikkatli ol," diye karşılık verdi Christina yalnızlık olması hakkındaki yorumuna aldırmadan. "Kimsenin elindeki sarıyı görmesine izin verme. Merak edebilirler."

Kapı kapanır kapanmaz Christina Lyon'a döndü ama onu ikiye ikiye merdivenlerden çıkarken buldu. "Nereye gidiyorsun?"

"Temizlenmeye," diye seslendi Lyon. "Odanda bir sürahi su var mı Christina?"

Doğru düzgün cevap veremeden gözden kaybolunca Christina hemen onun peşinden yukarı çıktı.

Ona yetişince alt katta beklemiş olmayı diledi. Lyon çoktan gümlüğünü çıkarmıştı. Ve lavaboya doğru eğilmiş yüzüne ve kollarına su çarpıyordu.

Christina birden onun cüssesinden etkilendi. Kollarındaki ve omuzlarındaki adalelerin gücünü görebiliyordu; göğsünü kaplayan sarı tüyler ince bir çizgi halinde karnına iniyor ve belinin altında kayboluyordu. Daha önce hiç böylesini görmemişti. Büyülenmiş gibiydi ve şimdi onun kollarının arasında olmanın nasıl bir his yaratacağını merak ediyordu.

Lyon beze uzandı. Christina bez parçasını elinden alıp onun yüzünü kurulamaya başladı. "Tenin çok kara, Lyon. Güneşin altında ısısız mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Gemimdeyken güneşin altında çalışırdım," diye yanıtladı Lyon.

"Bir gemin mi var?" diye sordu Christina oldukça memnun olmuş bir sesle.

"Vardı," diye düzeltti Lyon. "Yandı ama yeni bir gemi inşa etmeyi planlıyorum."

"Kendi ellerinle mi Lyon?"

Lyon ona gülümsedi. "Hayır sevgilim. Gemiye inşa etmeleri için adamlar tutacağım."

"İngiltere'ye gelirken bindiğim gemiyi sevmiştim. Ama

kamaları pek sevmedim. Çok bunalmıyordu," diye itiraf etti genç kadın omzunu silkerek.

Sesi titredi. Omuzlarını kurularken ellerinin de titrediğini fark etti. Vücudunda birkaç görkemli yara izi vardı ve böylesine güzel yara izleri kalp atışlarının hızlanmasını neden oluyordu.

Lyon hayatında ilk kez kendisini biraz tuhaf hissediyordu. Christina çok güzel bir kadinken, onun vücudu yara izleriyle doluydu. Lyon yara izlerinin karanlık geçmişine hatırlatan şeyler olduğunu düşünüyordu ama çirkin izler şimdiye kadar onu hiç rahatsız etmemişti.

"Seni yeni gemime bindireceğime söz veriyorum."

"Bu çok hoşuma gider Lyon," diye karşılık verdi Christina. Lyon'un göğsündeki uzun, kıvrımlı yara izini hafifçe takip ederken havluyu yere düşürdü. "Çok yakışıklısın," diye fısıldadı.

"Vücudum kusurlarla dolu," diye fısıldayarak karşılık verdi Lyon boğuk bir sesle.

"Ah hayır, onlar cesaret izleri ve çok güzeller."

Ona, gözlerinin içine bakarken, Lyon güzelliğine hiçbir zaman alışamayacağını düşündü.

"Aşağı inmeliyiz." Böyle söylerken bile onu kollarının arasına almakla meşguldü. Tanrı yardımcısı olsun, kendisine engel olamıyordu. Onunla yalnız olduğunu ve yatak odasında olduklarını bilmesi, zihnindeki bütün centilmence düşünceleri yok ediyordu.

"Aşağı inmeden önce beni öper misin?" diye sordu Christina.

Lyon onun zaten öpülmüş gibi görüldüğünü düşündü. Yanakları hafif kızarmış ve gözleri yine masnaviydi.

Anlaşılan genç kadın içinde bulunduğu tehlikenin farkında değildi. Aklından geçen vahşi düşünceleri bilseydi yüzü çarşafı kadar beyazlardı.

Christina ona güveniyordu. Ona güvenmeseydi, ondan onu öpmesini istemezdi. Lyon temel içgüdülerini kontrol etmek zorundaydı. Evet, bir centilmen gibi davranacaktı.

Bir öpücüğün zararı olmazdı. Kavga bittiği anda Lyon onu kollarının arasına almak istemişti. Öfke lav gibi damarlarında doluyordu. Ah ona içini sarsan ilkel bir tutkuyla o zaman da sarılmak istemişti.

Ama tam o sırada Christina geri çekilmişti. Lyon bunu hatırlayınca birden irkildi.

"Christina, benden korkuyor musun?"

Ciddi olduğu bakışlarından anlaşıyordu. "Neden senden korktuğumu düşünüyorsun?" diye sordu Christina gülmemeye çalışarak.

"Kavgadan sonra benden uzaklaştın..."

Kendine engel olamayıp gülümsedi. "Lyon, az önce tanık olduğum ufak çatışma kavgaya sayılmaz... Gerçekten senden korktuğumu mu sanıyorsun?"

Lyon bu sözler karşısında o kadar şaşırды ki hemen kendisini savunmaya geçti. "Ben de bunu bir kavgaya olarak görmedim ama yüzünde korku dolu bir ifadeyle bana bakınca doğal olarak üzüldüğümü sandım. Lanet olsun Christina, birçok kadın histerik bir şekilde ağlardı."

"Ağlamak benim görevim miydi Lyon? Canımı sıkıtsam özür dilerim ama hâlâ kurallarınızı anlayamıyorum."

"Sen bir ördeği bile serseme çevirebilirsin," dedi Lyon.

Bu sözleri gülümseyerek dile getirdiği için Christina bıkkınlığını belli etmemeye karar verdi. "Sen tanıdığım en

kafa karıştıran erkeksin," dedi. "Kendime sürekli İngiliz olduğumu hatırlatmak zorunda kalıyorum."

Karşı koyamayacağı kadar baştan çıkarıyordu. Göğsüne dokunmak için uzandı. Teninin sıcaklığı parmak uçlarında güzel bir his yarattı, tüyleri canlı ama yumuşaktı.

"Senden korkmuyordum Lyon," diye fısıldadı Christina gözlerine bakmaktan kaçınarak. "Senden hiçbir zaman korkmadım. Nasıl korkabilirim ki? Çok uysal ve nazik bir adamsın."

Lyon ona nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Kulağına neredeyse ona karşı saygıyla karışık hayranlık duyuyor gibi geliyordu. Elbette yanıyordu. Lyon hiçbir zaman uysal ya da nazik olmamıştı. Ama insanlar değişebilirlerdi. Lyon onun istediği gibi olmaya karar verdi. Nazik olduğunu düşünüyorsa, o zaman nazik olacaktı.

"Sen gerçekten bir savaşçısın, değil mi Lyon?"

"Savaşçı olmamı mı istersin?" diye sordu kafası karışmış gibi.

"Ah evet," diye yanıtladı Christina gözlerine bakmaya cüret ederek.

"Savaşçılar nazik olmazlar," diyerek ona hatırlattı Lyon.

Christina anlamayacağını bildiği için konuyu daha fazla uzatmak istemedi. Yanıyordu ama onu hizaya getirmek kabalık olurdu. Ellerini adamın boynuna dolarken yumuşak, kıvrıkcık saçları parmaklarının arasına girdi.

Onun ürperdiğini ve gerildiğini hissetti.

Lyon onunla konuşabiliirdi anıa sesinin ona ihanet edeceğinden emindi. Dokunuşu dikkatini dağıtıyordu.

Nazik, ona karşı nazik olmalıyım, diyerek kendisini uyardı. Alnına bir öpücük kondurdu. Christina gözlerini

kapatıp içini çekerek onu cesaretlendirdi. Sonra Lyon uzanıp çilli burnunu öptü ve en sonunda yumuşak dudaklarına ulaştı.

Oldukça nazik bir öpücüktü. Tattıydı. Ve ısrarcı olmaktan uzaktı.

Ta ki Christina'nın dili onununkine değene dek. İçindeki açlık ateşlendi. Bu öylesine baş döndürücü ve güçlü bir his yarattı ki nazik olmayı tamamen unuttu. Dili sıcaklığına dalıp tadına baktı.

Christina onu kendine doğru çekince arzusu daha da arttı, artık tek düşünebildiği onu tamamen doldurmak.

Karşı koymuyordu. Hayır, hafif inlemesi ona durmamasını söylüyordu. Uyluğu erkekliğine baskı yapıyordu. Hareketinin içgüdüsel olduğunu biliyordu ama usulca bedenine sokulması onu çıldırıyordu. Bu ona çok güzel ve doğru geliyordu.

Lyon sertçe inleyerek geri çekildi. "Seninle sevişmek istiyorum Christina," diye kulağına fısıldadı. "Durmamız gerekiyorsa, şimdi durmalıyız."

Lyon boğazına ıslak öpücükler kondururken Christina başını geriye attı. Hâlâ saçlarının arasında olan elleri kenetlenip onu kendisine doğru çekti.

Çok geçmeden geri dönüşü olmayan noktayı geçeceğini biliyordu. Lyon kendisini bu işkenceden koparmaya çalıştı. "Tanrım Christina, benden uzaklaş. Hemen."

Uzaklaşmak mı? Tanrı aşkına, ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Vücudunun her noktası dokunuşuna karşılık veriyordu. Sesindeki öfkeyi işitebiliyor ve güçlü duruşundaki gerginliği hissedebiliyordu. Verdiği tepkinin tuhaflığını anlamaya çalıştı. "Durmak istemiyorum Lyon."

Christina onu duyduğunu biliyordu. Lyon omuzlarını tutup canını yakana kadar sıkı. Christina onun gözlerinde tutkuyu gördü. Tutkusunun gücüyle sarsıldı ve mantığını yitirdi.

"Bana ne söylediğinin farkında mısın?"

Christina bu sözlerle bildiği tek şekilde yanıt verdi. Ona izin vermek için bedenini kullandı. Bilerek ona yaklaştıktan sonra başını kendisine doğru çekti.

Duyularını kontrolden çıkaran bir tutkuyla onu öptü. Lyon en başta o kadar şaşırdı ki cesurluğuna nasıl tepki vereceğini bilemedi, fakat çok geçmeden tekrar saldırgan bir tavır takındı.

Diğer adamları unutturacak şekilde onu tamamen tatmin etmek istiyordu. Christina şimdi ve sonsuza kadar ona ait olacaktı.

Lyon elbisesinin arkasındaki bağcıklarla uğraşırken dudaklarını ondan ayırmadı. Christina kuşaşın koparılrcaasına üzerinden çıkarıldığını duydu. Lyon birden ellerini üzerinden tutup elbisesini yırtarak çıkardı. Elbise yere düştü.

Altında onu tüm çıplaklığıyla görmesine mani olacak bir iç çamaşın yoktu. Bir adım geri çekilince, Christina elleri yanlarında olacak şekilde karşısında durdu.

Vücudu ona aitti. Lyon onun aslanıydı. Christina bu gerçeği kabul etti, utançının ve korkusunun üstesinden gelmeye çalışırken bu gerçeği içinden birçok kez tekrarladı.

Vücudunu... Ya da kalbini ondan saklayamazdı.

İkisi de Lyon'a aitti.

Lyon bakışlarını ağılıkla üzerinde gezdirdi. Vücudu kusursuzdu, çok ama çok güzeldi. Loş mum ışığında teni pü-

rutuztüz ve krem gibiydi. Göğüsleri dik, dolgun ve gergindi. Dikleşen göğüs uçları dokunuşunu bekliyordu. Beli ince-cik, karnı dümdüz ve kalçası sıkıydı.

Karşı konulmazdı.

Ve ona aitti.

Lyon uzanıp onu kollarının arasına alırken ellerinin tit-rediğini hissetti.

Christina çıplak göğüsleri göğsüne değdiğinde nefesini tuttu. Tüyleri onu gıcıkladı, teni içini ısıttı ve ona sarılır-ken gücünü kontrol etmesi bütün korkularını unutması-nı sağladı. Erkekler konusunda saftı, evet, ama gözlerinin dolmasına neden olan bir kesinlikle Lyon'un ona karşı na-zik olacağını biliyordu.

Boynunu öptükten sonra başını omzunun kıvrımına yaslayıp muhteşem erkeksi kokusunu içine çekti ve ona ne yapması gerektiğini göstermesini bekledi.

Lyon yavaşça Christina'nın kurdelesini çözdü, sonra güneşten oluşan bir battaniye gibi sırunu örten ipeksi lü-leleri dağıttı. Onu kollarının arasına alıp yatağa taşıdı ve yatağın ortasına bırakmadan önce sadece örtüleri çekmek için duraksadı.

Christina karşı çıkmaya, onu soyma görevinin ken-disine ait olduğunu söylemeye çalıştı, fakat Lyon çoktan ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmıştı. Giysilerinin geri kalanını çıkardığında genç kadının nefesi kesildi, elinden gelen tek şey hayranlıkla ona bakmaktı.

O gördüğü en muhteşem savaşçıydı. Gücü kolların-da ve bacaklarındaydı. Kalçası kaslı, güçlü ve biçimliydi. Erkekliği tamamen serri, üzerine uzandığında Christina içgüdüsel bir şekilde kendisini ona açtı. Lyon bacaklarının

arasına yerleşti ve Christina ağırlığını henüz kabul etmişken, dudaklarını tekrar ele geçirip ona yakıcı bir öpücük daha verdi.

Christina kollarını onun bedenine sardı. Dudakları hiç bu kadar güzel, dili hiç bu kadar heyecan verici olmamıştı. İliş durmayan elleri sürekli onu okşayarak zevkten içinin ürpermesine neden oluyordu. Çok geçmeden bacakları birbirlerine dolandı ve Lyon onun göğsüne doğru eğildi. Zevkle inlemesi onu çıldırttı. Göğsünü okşarken dili göğüs ucunun etrafında geziniyordu. Nihayet emmeye başladığında, şiddetli bir ihtiyaç duygusu içinde yanmaya başladı.

Christina kalçasını huzursuzca hareket ettirerek erkekliğine sürtünmeye başladı. Ona dokunmak, onun bedenine taptığı gibi ona tapmak istiyordu, fakat vücudunda dolayan duygular henüz çok taze ve yeniydi. Elinden gelen tek şey ona tutunup inleyerek ona yalvarmaktır.

Lyon hassas tenine satışmak için ellerini bacaklarının arasına kaydırđı ve yumuşak tüylerinin arasındaki çıkıntıyı okşamaya başladı.

Muhteyem sıcaklığını hissedebiliyordu. Christina hiç çekinmeden dokunuşuna karşılık verdiği için neredeyse kontrolünü kaybetmek üzereydi. Daha fazla bekleyemezdi, yakında kontrolünü yitireceğini biliyordu.

"Bu andan itibaren bana aitsin Christina. Şimdi ve sonuza dek."

Hızlı ve kararlı bir hamleyle içine girerken ona tamamen sahip olmak için kalçasını kaldırdı.

Bakireydi. Bunu çok geç fark etti. Lyon artık tamamen onun içindeydi. Derin bir nefes alıp hareket etmemeye ça-

lıtı. Harcadığı çaba onu neredeyse öldürecekti. Christina çok sıcak ve dardı, tamamen ona göre idi.

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Sert ve kesik kesik soluyordu. En sonunda, "Neden bana söylemedin?" diye sordu. Dirseklerinin üzerinde doğrulup yüzüne baktı. Tek bir ses bile çıkarmamıştı. Canını mı yakmıştı? "Daha önce bir erkekle birlikte olmadığını bana neden söylemedin?" diye sordu yüzünü ellerinin arasına alarak.

"Lütfen, Lyon, kızma," diye fısıldadı Christina.

Ağlamaya başlayacağını biliyordu. Lyon'un gözlerindeki hiddetli ifade onu korkuttu. Vücudu istilasının verdiği acıyla sızlarken gerilen bütün kasları karıncalanıyordu. "Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim," diye boğuk bir sesle özür diledi. "Ama durmanı istemedim. Lütfen daha sonra hayal kırıklığına uğrayabilir misin?"

"Hayal kırıklığına uğramadım," diye karşılık verdi Lyon. "Aksine sevindim." Sesinin yumuşak ve nazik çıkması için uğraşıyordu. Zor bir işti çünkü doyuma ulaşmak için yapıp tutuşuyordu ve tek istediği içine boşalmaktı.

Ama öncelikle tatmin olduğundan emin olacaktı. "Canını yakmamaya çalışacağım Christina."

"Çoktan yaptın."

"Ah Tanrım, özür dilerim. Duracağım," diyerek söz verdi yapamayacağını bildiği halde.

"Hayır," diyerek karşı çıktı Christina. Tırnaklarını omuzlarına geçirerek onu içinde tuttu. "Birazdan geçecek, değil mi?"

Lyon hareket etti ve aldiği zevkle inledi. "Hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

"Ah evet," diye yanıtladı Christina. Kalçasını kaldırıp onu tamamen içine aldı. "Hoşuna gitti mi?"

Kafasını sallamış olabilirdi. Ama Christina bunu fark edemeyecek kadar zevk dalgalarının etkisindeydi. O sırada odaklandığı tek şey dudaklarını bulan dudaklarıydı.

Lyon nazik olmaya çalışıyordu ama Christina bu durumu imkânsız kılıyordu. Huzursuz, talepkâr ve istekli bir şekilde ona doğru hareket edip duruyordu.

"Ağır ol sevgilim, canını yakmama izin verme."

"Lyon!"

"Christina, neden başka erkeklerle birlikte olduğumu düşünmeme izin verdin?"

Lyon sırtüstü uzanıp ellerini başının arkasına koydu. Christina bığimli bacaklarından birini üzerine atarak yanına kıvrıldı. Yüzü göğsündeydi. "Düşünmeme izin mi verdim?" diye sordu.

"Ne demek istediğini biliyorsun," dedi Lyon sesindeki tebessüme aldınmayarak.

"Seninle tartışmak önemsiz göründü. Bunu aklına koymuşsun. Ayrıca muhtemelen gerçeğe inanmazdın."

"Sana inanabilirdim," diyerek karşı çıktı Lyon. Yalan söylediğini biliyordu. Hayır, ona inanmazdı.

"Neden başkalarıyla birlikte..."

"Beni öpüş şeklin," diye açıkladı Lyon sırtarak.

"Seni nasıl öpürüm ki? Ben sadece seni taklit ediyordum."

"Ah önemi yok, sevgilim. İstekli olman hoşuma gidiyor."

"Teşekkür ederim Lyon," dedi Christina şaka yapıp yap-

madığını anlamak için ona uzun bir süre baktıktan sonra, "Ben de senin beni öpmek tarzından hoşlanıyorum."

"Başka neyi taklit ediyorsun?" diye sordu Lyon.

"Ah her şeyi. Bu konuda çok iyiyim, özellikle de taklit ettiğimi gayden hoşlanıyorsam."

"Canını yakacağım için özür dilerim Christina," diye fısıldadı Lyon. "Daha önce bana bakire olduğumu söyleseydin bunun senin için daha kolay olmasına uğraşırdım."

Lyon kendisini suçlu ve oldukça küstah hissediyordu. Christina ona aitti. Ne kadar sahiplenici olabileceğini hiç fark etmemişti. Christina'nın ona âşık olmasaydı, kendisi ni asla ona vermeyeceğine inanmak istiyordu.

Tatmin olduğunu biliyordu. Sokaktan geçenlerin bile duyabileceği kadar yüksek sesle ismini haykırmıştı. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Sandığı gibi küçük, narin bir çiçek değildi. Kendini bıraktığında tam anlamıyla bırakıyordu. Vahşi, Düzgünlü. Ve gürültülü, diye kabullendi Lyon. Şehvetli haykırışları yüzünden kulakları hâlâ çınlıyordu. Lyon bundan daha mutlu olabileceğini sanmıyordu. Hayır, Christina kendisini hiç tutmamıştı. Vücudunda bunu kanıtlayacak ırmak izleri taşıyordu.

Artık tek istediği kalbindeki gerçeği duymaktı. Ona onu ne kadar çok sevdiğini söylediğini duymak istiyordu.

Lyon derin bir iç çekti. Düşün gecesindeki bir bakire gibi davranıyordu. Kuşkulu. Kırılgan.

"Lyon, bütün İngiliz erkeklerinin vücudunda böyle tüyler var mı?"

Bu soru düşüncelerini dağıttı. "Bazılarının var, bazılarının yok," diye cevap verdi omzunu silkerek. "Bay Summerton'ı hiç üstsüz görmedin mi sevgilim?" diyerek ona sataştı.

"Kimi?"

Ona tekrar hatırlatınayacaktı. Kadın yalanlarına sadık kalamıyorsa, ona yardım etmeyeceği kesindi. Lyon sinirlenmesine engel olamadı. Yalandan bahis açmasının kendi suçu olduğunu biliyordu ama önemi yoktu. "Christina, artık daha samimi olduğumuza göre, daha fazla hikâye uydurmak zorunda değilsin. Hakkındaki her şeyi biliyorum," diye ekledi umduğundan daha yoğun bir sesle. "Çocukluğunu nasıl geçirmiş olursan ol, seni yine de önemsiyorum."

Christina bu sözlerle karşılık vermek istemedi. Ona tekrar yalan söylemek istemiyordu... Şimdi yapamazdı. Kalbinin etrafını hâlâ sıcak bir ışık sarıyordu, Lyon çok düşünceli bir işikti. "Seni tatmin ettim mi Lyon?" diye sordu dikkatini dağıtmak için parmaklarını göğsünde gezdirerek.

"Fazlasıyla," diye yanıtladı ve göbeğine varınca elini tuttu. "Tatlım, söyler misin..."

"Bana beni tatmin edip etmediğini sormayacak mısın?" diye sordu Christina elini ondan kurtararak.

"Hayır."

"Neden?"

Lyon derin bir nefes aldı. Tekrar sertleştiğini hissedebiliyordu. "Çünkü seni tatmin ettiğimi biliyorum," dedi. "Christina, kes şunu. Senin için çok erken. Tekrar sevişemeyiz."

Eli erkekliğine değince Lyon boğuk bir sesle inledi. Karına ıslak öpücükler kondurmaya başladığında ise ellerini yanlarına indirdi. Tadına bakmak için aşağıya doğru indi.

"Daha ileri gitme," diye emretti Lyon.

Dikkatini çekmek için lülelerini eline dolayarak onu saçlarından yukarı çekti, "Sataşmak istiyorsan yarına kadar beklesen iyi olur... Bir erkeğin tahammülünün sınırları vardır, Christina."

"Nasıl?" diye fısıldadı.

Lyon onu göğsüne doğru çekti.

"Sadece bir gecemiz var," diyerek karşı çıktı Christina.

"Hayır, Christina," dedi Lyon. "Birlikte geçireceğimiz bir ömür var."

Christina ona karşılık vermedi ama yanıldığını biliyordu. Kafasını çevirirken gözleri doldu. Çaresizce ona tekrar dokunmak ve tadına bakmak istiyordu. Lyon'un anısı onunla sonsuza dek kalmalıydı.

Kafasını tekrar karnına doğru indirdi ve en sonunda bacaklarının arasına vardı.

Kokusu da tadı kadar baş döndürücüydü. Ancak sırlarını öğrenmek için sadece birkaç dakikası oldu, sonra Lyon onu üzerine çekti.

Onu yan tarafına doğru çevirirken aşıklıkla öptü. Christina bir bacağına üzerine atıp dudakları ve elleriyle ona gelmesi için yalvardı.

Onun için fazlasıyla hazırды. Lyon bacaklarının arasındaki ıslaklığa dokununca sarsıldı. Sıcaklığına yavaşça girerken kalçasını sertçe tuttu onu incitmemeye özen göstererek.

Christina bunun üzerine onun omuzunu ısırdı. Lyon onu deli ediyordu. Yavaşça içine girdikten sonra yavaşça çıkıyordu. Bu gerçekten acı verici ve çıldırmıcıydı.

Bir savaşçının sabrı ve dayanıklılığına sahipti. Christina bu tatlı işkenceye hayatının geri kalanı boyunca dayanabi-

leceğini düşündü. Ama Lyon sevmek konusunda ondan çok daha becerikliydi. Elini vücutlarının arasına sokup sıcaklığına tecrübeli bir şekilde dokununca kontrolünü tamamen kaybetti.

Doyum anı akıl almaz ve şiddetliydi. Christina ona sarıldı, ateşli duygular vücudunda dolarken yüzünü boyunun yan tarafına gömüp gözlerini sıkıca yumdu.

Lyon artık kontrolünü yitirmişti. Hamleleri daha güçlüydü. Genç kadın içgüdüsel bir şekilde ona daha da soku-lunca doyuma ulaştı. Orgazmın şiddeti onu şaşırttı. Lyon ruhunun derinliklerinde olduğunu hissetti.

Huzuru bulmuştu.

Kalp atışları yavaşlayıp nefesi normale dönene kadar uzun dakikalar geçti. Hareket edemeyecek kadar mem-nundu.

Ama Christina ağlıyordu. Lyon birden omzunda göz-yaşlarını hissetti. Bu durumu onu dalgınlığından çekip ça-kardı. "Christina?" diye fısıldayıp ona sarıldı. "Yine canını mı yaktın?"

"Hayır."

"İyi misin?"

Genç kadın çenesine doğru kafasını salladı.

"Öyleyse neden ağlıyorsun?"

Sesi bu kadar içten olmasaydı Christina kendisini tuta-bilirdi. Ama ağladığı fark edildiği için sessiz kalmasına ge-rek yoktu. Öyle ki çok geçmeden yaşlı ve deli bir Kızalderik kadın kadar gürültülü bir şekilde ağlamaya başladı.

Lyon dehşete kapıldı. Christina'yı sırtüstü çevirip saç-larını yüzünden itti ve nazıkçe gözyaşlarını sildi. "Söyle sevgilim. Ne okudu?"

"Hiçbir şey."

Saçma bir cevaptı elbette, fakat Lyon sabrını korudu. "Canını yakmadım, değil mi?" diye sordu endişesini gizlemeyi başaramadan. "Lütfen, Christina. Ağlamayı bırak ve bana ne olduğunu söyle."

"Hayır."

Verdiği nefes yanaklarındaki gözyaşlarını kurutmaya yetecek kadar güçlüydü. Lyon yüzünü tutup başparmaklarıyla çenesinin altını okşadı. "Bana canımı sıkan şeyin ne olduğunu söyleyene kadar hareket etmeyeceğim Christina. Teyzen haftaya geri döndüğünde bizi bu halde bulacak."

Christina onun ciddi olduğunu biliyordu. Yüzünde inatçı bir ifade vardı ve çenesinin kenarındaki kas seğiriyordu. "Daha önce hiç kimse bana böyle hissettirmedi. Bu beni korkuttu," diye itiraf etti.

Tekrar ağlamaya başladı. Tanrı aşkına, onu nasıl terk edecekti? Gerçek dayanılmazdı. Utanç vericiydi. Lyon muhtemelen onu seviyordu. Hayır, diye kafasını sallayarak kabullendi. O bir prensesi seviyordu.

"Christina, bakıyordın. Korkman elbette normal," dedi Lyon. "Bir dahaki sefere senin için bu kadar korkutucu olmayacak. Sana söz veriyorum tatlım."

"Atna bir dahaki sefer olamaz," diye sızlandı Christina. Lyon'ın omuzlarını itti. Hemen ağırlığını yan tarafına vererek döndü.

"Elbette, bir dahaki sefer olacak," dedi. "Öncelikle evleneceğiz, mümkün olduğunca çabuk. Az önce ne dedim ben?"

Sorusunu yüksek sesle dile getirmek zorunda kaldı.

Christina o kadar çok gürültü yapıyordu ki normal bir ses tonuyla konuşursa onu duyamayacağını biliyordu.

"Benimle evlenmeyeceğini söylemiştin."

Ah demek sebebi buydu. "Fikrimi değiştirdim," dedi Lyon. Asıl endişesini anladığı için gülmüştü. Aynı zamanda kendisinden de son derece memnundu. Evlilik kelimesini beti benzi atmadan söylemişti. En şaşırtıcı olan ise onunla gerçekten evlenmek istiyor olmasıydı.

Bu ani değişiklik karşısında şaşkındı.

Christina yerinden doğrulmak için çabaladı. Lyon'a bakmak için dönerken saçını omzuna attı. Uzun bir süre ona bakıp kafasını karıştırmayacak bir açıklama oluşturmaya çalıştı. En sonunda olabildiğince net konuşmaya karar verdi. "Bense fikrimi değiştirdim. Seninle evlenemem."

Lyon ona engel olamadan yataktan fırladı, sonra sabahlığını almak için eğildi. "Önce evlenebileceğimi sanmıştım, çünkü İngiltere'de kalışımı çok daha katlanılır kılacağını biliyordum, ama bu seni terk edebileceğimi düşündüğüm zamandı."

"Lanet olsun Christina, bir tür oyun oynuyorsan, sana bundan vazgeçmeni öneririm."

"Bu bir oyun değil," diyerek karşı çıktı Christina. Sabahlığının kuşağını bağlayıp dökülen taze gözyaşlarını silmek için duraksadıktan sonra yatağın ayak ucuna yaklaştı. Baş eğikti. "Sen Prenses Christina'yla evlenmek istiyorsun. Benimle değil."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsan," diye homurdaandı Lyon. Yataktan kalkıp onun arkasına geçti.

Kadının aklından neler geçtiğine dair en ufak bir fikri dahi yoktu ve kendi kendine bunun bir önemi olmadığını söyledi.

"Bana istediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama az önce bana kendini veriş tarzın yeterince dürüstçeydi. Sen de beni benim seni istediğim kadar istiyorsun."

Onu kendisine doğru çekmek üzereyken Christina duraksadı. "Önemi yok."

Sesindeki durgunluk karşısında Lyon'ın içi parçalandı. "Bu bir oyun değil, değil mi? Gerçekten benimle evlenmeyeceğini düşünüyorsun."

"Evlenemem."

Bu basit cevap onu öfkелendirdi. "Evlenemezmiş. Hazırlıkları tamamlar tamamlamaz evleneceğiz Christina. Bir kez daha kafanı sallarsan, Tanrı biliyor seni döverim."

"Bana bağırmana gerek yok," dedi Christina. "Neredeyse sabah olmak üzere Lyon. İkimiz de bu konu hakkında tartışamayacak kadar yorgunuz."

"Neden bana evlenme teklif ettin?" diye sordu. "Ve sonra fikrini değiştirdin?"

"Seninle kısa süreliğine evlenebileceğimi ve sonra..."

"Evlilik sonsuza kadardır, Christina."

"Sizin kurallarınıza göre öyle, benim kurallarına göre değil," diye karşılık verdi genç kadın. Ondan bir adımı uzaklaştı. "Bu gece bu konuda konuşamayacak kadar üzgünüm ve korkarım beni hiçbir zaman anlayamayacaksınız..."

Lyon onu göğsüne doğru çekmek için uzandı. "Sevişmeden önce benimle evlenmeyeceğini biliyor muydum?"

Christina sesindeki öfkeye karşı gözlerini yumdu. "Teklifimi reddetmiştin," dedi. "Ve evet, seninle evlenmeyeceğimi biliyordum."

"Öyleyse neden kendini bana verdin?" diye sordu Lyon şaşkınlıkla.

"Benim onurum için mücadele ettin. Beni korudun," diye yanıtladı Christina.

Şaşkın ses tonu onu iyice öfkeliendirdi. Onu anlamış olması gerekirmiş gibi hareket ediyordu. "Öyleyse başka birinin seni korumamış olması çok yazık..."

"Hayır, başka bir İngiliz'le birlikte olmazdım. Bizim kaderimiz..."

"Kaderinde benim eşim olmak var, anlıyor musun Christina?" diye bağırdı Lyon.

Christina ondan kolayca kurtulunca şaşırdı. "İngiltere'den nefret ediyordum, beni anlıyor musun?" diye bağıarak ona karşılık verdi. "Burada yaşayamam. İnsanlar çok tuhaf. Küçük bir kutudan diğerine koşup duruyorlar. Ve onlardan çok sayıda var, nefes alacak yer yok. Burada..."

"Hangi küçük kutulardan bahsediyorsun?" diye sordu Lyon.

"Evlerden, Lyon. Kimse dışarıda kalmıyor. Fareler gibi bir yerden başka bir yere koşturup duruyorlar. Bu şekilde yaşayamam. Nefes alamıyorum. Ve İngilizlerden hoşlanmıyorum. Bu gerçeğe ne diyeceksin Lyon? Aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Belki de buradaki herkesin anneyimin deli olduğuna inandığı gibi ben de deliyimdir."

"İnsanlardan neden hoşlanmıyorsun?" diye sordu yumuşak ve yatıştırıcı bir ses tonuyla.

"Davranışlarından hoşlanmıyorum," dedi Christina. "Kadınlar bir eşe söz verdikten sonra sevgilileriyle birlikte oluyorlar. Yaşlılara kenara atılmış çöp gibi davranıyorlar. Bu en şaşırtıcı kusurları. Yaşlılar onurlandırılmalı, göz ardı edilmemeli. Ve çocuklar, Lyon. Çocuklarından bahsedip duruyorlar ama henüz bir tanesini bile görmedim. Anne-

ler çocuklarını okullara kapatıyorlar. Çocukların ailenin özü olduğunu anlamıyorlar mı? Hayır, Lyon, burada barınmam."

Derin bir nefes almak için duraksayınca birden Lyon'ın sözlerine sinirlenmemiş olduğunu gördü. "Neden kızgın değilsin?" diye sordu.

Ondan tekrar uzaklaşmaya çalışınca, Lyon onu yakalayıp kollarını etrafına dolayarak onu tuttu. "Öncelikle, az önce söylediklerimin çoğuna katılıyorum. İkincisi, hiddetli itirazların boyunca 'siz' değil 'onlar' deyip durdun. Beni onlarla bir tutmadın ve hoşlanmadığın diğer İngilizler olduğu sürece benim için sorun yok. Bana bir keresinde benim farklı olduğumu düşündüğünü söylemiştin. Bu yüzden benden hoşlandın değil mi? Gerçekten hiç önemi yok," diye ekledi içini çekerek. "Bizim de İngiliziz. Bu gerçeği değiştiremezsin Christina, tıpkı artık bana ait olduğun gerçeğini değiştiremeyeceğin gibi."

"Ben asıl önemi olan yerde İngiliz değilim, Lyon."

"Peki neresiymiş orası?" diye sordu Lyon.

"Kalbimde."

Tam elinden kurtulmak üzereyken gülümsediğini görünce sinirlendi, "Kalbimde ne olduğunu söylerken bana gülmeğe nasıl cesaret edersin?" diye bağırdı.

"Pekâlâ cesaret ederim," diye bağırdı Lyon. "Cesaret ederim, çünkü ilk kez bana karşı tamamen dürüst oldun. Cesaret ederim, çünkü seni anlamaya çalışıyorum Christina," diye ekledi ona doğru tehditkâr bir adım atarken. "Cesaret ederim, çünkü seni önemsiyorum. Nedenini ancak Tanrı bilir ama önemsiyorum."

Christina ona sırtını döndü. "Bu tartışmaya daha fazla

devam etmeyeceğim," dedi. Pantolonunu alıp ona fırlattı. "Giyin ve evine git. Korkarım yürümek zorundasın, çünkü gidip at arabanı getirecek bir hizmetkârım yok."

Ona öfkeyle bakarken şaşkınlığı dikkatini çekti. Birden aklına gelen şey nefesini tutmasına neden oldu. "At araban evin önünde beklemiyor değil mi?"

"Ah lanet olsun," diye homurdandı Lyon. Hızla pantolonunu giyip üstsüz ve yalınayak bir şekilde yatak odasından çıktı.

Christina peşinden koştu. "Biri at arabanı götürse... Biri gidip teyzeme söyleyeceğine kesin gözüyle bakabiliyim, değil mi?"

"İngilizlerin ne düşündüğü umrunda değildi, unuttun mu?" diye bağırarak karşılık verdi Lyon. Ön kapıyı ardına kadar açtıktan sonra dönüp ona dik dik baktı. "Ana cad-dede oturman gerekirdi," derken yaşamak için seçtiği ev kasıtlı bir provokasyonmuş gibi konuştu.

Lyon bu suçlamanın ardından arabacısına talimat vermek için döndü. "Git ve hizmetkârları uyandır. Yarısını buraya getir. Teyzesi kasaba ziyaretinden dönene kadar burada prensesle kalacaklar."

Şartlar emirlerini bağırarak dile getirmesini zorunlu kıldı. Yoksa arabacı onu duyamazdı. Hayır, sokaktan geçen at arabası alayı çok fazla gürültü çıkarıyordu.

Bilerek yaptığı şey yüzünden biraz olsun utanç duyması gerektiğini biliyordu. Köşeyi dönen ilk at arabasını gördüğünde en azından arabacıya el sallayıp kapıyı kapatabilirdi.

"Thompson'ların partisi az önce dağılmış olmalı," dedi arkasında dolaşıp duran dehşete düşmüş kadına gelişigüzel bir sesle.

Onun nefesini tuttuğunu duyunca gülümsedi ve sonuçlarını anladığını anlayınca memnun oldu. Sonra kapının çerçevesine yaslanıp ilk at arabasının şaşkın sakinlerine el salladı.

Pantolonunu kısmen düğümlemiş olmasını umursamadan, "İyi akşamlar Hudson, Leydi Margaret," diye seslendi.

Omzunun üzerinden Christina'ya, "Leydi Margaret at arabasından düşecekmiş gibi görünüyor sevgilim. Pencereden vücudunun yarısını sarkıtmış durumda," dedi.

"Lyon, bunu nasıl yaparsın?" diye sordu Christina, davranışı karşısında şaşkına döndüğü açıktı.

"Kader, sevgilim."

"Ne?"

Üç at arabasına daha el salladıktan sonra nihayet kapıyı kapadı. "Bu yeterli olmalı," dedi onu öldürmeye hazırmiş gibi görünen kadından ziyade kendi kendine. "Benimle evlenmek hakkında ne diyordun tatlım?"

Konuşabilecek gibi olduğundan emin olunca, "Sen utanmaz bir adamsın," diye bağırdı Christina.

"Hayır, Christina. Deyim yerindeyse, az önce kaderini çizdim. Hâlâ kadere inanıyorsun, değil mi?"

"Ne tür bir skandal çıkarırsan çıkar, seninle evlenmeyeceğim."

Bu kadar kızgın olmasaydı ona tekrar açıklamayı deneyebilirdi. Ama Lyon yüzünde küstah bir ifadeyle zafer kazanmışçasına ona sırtıttığı için gerçeği kendisine saklamaya karar verdi.

İçindeki öfkeyi sökü� çıkardı. Lyon onu birden kollarının arasına çekip işitilebilir bir şekilde öptü. Nihayet onu bıraktığında, karşı koyamayacak kadar güçsüz düşmüştü.

"Benimle evleneceksin."

Ayakbağlarını bulmak için merdivene yöneldi.

Christina tirabzana tutunup onu izledi. "İtibarını mahvetmenin önemi olacağını mı sanıyorsun?"

"Fena bir başlangıç sayılmaz," diye seslendi Lyon. "Unutma, olacakların önüne geçilmez. Bu senin sözün Christina, benim değil."

"Sana neler olacağını söyleyeyim," diye seslendi. "İtibarını önemseyecek kadar uzun süre İngiltere'de kalmayacağım. Anlıyor musun Lyon? Eve dönmek zorundayım."

Onu duyduğunu biliyordu. Duvarları titretecek kadar şiddetli bir şekilde bağırmişti. Lyon köşeyi dönüp gözden kayboldu ama Christina sabırla onun aşağı inmesini bekledi. Tekrar peşine düşmeyecekti. Hayır, üst kata çıkarsa soluğu onunla yatakte alacağını biliyordu. Tanrı yardımcısı olan, muhtemelen bunu öneren o olacaktı. Lyon çok çekliydi ve o onunla mücadele edemeyecek kadar yüreksizdi.

Ayrıca ondan nefret ediyordu. Adam bir çingiraklı yılanın ahlakına sahipti.

Aşağı indiğinde giyinmişti. O da onu görmezden geliyordu. Lyon at arabası iki iriyarı adamı ve bir tıknaz hizmetçiyle birlikte dönene kadar tek kelime etmedi. Sonra hizmetkârlarına emirler verdi.

Keyfi tavn Christina'yı çileden çıkardı. Adamlara onu korumaları ve izni olmadan kimsenin eve girmesine izin vermemeleri talimatını verirken, Christina karşı çıkmaya karar verdi.

Ancak ona attığı bakış, kararını yeniden gözden geçirmesine sebep oldu. Artık Lyon'ın karakterinin farklı bir

yanını görüyordu. Savaşçılara hitap eden Kara Kurt gibiydi. Lyon da onun kadar soğuk, katı ve etkiliydi. Christina içgüdüsel bir şekilde onunla şimdi tartışmamasının kendisi için iyi olacağını anladı.

Lyon'un onu görmezden geldiği gibi o da onu görmezden gelmeye karar verdi. Ancak bu kararı kısa sürdü. Christina şömineye bakarak adam yokmuş gibi davranmaya çalışırken oldukça ayrıntılı bir kılıfır işitti. Arkasına döndüğü anda Lyon'un kanepeden fırladığını gördü.

Bıçağının üzerine oturmuştu.

Lyon bıçağı kaldırıp öfkeyle bakarken, "Hak ettiğini buldun," diye homurdandı genç kadın.

Silahını orndan almaya çalıştı ama Lyon ona izin vermedi. "O bana ait," dedi Christina.

"Ve sen de bana aitsin, küçük savaşçı," diye çıkıştı Lyon. "Hemen kabul et, Christina, yoksa Yüce Ruh'a yemin ederim ki sana gerçek bir savaşçının nasıl bıçak kullandığını gösteririm."

Uzun ve fazlasıyla ciddi bir süre boyunca birbirlerine baktılar. "Neyi göze aldığının farkında değilsin, değil mi Lyon? Şimdilik - fikrini değiştirene kadar - sana ait olacağım. Bu seni tatmin eder mi?"

Lyon bıçağı elinden bırakıp Christina'yı kollarının arasına çekti. Sonra ona gerçekten ne kadar tatmin olduğunu gösterdi.

Dokuzuncu Bölüm

Edward batıdaki bir isyanı basturmak için sanıydan ayrılmıştı. Geminin kaptanı beni almak için geldiğinde, mücevherleri çalmak için kocamın ofisine girerken ona dışarda beklemesini söyledim. Bir an Edward'a not bırakmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim.

Hemen denize atıldık ama kendimi güvende hissetmeye ancak iki gün boyunca denizde ilerledikten sonra başladım. Çok hasta olduğum için zamanımın çoğunu kamaramda geçirdim. Midemde hiçbir şey durmuyordu ve sebebini hava olduğumu sanıyordum.

Bir hafta geçtikten sonra gerçeği anladım. Edward'ın çocuğunu taşıyordum.

Tanrı beni affetsin, Christina ama ölmen için dua ettim.

Günlük kaydı

7 Eylül 1795

Pazartesi günü Christina için bir dayanıklılık sınavıydı. Şiddetle karşı çıkmasına rağmen hizmetkarlar eşyaları toplayıp öğlene kalmadan Lyon'ın annesinin malikânesine götürmüştüleri.

Christina hiçbir yere gitmeyeceğini, kontesin Pazartesi günü eve döneceğini ve o zamana kadar kendi başının çaresine bakabileceğini söyleyip durmuştu. Hiçbiri ona aldırmamıştı. Her biri patronlarının emrini yerine getirmiş ve onun şikâyetini Lyonwood Markis'ne iletmesini önermişti.

Christina Cuma akşamından beri Lyon'ı görmemiş olmasına rağmen varlığını kesinlikle hissedebiliyordu. Creston balosuna katılmasını ya da herhangi bir yere gitmesini yasaklamıştı. Christina kaçmaması için onu evinde tuttuğunu düşünüyordu.

Belki de Lyon onun duygularını korumaya çalışıyordu. Bu da bir ihtimaldi. Onunla yasak aşk hakkında sosyete de dolayan dedikoduları duymasını istemiyor olabilirdi. Bunun bir skandal olduğu kesindi, fakat Lyon'ın bizzat neden olduğu bir skandaldı.

Belki de Lyon onun karakteriyle ilgili hakaretlere üzüleceğini düşünmüştü. Evli değildi ve Lyon yarı çıplaktı, sosyetenin yarısı manzaraya tanık olmuştu. Ah ortalıkta skandal dolanıyordu: Christina Lyon'ın başına bıraktığı bayan hizmetçi Colette'in diğer hizmetkârlardan birine aşkıyla alıverişe gittiğinde işittiği dedikoduları anlattığını duymuştu.

Öğlene kalmadan Christina'nın başı çatlayacak gibi ağrımaya başlamıştı. Evlilik ilanını gazetede görünce her şey bir anda üzerine gelmişti. Lyon Prenses Christina ile bir sonraki Cumartesi günü evlenmeyi planladığını açıklama cüreti göstermişti.

Colette onu gazeteyi yırtarken yakaladı. "Ah leydim, markinin gösteriş yaparak gelenekleri hafife alması çok ro-

manik değil mi? Canı ne isterse onu yapıyor ve başkalarının ne söylediğini hiç önemsemiyor.”

Christina bunu hiç de romantik bulmuyordu. İçinden haykırmak geliyordu. Birkaç dakika huzur bulmayı umarak üst kattaki yatak odasına çıktı ama kapıyı arkasından kapattı kapatmaz biri onu yine rahatsız etti.

Bir ziyaretçi kabul odasında onu bekliyordu. Lyon kimse-
nin onu ziyaret etmesine izin verilmemesini emrettiği için Christina doğal olarak onu bekleyen kişinin o olduğunu düşündü.

Salona girdiğinde öfkeden deliye dönmüş bir haldeydi. “Eğer buraya gelerek...”

Varaklı koltukta oturan yaşlı kadını görtür görmez sesi kesildi. “Buraya gelerek ne tatlım?” diye sordu kadın yaş-
ıklılıkla.

Bu sözler Christina'yı utandırdı. O sırada kadın gülümseyince tuhaflık hissinin bir kısmı kayboldu. Christina yabancıyı iyi biri olduğunu anladı. Ağzının kenarında gülümseme çizgileri vardı. Ak düşmüş topuzunun sandalyenin tepesiyle aynı hizada olması oldukça uzun boylu bir kadın olduğunu gösteriyordu. Pek güzel değildi. Kemeri-
burnu yüzünün büyük bölümünü kaplıyordu ve üst dudaklarının üstünde hafif ama belirgin bir çizgi tüy vardı. Geniş omuzlu ve dolgun göğüslü bir kadındı.

Kontesle aynı yaşta görünüyordu. “Size bağışladığım için özür dilerim hanımefendi, fakat sizin Lyon olduğumuzu düşündüm,” diye açıkladı Christina eğilip selam verdikten sonra.

“Çok cesursun evladım.”

“Cesur mu? Anlayamadım,” dedi Christina.

"Yeğenime sesini yükseltmeni kastediyorum. Yürekliliğini gösterir," dedi kadın hafifçe kafasını sallayarak. Christina'ya oturtmasını işaret etti. "Lyon'ı çocukluğundan beri tanırım ve hiçbir zaman ona bağırarak cesareti kendimde bulamadım. Kendimi tanıtmama izin ver," diye devam etti. "Ben Lyon'un halasıyım. Tam olarak, Harriet Halası. Babasının küçük kız kardeşiyim ve yakında Lyonwood'un yeni markizi olacağın için sen de bana Harriet İlalesi diyebilirsin. Şimdi benimle eve gelmeye hazır mısın Christina, yoksa hazırlanmak için biraz daha zamana mı ihtiyacın var? Bana bir demlik çay hazırlamalarını söyleyebilirsen, burada beklememin benim için bir sakıncası yok. Bugün hava yine çok sıcak, değil mi?"

Christina ona nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Kucağında duran küçük yelpazeyi alıp hızlı bir bilek hareketiyle yüzünün önünde sallamasını izledi.

Kadının yaşlı olması sebebiyle Christina doğal olarak itaatkâr bir tavır takındı. Yaşlılara - mümkün olduğunca - saygı gösterilmeli ve karşı çıkmadan itaat edilmeliydi. Dakotaların kuralları böyleydi ve Christina bu şekilde yetiştirilmişti.

Christina başını eğip, "Sizinle tanıştığım için şeref duyduğum, Harriet Hala. Beni dinleyecek kadar sabrınız varsa ortada bir yanlış anlaşılma olduğumu açıklamak isterim," dedi.

"Yanlış anlaşılma mı?" diye sordu Harriet. Sesine neşeli bir ton hâkimdi. Yelpazesiyle Christina'yı işaret etti. "Tatlım, sana karşı dürüst olabilir miyim? Lyon beni annesinin evine yerleştikten sonra emin olmak için gönderdi. Hislerin ne olursa olsun ikimiz de istediğini elde ettiğini

biliyoruz. Bu kadar üzölme evladım. O sadece senin iyiliğini istiyor."

"Evet, hanımefendi."

"Lyon'la evlenmek istiyor musun?"

Bu soru bir cevap vermesini gerektiriyordu. Kadın dikkatle ona bakıyordu. Christina onun tam bir şahin gibi olduğunu düşündü. "Evet evladım?"

Christina gerçeği yumuşatmanın bir yolunu düşündü. "Yapmak istediğim şey ve yapmam gereken şey birbirinden tamamen ayrı iki mesele. Ben Lyon'ın korkunç bir hata yapmasına engel olmaya çalışıyorum hanımefendi."

"Evliliğin bir hata olacağını mı söylüyorsun?" diye sordu Harriett Hala.

"Benimle evlenirse, evet, öyle olacak," diye itiraf etti Christina.

"Hep ağızsözlülüğümle tanınmışumdur Christina, o nedenle sana lafı dolandırmadan soracağım. Yeğenimi seviyor musun?" Christina yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Uzun bir süre Harriet Halaya baktı. "Bana cevap vermek zorunda değilsin evladım. Onu sevdiğini görebiliyorum."

"Onu sevmemeye çalışıyorum," diye fışkırdı Christina.

Harriet Hala tekrar kendisini yelpazelemeye başladı. "Bunu anladığımdan emin değilim. Hayır, anlamıyorum. Lyon bana İngilizceyi yeni öğrendiğinden ve bazen anlamsız cümleler kurduğundan bahsetti. Yüzün kızarmasını Christina, niyeti seni eleştirmek değildi. Bu evliliğin aşk evliliği olmasının ne kadar harika olacağına dair herhangi bir fikrin var mı?"

"Lyon'la ilk tanıştığımda, birlikte olmamız gerektiğini

düşündüm... Kısa bir süreliğine. Ever," diye ekledi Harriett Hala ona şaşkın bir bakış atınca. "Bunun kaderimizde olduğuna inandım."

"Kader mi?" Harriett Hala gülümsedi. "Bu ne kadar romantik bir düşünce, Christina. Bana kalırsa sen tam yeğenimin ihtiyacı olan eşsin. O genellikle çok yoğun ve öfkeli bir adamdır. Şimdi bana lütfen kısa süreliğine derken neyi kastettiğini açıkla. Kısa süre içinde aşkının biteceğine mi inanıyordun? Bu biraz sıg bir düşünce değil mi?"

Christina kadının bu sözüyle ne demek istediğinden emin değildi. "Lyon bir prensesle evlenmek istiyor. Bense evime dönmek istiyorum. Aslında gerçekten çok basit."

Harriett Hala'nın yüzündeki ifade basit olduğunu düşünmediğini gösteriyordu.

"Öyleyse Lyon'ın seninle birlikte evine gitmesi gerekecek," dedi Harriet Hala. "Ölkeni ziyaret etmek isteyeceğinden eminim."

Bu saçma öneri Christina'nın gülümsemesine neden oldu.

"Görüyor musun? Şimdiden keyfini yerine getirdim," dedi Harriet Hala. "Lyon elbette evini ziyaret etmene yardımcı olacaktır."

Christina nazik kadının beklentilerine karşı çıkmanın anlamsız olduğunu biliyordu ve onunla açık bir şekilde çelişmek kabalık olurdu. Yiyecek içecek bir şeyler söyledikten sonra Christina bir sonraki saati Harriett Hala'nın ailesi hakkında anlattığı keyifli hikâyeleri dinleyerek geçirdi.

Lyon'ın babasının uykusunda öldüğünü öğrendi. Tra-

jedi olduğunda Lyon okuldaydı, Christina babasının yanında olınmamasının gerçekten üzücü olduğunu düşündü. Ayrıca Lyon'un eşi Lettie'nin doğum sırasında öldüğünü öğrendi. Hikâye öylesine üzücüydü ki Christina gözyaşlarını tutmakta zorlandı.

Ve zaman dolduğunda Christina Harriett Halayla birlikte Lyon'un annesinin evine gitti.

Güzel malikânede daha önce Leydi Diana'nın isteği üzerine onu ziyaret ettiğinde bir kez bulunmuştu, bu yüzden aşırı lüks tarı olarak nefesini kesmedi.

Antre mum ışığıyla aydınlatılmıştı. Kabul odası sol taraftaydı. Christina'nun gördüğü bütün diğer kabul odalarından en az üç kat daha geniştir. Yemek odası sağ taraftaydı. Odamın büyük bir bölümünü insanın kendi yansımalarını görebileceği kadar parlatılmış uzun ve dar bir masa kaplıyordu. Her iki yanında on altı sandalye diziliydi.

Christina Lyon'un annesiyle birlikte yaşayan çok sayıda akraba olduğunu düşündü. Lyon ailesine iyi bakıyordu. Etrafa bir şeyler taşıyıp duran hizmetkârlar koşturuyordu. Harriett Hala ona bütün masrafları Lyon'un karşıladığını söylemişti.

Leydi Diana Christina'yı karşılamak için alt kata koştu. "Lyon seni üst kattaki kütüphanede bekliyor," dedi Christina'nın kolundan çekerek. "Ah pembe elbiseyle harika görünüyorsun Christina. Çok hoş bir renk," diye ekledi. "Biliyor musun, senin kadar narin bir yapmanın olmasını isterdim. Yanında dururken kendimi bir fil gibi hissediyorum."

Diana gevezelik etmeye devam edince, Christina bu gözlem üzerine yorum yapmaması gerektiğini düşündü.

Leydi Diana onu üst kata çıkarp kütüphaneye götürdü. Aydınlik ve havadar bir odaydı ama içeri girdiğinde Christina'nın tek fark ettiği buydu. Lyon bütün dikkatini çekti. Sırtı dönük bir şekilde pencerenin kenarında duruyordu. İçini bir öfke kapladı. Christina Lyon'm keyfi bir şekilde hayatının kontrolünü eline almasına birden çok sinirlendi. Ona bağıracağını biliyordu. Bu isteği boğazını sıziyordu.

Niyetini kız kardeşinden gizledi ve "Leydi Diana? Kardeşinle birkaç dakika yalnız kalabilir miyim?" derken hafifçe gülümsemeyi bile başardı.

"Ah bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum. Harriett Hala bir dakika bile yanında şaperonun olmadan kalman gerektiğini söyledi. Dedikoduları o da işitmiş," diye fısıldadı genç kadın Christina'ya. "Yine de artık alt katta, eğer bana sadece birkaç dakika süreceğine dair söz verirsen kimse..."

"Diana, kapıyı arkandan kapat."

Lyon arkasını dönmüştü. Kız kardeşine emri verirken dik dik Christina'ya bakıyordu.

Christina bakışlarını ondan ayırmadı. Gözünü korkutmasına izin vermeyecekti. Ve bugün ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmek için vaktini boşa harcamayacaktı. Üzerinde lacivert bir stüvari ceketi vardı. Kesimi omuzlarının hatırladığından daha geniş görünmesini sağlıyordu.

Christina onun birden saçlarını çatıgını fark etti. Ona kızgındı. Bunu fark etmesi hiç iyi olmadı. Christina o kadar şaşırdı ki konuşmakta zorlandı. Ona kızmaya nasıl cüret edebilirdi? Asıl sorun çıkaran kendisiydi.

"Anladığım kadarıyla Baron Thorp'un seni Westley davetine götürme teklifini kabul etmişsin. Bu doğru mu?"

"Bunu nereden duydun?" diye sordu Christina.

"Doğru mu?"

Sesini yükseltmemişti ama tonundaki sertlik belliydi.

"Evet, Lyon, baronun teklifini kabul ettim. Bana geçen hafta sordu. Westley'nin bahçe partisine gidiyoruz ve bana kızgın olup olmaman umrumda değil. Kavaliteliğini reddetmem kabalık olur, ona söz verdim."

"Yanımda olmadığın sürece hiçbir yere gidemezsin Christina," dedi Lyon. Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Evlenmek üzere olan bir kadın başka erkeklere eşlik etmez. Durumu henüz idrak etmediğini düşünmeye başlıyorum sevgilim. Cumartesi günü evleniyoruz ve dün günümüzden bir önceki gün başka biriyle davete gitmene izin verirsem, adam değilim."

Lyon öfkesini kontrol etmeye çalışmıştı ama sözlerini bitirdiğinde bağırıyordu.

"Seninle evlenmeyeceğim," diye bağırды Christina onun ses tonundan aşağıda kalmayarak. "Hayır, evlenmemeliyiz. Seni korumaya çalıştığımı görmüyor musun? Halkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Tanrı aşkına, sen bir prenses isıyorsun."

"Christina, mantıklı konuşmaya başlamazsan..."

Lyon aniden hareket edip geri çekilmesine fırsat vermeden onu kollarının arasına aldı. Christina mücadele etmedi. "Bu kadar ınatçı olmasaydın Lyon, haklı olduğumu anlardın. Başka birini bulmalıyım. Thorp teklifini kabul etmezse, başkasına, hatta Splicker'a bile sorabilirim."

Lyon kendini tekrar derin bir nefes almaya zorladı. "Beni dikkatle dinle Christina. Sana benden başka kimse dokunmayacak. Splicker'ın bir ay daha yürütebileceğini

sanmıyorum ve Thorp'un uzun bir deniz yolculuğuna çıkacağını tahmin ediyorum. Sana gözüne kestirdiğin her erkeğin birkaç nahoş sürprizle karşılaşacağını söylediğim de bana inanmalısın."

"Buna cesaret edemezsin. Sen bir markisin. Ortalıkta dolaşıp insanları korkutamazsın. Splicker neden yürüyemiyor?" diye sordu birden. "Rhone'un kapıyı burnuna çarptığını hatırlıyorum. Abartıyorsun. Bunu yapmış olamazsın..."

"Ama yaptım."

"Böylesine pis şeyler söylerken bana gülümsemeye nasıl cüret edersin?"

"Ben ne istersen onu yaparım Christina." Başparmağını dudaklarında gezdirdi. Christina'nın içinden onu sırtmak geldi.

Sonra yenilgiye uğramış gibi omuzları çöktü. Adamın ona dokunması bütün mantığının uçup girmesine neden oluyordu. Tanrı yardımcısı olsun, karnunda toplanmaya başlayan ürpertileri şimdiden hissedebiliyordu.

Onu öpmesine izin verdi, hatta dilini karşılamak için dudaklarını bile araladı.

Christina ona istekle karşılık verene kadar Lyon nazik saldırısına devam etti. Ancak kollarını omuzlarına dolayıp ona sarılınca onu öpmeyi bıraktı.

"Sadece benimle öpüşürken bana karşı dürüstsün Christina. Şimdilik bu yeterli."

Christina başını onun göğsüne dayadı. "Kalbimi sana veremeyeceğim Lyon. Seni sevmeyeceğim."

Çenesini başının tepesine sürttü. "Evet, seveceksin, tatlım."

"Kendinden çok eminsin," diye homurdandı Christina.

"Kendini bana verdin Christina. Elbette, eminim."

Kapının sertçe tıklatılması konuşmalarını böldü. "Lyon, hemen o kızı bırak. Beni duyuyor musun?"

Harriett Hala komşuların bile duyabileceği bir şekilde bağırıyordu.

"Bana sarıldığını nereden biliyor Lyon? Öngörüsü mü var?" diye sordu Christina hayranlıkla dolu bir sesle.

"Ne?" diye sordu Lyon.

"Kapıyı aç. Hemen."

"Öngörü," diye fısıldadı Christina Harriett Hala'nın bağırıışları arasında. "Kapının öteki tarafını görebiliyorsun Lyon."

Lyon kahkaha attı. Tok ses kulaklarını çınlattı. "Hayır, sevgilim. Harriett Hala sadece beni çok iyi tanıyor. Sana sarıldığını tahmin etti."

Harriett Hala tekrar bağırınca Christina kapıyı açmak üzere döndü. "Bana bir ya da iki söz verersen Cumartesi günü seninle evlenirim," dedi.

Lyon kafasını salladı. Küçük masum hâlâ anlamıyordu. Söz versin ya da vermesin, onunla evlenecekti.

"Ne diyorsun?" diye sordu genç kadın.

"Ne sözü?"

Christina arkasına dönünce Lyon'ın kollarını göğsünde kavuşturmuş olduğunu gördü. Lütfeder gibi bir hali vardı. "Birincisi, buradaki görevim bittiğinde evime dönmeme izin vereceğine söz vermelisin. Ve ikincisi, bana âşık olmayacağına söz vermelisin."

"Birincisi, Christina, hiçbir yere gitmiyorum. Evlilik sonsuza kadardır. Bu küçük gerçeği aklına sok. İkincisi,

seni sevmemi neden istemediğini anlamıyorum ama bu isteğine ıyım sağlainaya çalışırım."

"Zor olacağını biliyordum. Biliyordum," diye homurdandı genç kadın.

Kapı aniden açıldı. "Neden bana kapının kilirli olmadığını söylemedin?" diye sordu Harriett Hala. "Şu yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırdınız mı Christina?"

"Lyon'la kusa bir süreliğine evlenmeye karar verdim."

"Uzun bir süreliğine," diye homurdandı Lyon.

Kadın onu anlamamakta ısrar ediyordu. Lyon'ın içinden onu satmak geldi.

"Güzel. Şimdi benimle gel Christina ve sana odanı göstereyim. Benim yatak odamın hemen yanında," diye ekledi Lyon'a uzun ve anlamlı bir bakış atarak. "Ben varken, geceleri özel buluşmalar olmayacak."

"Birazdan orada olur," dedi Lyon. "Christina, gümeden önce bir soruma cevap ver."

"Kapının önünde bekliyorum," diyen Harriett Hala kapıyı arkasından çekip dışarı çıktı.

"Ne sormak istiyorsun?" dedi Christina.

"Cumartesi'den önce fikrini değiştirecek misin? O zamana kadar seni bu evde kapalı mı tutmalıyım?"

"Bunu yapmaktan memnuniyet duyacakmış gibi gülmüsyorsun," dedi Christina. "Hayır, fikrini değiştirmeyeceğim. Çok üzülceksin Lyon," diye ekledi anlayış bir sesle. "Ben sandığın gibi biri değilim."

"Neye kalkıştığını çok iyi biliyorum," dedi Lyon gülmemeye çalışarak. Ona ümitsiz bir bakış atıp hiçbir kelime etmeden ona acıdığını belli etti.

"Benimle evleniyorsun, çünkü birlikte olduğumuzda ne kadar güzel olduğunu anladsın."

Küstah bir açıklamaydı ve ona cevap vermeye tenezzül edeceğini hiç sanmıyordu.

"Hayır."

Christina kapıyı açıp Harriett Halaya gülümsedikten sonra dönüp Lyon'a cevap verdi. "Gerçeği mi durmak istersin Lyon?"

"Güzel bir değişiklik olabilir," diye yanıtladı Lyon.

"Harriett Hala'nın karşısında mı?" diye sorup şaşkın kadına gülümsedi.

Harriett Hala içini çektikten sonra tekrar kapıyı kapadı. Christina kapının açılıp kapanması sayesinde yelpazesine hiç ihtiyacı olmadığı hakkında bir şeyler homurdandığını duydu ama yaşlı kadının ne demek istediğini anlamadı.

"Bana gerçeği söyle Christina."

Ani sabırsızlığı onu sinirlendirdi. "Pekâlâ. Kötü adamlarla mücadele etme biçimin nedeniyle seninle evleniyorum."

"Bunun evlilikle ne ilgisi var?" diye sordu Lyon.

"Ah çok ilgisi var."

"Christina bir kez olsun mantıklı konuşur musun?" dedi Lyon.

Genç kadın o anda ona bir kez daha yalan söylemiş olduğunu fark etti. Gerçek basit bir yalandan çok daha üzücü ve karışık. Yine de artık başka bir yalan uydurmak için çok geçti. Lyon haykırmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Mantıklı konuşmaya çalışıyorum Lyon. Mücadelenin bôbürlenecek bir yanı olmasa da tam bir savaşçı gibi dövüştün."

"Ve?"

"Benim için son derece açık."

"Christina." Sesi kısık ve öfke doluydu.

"Öldürülmesi kolay bir adam olmayacaksın. İşte, bütün gerçek bu. Artık tatmin oldun mu?"

Lyon kafasını sallayarak ona neden bahsettiğini anladığı izlenimini verdi. O anda kadının gelecekte ona söylebileceği hiçbir şeyin kafasını karıştırmayacağını anladı. Hayır, az önce limitine ulaşmıştı. Kendi kendine, bir erkeğin tahammül edebileceği sürprizlerin bir sınırı olduğunu söyledi.

Sonra ona verdiği yeni yapboza odaklanmaya çalıştı. "Bana evlendiğimizde beni öldürmeye çalışacağını, ama kendimi savunabildiğim için bu işi başaramayacağını mı söylüyorsun? Bu yüzden mi benimle evleniyorsun?"

"Elbette hayır," diye yanıtladı Christina. "Sana zarar vermek isteyeceğimi düşünmeden ne utanç verici. Çok sinsi bir akıllı var, Lyon."

"Pekâlâ," dedi Lyon ellerini arkasında kenetleyerek. "Bu tür çirkin çıkarımlar yapuğım için özür dilerim."

Christina şüpheli görünüyordu. "Umarım üzgünsündür," diye homurdandı. "Özrünü kabul ediyorum," diye ekledi isteksizce. "Beni samimi olduğuma inandıracak kadar pişman görünüyorsun."

Lyon sabrını yitirmeyeceğine yemin etti. Ancak aklını kaçırmayacağından o kadar emin değildi. Christina düşüncelerini parça parça ediyordu. Tanrı yardımcısı olsun, ne kadar uzun sürerse sürsün, ondan net bir cevap alacaktı. "Christina," diye söze başladı sesinin bir bebeği uyutabilecek kadar sakin çıkmasına özen göstererek. "Öldürülmesi kolay bir adam olmadığma karar verdiğine göre - bu arada

"bana inancımı takdir ediyorum - bunu kimin deneyeceğini biliyor musun?"

"Neyi?"

"Beni öldürmeyi."

Adamın öfkesini nasıl kontrol edeceğini öğrenmesi gerekiyordu. Christina kapıyı yeniden açmıştı. Harriett Halaya gülmüştü ve zavallı kadının bir şey söylemek üzere olduğunu gördü ama tek kelime etmesine fırsat vermeden kapıyı yüzüne kapadı. Kadının vereceği cevabı duymasını istemiyordu.

"Babam, İngiltere'ye dönecek. Beni öldürmeye çalışacak. Burada olduğum sürece seni koruyacağımna söz veriyorum Lyon. Buradan ayrıldığında seni rahat bırakacaktır."

"Christina, babam seni öldürmeye çalışacaksa neden beni korumayı düşünüyorsun?"

"Ah öncelikle seni öldürmesi gerek. Bana ulaşmasının tek yolu bu," diye mantıklı bir açıklama yaptı. "Sen çok sahiplenici bir adamsın Lyon. Evet, öylesin," diye ekledi karşı çıkacağını düşündüğünde. "Beni korursun."

Lyon birden derin bir memnuniyet duydu ama nedene dair hiçbir fikri yoktu. Az önce ona iltifat mı etmişti. Emin değildi.

Emin olmaya karar verdi. "Öyleyse bana güveniyorsun," dedi.

Şaşırmış görünüyordu. "Beyaz bir adama güvenmi mi? Asla."

Christina kapıyı çekip açtı ve Harriett Halanın yaygarasını dindirmeye koyuldu. Zor bir görevdi, çünkü aklı hâlâ Lyon'ın şoke edici çıkarımındaydı. Ona güvenmek mi? Bu gülünç fikri nereden edinmişti?

"Nihayet genç hanım. Bir kadın seni beklerken yaşlanabilir."

"Harriett Hala, sabrına minnettarım. Ve çok haklısın. Lyon'la doğru düzgün konuşmak endişelerimi dindirdi. Şimdi bana odamı gösterir misin? Sence teyzem haftaya Londra'ya döndüğünde ona burada bir oda ayarlayabilir miyiz? Kontes taşındığını öğrenmekten hiç hoşnut olmayacak."

Numarası işe yaradı. Harriett Hala'nın şaşkın ifadesi hemen kayboldu. Sorumluluğu üstlenme isteği bütün diğer düşüncelerinin önüne geçti. "Elbette, haklıydım. Şimdi benimle gel. Diana'nın öğleden sonra birkaç kişiyi davet ettiğini biliyor muydun? Çoğu çoktan eve vardı. Hepsi de seninle tanışmak için sabırsızlanıyor Christina."

Kapı Harriett Hala'nın hevesli cümlelerinin üstüne kapandı.

Lyon pencereye geri döndü. Aşağıdaki bahçede toplanan kalabalığı gördü, sonra misafirleri aklından çıkardı.

Yapboz biçimleniyordu. Lyon doğru olduğuna inandığı yeni parçaya odaklandı. Christina habasının İngiltere'ye geleceğine inanıyordu.

Onu öldürmek için.

Gözlerindeki korku, sesinin titreyişi ona bir kez olsun doğruyu söylediğini gösteriyordu. Ancak söylediklerinden çok daha fazlası vardı. Lyon ona bu kadarını itiraf etmenin tek sebebinin hazırlıklı olmasını istemesi olduğunu bilmin etti.

Onu korumaya çalışıyordu. Buna sevinmeli mi yoksa gücenmeli mi bilmiyordu. Onun görevini üstlenmişti. Ama haklıydı. Sahipleniciydi. Christina ona aitti ve kimse-

nin onu incitmesine izin vermeyecekti. Ona ulaşmak için önce onu öldürmeleri gerekiyordu.

Babası hakkında böyle bir düşünceye nasıl varmıştı? Lyon Sör Reynolds'ın Christina'nın babasıyla hiç tanışmadığını söylediğinde ne kadar etkili bir şekilde konuştuğunu hatırladı.

Christina'nın annesi herkesin sandığından daha uzun bir süre yaşamayıp endişelerini kızına aktarmadıysa... Ya da korkularını başkasıyla paylaşmadıysa... Hiçbiri mantıklı değildi...

Christina'yı kim yetiştirmişti? Lyon, Summerton'ların olmadığı kesin, diye gülmseyerek içinden geçirdi. O küçük bir yalancıydı. Onu kandırdığı için ona kızması gerekirken, bu durum aksine hoşuna gitmişti. Bu hikâyeyi sırf onu sakinleştirmek için uydurduğunu düşünüyordu.

Ona tüm gerçeği söylemesi ne kadar kolay olurdu. Elbette Christina bunu yapmazdı ama en azından şimdilik sebeplerini anlıyordu. Ona güvenmiyordu.

Hayır, diyerek kendisini düzeltti. O beyaz adamlara güvenmiyordu.

İngiliz demek istemiş olmalıydı... Öyle değil mi?

Bilmececinin anahtarı misyonerin ellerindeydi. Lyon sabırlı olması gerektiğini biliyordu. Bryan ona Mick'in adının adını hatırladığını söyleyen bir not göndermişti. Adı Claude Deavenrue'ydu.

Lyon Deavenrue'yu bulmaları için hemen sadık adamlarından ikisini göndermişti. Misyonerin Mick'e Fransa'dan dönüşünde İngiltere'ye uğrayıp Christina'yı ziyaret edeceğini söylemiş olmasına rağmen Lyon bu olasılığa bel bağlayacak değildi. Deavenrue'nun fikrini de-

ğıştirmesi ya da Mick'in duyduklarında yanılıyor olması ihtimali vardı.

Hayır, Lyon riske girmeyecekti. Misyonerle bir an önce konuşması birden zorunlu hale gelmişti. Christina'nın geçmişini öğrenmek sebepleri değiştirmişti. İçine bir huzursuzluk düştü. O tehlikedeydi. Babasının gerçek bir tehdit olup olmadığından emin değildi, fakat içgüdüleri tetikte olmasını söylüyordu. Christina'yı koruma dürtüsü onu ele geçirmişti. Lyon uzun zaman önce içgüdülerine güvenmesi gerektiğini öğrenmişti. Alnındaki yara izi içgüdülerinin uyarısını dinlemediği o aptal anlardan birinin sonucuydu.

Lyon misyonerin gizemi aydınlatmasını, Christina'yı korumasına yardımcı olması için onun geçmişi hakkında yeterli bilgi vermesini umuyordu. Lyon çoktan kendi çıkarımlarına varmıştı. Söylediklerinden anladığı kadarıyla, zamanında işittiği sınırdaki yaşayan cesur ailelerden biri tarafından yetiştirilmiş olabileceğine karar vermişti. Hatta Christina'yı kolonilerin ötesindeki ıssızlıkta bir yerde küçük bir tahta kulübenin içinde hayal edebiliyordu. Bu yalnızlık olmaktan ve dışarıda bulunmaktan hoşlanmasını, dağ aslanlarının kükremelerini duymasını ve bir-iki büfalo görmüş olmasını açıklıyordu.

Evet, bu açıklama Lyon'a mantıklı geliyordu ama Deaverine onaylayana kadar bu basit çıkarımından o kadar emin olmayacaktı.

Lyon uzun ve yorgun bir nefes verdi. Şimdilik elinden gelen her şeyi yaptığı için memnundu. Sonra aklına endişe verici bir başka düşünce geldi. Christina evine gideceğini söyleyip duruyordu.

Lyon onun burada kalmayı istemesine neden olacak bir sebep bulmaya ant içti.

Kapının sertçe tıklatılması Lyon'un düşüncelerini böldü. "Bizim için vaktin var mı Lyon?" diye sordu Rhone kapıdan. "Tanrım, şeytan gibi kaşlarını çatmışsın," dedi neşeli bir sesle. "Bunun seni korkutmasına izin verme Andrew," dedi yanında duran genç adama. "Lyon hep keyifsizdir. Yine Christina'yla mı konuştun?" diye sordu bej ceketli kadar yavan bir sesle. Lyon kafasını sallayınca kıkırdamaya başladı. "Andrew henüz müstakbel eşinle tanışmadı Lyon. Onu senin takdim etmek isteyeceğini düşündüm."

"Seni tekrar görmek güzel Andrew," dedi Lyon sesinin içten çıkmasına özeni göstererek.

Arkadaşı ceketinin kolunu çektiyordu, Lyon muhtemelen bandajını gizlemeye çalıştığını düşündü. Adamın henüz dışarı çıkmaması gerekirdi. Yalnız olsalardı, Lyon bu gerçeğe dikkatini çekerti. O sırada Rhone'un tartışmadan kaçınmak için Andrew'u kütüphaneye bilerek sürüklediğine karar verdi.

"Leydiler bahçede," dedi Rhone arkadaşının ona aynığı kasvetli bakışlara aldırmadan. Lyon'un durduğu pencereye doğru gittikten sonra Andrew'a onu takip etmesini işaret etti.

Rhone'un arkadaşı yanında durmak için Lyon'un etrafında geniş bir daire çizdi. Yüzü kıpkırmızı ve tavrı ürkekti. "Belki de aşağıda beklemeliyim," dedi Andrew fark edilir bir şekilde kekeleyerek.

"İşte Christina, Andrew," dedi Rhone şikâyetini duyurmuş gibi yaparak. "Çalıların önündeki iki leydinin ara-

sında duruyor. Şu an onunla konuşan hoş leydinin kim olduğunu bilmiyorum," diye devam etti Rhone. "Öteki sarışının kim olduğunu biliyor musun Lyon?"

Lyon aşağıdaki kalabalığa göz attı. Kız kardeşinin sosyetenin yarisını öğleden sonra partisine çağırdığına karar verdi.

Christina'yı bulması çok sürmedi. Kendisine gösterilen ilgi karşısında kafası karışmış görünüyordu. Kadınların hepsi aynı anda onunla konuşuyormuş gibiydi.

Sonra centilmenlerden biri bir şarkı söylemeye başladı. Herkes anında sesin geldiği yöne döndü. Müzik odasının kapıları açılmıştı ve biri arka tarafta klavsen çalıyordu.

Christina müzikten hoşlandı. Lyon bunu net bir şekilde görebiliyordu. Elbisesinin ayak bileklerinin etrafında süzülmesi şarkıdan hoşlandığını gösteriyordu. Kalçasını sallayarak hafifçe ritim tutuyordu.

Oldukça bilyüleyiciydi. Keyifle gülümsemesi Lyon'a yine huzur verdi. Christina mest olmuş görünüyordu. Lyon uzanıp çahlardan bir yaprak koparmasını ve sonra müziğe uygun bir şekilde sallanırken parmaklarını arasınıda kıvrmasını izledi.

Ne yaptığının farkında olmadığını düşündü. Gözleri şarkıyı söyleyen centilmenin üzerindeydi, rahat ve düşüncesizdi.

Lyon izlendiğinin de farkında olmadığını biliyordu. Yoksa yaprağı yemezdi ya da ikincisine uzanmazdı.

"Bayım, hangisi Prenses Christina?" diye sordu Andrew Rhone gülmekten öksürmeye başlayınca.

Anlaşılan Rhone da Christina'yı izliyordu.

"Bayım?"

"Sarışın olan," diye homurdandı Lyon kafasını sallayarak. Christina zarıfçe ağızına bir yaprak daha atarken gide-rek artan bir şaşkınlıkla onu izledi.

"Hangi sarışın?" diye listeledi Andrew.

"Çalıları yiyen."

Onuncu Bölüm

Babam beni gördüğüne çok seviniyordu. Edward'ın ziyaretini onayladığını sanıyordu, bu yüzden birkaç gün boyunca ona gerçeği söylemedim. Yolculuktan döndü yorgun düşmüştüm ve başıma gelen her şeyi açıklamadan önce gücümü toplamam gerektiğini biliyordum.

Babam beni deli ediyordu. Odama gelip yatağın kenarında oturur ve sadece Edward hakkında konuşurdu. Onun gibi harika bir adamla evlendiğim için ne kadar şanslı olduğumu fark etmediğimi düşünürdü.

Daha fazla dinleyemeyince huşurarak ağlamaya başladım. Bütün hikâyeye anlaşılabilir parçalar halinde ağzımdan döküldü. Babama bağırduğumu hatırlıyorum. Kocam hakkında bu tür hikâyeler uydurduğum için aklımı kaçırdığımı düşünüyordu.

Onunla tekrar konuşmaya çalışmadım. O Edward'dan yanaydı. Sonra hizmetkârlardan birinden kocama gelip beni eve götürmesi için bir not gönderdiğini duydum.

Çaresizce, torununu sağladığım gerçeği de dahil olmak üzere bi-

tüm hikâyeyi bir kâğıda yazdım. Mehtabın babasının kızı sandığına sakladım ve uzun aylar geçene kadar bulmamasını umdum.

Christina, babası hassas durumumun sebebini gergin yapma başlıyordu.

Kız kardeşim Patricia'ya gitmek için plan yapmaya başladım. Kocasıyla birlikte kolonilerde yaşıyordu. Mücevherleri yanımda götürmeye cesaret edemedim. Patricia bir av köpeği gibiydi; onları bulurdu. Hatırladığım kadarıyla hep meraklı biri olmuştum, bütün mektuplarını okurdu. Hayır, mücevherleri yanımda götürme riskine giremezdim. Çok önemliydiler. Onların Edward'ın krallığındaki fakirlere geri verildiğini görmek amacıyla almıştım. Edward onları soymuştu ve ben adaletin yerine getirildiğini görecektim.

Mücevherleri bir kutuya sakladıktan sonra bahçenin arka tarafına gitmek için gece yarısını bekledim. Kutuyu çiçekliğe gömdüm Christina.

Kırmızı güllerin olduğu yere bak. Kutuyu orada bulacaksın.

Günlük kayıt
1 Ekim 1795

Gelin nikâh töreni boyunca gergindi. Lyon onun yanında durup hareket etmesine ya da kaçmasına izin vermeyecek şekilde elini tuttu.

Aklını kaçırmış gibi ona gülümsüyordu. Evet, halinden son derece memnundu. Christina'nın şüpheli bir yapısı olsaydı, mutluluğunun asıl sebebini örkekliği olduğuna karar kıları.

Yine de Christina yeminin 'ölüm bizi ayıracaya dek'

kısmını tekrarlamayı reddedince Lyon'ın keyfi kaçtı. Genç kadın kafasında sivri kadife bir şapka olan din adamının isteği yerine getirilene dek bekleyeceğini anlayınca ve Lyon kemiklerini kırarak kadar elini sıkınca mecburi söztükleri fısıldadı.

Lyon'ın bir din adamına yalan söylemekten hoşnut olmadığını görmesine izin verdi, fakat kaşlarını çatmasından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ona yavaşça göz kır-pıp tembelce sırıttı. Hayır, hiç rahatsız olmamıştı.

Adam sinsice sevinmekle meşguldü.

Christina savaşçılarını istediklerini elde etmekten hoşlandıklarını biliyordu. Özellikle de bu savaşçının. Ne de olsa o bir aslandı ve dişi aslanını ele geçirmişti.

Kiliseden ayrıldıklarında, Christina destek almak için onun koluna girdi. Gelinliği için endişe ediyor, ani bir hareketin yakasını ve kollarını saran naçin danteli yırtmasından korkuyordu. Harriett Hala gelinliğin dikimine gözetmenlik etmiş, istediği gibi dikildiğinden emin olmak için üç hizmetkârın başında durmuştu.

Güzel ama kullanışsız bir elbiseydi. Leydi Diana Christina'ya elbiseyi sadece bir kez giyeceğini ve sonra bir kenara kaldıracağını söylemişti.

Büyük bir ısratla Christina yeni eşine bu gerçekten bahsettiğinde Lyon gülmüş ve onu bir kez daha sıkarak endişelenmemesini söylemişti. Cebinde hayatının geri kalanı boyunca her gün yeni bir elbise giymesini sağlayacak kadar çok parası vardı.

"Neden herkes bize bağırıyor?" diye sordu Christina. Kilisenin dışındaki basamakların tepesinde Lyon'ın yanında durdu. Daha önce hiç görmediği insanlardan olu-

şan büyük bir kalabalığa bakıyorlardı ve insanlar Lyon'un sesini güçlükle duymasına neden olan bir şekilde gürültü yapıyorlardı.

"Tezahürat ediyorlar sevgilim, bağırıyorlar." Eğilip onu alından öptü. Bağırışlar anında arttı. "Dizim adınıza seviniyorlar."

Christina ona baktı, ona yabancıların onların adına sevinmelerinin hiç mantıklı olmadığını söylemeyi düşündü ama gözlerindeki sevgi dolu ifade ona karşı çıkmayı, kalabalığı ve gürültüyü unutturdu. İçgüdüsel bir şekilde ona sokuldu. Lyon kolunu onun beline doladı. O an ona dokunmasını ne kadar çok istediğini biliyormuş gibiydi.

Titreşmesi hemen kesildi.

"Harika bir öğrendi," dedi Harriett Hala Christina'nın tam arkasından. "Lyon, onu at arabasına bindir. Christina, iyi dilekte bulunan insanlara el sallamayı ihmal etme. Evliliğin sezonunu en çok konuşulan konusu olacak. Gülümse Christina. Sen yeni Lyonwood Markizi'sin."

Lyon istemeye istemeye gelinini bıraktı. Harriett Hala Christina'nın kolundan tutup basamaklardan inmesine yardımcı olmaya çalıştı. Lyon mücadele anlamına gelse de halasının istediğini elde edeceğini biliyordu.

Christina yine şaşırmış gibiydi. Lyon şaşırması gerektiğini düşündü. Halası kocaman yutucu bir kuş gibi etraflarında dönüp duruyordu. Parlak kanarya sarısı elbiseyle bir kuşu andırıyordu ve etrafına emirler yağdırırken limon rengi yelpazesini Christina'nın yüzüne sallıyordu.

Diana Christina'nın arkasına geçip gelinliğinin uzun katlarını düzeltmeye çalıştı. Christina arkasına bakıp Lyon'un kız kardeşine gülümsedikten sonra kalabalığa döndü.

Lyon elinden tutup kapısı açık bekleyeri at arabasına doğru ona eşlik etti. Christina Harriett Halanın söylediklerini yapmayı unutmadı. Sokaklara dizilen bütün yabancı-
cılara el salladı.

Yola çıktıklarında, "Annenin törene katılamaması olmasa çok üzücü," diye fısıldadı Lyon'a. "Ve Patricia Teyzem de çok kızacak," diye ekledi. "Kasabadan dönmesini beklemeliydik Lyon."

"Düğünü kaçırdığı için mi yoksa benimle evlendiğin için mi kızacak?" diye sordu Lyon negeli bir sesle.

"Korkarım her ikisi için de," diye yanıtladı Christina. "Lyon, bizimle yaşamaya başladığında umarım onunla iyi geçinirsin."

"Aklını mı kaçırdın? Kontes bizimle yaşamayacak Christina," dedi Lyon. Ses tonu sertleşmişti. Derin bir nefes alıp tekrar konuşmaya başladı. "Teyzen hakkında daha sonra konuşuruz. Olur mu?"

"Nasıl istersen," diye karşılık verdi Christina. Ani değişimi karşısında şaşır-
dı ama onu sorgulamadı. Birazdan konuşmak için fırsatları olacaktı.

Kabul töreni acelele planlanmıştı ama sonuçları fazlasıyla tatmin ediciydi. Odanın her yanını mumlar aydınlatıyordu, masaların kenarları çiçeklerle süslüydü, resmi siyah giysiler içinde olan hizmetkârlar kalabalığın arasında içki-
lerle dolu gümüş tepsiler taşıyorlardı. Misafirler Lyon'ın annesinin evinin arkasındaki bahçelere dağılırken Harriett Halanın deyimiyle kalabalık partinin başarılı olduğunu kanıtlıyordu.

Lyon annesiyle tanışması için Christina'yı üst kata çıkardı. Pek hoş bir tanışma sayılmazdı. Lyon'ın annesi ona

bakmadı bile. Lyon'ı tebrik ettikten sonra tek oğlu James hakkında konuşmaya başladı. Lyon annesi geçmişi yâd etmekle meşgulken Christina'yı karanlık odadan sürükleyerek çıkardı. Kaşlarını çatmıştı ama kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz gülümsemesi yavaşça yüzüne geri döndü.

Christina ilk fırsatta Lyon'la annesi hakkında konuşmaya karar verdi. Görevini ihmal ediyor, sonra da ona görevinin ne olduğunu anlamadığını söyleyerek davranışını mazur gösteriyordu. Evet, onunla konuşup onu hizaya getirecekti.

"Suratını asma Christina," dedi Lyon aşağı inerlerken. "Annem mutlu."

"Bizimle birlikte yaşamaya başladığında daha mutlu olacak," dedi Christina. "Bunun olmasını sağlayacağım."

"Ne?"

Şaşkınlıkla haykırması birkaç kişinin döndüp onlara bakmasına neden oldu. Christina kocasına gülümsedi. "Bu konuyu daha sonra konuşuruz Lyon," dedi. "Ne de olsa bugün evlilik günümüz ve iyi geçinmemiz gerekiyor. Ah Rhone'un kız kardeşinin yanında nasıl durduğunu görüyor musun? Dikkatimi çekmeye çalışan genç adamlara nasıl ters ters baktığını fark ettin mi?"

"Sadece görmek istediğin şeyleri görüyorsun," dedi Lyon. Girişe vardıklarında onu yanına çekti ve bir kez daha misafirler etraflarını sarınca onu bir savaşçı gibi kolladı.

"Hayır, Lyon," diyerek tartışmayı sürdürdü Christina takdimler arasında. "Görmek istediği şeyi gören tek kişi sensin," diye açıkladı. "Bir prensesle evlenmek istedin, öyle değil mi?"

Bu sözlerle ne demek istemiş olabilirdi? Lyon onu sor-

gulamayı düşünürken bir sonraki soru dikkatini çekti. "Kapının girişinde duran utangaç adam kim Lyon? İçeri girip girmemek konusunda kararsız gibi."

Lyon arkasını dönünce arkadaşı Bryan'ı gördü. Dikkatini çekip yanına gelmesini işaret etti. "Bryan, gelebilme sevindim. Bu eşim, Christina," diye ekledi. "Tatlım, Bryan'la tanışmanı istiyorum. Şehrin başka bir bölgesindeki Bleak Bryan Meyhanesi'nin sahibi."

Christina selam verdikten sonra ürkek adamın elini sıkarak için uzandı. Adam utanarak sol elini uzattı, fakat Christina yaralı bileğini iki eliyle kavrayıp öylesine büyüleyici bir şekilde gülümsedi ki Bryan nefes almakta güçlük çekti. "Sizinle tanışmaktan şeref duydum, Bleak Bryan," dedi. "Hakkınızda çok şey duydum bayım. Cesaretinizle ilgili hikâyeler harika."

Lyon hemen şaşırды. "Tatlım, sana Bryan'dan hiç bahsetmedim," dedi.

Bryan'ın yanakları kızarmaya başladı. Daha önce böylesine asil bir leydi ona hiç bu kadar ilgi göstermemişti. Kravatını çekip kısırsız bir şekilde bağlamak için saatlerini harcadığı düğümü bozdu.

"İsmimi nereden duyduğunuzu bilmeyi çok isterim," dedi.

"Ah bana sizden Rhone bahsetti," diye yanıtladı Christina gülümseyerek. "Ayrıca önünüzdeki Cuma akşamı bir şans oyunu için arka odanızı onlara vereceğinizi de söyledi."

Bryan kafasını salladı. Lyon kaşlarını çatı. "Rhone çok fazla konuşuyor," diye homurdandı.

"Mick'in anlattığı hikâyedeki leydi bu mı Lyon?" diye

sordu Bryan arkadaşına. "Hayır, o olamaz. Bir adamı güverteden atacak kadar gücü..."

Bryan en sonunda Lyon'ın kafasını salladığını fark etti.

"Mick kim?" diye sordu Christina.

"İşyerime sık sık gelen bir denizci," diye yanıtladı Bryan. Gülümserken kayış gibi yüzü kırışıklıklara büründü. "Sizin hakkınızda inanılmaz bir hikâye..."

"Bryan, git ve bir şeyler ye," diyerek onun sözünü kesti Lyon. "Ah işte Rhone geliyor. Rhone? Bryan'ı yemek odasına götür."

Christina Lyon'la yalnız kalana kadar bekledikten sonra neden birden bu kadar sinirlendiğini sordu. "Seni sinirlendirecek bir şey mi söyledim?"

Lyon kafasını salladı. "Bu kalabalığa daha fazla dayanamayacağım. Hadi gidelim. Seninle yalnız kalmak istiyorum."

"Şimdi mi?"

"Şimdi," dedi Lyon. Söylediklerinde ciddi olduğunu göstermek için elinden tutup onu ön kapıya doğru çekti.

Harriett Hala en alt basamakta yollarını kesti.

Christina pişman görünecek kadar zarıftı. Lyon ise bıkmış görünüyordu.

Harriett Hala yerinden kıpırdamadı. Elleri belinde olduğu ve göğsü bir zırh gibi yükselip ağıldığı için Lyon'a bir komutanı andırırdı.

Ani bir gülümseme katı duruşunu yumuşattı. "Christina'nın çantasını at arabaya koydum, Lyon. Uradığından bir saat daha fazla dayandım."

Harriett Hala sıkıca sarıldıktan sonra Christina'yı bıraktı.

"Bu gece nazik ol," dedi Lyon'a.

"Olurum."

Söz veren Christina'ydı. Lyon ve halası ona baktılar. "Beni kastediyor Christina," dedi Lyon alaycı bir şekilde.

"Lyon'un artık senin için olduğumu unutmamalısın tatlım," dedi Harriett yüzü kızarak. "O zaman bütün endişelerin diner."

Christina'nın kadının ne söylediğine dair hiçbir fikri yoktu. Christina'ya anlamlı bir şekilde kafasını sallayıp duruyor ve bir atmaca gibi dikkatle bakıyordu.

At arabasında Lyon birden onu kollarına alıp kucasına yerleştirdi. Christina kollarını kocasının boynuna dolayıp yüzünü omzuna gömdü ve memnuniyetle içini çekti.

Lyon başının tepesine doğru gülümsedi.

İkisi de bir süre hiç konuşmayıp birbirlerine sarılmakla ve huzur dolu yalnızlıklarının tadını çıkarmakla yetindiler.

Christina onu nereye götürdüğünü bilmiyordu ve bu umrunda değildi. Nihayet yalnız kalmışlardı ve onun için önemi olan tek şey buydu.

"Christina, bugün kapalı bir yerde olmaktan korkuyor gibi görünüyorsun," dedi Lyon. Çenesini şefkatli bir şekilde alına sürüdü. "Bu nefretinin ötesinden mi geldin?"

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Christina. "Ama bana bu şekilde sarıldığında ve gözlerimi kapadığımda endişelerimi unutuyorum."

Lyon onun güvenini kazandığını düşündü. "Bana karşı dürüst olman hoşuma gidiyor Christina," dedi. "Artık evli olduğumuza göre bana her zaman doğruyu söylemelisin," diye ekledi aşk ve güven konusuna girmeyi umarak.

"Sana her zaman doğruyu söylemedim mi?" diye sordu

Christina. Yüzüne bakmak için ondan uzaklaştı. "Neden keyifsizsin? Sana ne zaman yalan söyledim?"

"Öncelikle Summerton'lar," dedi Lyon ağır ağır.

"Kim?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Lyon. "Bana seni Summerton'ların yetiştirdiğini söyledin ve ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz."

"Bir uydurma," diye düzeltti Christina.

"Arada fark mı var?"

"Sayılır."

"Bu bir cevap değil, Christina," dedi Lyon. "Kaytarına."

"Ah."

"Ever?"

"Evet ne?" diye sordu Christina. Parmak uçlarıyla ensesini gıcıklayarak dikkatini dağıtmaya çalıştı. Düşün geceleri idi ve ona tekrar yalan söylemek zorunda kalmak istemiyordu.

"Bana şimdi geçmişinle ilgili gerçeği söyleyecek misin? Summerton'lar var olmadığına göre..."

"Gerçekten çok ısrarcısın," diye homurdandı Christina. Sitemini küçük bir gülümsemeyle yumuşattı. "Pekâlâ Lyon. Artık karın olduğuma göre sanırım sana bütün gerçeği anlatmalıyım."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim Lyon."

Tekrar omzuna yerleşip gözlerini kapadı. Lyon uzunca gelen birkaç dakika bekledikten sonra tartışmanın bittiğini sandığını düşündü.

"Christina?" diye sordu bükünlüğünü belli edercesine bir tonla. "Küçük bir kızken seninle kim ilgilendi?"

"Rahibeler."

"Hangi rahibeler?"

Christina sesindeki sabırsızlığı duymazdan geldi. Yeni bir hikâye uydurmak için zihni hızla çalışıyordu. "Genellikle Rahibe Vivien ve Rahibe Jennifer," dedi. "Fransa'daki bir manastırda yaşıyordum. Gözlerden uzak bir yerdi. Beni oraya kimin götürdüğünü hatırlamıyorum. Çok küçüktüm. Rahibeler benim için birer anne gibiydi, Lyon. Her gece bana gördükleri yerlerle ilgili harika hikâyeler anlatırlardı."

"Bufalo hikâyeleri mi?" diye sordu Lyon sesinde duyduğu içtenliğe gülümseyerek.

"Aslına bakarsan evet," diye yanıtladı Christina uydurduğu hikâyeye ısınarak. Kocasını kandırdığı için suçluluk duymayacağına karar verdi. Gerekçeleri yeterince saftı. Gerçek Lyon'ı sadece tizerdi.

Ne de olsa o bir İngiliz'di.

"Rahibe Frances benim için bir bufalo resmi çizdi. Hiç bufalo gördün mü Lyon?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Bana bu manastırdan biraz daha bahset," diye ıstıladı Lyon. Yatıştırıcı bir şekilde sırtını okşuyordu.

"Söylediğimi gibi çok ıssaz bir yerdeydi. Binaların etrafı yüksek duvarlarla çevriliydi. Hiç ziyaretçimiz olmadığı için genellikle yalınayak koşmama izin verirdiler. Çok şımartılıyordum ama yine de iyi huylu bir çocuktum. Rahibe Mary bana annemi tanıdığını, bu yüzden beni manastıra kabul ettiklerini söyledi. Elbette oradaki tek çocuk bendim."

"Kendini savunmayı nasıl öğrendin?" diye sordu Lyon ıslamlı bir sesle.

"Rahibe Viven bir kadının kendisini nasıl savunacağını bilmesi gerektiğini söylerdi. Etrafımızda bizi koruyacak bir adam yoktu. Mantıklı bir karardı."

Christina'nın açıklaması yeterince mantıklıydı. İngiliz kuralları hakkındaki şaşkınlığına, neden yalınayak dolaşmayı tercih ettiğine ve nerede bufalo gördüğüne dair soruları yanıtlamıştı. Ever, açıklaması tutarsız noktaların bazılarını birleştirmişti. İkra edici ve akla yatkındı.

Lyon tek kelimesine bile inanmamıştı.

Arkasına yaslanıp gülmüştü. Christina'nın doğruyu söylemeden önce ona güvenmeyi öğrenmesi için zamana ihtiyacı olduğu gerçeğini kabul etti. Elbette Christina nihayet ona her şeyi anlatmaya karar verene kadar Lyon bilmesi gerekenleri öğrenmiş olacaktı.

Lyon ironiyi fark etti. Geçmişte yaptığı şeyleri Christina'nın asla öğrenmemesi konusunda kararlıydı. Günahlarını ondan gizlemek istiyor ama yine de dolgun bir tavşanın peşine düşen bir av köpeği gibi onu kendisi hakkında daha fazla şey anlatması için kışkırtıyordu.

Ancak evine gideceğini söyleyip duran o değildi. Christina'ydı. Ve Lyon görmek istediği asıl yerin efsanevi manastır olmadığını çok iyi biliyordu.

Hiçbir yere gitmeyecekti.

"Lyon, beni o kadar çok sıkıyorsun ki nefes alamıyorum," diye karşı çıktı Christina.

Lyon hemen kollarını gevsetti.

İstikametlerine vardılar. Lyon onu malikânenin basamaklarından çıkarıp boş antreden geçirdi ve dönen merdivenden yukarı taşıdı. Christina bu sırada etrafa bakmak için gözlerini tam olarak açmadı.

Yatak odası onlar için hazırlanmıştı. Komodinlerin üzerinde yanan birkaç mum odaya loş bir ışık saçıyordu. Büyük yatağın örtüleri açılmıştı. Odarın öteki tarafında yanan şömine gecenin soğuşunu alıyordu.

Lyon onu yatağa bırakıp karşısında uzun bir süre gölümseyerek durdu. "Evi hazırlamaları için hizmetkârlarımı önceden yolladım Christina. Yalnızız," diye açıkladı eğilip onun ayakkabılarına uzanırken.

"Bu bizim düğün gecemiz," dedi Christina. "Önce ben seni soymalıyım. Böyle olmalı, Lyon."

Ayakkabılarını çıkarıp kocasının yanında durdu. Kravatının düğümünü çözdükten sonra ceketini çıkarmasına yardım etmek için arkasına geçti.

Gömleğini çıkarıp parmaklarını pantolonunun beline sokunca, Lyon daha fazla dayanamayacağını anladı. Christina karın kaslarının dokunuşuna nasıl tepki verdiğini görünce gülümsedi. Onu soymaya devam edebilirdi ama Lyon kollarını beline dolayıp onu göğsüne çekerek ateşli ve tutkulu bir öptükle dudaklarını ele geçirdi.

Uzun ve hoş dakikalar boyunca elleri ve dilleriyle birbirlerine satışıp aşk sözcükleri fısıldadılar.

Lyon bu gece ağırdan alacağına, öncelikle Christina'yı tatmin edeceğine yemin etmişti ve geri çekilip bir an önce soyunmasına yardım etmezse, ikinci kez elbisesini yırtacağını biliyordu.

Geri çekildiğinde Christina tişiriyordu. Sesini kaybetmiş gibiydi ve onu yatağın kenarına doğru itmek zorunda kaldı. Yatağa oturunca Lyon'ın ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı.

Lyon'ın bacaklarının arasında durup yavaşça kolla-

rındaki bağcıkları çözmeye başladı. Ne yapacağını izleyen Lyon'dan gözlerini alamadığı için bu oldukça tuhaf bir işti.

"Gelinliğimin arkası konusunda bana yardımcı olmak zorundasın," dedi gülümseyerek çünkü sesi kulağına çok gergin geldi.

Arkasını dönünce Lyon onu kucağına çekti. Christina ona yaslanmamak için kendisini zor tuttu, gelinlikten kurtulmak için sabırsızlanıyordu. Ellerini tacına götürdü, henüz tek bir tokayı çıkarırken Lyon ellerini itip görevi devraldı. "İzin ver," dedi boğuk bir sesle.

İri lüleleri serbest kalıp güneşte açılan gür saç tutamları beline kadar indi. Christina memnuniyetle içini çekti. Lyon'un parmakları ürpermesine neden oluyordu. Lyon saçlarını yavaşça kaldırıp omzuna attı ve ensesini öpmek için duraksadı, sonra meşakkatli bir iş olan küçük bağcıkları kancalarından çıkarmaya başladı.

Kalbi hızla atıyordu. Kokusu çok hoş ve son derece kadınsıydı. Yüzünü altın rengi lülelere gömmek istedi; erkekliliğine doğru sabırsızca ve işveli bir şekilde hareket ediyor olmasaydı bu arzusuna teslim olabilirdi.

Lyon en sonunda gelinliği beline kadar açmayı başardı. Beyaz bir iç gömleği giymişti ama elini içine sokunca ipek kumaş kolayca yırtıldı. Göğüslerini bulup avuçlarken onu serçe göğsüne doğru çekti.

Christina sırtını ona verdi. Başparmakları göğüs uçlarının üzerinde kayarken nefesi boğazına takıldı. Sırtını göğsündeki sıcak tüylere sürterken teni karıncalandı.

"Çok güzelsin sevgilim," diye fısıldadı kulağına Lyon. Kulak memesine sokulurken gelinliği çekiyordu ve onu sadece giysiyi kalçasından aşağı indirmek için kucakından kaldırdı.

Christina yardımcı olamayacak kadar güçsüzdü. Kalçasını ona doğru hareket ettirdi. Lyon bu hareketin dayanılmayacak kadar muhteşem olduğunu düşündü. Boynunu öptükten sonra omzuna indi. "Tenin çok pürüzsüz ve yumuşak," dedi ona.

Christina onunla konuşmaya, ona onu ne kadar mutlu ettiğini söylemeye çalıştı ama bacaklarının arasına kayan eli ona düşüncelerini unutturdu. Başparmağı tüketircesine o hassas çıkıntıya sataştı. Boğuk bir şekilde inleyerek adını söylerken parmakları içine girince elini itti. Lyon ona işkence etmeyi bırakmadı ve genç kadın çok geçmeden içinde kabaran hislere teslim oldu. Artık düşünemiyordu. Sadece inanılmaz sıcaklığa tepki veriyordu. "Lyon, duramıyorum."

"Mücadele etme Christina," diye fısıldadı Lyon. Doyuma ulaşana kadar baskısını artırdı. Christina sırtını ona verip tekrar ismini söyledi.

İçindeki titremeleri hissedebiliyordu. Lyon giysilerinin geri kalanını ne ara çıkardığını hatırlamıyor, onu kucaklarında yatağın ortasına taşırken nazik mi yoksa kaba mı olduğunu bilmiyordu.

Yastıkların üzerine saçılan saçları mum ışığında neredeyse gümtüğü bir ışıltıyla parlıyordu. Çok güzeldi. Beyaz çorapları hâlâ ayaklarındaydı. Gülümsemiş olabilirdi ama yakıcı bir tutku onu ele geçirdiği için bundan emin değildi.

Ona yaklaşp bacaklarının arasına yerleşti, sonra kollarını etrafına doladı. Dudaklarını ateşli bir öpücükle kavrayıp dar ve ıslak sıcaklığına girerken dilini onunkiyle birleştirmek için ağzından içeri kaydırdı.

Christina bacaklarını ona dolayarak onu iyice içine çek-

ti. Her hamlesine şiddetle karşılık verip geri çekildiğinde talepkâr bir şekilde gövdesini ona doğru yükseltti.

İkisi de aynı anda doyuma ulaştı.

"Seni seviyorum Christina."

Christina ona cevap veremedi. Tatlılıkta kendinden geçmişti. Güçlü kollarının arasında eridiğini hissetti, ancak fırtına dindikten sonra ona tutunabildi.

Lyon'un gerçeğe dönmesi uzun sürdü. Hareket etmek istemiyordu. Kesik kesik ve düzensiz soluyordu. "Soni ciziyor muyum?" diye sordu genç kadın hareket etmeye çalışınca.

"Hayır," diye yanıtladı Christina. "Ama yatak beni yutuyormuş gibi hissediyorum."

Lyon üzerine verdiği ağırlığın büyük bölümünü hafifletmek için dirseklerinin üzerinde doğruldu. Bacakları omunkilere dolanmıştı ve baskıyı azaltmak için kalçasını hafifçe hareket ettirdi.

Bakışları şefkatliydi. "O kelimeleri söyle Christina. Duymak istiyorum."

Ona onu sevdiğini söyleyeceğini beklediği için gözyaşlarına hiç hazırlıklı değildi. "Tadım?" diye sordu gür kırpıklarının arasından süzülen ilk damlaları parmak uçlarıyla yakalarken. "Her seviştiğinizde ağlayacak mısın?"

"Kendime engel olamıyorum," diye fısıldadı Christina hiçkırıkların arasından. "Kendimi harika hissetmemeneden oluyorsun."

Lyon onu tekrar öptü. "Büyük bir günah itiraf ediyormuş gibi konuşuyorsun," dedi. "Harika hissetmek bu kadar kötü bir şey mi?"

"Hayır."

"Seni seviyorum. Zamanla senden duymayı istediğim kelimeleri söyleyeceksin. Çok inatçısan, bunu biliyor musun?"

"Beni sevmiyorsun..." diye fısıldadı Christina. "Sen bir..."

Eliyle ağzını kapadı. "Bana bir prensesi sevdiğimi söylersen..."

"Söylersem ne yaparsın?" diye sordu Christina elini ağzından çekince.

"Bundan hiç hoşlanmam," dedi Lyon çarpık bir şekilde gülümseyerek.

Christina kocasına gülümsedi. Lyon yan tarafına dönüp onu kendisine doğru çekti. "Lyon?"

"Evet?"

"Hep ruhum seninkiyle birleşmiş gibi mi hissedeceğim?"

"Umarım," diye yanıtladı Lyon. "Çok az insan bizim paylaştığımız şeye sahip..."

"Bu kader," dedi Christina. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "İstersen bana gülebilirsin ama birlikte olmak bizim kaderimizde var. Ayrıca başka bir kadın seninle birlikte olmazdı."

Lyon güldü. "Öyle mi?" diye sordu.

"Ah evet. Sen tam bir hergelesin. Sırf istediğini elde edebilmek için itibarımı zedeledin."

"Ama başkalarının hakkında ne söylediğini umursamıyorsun, öyle değil mi Christina?"

"Bazen umursuyorum," diye itiraf etti genç kadın. "Bu kötü bir özellik, değil mi? Senin hakkımda ne düşündüğünü önemsiyorum."

"Buna sevindim," diye yanıtladı Lyon.

Christina içini çekerek gözlerini kapadı. Haurladığı en son şey Lyon'un örtüleri üzerlerine çektiği idi.

Lyon onun halinden memnun bir kedi yavrusuna benzediğini düşündü. Uzun bir süre uyuyamayacağını biliyordu, karın boşluğuna tanıdık bir gerginlik yerleşti. Hiç şüphesiz kâbusları onu yine ziyaret edecekti. İki seneyi aşkın bir süredir bir geceyi bile es geçmemişti. Elbette Christina için endişeleniyordu. Onu korkutmak istemiyordu. Hayır, aşağı inip geçmişle orada, kütüphanesinin mahremiyetinde yüzleşmesi gerektiğini biliyordu.

Bir süreliğine gözlerini yumdu, sıcaklığının tadını biraz daha çıkarmak istedi.

Hava aydınlanana kadar son düşüncesi bu oldu.

On Birinci Bölüm

Kolonilere yolculuk çok zordu. Kışın okyanus der dalgaları şiddetliydi. Soğuk havanın sertliği yüzünden zamanının çoğunu kamaramda geçiriyordum. Kaptanın verdiği halatla kendimi yatağına bağladım, bu ölümlü almanış olsaydım odanın içinde oradan oraya savrulurdum.

Artık sabahları inideni bulanmıyordum ve kalbim sana karşı yumuşamıştı Christina. Hatta kolonilerde yeni bir başlangıç yapabileceğimi bile düşünmeye başlamıştım.

Kendini özgür ve güvende hissediyordum. Başka bir okyanus çok yakında beni Edward'dan ayıracaktı. Görüyorsun ya, peşimden geleceğini hiç düşünmemiştim.

Günlük kaydı

3 Ekim 1795

Lyon uyanmadan önce sabah güneşi odayı istila etti. Aklında yer eden ilk düşünce çok şaşırtıcıydı. İki yıldır ilk kez deliksiz uyumuştum. Ancak bu hoş farkındalık uzun

sürmedi. Lyon karısını kollarına almak için yan tarafına dönünce orada olmadığını fark etti.

Birden yataktan fırladı, sonra ona basmaktan son anda kurtulduğu için Tanrı'ya ve hızlı reflekslerine şükretti.

Yataktan düşmüş ve yatağa geri dönemeyecek kadar derin uyumuş olmalıydı.

Lyon Christina'nın yanında diz çöktü. O da bir masum gibi uyumuş olmalıydı çünkü düşüğünü duymamıştı. Battaniyelerden birini yanına almıştı ve çok rahat görünüyordu. Derin ve düzenli bir şekilde soluyordu. Hayır, yataktan düşmesinin ona zarar verdiğini sanmıyordu.

Onu yavaşça kollarına aldı. Genç kadın doğrulunca içgüdüsel bir şekilde onun göğsüne sokuldu. Lyon ellerini beline dolayıp memnun bir şekilde içini geçirdiğini hissederken, uykunda bana güveniyorsun, diye düşündü sınıtarak.

Lyon öylece durup uzun, huzurlu dakikalar boyunca onu tuttuktan sonra yatağı ortasına yerleştirdi. Nefes alışığı değişmemişti ve onu uyandırdığını sanmıyordu ama ellerini belinden çekmeye çalıştığı sırada tutuşu güçlendi.

Christina aniden gözlerini açıp ona gülümsedi.

Lyon utangaç bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi, çünkü yasak bir şey yaparken yakalanmış gibi ona bakıyordu.

"Yataktan düşmüşsün tatlım," dedi ona.

Christina bu sözün çok komik olduğunu düşündü. Lyon ona neden güldüğünü sorduğunda ise kafasını sallayıp soruyu geçiştirdi ve neden kaşlarını çatmayı bırakıp onunla tekrar sevişmediğini sordu.

Lyon hemen onu kollarının arasına aldı.

Christina sabah ışığında da gecenin karanlık saatlerindeki kadar diğimsiz olduğunu kanıtladı. Ve Lyon her zamanki gibi tatmin oldu.

Ellerini başının arkasına koyup karısının odayı toplayıp giyinmesini izledi. Utangaç olmayışı onu şaşırttı. Çıplaklığından utanıyormuş gibi görünmüyordu. Ama çok çabuk giyinmişti, üzerinde menekşe rengi güzel bir yürüyüş elbisesi vardı. Birbirine giren saçlarını fırçalamaya başlayınca, Lyon saçlarının kalçasına varmadığını fark etti. Hayır, saçları belinin hizasındaydı.

"Christina, saçlarını mı kestin?"

"Evet."

"Neden? Saçlarının uzun olması hoşuma gidiyordu," dedi Lyon.

"Öyle mi?"

"Tepende de toplama," diye emretti Lyon. "Serbest bırakmandan daha çok hoşlanıyorum."

"Modaya uygun değil," diye alıntı yaptı Christina. "Ama kocam nasıl istiyorsa öyle yapacağım," diye ekledi alaycı bir şekilde selam vererek. "Lyon, bugün kasabadaki evine mi gideceğiz?"

"Evet."

Christina saçlarını kurdeleyle omzundan toplarken düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Oraya varmamız ne kadar sürer?" diye sordu.

"Yaklaşık üç saat, belki biraz daha uzun," diye yanıtladı Lyon.

Sonra birinin kapıya kuvvetli bir şekilde vurduğu duyuldu. "Sence bu kim olabilir?" diye sordu Christina.

"Terbiyesiz biri," diye homurdandı Lyon. İstemeye is-

temeye yarıktan kalkıp giysilerine uzandı, sonra karısı te-
başla kapıya yönelince hareketlerini hızlandırdı. "Christi-
na, kim olduğunu öğrenene kadar kapıyı açma," diyerek
arkasından bağırdı.

Bir şeye takılınca sakarlığına küfredti, sonra aşağı bakınca
Christina'nın bıçağının beraberinde yere çektiği batta-
niyenin kenarından çıkmış olduğunu gördü. Bu bıçağın
orada ne işi vardı? Lyon kafasını salladı. İstenmeyen zi-
yaretçilerden kurtulur kurtulmaz onu sorgulamaya karar
verdi.

Christina Lyon'un söylediği gibi zincirleri çekip kapıyı
açmadan önce ziyaretçilerine kim olduğunu sordu.

Büyükbabasının avukatları Bay Borton ve Henderson
verandada duruyordu. İkisi de çok rahatsız görünüyordu.
Patricia Teyzesi iki adamın arasındaydı. Deliye dönmüş gi-
biydi.

Christina'nın misafirleri doğru düğün karşılamasın-
a ya da teyzesinin yolundan çekilmesine fırsatı olmadı.
Kontes Christina'ya öylesine sert bir tokat attı ki genç ka-
dın geriye doğru sendeledi.

Bay Borton onu dengelemek için kolundan tutunmaya
düşebilirdi. İki avukat da kontese bağırıyordu ve huysuz
yaşlı kadın Christina'ya tekrar vurmaya kalkınca Hender-
son ona engel olmaya çalıştı.

"Seni pis fahişe," diye tiz bir sesle bağırdı kontes. "Ben
yokken yaptığın pis şeyleri iştımayacağımı mı sanıyordun?
Bir de gidip o aşağılık herifle evlenmişsin!"

"Sessizlik!"

Lyon'un kükremesi duvarları sarıttı. Borton ve Hender-
son aynı anda tedirgin bir şekilde birer adım geri çekildiler.

Ancak kontes benzer bir önlem almayacak kadar sinirliydi. Bütün planlarını mahveden adama dönüp öfkeyle baktı.

Christina da kocasına dönmüştü. Yüzünün sol yarını acıyla zonkluyordu ama kocasına gülümsemeye ve iyi olduğunu söylemeye çalıştı.

Christina açıklamasına başlayamadan Lyon alt kata inip onu kollarının arasına aldı. Ona iyice bakmak için yüzünü çevirdi, sonra öfkeden buz gibi bir sesle, "Bunu sana kim yaptı?" diye sordu.

Cevap vermesine gerek yoktu. Avukatlar telaşla kontesin yeğenine vurduğunu açıklamak isterken birbirlerinin sözünü kestiler.

Lyon kontese döndü. "Ona bir daha dokunursan böhrlenecek kadar bile yaşamazsın. Beni anlıyor musun?"

Patricia gözlerini kıstı, Lyon'a karşılık verirken sesi zehir doluydu. "Hakkında her şeyi biliyorum. Evet, savunmasız bir kadını öldürebilirsin, değil mi? Christina şimdi benimle eve geliyor. Bu evlilik feshedilecek."

"Edilmeyecek," diye karşılık verdi Lyon.

Kontes, "Yetkililere giderim," diye öylesine şiddetli bir şekilde bağırdı ki boynunun kenarındaki damarlar belirginleşti.

"Git," dedi Lyon kısık bir sesle. "Onlarla konuştuğundan sonra hikâyenin geri kalanını anlatması için arkadaşın Splicker'ı gönderirim."

Kontes aniden nefesini tuttu. "Hiçbir şeyi kanıtlamazsın..."

"Ah ama çoktan kanıtladım," diyerek onun sözünü kesti Lyon. Gözlerine ulaşmayan bir gülümseme ifadesini değiştirdi. "Splicker her şeyi rahatça kâğıda döktü, kontes. Sorun çıkarmak istiyorsan, hiç durma."

"Splicker'la bir ilgim olduğuna inanmıyor olamazsın," dedi kontes Christina'ya. "Ben kasabadaki arkadaşımı ziyarete gitmiştim."

"Platte lun'de tek başına kalıyordun," diye karşılık verdi Lyon.

"Beni takip mi ettirdin?"

"Christina'ya yalan söylediğini biliyordum," dedi Lyon. "Hiç arkadaşının olmadığı bilinen bir gerçek, kontes. Hemen şüphelendim."

"Öyleyse düğünden önce Londra'ya dönmeye çalışırken aksiliklere sebep olan sendin. Yoksa düğüne engel olurdum. Bunu biliyordun değil mi..."

"Defol buradan," diye emretti Lyon. "Yeğenine veda et, kontes. Onu bir daha hiç görmeyeceksin. Bundan emin olacağım."

"Lyon..." diye fısıldadı Christina, ancak Lyon onu hafifçe sıkanca araya girmesini istemediğini anladı.

Christina onun bu kadar sinirlenmemesini dilerdi. Buna gerçekten hiç gerek yoktu. Teyzesini Lyon'dan çok daha iyi anlıyordu. Teyzesinin her hareketini ağgözlülüğünün nasıl yönettiğini biliyordu.

"Christina, soğukkanlı bir katille evli olduğunu biliyor musun? Ah evet," dedi kontes dudakları büzerek. "İngiltere onu işlediği soğukkanlı cinayetler yüzünden şovalyelikle..."

"Hamîmefendi, dilinize mukayet olun," dedi Bay Henderson sertçe fısıldayarak. "Savaş dönemiymiş," diye ekledi anlayışlı bir şekilde Christina'ya bakarak.

Christina kocasının öfkesini hissedebiliyordu, tuttuğu daha da sertleşmişti. Onu sakinleştirmenin ve davetsiz re-

safirlerden kurtulmanın bir yolunu düşündü. Elini ceke-
tinin altına sokup sırtını okşamaya ve tek kelime etmeden
kızgın sözlerinin onun için önemi olmadığını söylemeye
çalıştı.

"Bay Borton? İmzalamam gereken belgeleri getirdiniz
mi?" diye sordu fısaldayarak.

"B Belgeleri imzalaması gereken kişi kocanız," diye ya-
nıdadı Bay Henderson. "Lordum? Bize birkaç dakikanızı
ayırırsanız fonlar daha fazla gecikmeden size aktarılacak."

"Fon mu? Ne fonu?" diye sordu Lyon kafasını sallaya-
rak.

Kontes topuğunu yere vurdu. "Christina, paramı bana
vermezse, sana bir daha dokunmak istememesini sağla-
rım. Evet, ona her şeyi anlattım. Beni anlıyor musun?"

Christina'nın yatıştırıcı bir şekilde Lyon'ın sırtını ok-
şaması işe ayırmıyordu. Vücudunu etkisi altına alan öfke
dalgasını hissedebiliyordu.

Lyon daha önce hiçbir kadını incitmemişti ama karısı-
nı karalayan kötü kadını öldürmenin çirkin bir düşünce
olduğunu sanmıyordu. Onu kapı dışarı etmek için sabır-
sızlarmıyordu.

"Bu kadın sizinle mi geldi yoksa kendi at arabasıyla
mı?" diye sordu Lyon iki adama.

"Arabası ön tarafta," diye yanıtladı Henderson kafasıyla
işaret ederek.

Lyon kontese döndü. "Buradan otuz saniye içinde ay-
rılmazsan seni dışarı atacağım."

"Bu iş burada bitmedi," diye bağırdı kontes markiyeye.
Christina'ya öfkeyle baktı. "Hayır, bitmedi," diye homur-
dandı kapıdan uzaklaşırken.

Bay Borton kapıyı kadının arkasından kapatıp çerçeveye yaslandı. Henderson yakasını düzeltti. Diğer elinde bir çanta tutuyordu. Birden görevinin ne olduğunu hatırlayıp, "Bayım, bu şekilde aceleye getirdiğimiz için özür dilerim ama kontes sizi bozguna uğratmaya kararlıydı," dedi.

"Sen de kimsin be adam?" diye sordu Lyon sabrı tükenmişçesine.

"O Bay Henderson Lyon, kapıya yaslanan adam ise Bay Borton. Onlar büyükbabamın avukatları. Lütfen bu işi bir an önce bitirmemize izin ver, Lyon. Beyefendileri kütüphaneye götürürsen size çay getiririm. Çok hareketli bir sabah oldu, öyle değil mi eşim?"

Lyon şaşkınlıkla karısına baktı. Sinir bozucu bir şey olmamış gibi davranıyordu. Sonra sakin tavrının kasıtlı olduğuna karar verdi. "Beni sakinleştirmeye mi çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Öfkemi yatıştırmaya çalışıyorum," diye düzeltti Christina. Kocasına gülümsedikten sonra kızaran teni hatmaya başladığı için surasını buruşturdu.

Lyon onun rahatsızlığını fark etti. Öfkesini bir kez daha hisseden Christina içini çekti. "Gidip çay hazırlayacağım."

Lyon için sakinleşmek hiç kolay olmadı. Adamlara çalışma odasına geçmelerini işaret ettikten sonra kapıyı ardından sertçe kapamaktan zevk aldı. "Vaktimin çalınmasına değse iyi olur," dedi adamlara.

Christina konuşmalarını bölmeden önce Lyon'ın büyükbabasının vasiyetini duyması için bilerek oyalandı.

Kapıyı tıklatır tıklatmaz Bay Borton kapıyı açıp tepsiyi ondan alınca görüşmenin iyi gitmediğini fark etti. Hayır, çok ciddi görünüyordu. Christina kocasına bakınca Borton'un endişesini anladı. Lyon suratını asmıştı.

"Neden bana söylemedin Christina? Lanet olsun, benden daha fazla paran var."

"Ve bu hoşuna gitmiyor, öyle mi?" diye sordu Christina fincanları doldurup servis ederken.

"Karnızın şahsına bırakılan miktarı anladığını sanmıyorum," dedi Bay Henderson.

"Bu önemli mi Lyon? Artık hepsi sana ait, öyle değil mi? Daha önce böyle söylemiştiniz, Bay Borton," dedi Christina. "Elbette, Patricia Teyze için de bir ödenek ayrılmalıyız. Ve bu yeterli olmalı."

Lyon sandalyesinde arkasına yaslandı. Gözlerini kapatıp sabırlı olmak için dua etti. "Gerçekten o kötü kadına para ayıracağımı mı sanıyorsun?"

"Kendisine hâkim olamıyor," dedi Christina. "O yaşlı biri Lyon ve sırf bu yüzden ona bakmalıyız. Ondan hoşlanmana gerek yok."

Christina ziyaretçilerine gülümsedi. "Önceleri teyzemin gelip bizimle yaşayabileceğini düşünmüştüm, fakat gördüğüm kadarıyla bu mümkün değil. Hayır, teyzem Lyon'la asla anlaşamaz. Ama kocam ona para sağlamayı kabul etmezse sanırım bizimle yaşamak zorunda kalacak."

Lyon onun ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyordu. Narin eşi saf bir kalbe ve bir diplomatın zekasına sahipti. Kontese para sağlamazsa, onlarla yaşamak zorunda kalacağı gibi gültüç bir olasılığa işaret ederek onu idare ediyordu.

Ama o anda, Christina masumca gülümserken, ondan hiçbir şeyi esirgememeye karar verdi.

"Henderson, mideni kaldırırsa, sen ve Borton'un kontesin hesabından sorumlu olmanızı istiyorum. Christina'nın teyzesinin bizi rahat bırakması için ne gerekiyorsa yapın."

Christina sabırla beklerken detaylar üzerinde konuşuldu. Sonra beyefendileri kapıdan geçirip kütüphaneye geri döndü.

"Bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkür ederim," dedi ona doğru yürüyüp yanında dururken.

Lyon onu kucığına çekti. "O yaşlı yaratayı senden uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorsun. Tanrı biliyor, gerekirse ülkeyi bile terk edebilirsin."

"Misafirlerimizin önünde teyzeme yaşlı yarasa demediğin için teşekkür ederim," dedi Christina.

"Demek üzereydim," diye karşılık verdi Lyon sınıtarak. "Bunu biliyordun. Bu yüzden sözümü kestiri değil mi?"

Christina kollarını Lyon'ın boynuna doladı. "Evet," diye fısıldadı. Boynuna sokulmak için öne doğru eğildi. "Çok kurnaz bir adamsın."

Lyon'ın eli karısının bacağındaydı. Diğer eli ise genç kadının saçındaki kurdeleyi çözmekle meşguldü. "Christina, kontesin sana karşı kullanabileceği ne tür bir silahı var?"

Tahliikle dile getirdiği soruya hazırlıksız yakalandı. "Ne demek istediğini anlamadım Lyon. Teyzem hiçbir silahı yok."

"Christina, kontes bana her şeyi anlatacağını söylediğinde, gözlerinde beliren korkuyu gördüm. Ne demek istedi?"

Lyon onun aniden gerildiğini hissetti. "Bana gerçeği söylemek zorundasın Christina. Sırlarının ne olduğunu bilmezsem, seni koruyamam."

"Şu an bu konuda konuşmak istemiyorum Lyon," dedi Christina. Dikkatini dağıtmayı umarak kocasının kulağını kemirmeye başladı. "Ne de olsa yeni evliyiz ve seni öpmeyi tercih ederim."

Lyon kendi kendine dikkatini dağıtmasına izin vermediğini söyledi ve Christina erkeldiğine doğru hareket edince kasıklarında sertleşen tutkusunu giz ardı etmeye çalıştı. Fakat genç kadın ona dokunmasını ne kadar istediğini cesurca kulağına fısıldayınca, ona daha fazla soru sormadan önce isteğini yerine getirmeye karar verdi.

Dudakları Christina'ya hiç bu kadar muhteşem gelmemişti. Bütün sırlarını öğrendiğinde onu reddetmesinden korktuğundan gerçek aleyhine dönmeden şimdi ona olabildiğince sahip olmak için neredeyse çaresizlik duyuyordu.

Öptüğü sihirliydi, çok geçmeden onu korkutan bütün düşünceleri dağıttı. Evet, sihirliydi, çünkü Lyon ona istenildiğini ve sevildiğini hissettiriyordu.

Öptük saf bir tutkuya dönuştü. Geri çekildiğinde kesik kesik soluyordu. "Yükarı çıkalım," dedi bağuk bir sesle.

"Neden?"

"Çünkü seninle sevişmek istiyorum," diye yanıtladı Lyon karısının masum sorusuna gülümseyerek. Ona duyduğu ihtiyaçtan neredeyse titriyordu.

"Ben de seninle sevişmek istiyorum," diye fısıldadı Christina çenesine kondurduğu ateşli öptükler arasında. "Yükarı çıkmak zorunda mıyız? O kadar uzun süre beklemek isteniyorum."

Lyon'm kahkahası onu kucagından indirip giysilerini çıkarınaya başlayana kadar genç kadının kafasını karıştırdı. Sonra Christina bu fikrin kocasının hoşuna gittiğini anladı.

Vahşi bir coşkuyla yere yığıldılar.

Christina Lyon'm üzerinde yatıyordu, bacakları onun-

kilere dolanmıştı. Yere serilen, Lyon'ın profilini örten saçları onu dış dünyadan koruyan bir kalkan görevi görüyordu.

Kocasının gözlerine uzunca bir süre bakmaktan ve sadece onun verebileceği mutluluğun tadını çıkarmaktan memnundu. Lyon'ın elleri sırtında geziniyor, erkekliğinin sıcaklığı karnını ısıtıyor, göğsündeki tüyler göğüs uçlarını gıcıklayarak sertleştiriyordu.

"Utannıyorum, çünkü sana doyamıyorum," diye fısıldadı.

Lyon yumuşak ve yuvarlak kalçasını avuçladı. "Başka şekilde olmanı istemezdim," dedi ona. "Öp beni, eşim. Christina, tek yapman gereken bana bakmak, anında uyarmaya başlıyorum."

Christina onun çenesini öperken kasıtlı bir şekilde kalçasını hareket ettirdi.

Lyon zevkle inledi. Ellerini başının arkasına götürdü. Dudaklarını mühürlemek için çenesini yukarı doğru itti. Dilini ona sunduğu baş döndürücü tatlılığın tekrar tadına bakmak için ağızla dudaklarının arasından kaydırdı.

Christina ondan daha sabırsızdı. Üzerine çıkıp tamamen içine girene kadar yavaşça alçaldı. Sırtını dikleştirip saçlarını son derece ahlaksız bir şekilde omzunun üzerine attı. Lyon dizleri pürüzsüz sırtına değene kadar bacaklarını yukarı kaldırdı. Elleri kalçasının yanlarına düştü. "Canımı yakmama izin verme," dedi. "Ağır ol sevgilim. Duramayabilirim."

Etrafında kasıldığını hissedince karşı çıkmaktan vazgeçti, doyuma ulaşmak üzere olduğunu anladı. Eli bedenine kenetlenen tüylerin ipeksi üçgenine doğru kaydı. Ateş

genç kadını sarıp kollarının arasında sıvı altına dönüşene kadar onu okşadı.

Keyifli bir teslimiyetle sertçe inleyerek içine hoşaldı. sonra onu göğsüne çekip sıkıca sarılarak mutluluğunu onunla paylaştı.

Hiç bu kadar iyi olmamıştı. Lyon tekrar mantıklı bir şekilde düşünmeye başlayınca, giderek daha iyi olmaya başladığını aklından geçirdi. "Sen vahşi bir kaplansın," diye fısıldadı Christina'ya son derece memnun bir sesle.

Christina çenesini ellerine yaslayıp kocasına baktı. "Hayır, ben senin dişi aslanımın," diye fısıldadı.

Lyon gülmeye cesaret edemedi. Christina söylediği şey büyük bir önem taşıyormuş gibi bunu son derece ciddi bir şekilde söylemişti. Kafasına sallayarak ona kanıldığını belirtirken parmaklarını sırtını örten gür lülçelerinin arasında gezdirdi. Karısının muhteşem mavimsi gözlerine bakarken dalgın bir şekilde tutamları düzeltti.

"Biliyor musun, bana bu şekilde baktığında konsantrasyonumu bozuyorsun," dedi.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedi Christina. Onu tekrar öpmek için eğildi. "İçimde olman hoşuma gidiyor," diye fısıldadı dudaklarına doğru. "Ve şimdi tatlı dilli olma sırası sende Lyon."

Lyon onun tatlı dilli olmaktan neyi kastettiğinden emin değildi, ama genç kadın yine ciddileşmişti. Christina ellerini çenesinin altına sokup beklentiyle ona baktı.

"Nasıl tatlı dilli olabilirim Christina? Bana söylersen, istediğin şeyi sana söyleyebilirim."

"Bana kalbinden geçenleri söylemelisin."

"Ah..." dedi Lyon. Gözlerinde şefkati bir ifade belirirken ekledi: "Seni seviyorum Christina."

"Ve?"

"Ve ne?" diye sordu Lyon bıkkınlıkla. "Christina, tekrar aşık olabileceğimi hiç sanıyordum. Ve evleneceğimi de... Sen bütün huylarını değiştirdin. Sana laf olsun diye seni sevdiğimi söylemiyorum."

"Ama beni sevdiğini zaten biliyorum," diye karşılık verdi Christina. "Sevmeni istememiştim, ama yine de hoşuma gittiğini itiraf etmeliyim. Şimdi beni öv, Lyon. Bu şekilde olmak."

"Anlamıyorum," dedi Lyon. "Hiç şaşımadım," diye ekledi göz kırparak. Errafina bakınca aceleyle çıkardıkları giysilerin neden olduğu karışıklığı gördü. Çekincesiz karısıyla kütüphanedeki halının üzerinde serce serpe yatarken inatlı bir konuşma yapmaya çalışıyor olması çok hoşuna gitti. "Hep böyle arsız mı olacaksın tatlım?"

"Konuyu değiştirme Lyon. Bana bahardaki bir çiçek kadar güzel ve bir çiçeğin yaprakları kadar yumuşak ve narin olduğumu söylemelisin. Bu sana neden komik geliyor? Bir kadının sevişmenin ardından da öncesinde olduğu kadar arzulandığını hissetmesi gerek Lyon."

Lyon onun ağlamak üzere olduğunu fark edince gülümsemeyi bıraktı. Onun neye ihtiyacı olduğunu anladı. Gözlerindeki kırılğanlığı görebiliyordu. Yüzünü ellerinin arasına alıp onu öpmek için doğruldu. Endişelerini ve göz yaşlarını dindirmek amacıyla dudaklarına yumuşak ve şefkatli bir öpücük kondurdu.

Sonra kollarını beline dolayıp ona duymak istediği sözcükleri fısıldadı.

On İkinci Bölüm

Kız kardeşimle buluşmamız pek keyifli değildi. Patricia da tıpkı babam gibi dayanandı. Beni gördüğüne sevinmişti, ta ki Edward'ın yanımda olmadığımı fark edene dek. Patricia'nın eji Alfred hatırladığım kadar nazikti ve evlerinde kalmamı olabildiğince hoş karşıladı. Patricia bana onlarla kalabilmem için verdikleri tüm sözleri bozdıklarını söyledi, fakat bir süre sonra hiç arkadaşları olmadığını fark ettim. Patricia Bostonlulardan nefret ediyordu ve bu duygunun karşılıklı olduğuna inanıyordum.

Kız kardeşim İngiltere'ye dönmek istiyordu. Güllük bir plan kurmuştu. Kolonilerde kalmaya ve kocamın yanına dönmeye kararlı olduğuma ikna olunca, bebeğimi ona vermem gerektiğini söyledi. Çocuğu kendi çocuğuymuş gibi yetiştirecekti.

Beni anne olmayı istediğine, kendi çocuğu olana kadar hayatının yarım olacağına inandırmaya çalıştı. Elbette gerçeği biliyordum. Aynı kaldığımız süre boyunca Patricia hiç değişmemişti. Hayır, babamıza verebilmek için bir torun istiyordu. Bir vâris. Böylece babamız onun işlediği günahları affedecek ve biricik torununa bakmakla isteyecekti.

Bu aldatmacayı şiddetle karşı çıktım Christina. Kız kardeşimin tek sebebini aggözlülük olduğunu biliyordum. Ona çocuğumun asla veremeyeceğini söyledim. Patricia itirazlarına aldırmadı. Kocasına verdiğim, benim için Londra'ya gönderilecek bir mektubu yok ettiğini gördüm. Yine de mektuplardan birini dikkatli incelemelerinden geçirmeyi başardım, ayrıca babamın kış sandığında bıraktığını mektubu bulacağımdan da emindim.

Doğumunu beklerken, Albert günlük gazeteler getirerek aklımı meşgul tutmaya çalışıyordu ve sırada yaşayan insanlar hakkındaki makaleye denk gelmem tamamen tesadüftü...

Günlük kaydı

5 Ekim 1795

Lyon ve Christina, Christina'nın gitmek için ısrar ettiği öğlen pikniğinden kısa bir süre sonra kasabadaki malikâneye doğru yola çıkarlar. Gevrek ekmek, peynir, dilimlenmiş koyun eti ve dolgun elmalı turtalar yediler. Yiyecekleri Christina'nın üst kattan aldığı yumuşak battaniyenin üstüne serdiler. Lyon uyanır uyanmaz içgüdüsel bir şekilde pantolonuna uzanmış, fakat kansı alçakgönüllülüğüne gültünseyince acele etmelerine gerek olmadığına ikna olmuştu.

Christina'nın faytonla gitmeleri konusundaki ısrarı ve Lyon'un bu isteğe uyması nedeniyle gidecekleri yere vardıklarında ikisinin de üstü tozla kaplıydı.

Lyon yolculuk boyunca birkaç kez babası hakkında konuşmaya çalışmış olsa da Christina sorulardan kaçınmayı başarmıştı. Ve şehri arkalarında bırakır bırakmaz etraflarını saran usuzluğun güzelliği Christina'yı tamamen meşgul et-

mişti. Şaşkınlığı ortadaydı. Lyon'un Christina'nın İngiltere'nin tamamen Londra gibi olduğuna inandığını anlaması uzun sürmedi.

"Böylesine muhteşem bir yerde kalabilecekken neden şehre dönmek istiyorsun?" diye sordu Christina ona.

Muhteşem mi? Lyon kırsal kesime hiç bu gözle bakmamıştı. Ama eşinin yüzünde gördüğü mutluluk etrafındaki saf güzelliğe zihnini açmasını sağladı.

"Aşına olduğumuz şeyler üzerine pek düşünmüyoruz," diyerek bir mazeret uydurdu Lyon.

"Etrafına bak Lyon. Tanrı'nın lütuflarına gör," dedi Christina.

"Bana bir söz verir misin Christina?" diye sordu Lyon.

"Mümkünse," diye yanıtladı genç kadın.

"Hiçbir zaman değişme," diye fısıldadı Lyon.

Bunu bir iltifat olarak söylemişti, bu yüzden genç kadının verdiği tepkiye şaşdı. Christina ellerini kucığında kenetleyip başını eğdi. Nihayet ona baktığında kaşları çatıktı.

"Tatlım, sana İngiltere'nin borçlarını nasıl ödeyeceğini sormadım," dedi Lyon. "Ayrıca sorum versiz. Değişmediğinden emin olurum."

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Christina.

"Bütün cezbedici şeyleri ortadan kaldırarak," dedi Lyon kafasını sallayarak.

"Cezbedici şeyler mi?"

"Boş ver tatlım. Suratını asmayı bırak. Her şey yolunda gidecek."

"Lettie değişmiş miydi?"

Christina onun sorudan hoşlanmadığını anladı. Elbette

bu fazlasıyla canını sıkı çünkü ilk kez ona geçmişi hakkında bir soru yönelmişti. "Karımı çok mu seviyordun Lyon?" diye sordu.

"Lettie öldü Christina. Artık benim için önemli olan tek kişi sensin."

"Senin geçmişim hakkında soru sormanın sakıncası olmazken neden benim sana soru sormam kabul edilemez oluyor? Suratım asman işe yaramaz Lyon. Lütfen bana cevap ver. Lettie'yi seviyor muydun?"

"Bu çok uzun bir zaman önceydi," dedi Lyon. "En başta... Sevdiğimi sanmıştım..."

"Değişmeden önce..." diye fısıldadı Christina. "Sandığın kişi değildi, öyle değil mi?"

"Hayır, değildi."

"Onu hâlâ affetmedin, değil mi Lyon? Seni bu kadar üzecek ne yaptı?"

"Hayallere kapılıyorsun," dedi Lyon. "Bu konuya nereden geldik?"

"Anlamaya çalışıyorum," diye yanıtladı Christina. "Kız kardeşin bana Lettie'yi sevdiğini söyledi. Adını bile ağzına almak seni üzüyor mu?"

"Christina, annem gibi davranmanı mı tercih edersin? Tek yaptığı James hakkında konuşmak..."

"Lyon, birlikte geçirdiğimiz zamanın mutulukla dolu olmasını istiyorum. Lettie'nin nasıl değiştiğini bilirsem, belki ben de aynı hataları yapmam."

"Seni olduğun gibi seviyorum. Ayrıca evliliğimizin kısa süreceğini ıslıtmaktan sıkıldım. Şunu aklına sok. Ölüm bizi ayıracaya dek evli kalacağız."

"Ya da ben Lettie gibi değişene kadar," diye karşılık verdi Christina. Sesi en az Lyon'unki kadar yüksek ve öfkeliydi.

"Sen değişmeyeceksin."

Lyon birden ona bağardığını fark etti. "Bu sağma bir konuşma. Seni seviyorum."

"Sen bir prensesi seviyorsun."

"Prenses olup olmaman umrumda değil. Seni seviyorum."

"Ah..."

"Bu da ne demek oluyor?" Lyon uzanıp onu kollarının arasına çekti. "Bu şekilde birbirimize bağardığımıza inanamıyorum."

"Lyon, ben bir prenses değilim."

Bu itirafı omzuna doğru fısıldamıştı. Tanrı aşkına, sesi çok üzđün çıkmıştı. Öksesi bir anda dinen Lyon, "Güzeli..." diye murıldandı.

"Neden güzel?" diye sordu Christina.

"Çünkü artık bana bir prensesi sevdiğimi söyleyemezsin... Seninle evlenmemin sebebi unvanın değildi."

"Öyleyse neden evlendin? Bana bunun hiç mantıklı olmadığını ve seni sersemlettiğini söylemiştin..."

"Param içindi."

"Ne?" Christina onun yüzüne bakmak için kollarının arasından sıyrıldı. Genç adamın gözlerinde belirgin bir ışıltı vardı. "şaka yapıyorsun. Param olduğunu evlendikten sonra öğrendin."

"Hatırlanan ne hoş," dedi Lyon. Alnını öpüp çatık kaşlarını düzeltdikten sonra kolunu omzuna attı.

Christina onun omzuna yaslandı. Atların sürekli ritmi ve arabanın sarsıntısı uykusunu getirdi.

"Lyon? Bana neden seninle evlendiğini sormadın," diye fısıldadı birkaç dakika sonra.

"Benimle neden evlendiğini zaten biliyorum sevgilim."

Küstahlığına gülümsedi. "Öyleyse bana da açıkla lütfen. Çünkü hâlâ anlamıyorum."

Lyon bu sözlerden hoşlanmadığını belirtircesine onu sıktı. "Öncelikle yara izleri, Kışurlu vücudumu seviyorsun."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Christina öfkelenmiş gibi yaparak.

"Bana dokunmadan duramıyorsun," dedi Lyon. "İkincisi, sana bir savaşçıyı hatırlatıyorum."

Christina kafasını salladı. "İliş alçakgönüllü değilsin. Ve sen zaten bir savaşçısın Lyon. Kibirli olabilirsin ama yine de savaşçısın."

"Ah kibir," dedi Lyon ağır ağır. "Bu bıçağımı üzerimde kullanmak zorunda kalabileceğin anlamına mı geliyor?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Leydi Cecille. Onu tehdit ettin..."

"Demek kütüphanedeki konuşmamızı dinledin." Christina afallanmış görünüyordu. "Bana yalan söyledin. Bu utanç verici."

"Sana yalan mı söyledim?" Lyon kulaklarına inanamıyordu. "Ama sen, elbette, bana karşı her zaman dürüst oldun."

"Leydi Cecille'i unutmak zorundasın," dedi Christina tartışmadan kaçınmak için konuyu değiştirerek. "Bir gezginle evlenemem."

"Bir ne?"

"Başka kadınların peşinden koşan bir adamla," diye açıkladı Christina. "Sana karşı sadık olacağım ve sen de bana sadık olmalısın. İngiltere'de bir metrese sahip olmak

çok moda olsa da senin bir metresin olmayacak. Söyleyeceklerim bu kadar.”

Lyon onun şiddetli ses tonu karşısında şaşırdı. Genç kadının bu kadar iddialı olduğunu bilmiyordu. Doğrusu, talepleri çok hoşuna gitmişti. “Biraz amirane olduğunu biliyor muydun?” diye fısıldadı ve onu usulca öptü.

Christina ona söz vermediğini fark etse de daha fazla üstelememeye karar verdi. Daha sonra bu konuyu konuşabilirlerdi.

Uykuya dalmak üzereyken Lyonwood’a vardılar. “Eve vardık Christina,” dedi Lyon onu dürterek.

At arabası yolun kıvrımını geride bıraktı. Issızlık aniden kayboldu.

Arazi yemyeşil, bakımlı çimenlere dönmüştü. Yontulmuş çalılar ve ağaçların arasına dolanan canlı renkli yabancı çiçekler çakıllı araba yolunun kenarlarını süslüyordu. Hafif eğimli tepenin üstünde Lyon’ın görkemli evi yükseliyordu.

Christina evin saraya benzediğini düşündü. İki katlı ev gri ve kahverengi taşlardan yapılmıştı ve ön cephesi boyunca üst üste pencereler bulunuyordu. Açık yeşil renkli bir sarmaşık taşlara dolanmıştı.

“Lyonwood efendisi kadar güzel...” diye fısıldadı Christina. “Burada yolunu kaybedeceğim.”

“Benimleyken yolunu bulmakta gayet iyisin,” dedi Lyon. “Yeni evini de bir an önce fethedeceğinden eminim.”

Christina onun bu şakacı tavrına gülünse di. “Aile üyelerinden kaç seninle birlikte burada yaşıyor? Sence bütün akrabalarıyla bugün tanışabilir miyim?”

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Lyon. "Yalnız yaşıyorum." Şaşkınlığını görünce kahkaha atı. "Aruk, elbette, küçük güzel eşim de benimle birlikte yaşayacak."

"Kaç yatak odası var?"

"Sadece on iki," diye yanıtladı Lyon omzunu silkerek. At arabası daire biçimli yolun ortasında dururken evin ön kapısı açıldı. Brown isimli, koyu renk saçlı, tıknaz, genç bir adam olan Lyon'ın kâhyası dört basamaktan inen hizmetkârlara önderlik etti. Çalışanlar liderlerinin yanına dizildi. Kolah uniformaları kadar duruşları da kaskatıydı ve ifadelerini kontrol altında tutsalar da hepsi gözlerini evin yeni hanımına dikmişti.

Lyon karısının at arabasından inmesine bizzat yardım etti. Genç kadının elleri buz gibiydi, hızlı ve rüzgârlı yolculuk yüzünden burnu da kızarmıştı. Hizmetkârlarla ilk kez tanışmanın onu biraz gerceğini düşünen Lyon onun elini bırakmadı.

Christina'nın gergin olmadığını anlaması uzun sürmedi. Bir kraliçe gibi davranıyordu. Ya da bir prenses, diye içinden geçirdi Lyon sırtarak. Duruşunda sakın bir asalet vardı. Her bir hizmetkârı selamlarken oldukça güler yüzlüydü ve görevleriyle açıklamalarını dikkatle dinledi.

Onu büyülediği gibi hizmetkârlarını da büyülemişti elbette. Suratsız kâhya Brown bile etkilenmişti. Christina elini tutup görevini çok güzel yerine getirdiğinin belli olduğunu ona söylediğinde, adamın yüzünde geniş bir gülümseme belirmişti.

"Size müdahale etmeyeceğim Bay Brown," dedi.

Brown bu sözler üzerine rahatlamış görünüyordu. Sonra patronuna döndü. "Lordum, hem sizin odanızı hem de bizişigindeki odayı markiz için hazırladık."

Christina adama düzgün bir açıklama yapmasını bekleyerek kocasına baktı. Lyon kafasını sallamakla yetinip kolundan tutarak onu basamaklardan çıkarınca, kocasına hoşnutsuzluğunu fısıldarken onları izleyen hizmetkârlara zoraki bir şekilde gülümsedi.

"Kendime ait bir odanın olmasını istemiyorum Lyon. Ben artık senin eşinim. Aynı yatağı paylaşmalıyız. Ayrıca kendime özel bir hizmetkâr da istemiyorum." Etrafına bakıp ekledi: "Tanrı aşkına Lyon, antre bile ne kadar geniş..."

Christina sesinin yankılandığını duysa şaşırmazdı. Antre oldukça genişti. Yerler ışıldayana kadar cilalanmıştı. Sol tarafta geniş bir oturma odası, sağ tarafta aynı ölçüde bir oda daha vardı. Döner merdivenin solunda bir koridor uzanıyordu. Lyon yemek odasının oturma odasına bitişik olduğunu ve bahçenin hemen arkasında olduğunu açıkladı. Mutfakların öteki tarafta olduğunu ekledi.

Yatak odaları bir kapıyla bağlantılıydı. "Giysilerinin buraya getirilmesini isteyeceğim," dedi Lyon Christina ona bakarak iyice kaşlarını çatınca. Tek kaşını kaldırarak yatağı işaret edip ona yeterince rahat olup olmadığını görmek isteyip istemediğini sordu.

"Tam bir serseriye benziyorsun," diyen Christina güldü. "Banyo yapmalıyım Lyon, sonra da ahırını görmek istiyorum. Atlarını orada tutuyorsun değil mi?"

"Ama sen ata binmeyi sevmezsin ki..." diyerek ona hatırlattı Lyon.

"Onu boş ver," diye karşılık verdi Christina.

"Christina, Kathleen'den memnun olmayacağını düşünüyorsan, yardımcın olarak başka bir hizmetçi görevlendirebilirim."

"Ah Kathleen yeterli görünüyor," diye karşılık verdi Christina. "Ama ben hizmetçimin olmasını istemiyorum."

"Ama olacak," dedi Lyon. "Her zaman yanında olup elbisenin bağcıklarını bağlayamam sevgilim, o yüzden suratını asmayı bırak."

Christina pencerelere yaklaştı. "Biraz anırsan olduğunu biliyor muydun Lyon?" diye sordu.

Lyon ona arkasından sarıldı. Boynuna ıslak bir öpücük kondurdu. "Yatağı denemen konusunda ısrar ediyorum."

"Şimdi mi?"

Christina dönüp Lyon'un kapıya doğru yürülmesini izledi. Kapıyı kilitleyip yüzünü tekrar ona döndüğünde ise şaka yapmadığını anladı. Ona tehditkâr bir bakış attuktan sonra küstah bir şekilde kafasıyla yanına gelmesini işaret etti.

"Toz içindeyim."

"Ben de."

Ona henüz dokunmamış olmasına rağmen Christina şimdiden nefes nefeseydi.

Ayakkabılarını çıkarıp yatağa yürüdü. "Karına karşı hep bu kadar talepkâr mı olacaksın?" diye sordu ona.

"Evet," diye yanıtladı Lyon. Çeketini ve ayakkabılarını çıkarıp Christina'nın yanına gitti. "Peki karım hep böyle itaatkâr mı olacak?" diye sordu onu kollarının arasına çekenken.

"Kocasına itaat etmek bir kadının görevi, öyle değil mi?" diye sordu Christina.

"Öyle," diye yanıtladı Lyon. Ellerini elbisesinin bağcıklarına götürdü. "Ah evet, kesinlikle öyle."

"Öyleyse itaatkâr olacağım Lyon," dedi Christina. "Canım istediğinde."

"Bir erkek bundan daha fazlasını isteyemez," dedi Lyon sırtarak.

Christina kollarını boynuna dolayıp onu tutkuyula öptü. Artık uysal değildi. Dilini onunukine sürmek için dudaklarının arasından kaydırdı. Agresif olmasından hoşlandığını biliyordu. Lyon beline daha da sıkı sarılıp zevkle inledi.

"Sevgilim, sanırım yine elbiseni yırtacağım," diye fısıldadı.

Pişmanmış gibi bir hali yoktu. Ve karısının kalıkahası ona bunun bir önemi olmadığını söylüyordu.

Christina için sonraki iki hafta Sör Thomas Mallory'nin Camelot hikâyesinin ilk sayfaları kadar kusursuz ve büyüleyiciydi. Hava da hayaline uygundu, çünkü sadece gecenin en karanlık saatlerinde yağmur yağıyordu.

Christina ve Lyon güneşli günlerin çoğunu evlerinin etrafını saran ıssızlığı keşfederek geçiriyorlardı.

Genç kadın böylesine geniş toprakların tek bir adama ait olmasına şaşıyordu.

Lyon ise bir kadının bu kadar çok şey bilmesine şaşıyordu.

Christina ona farkındalığı ve doğanın harikalarını takdir etmeyi arnağan etmişti.

Lyon özgürlüğün onun için ne kadar önemli olduğunu anlamaya başlamıştı. Genç kadının en mutlu olduğu anlar dışarıda oldukları anlardı. Neşesi buluşuydu. Lyon karısının peşinden çalıların arasında ilerlerken kendisini en az onun kadar mutlulukla gülerken buluyordu.

Günlerini ilk gün tesadüfen keşfetikleri akarsuyun kıyısında sonlandırıyorlar ve genellikle aşkınun düşünceli bir

şekilde onlar için hazırladığı yiyecekleri yerken ayaklarını serin suya sokuyorlardı.

Böyle bir öğleden sonra Lyon eşine sataşmaya karar verdi. En yakındaki çaldan bir yaprak koparıp yiyecekmiş gibi yaptı. Christina bundan hiç hoşlanmadı. Yaprığı elinden kapıp cahilliği yüzünden onu azarladıktan sonra yaprağın zehirli olduğunu ve bulduğu her yaprağı ağzına sokmaması gerektiğini açıkladı. O kadar açsa kendi yiyeceğini onunla paylaşmaktan mutluluk duyardı.

Cuma öğleden sonrası Lyon için çok çabuk geldi. Rhone ve olacıklardan habersiz kâğıt oyunu kurbanlarıyla buluşmak için Londra'ya dönmek zorundaydı.

Lyon bir geceliğine de olsa güzel karısına bırakmaya isteksizdi.

Erkenden uyandığında, karısını yine yerde uyurken buldu. Hemen onu kollarına alıp yatağa taşıdı. Tene bu gibiydi, onu ısıtmak için ellerini ve dudaklarını kullandı.

Christina nihayet gözlerini açtığında Lyon sertleşmişti. Dudakları karısının göğüsüne kenetlendi, göğüs ucuna değen dili sert kadife gibiydi. Elleri genç kadının içinde kâbaran ateşi okşarken onu cinnîye başladı.

Nereye dokunması gerektiğini, onu nasıl çaldırtacağını biliyordu. Parmakları içine kıyınca Christina nefesini tutarak inledi.

Christina ona dokunmak istiyordu. "Lyon." İsmi söylemekte zorlandı. Parmakları sihirli dokunuşlarına devam ederken dudakları ıslak ve ateşli öpücükler kondurmak için karnına inmişti.

Christina nefes nefeseydi. "Bana bunu istediğini söyle," dedi Lyon boğuk bir sesle. Kafası yavaşça bacaklarının

arasına iniyordu. "Söyle Christina," diye fısıldadı. Sıcak nefesi hassas tenine değdi ve dudakları derinlere ittiği parmaklarının yerine geçti.

Yaptığı şey ona nefes almayı unutturdu. Gözlerini sımsıkı kapayıp çarşafı sıkıca kavradı. İçindeki baskı onu tükenene kadar arttı. Duyguları kontrolden çıkmış bir yangın gibi onu ele geçirdi.

"Lyon!"

"Hoşuna gidiyor mu sevgilim?"

"Evet. Ah Tanrım... Lyon... Sanırım..."

"Kendini bırak Christina," diye emretti Lyon boğuk ve kısık bir sesle.

Alevler vücudunda dolarken hissettiği gerginlik dayanılmazdı. Christina bedenini ona doğru yükseltip kısık bir sesle adımı haykırdı. Lyon içine girdiğinde hâlâ zevkin etkisi altındaydı.

Lyon kendisini tutamayacak kadar ağgözlüydü. Christina onun kesik kesik soluduğunu duyabiliyordu.

"Hoşuna gidiyor, değil mi sevgilim?" diye sordu.

"Evet Lyon," diye fısıldadı.

"Bacaklarını etrafıma dolayıp beni kendine doğru..." Christina kollarını ve bacaklarını ona dolayıp onu tamamen içine çekti. Tırnaklarını omuzlarına geçirip ona sıkıca tutundu.

Lyon memnuniyetle inleyince Christina yavaşça kalçasını hareket ettirmeye başladı. "Hoşuna gidiyor mu Lyon?" diye fısıldadı.

Lyon ona cevap veremedi. Ama vücudu ona ne kadar hoşlandığını gösterdi. Ve içine boşalırken kendini ölmüş de cennete gitmiş gibi hissetti.

Bir saat sonra kolunu sahiplenici bir şekilde genç kadının omuzlarına dolayan Lyon Christina'yla birlikte merdivenlerden indi.

Brown basamakların sonunda bekliyordu. Seyisin Lyon'un atını hazırladığını ve evin önünde beklediğini söyledikten sonra markinin eşine doğru düzgün veda edebilmesi için onları yalnız bırakmak isteyerek geri çekildi.

"Christina, atlara duyduğun korkuyu yendiğinde, her gün ata binmeye gideceğiz..."

"Ben atlardan korkmuyorum," diyerek onun sözünü kesti Christina. Sesi öfkeliydi. "Bu konuyu daha önce de konuştuk Lyon. Ben eyerlerden korkuyorum, hayvanlardan değil. Arada fark var."

"Ata eyersiz binemezsin," dedi Lyon. "O kadar."

"Çok ınatçısın," diye homurdandı Christina.

"Düşüp o küçük, güzel boynunu kırmanı istemiyorum."

Lyon kapıyı açıp Christina'nın elini tuttu ve onu dışarı çekti.

Christina kaşlarını çatmıştı. Kocasının ona tekrar hakaret ettiğini düşünüyordu. Belki de ona hakaret etmemiştii ve gerçekten güvenliği ya da kendi deyimiyk küçük, güzel boynu için endişe ediyordu.

Çoğu sabah ata binmeye gittiğini öğrenirse, ne düşüneceğini merak etti. Ona kızacağını düşündü. Bu küçük kandırmacaya iç geçirip suçluluk duygusunu bir kenara atmak zorundaydı. Genellikle o uyarımadan yatağına dönmüş oluyor ve gerçeği öğrenmesinden pek endişe etmiyordu. Baş seyis Wendell Lyon'a hiçbir şey söylemezdi. Hayır, Wendell pek konuşmayan bir adamdı. Üstelik onun Lyon'ın iznini aldığını sanıyordu.

"Christina, yarın öğlene kadar eve dönmüş olurum," dedi Lyon düşüncelerini bölerek. Çenesini yukarı kaldırıp onu izlenebilir bir şekilde öptü.

Basamaklardan ininceye başlayınca Christina onun peşinden koştu. "Neden seninle gelemeyeceğimi hâlâ anlamıyorum. Kız kardeşini ve anneni görmek istiyorum Lyon."

"Bir dahaki sefere tatlım. Diana bu gece Martin'in partisine gidiyor."

"Harriett Hala da gidiyor mu?"

"Muhtemelen," diye yanıtladı Lyon.

"Ben de onlarla gidebilirim," diye öneride bulundu Christina.

"Burada, kasabada olmaktan hoşlandığımı sanıyordum," diye karşılık verdi Lyon. "İ hoşlanıyorsun değil mi?"

"Evet, hem de çok. Ama ben senin çşinim Lyon. Ak-rabalarına karşı görevlerini yerine getirmeliyim. Biliyor musun, bunu itiraf etmek benim için çok tuhaf ama partilerden bazıları hoşuma gitti. Tekrar görmek istediğim çok iyi insanlar var."

"Hayır."

Sesi o kadar keskindi ki Christina afalladı. "Neden seninle gelmemi istemiyorsun? Hoşuna gitmeyen bir şey mi yaptım?"

Lyon sesindeki endişeye tepki gösterdi. Duraksayıp ona baktıktan sonra ona aniden bir şpöçük verme isteğine teslim oldu. "Yapabileceğin hiçbir şey beni rahatsız etmez. Partilerden bazılarına katılmak istiyorsan sana eşlik edebileceğim ana kadar beklemelisin."

"Sizlerle kâğıt oynayabilir miyim?" diye sordu Christi-

na. "Daha önce hiç oynamadım ama öğrenmenin zor olacağını sanmıyorum."

Lyon gülmek için kendini zor tuttu. Karısının isteğinde ciddi olduğu kesindi. Sesindeki samimiyetten belli oluyordu. "Sana başka zaman öğretilirim Christina. İstersen Diana ve Harriett Halaya bir not yazmanı için bekleyebilirim."

Christina onunla gitmek için yalvarmasının işe yaramayacağını anladı. "Çoktan herkese not yazdım, hatta Elbert ve Patricia Teyzeyle bile," dedi ona. "Brown bugün bir ulakla mektuplarımı gönderdi."

El ele yürüdüler. Atın yanına vardıklarında Lyon ona döndü. "Şimdi gitmeliyim tatlım."

"Biliyorum."

Sesinin bu kadar acıklı çıkmasını istememişti. Lyon'un onu bırakıyor olması üzücüydü evet, fakat rahat ve ilgisiz tavrı kadar değil. Aynı kalmalarını umursayacağını hiç düşünmüyordu. Öte yandan Christina aynı kalmalarını farlaıyla umursuyordu.

Bu kadar yapışkan olmak ona göre değildi. Elini bırakmıyor gibiydi. Tanrı aşkına, neyi vardı böyle? İçinden ağlamak geliyordu. Sadece bir gece ayrı kalacaklardı, sonsuza dek değil.

Lyon onun alnını öptü. "Gitmeden önce bana söylemek istediğin bir şey var mı Christina?"

İkna edici ses tonu onu cevap vermeye itti. Christina elini bıraktı. "Hayır."

Lyon derin bir iç çekti. Tekrar elini öpüp seyisin onları duymaması için onu yola doğru çekti. "Seni özleyeceğim," dedi.

Artık sesi tatlılıkla ikna edici değil canlı çıkıyordu.

Christina gülümsedi.

"Lanet olsun, bana güzel şeyler söylediğini duymak istiyorum," diye homurdandı Lyon. Ve çok geçmeden, böylesine gülünç bir itirafta bulunduğu için kendisini aptal gibi hissetti.

"Lanet olsun Lyon, ben de seninle birlikte Londra'ya gelmek istiyorum."

"Christina, burada kalacağım," diye hağurdu Lyon. Derin bir nefes aldıktan sonra sinirli bir fısıltıyla ekledi, "Seni seviyorum Christina. Şimdi sen de bana beni sevdiğini söyle. Bütün hafta bunu duymak için bekledim."

Christina ona hoşnutsuz bir bakış attı. Lyon pes edecek gibi görünmüyordu. "Bekliyorum Christina."

"İyi yolculuklar Lyon."

Lyon isteği tamamen göz ardı edilene kadar ondan onu sevdiğini duymamanın ne kadar önemli olduğunu fark etmemişti. Kızgın ve yenilgiye uğramış gibi orada öylece durdu, Christina'nın yanından uzaklaşmasını izlerken düşünceliydi.

"Lanet olsun," diye kendi kendine homurdandı. Atına binip dizginleri Wendell'dan aldı ama damızlığın harekete geçmesi için hayvanı dürtemedi. Gözlerini ön kapıya doğru ilerleyen inatçı kadından ayıramıyordu.

Christina piring kapı kolunu kavrarken ellerinin titrediğini hissetti. Lyon çok inatçıydı ve ondan istediği şeyin önemini bir türlü anlamıyordu. Genç kadın ona bir kez bu sözleri söyledikten sonra geri dönüşü olmayacaktı.

Hayır, asla evine dönemeyecekti.

Hafif bir gülümseme ifadesini değiştirdi. Gerçek hem

acı hem de mutluluk vericiydi. Bu konuda hiç seçim şansı olmamıştı değil mi? Lyon'la tanıştığı andan itibaren kalbi gerçeği biliyordu. Akhın bunu kabul etmesi neden bu kadar uzun sürmüştü?

Christina omuzunun üzerinden baktı. Gözyaşları görüş alanını bulandırdı. "Çabuk dön Lyon. Seni bekliyor olacağım."

"O kelimeleri söyle Christina." Bu kez bağarmış ve yüzündeki ifadeden ne kadar kızgın olduğu görülebiliyordu.

"Seni seviyorum."

Lyon itirafı idrak edene kadar birkaç saniye geçti. Ve sonra hafifçe başını eğerek onu selamladı. Çok küstahu. Ama yüzünde şefkatli, düşünceli ve sevgi dolu bir ifade vardı.

Bu kadarı yeterliydi. Christina gülümsemesini gizledi. İçi memnuniyet ve mutlulukla doldu. Birden kendisini rüzgâr kadar hafif hissetti.

Gerçek onu özgür kılmıştı.

Christina kapıyı açıp içeri girerken kocasının gür sesi onu durdurdurdu. "Karıcağım?"

"Evet, kocacığım?"

"Bana güvendiğini de söyle."

Genç kadın tekrar arkasını döndü. Elleri belindeydi. Onu çileden çıkardığını görmesini umuyordu. "Üzerime gelme Lyon. Soylu bir savaşçı gibi zaferlerinin tadını sırasıyla çıkar."

Lyon kahkaha atı. "Evet Christina, sırasıyla çıkaracağım. Artık benimisin, öyle değil mi?" diye sordu mutlulukla.

Adam yine böbürleniyordu.

"Evet Lyon, artık seninim. Ve Londra'dan döndüğünde karşında gerçek beni bulacaksın. Artık oyun oynamak yok, kocacağım. Yalanlar da yok."

"Bundan daha mutlu olamam," dedi Lyon.

"Tadım çıkar Lyon. Korkarım uzun sürmeyecek."

Bu uyarıyı omzunun üzerinden yaptı. Lyon onu daha fazla sorgulayamadan ön kapı sertçe kapandı.

Lyon omuzlarından - ve kalbinden - bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Onu seviyordu. "Gerisi de zamanla gelecek, kocacağım," diye fısıldadı kendi kendine. "Bundan emin olacağım."

Hiç bu kadar kendinden emin ve huzurlu hissetmemişti.

Bu his çok uzun sürmeyecekti.

On Üçüncü Bölüm

Seni sarıp sarmalayıp bir başka maceraya koyulduğumda henüz üç aylıktın. Patricia'nın beni durdurmasını için gecenin bir yarısı evden ayrıldım. Peşimden adamlar göndereceğine inandığım için ona bir not bırakmadım.

Çok değerli bir bebektin. Düşününce, samının yolculuk senin için benim için olduğundan daha zordu. Yeni yeni gülmeye başlamıştın ve çok iyi huylu bir çocuktu.

Jacob ve Emily Jackson'la seyahat etmek için düzenlemeler yapmıştım. Onlarla bir Pazar günü kilisede tanışmış ve götür görmez onlardan hoşlanmıştım. Farklı bir hayat arayışına çıkabilmek uğruna yeterince paralarının olması için düğün hediyelerini satan yeni evli bir çiftti. İçinde bulunduğum durumu anlayışla karşıladılar. Emily seni çok sevdi, Christina. O uyuman için sana nısıni söyleyip seni sallarken, akşam yemeğini hazırlardım.

Jacob seyahat etmeye düğün bir adamdı. Her gece bize Kara Tepeler'de yaşayan cesur insanlar hakkında inanılmaz hikâyeler anlatırdı. Erkek kardeşi ailesini çoktan oraya götürmüştü ve Jacob'a

bir çifti olarak işlerinin iyi gittiğini belirten bir mektup göndermişti.

Jacob'un heyecanı buluşuydu. Çok geçmeden ben de onun kadar heyecanlandım. Emily bana tarlalarda çalışan çok sayıda bekâr erkek olduğunu ve evlenebileceğin iyi bir erkek bulabileceğine emin olduğunu söyledi. Onlara kocamın kısa bir süre önce öldüğünü söylemişim, itiraf ediyorum, onlara yalan söylediğim için çok utandım.

Kendüne tekrar tekrar bunun yalandan sayılmadığını söyleyip dardım. Edward beni bu uçsuz bucaksız ıssız topraklarda asla bulamazdı.

Dünyanın sonu sandığımız yere vardığımızda başka bir vagona geçtik. Yorgunluğumla mücadele ettim. Emily hep neşeliydi. Ve sonra, kasvetli ve yağmurlu bir öğleden sonrasında, nihayet gördüğümü en muhteşem dağların eteklerindeki vadiye vardık.

O günün çok soğuk olduğunu hatırlıyorum. Önemi yoktu. Özgüldük, Christina. Özgür. Arık kimse bizi incitemezdi.

Günlük kaydı
11 Ekim 1795

Lyon gideli henüz bir saat olmuşken iki mektup geldi. İkisi de Christina'ya hitaben yazılmıştı ve ikisi de bir an önce yanıt vermesini gerektiriyordu.

Kathleen'e bir şeyler yemesi için haberciyi mutfaka götürmesini söyledikten sonra Christina mektuplarla Lyon'un çalışma odasına geçti.

İlk mektup Patricia Teyzesindendi. Lyon'ı kötüleyen sözler içeren nefret dolu bir mektuptu. Kontes Christina'ya marki hakkında gerçekleri öğrendiğini ve bir katille

evli olduğu konusunda yeğenini uyarmanın görevi olduğunu yazmıştı.

Kontes Christina'nın ona sosyetenin farklı etkinliklerinde çşlık edebilmesi için bir an önce Londra'ya dönmesini istiyordu. Christina'nın şoke edici evliliğinden beri tek bir davet bile alınmadığı gerçeğinden yakınıyordu.

Christina kafasını salladı. Eşleneli bir ay bile olmamıştı, fakat teyzesi aradan bir sene geçmiş gibi davranıyordu.

Kontes misyoner Deavenrue'dan gelen mektubu da ona gönderdiğini belirterek şikâyetlerini sonlandırmıştı.

Christina'nın alacağı haberden rahatsız olmanasının umuyordu.

Christina hemen şüphelendi. Böylesine iyi niyetli bir dilekçe bulunmak teyzesine göre bir davranış değildi. Kontesin her zamanki numaralarına başvurmuş olabileceğini düşündü. Ancak eski öğretmeninin el yazısını tanıyordu ve zarfın üzerindeki süslü el yazısı mektubu gerçekten onun yazdığını gösteriyordu. Zarfın arkasındaki mühür de bozulmamıştı.

Mektubun gerçekten sevdiği arkadaşından olduğuna ikna olan Christina en sonunda onu açtı.

Kütüphaneden gelen yürek burkan çığlığa ilk tepki gösteren Brown oldu. Odaya koşup hanımını yere yığılmış bir halde bulunca neredeyse kendisini kaybedecekti.

Markizin yanına diz çökerken omzunun üzerinden emirler yağdırdı. Christina'nın hizmetçisi Kathleen koşarak yanlarına geldi. Hanımını görünce çığlık attı. "Bayıldı mı? Neden öyle haykırdı, Brown? Yarah mı?"

"Soru sormayı bırak," diye çıktı Brown. Dikkatle hanımını kollarına alırken, elinde bir mektup tuttuğunu fark

etti. Aldığı haber her neyse bayılmasına neden olmuş olmalıydı. "Git ve leydinin yatağını hazırla Kathleen," diye fısıldadı. "Türy kadar hafif. Hastaysa, Tanrı yardımcımız olsun."

Çalışanların çoğu toplanmıştı. Christina'yı dönen merdivenden yukarı taşıyan Brown'ı sessizce takip ettiler. Kathleen yatağı açmak için önden gitmişti ama Brown Christina'nın yatak odasının önünden geçip efendisinin odasına ilerledi.

"Uyandığında burada daha rahat eder," diye fısıldadı ağrıya. "Onlar çok yakınlar. Hanımımız her gece burada yatıyor."

"Markiye haber gönderelim mi?" diye sordu Kathleen hıçkırıklarının arasında.

"Sophie'yi çağır," diye emretti Brown. "O ne yapılması gerektiğini bilir. Haberci hâlâ burada mı?"

Kathleen kafasını sallayınca Brown, "Onunla markiye bir mesaj göndereceğini. Lewis..." diyerek bahçıvana döndü. "Git ve onu oyala."

Brown beceriksizce örtüleri üzerine örterken Christina gözlerini açtı. "Benim yüzümden olay çıkarmayın, Brown."

"Canınız yanıyor mu leydim?" diye sordu Brown endişeli bir sesle. "Sophie'yi çağırttım. O ne yapacağını bilir," diye ekledi sesindeki titremeyi belli etmemeye çalışarak.

Christina yatakta doğrulmaya çalışırken iriyarı, gri saçlı bir kadın telaşla odaya girdi. İki yastık kapıp birini Christina'nın arkasına koydu.

"Sence neden bayılmış olabilir, Sophie?" diye sordu Kathleen. "Korkunç bir çığlık attıktan sonra düşüp bayılmış."

"Onu duyduğum," dedi Sophie. Elinin tersini Christina'nın alınına koydu. Tavrı hızlı, ifadesi gergindi. "En iyi Winters'ı çağırmak, Brown. Bana ateşi varmış gibi geldi Winters kocanızın doktoru," diye ekledi Sophie Christina'ya.

"Hasta değilim," diye karşı çıktı Christina. Sesinin göğüsüz çıkmasına şaşırdı. "Brown, doktor çağırma. Şu an oldukça iyiyim. Ama derhal Londra'ya gitmeliyim. Lütfen benim için at arabasını evin önüne getirin. Kathleen, benim için bavula birkaç elbise koyar mısın?"

"Leydim, yataktan çıkamazsınız. Farkında olsanız da olmasanız da hastasınız," diye bağırdı Sophie. "Bir bulut kadar beyazsınız. Evet, öylesiniz."

"Kocamın yanına gitmeliyim," diyerek karşı çıktı Christina. "O ne yapacağını bilir."

"Bayılmanıza neden olan mektuptu, değil mi?" diye sordu Kathleen ellerini ovuşturarak.

Brown döntüp hizmetçiye dik dik baktı. Kathleen hemen pişman oldu. "Burnumu soktuğum için üzgünüm leydim, fakat hepimiz çok endişelendik. Bizi çok korkuttunuz ve sizinle ilgilenmek için geldik."

Christina gülümsemeye çalıştı. "Ve ben de sizi önemsiyorum," dedi. "Evet, Kathleen, sebebi mektuptu."

"Kötü bir haber mı?" diye sordu Kathleen.

"Elbette, kötü haber, seni aptal kız," diye homurdandı Brown. "Akl olan herkes bunu anlayabilir," diye ekledi. "Leydim, rahatsızlığınızı dindirmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet, Brown," diye yanıtladı Christina. "Bir an önce Londra'ya doğru yola çıkmam gerektiğini söylerken bana

karşı çıkma. Lütfen, bana yardım et, Brown. Sana yalvarıyorum."

"Sizin için her şeyi yaparım," deyiverdi Brown coşkulu bir sesle. Yüzü kızarıken ekledi: "Marki bu değişiklikten hiç hoşlanmayacak ama gitmeye gerçekten kararlıysanız, size eşlik etmeleri için dört güçlü adam görevlendireceğim. Kathleen, acele et ve leydinin istediğini yap."

"Ben de sizinle gelecek miyim?" diye sordu Kathleen hanımına.

"Gideceksin," dedi Brown Christina hevesli hizmetçisini vazgeçirmeden.

"Birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum," diye fısıldadı Christina. "Yalnız başıma yas tutmalıyım."

O zaman anladılar. Hanımlarının bir yakını vefat etmişti.

Brown hizmetkârları hemen yatak odasından çıkardı. Kapıyı arkasından kapadıktan sonra tereddüt edip orada durdu ve hanımının acı dolu hicuplarını dinlerken kendisini aciz ve değersiz hissetti.

Ona nasıl yardımcı olacağını bilmiyordu. Brown omuzlarını dikleştirip koridorda hızla ilerledi. Hanımının iyiliği onun sorumluluğundaydı. Hiçbir şeyi riske atmayacaktı. Markizi korumaları için dört yerine altı adam göndermeye karar verdi.

Bir kâhyanın evin koruyuculuğu görevini bırakması oldukça sıra dışı olsa da Brown'ın umrunda değildi. Güvenle kocasının kollarında olduğunu görene kadar hanımının yanından ayrılmayacaktı. Evet, gruba birlikte o da yola çıkacaktı. Ve ata nasıl binildiğini hatırlayabilirse gruba önderlik bile edebilirdi.

Christina çalışanlarına yaşattığı endişenin boyutundan habersizdi. Örtülerin altına girip Lyon'un yastığına sarılarak sessizce ağladı.

Dökecek gözyaşı kalmayınca yavaşça yataktan kalkıp makasını bulmaya gitti. Saçını keserek yas tutma ritüeline başlayacaktı.

O andan itibaren, Patricia Teyzesi ölüydü. Christina artık onun varlığını asla tanımayacaktı.

Lütlelerinden birkaç santim kestire görevi kısa sürdü. Kathleen kolunda açık yeşil bir elbiseyle odaya girdi. Hanninin saçlarına ne yaptığını görünce gözleri kocaman oldu ama sessizliğini koruyup üzerini değiştirmesine yardım etti.

"On dakika içinde yola çıkmaya hazır oluruz," diye Christina'ya fısıldayan Kathleen onu tekrar yalnız bıraktı.

Christina pencerenin kenarına gidip araziye baktı. Ailesini düşündü. Merry bu ülkeyi çok sevdi. Kara Kurt da çok etkilenir ana elbette asla tanınmazdı. Böyle bir itirafı bulunmayacak kadar küstahı. Lyon'un bu kadar çok toprağa sahip olduğunu bilseydi çok şaşırırdı.

Beyaz Kartal ise daha çok Lyon'un atlarından etkilenirdi. Atlar güçlü ve dayanıklı olmaları için yetiştirilmişlerdi, enerjik ve görkemli yeni taylar Lyon'un dikkatli seçiminin bir kanıtıydı.

"Ölmediler." Christina'nın sesi öfke doluydu.

Tekrar ağlamaya başladı. Hayır, onlar ölmemişti. Mektup bir yalandı. Ailesinin başına bir şey gelmiş olsaydı bunu kalbinde hissedirdi.

"Böyle bir şey olsaydı bilirdim," diye fısıldadı.

Evet, bu bir oyundu. Christina teyzesinin bu çirkin

oyunu nasıl başardığını bilmiyordu ama bu aldatmacanın arkasında o vardı. Kötü kadın Christina'ın Kızalderili ailesinin öldüğüne inanmasını istiyordu.

Christina kontesin sebebini anlamıyordu.

Lyon açıklayabilirdi. O bu dünyadaki çakalların bütün yöntemlerini bilen kurnaz bir savaşçıydı.

Bir an önce kocasına ulaşmayı çok istiyordu.

Christina onu kollarına almasını isteyecek ve ona onu ne kadar çok sevdiğini söyleyecekti. Ve sonra onu öpmesini isteyecekti. Dokunuşu bütün üzüntüsünü ve acısını yok edebilirdi.

Christina isteyecek ve Lyon taleplerini yerine getirecekti. Bu onun göreviydi.

Lyon Londra'daki malikânesine vardığında Sör Fernon Richards'ı kapının önünde beklerken buldu.

Richards gülümsesti.

Lyon hemen gardını aldı. "Kilo almışsın," dedi onu selamlamak yerine.

"Kilo aldım," diye kabul etti Richards sırtarak. Fazladan kiloların nereye gittiğini vurgulamak istercesine karnına hafifçe vurdu.

Richards kapıyı çalmak için döndü. Çok geçmeden bir hizmetkâr kapıyı açtı. Lyon adamına dizginleri almasını ve atıyla ilgilenmesini işaret ettikten sonra arkadaşına kütüphaneye yönlendirdi.

Richards onun peşinden gitti. Karışık sakalları ve uçlarına ak düşmüş saçları olan iriyarı bir adamdı. Tatlı dilli ve dik omuzluymuştu, genellikle kontrollü bir ifadesi vardı. Lyon'ın yanındayken hariç. Yaşlı adam onunlayken rahatlıyordu, çünkü genç arkadaşına sonsuz güven duyuyordu.

"Kızılca kayanet koptu, hem de nasıl!"

Lyon arkadaşının dile getirdiği bu sözlere tek kaşım kaldırarak karşılık verdi.

"Rhone ev hapsinde," dedi Richards. Lyon'un masasının önündeki deri kaph sandalyelerden birine yerleştikten sonra ekledi: "Müdahale etmeye çalıştım ama Wellingham çoktan suçlamaları dosyalamış. Konuyla ilgilenmek artık sana kalmış."

"Nasıl bulundu?" diye sordu Lyon. Masasına oturup ortasında biriken mektuplara ve davetiyelere göz gezdirmeye başladı.

Richards kırkırdadı. "Arkadaşının başına gelen felaketi çok rahat karşıladım," dedi.

"Söylediğin gibi artık bana bağlı. Meseleyle ilgileneceğim. Bana neler olduğunu anlat. Nasıl..."

"Wellingham Rhone'un bileğindeki sargıyı fark etti. Ardından bir tahminin başka bir tahmin izledi. Rhone çok fazla riske girdi," dedi Richards. "Anlaşılan, senin düğününden eve dönerken Wellingham'a rastlamış. Bu arada kutlamaları kaçırdığım için üzgünüm," diye ekledi. "Mecburdum. Londra'ya iki gün önce döndüm."

"Küçük bir partiydi," dedi Lyon. "Christina'mla tanışmak için Lyonwood'a gelmek zorundasın," diye ekledi. "Rhone durumu nasıl karşıladı?" diye sordu sohbeti asıl soruna çekerek.

"Her zamanki zarafet saçmalığıyla," dedi Richards ilgisizce. "Dışarı çıkamadığı için her gece evinde parti veriyor. Aslına bakarsan bu gece de bir parti düzenliyor. Uğramayı düşünüyorum."

Richard duraksayıp Lyon'a uzun ve anlamlı bir bakış attı.

Lyon sırttı. "Orada olacağım," dedi arkadaşına. "Yanın-
da değerli bir şey getirme Richards. Jack tarafından soyul-
mak istemezsin değil mi?"

"Ah demek Jack de gelecek?"

"Bahse girebilirsin."

"Rhone'un çok hoşuna gitmez mi?" dedi Richards.
Sandalyesinde doğrulup birden canlandı. "Rhone sortunu
halledildiğine göre seni görmeye gelmemin ikinci sebebi-
ne geçiyorum. Açık konuşmak gerekirse, eşinin babası."

Lyon tüm dikkatini Richards'a verdi. Mektupları kenar-
a itip öne doğru eğildi.

"Eşinin babasının Londra'ya doğru yola çıktığını biliyor
muydun?"

Lyon kafasını salladı. "Onu nereden tanıyorsun?" diye
sordu.

"Adı Edward Stalinsky, ama elbette bunu biliyor olma-
lısın," dedi Richards.

Lyon kafasını salladı. Kayınpederinin adını biliyordu
ama bunun tek sebebi Christina'yı evlilik sertifikasını im-
zalarken izlemesiydi. "Evet, Baron Stalinsky," dedi Richar-
ds'ı devam ettirmeye teşvik ederek.

"Uzun zaman önce bize bir iyilik yapmıştı. Brisbane
aksiliği. Bu talihsizliği hatırlıyor musun?"

Talihsizlik mi? Lyon kafasını salladı. "Waterloo Sa-
vaşı'na Napolyon'un talihsizliği dediğini hatırlıyorum,"
dedi. "Bana şu Brisbane talihsizliğinden bahset. Hiçbir şey
hatırlamıyorum."

"O zamanlar genç bir delikanlıydım. Yine de mesele-
yi er ya da genç duymuş olacağımı düşünmüştüm," dedi
Richards kısık bir sesle. "Senden yirmi yaş daha büyük

olduğunu unutuyorum. Senin gençlerin sorumluluğu üstlenmesine izin vermeliyim," diye ekledi içini çekerek.

"Seninle çalışmaya başladığından beri birkaç kez istifa etmeye çalıştın," diye karşılık verdi Lyon.

Richards'ın ona neler olduğunu anlatmasını dinlemek ve Christina'nın babası hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Fakat arkadaşını her zaman-ki gibi ağardan alacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Yaşlı bir av köpeği gibiyim," dedi Richards. "Belanın kokusu hâlâ zihnimi meşgul ediyor. Brisbane bir İngiliz'di," diye devam etti nihayet asıl meseleye dönerek. "Bizim Benedict Arnold'ımız olduğunu söyleyebilirim. Bize ihanet edip birkaç sırtımızı sattı, sonra ailesi vicdanını rahatsız etmeye başladı. Bir eşi ve dört küçük kızı vardı. Bize gelip suçunu itiraf etti. Biz de adama bir söz verdik. Anlayacağın üzere büyük balığın peşindeydik. Brisbane'in işbirliğiyle üslerini yakalamak için tuzak kurduk. Baron Stalinsky aracımız olarak çalıştı. Bu işe nasıl bulaştığını hatırlamıyorum," diye ekledi omzunu silkerek. "Baron elinden geleni yaptı - her türlü önlemi aldığını duydum - ama yine de planımız başarısızlıkla sonuçlandı."

"Nasıl?" diye sordu Lyon.

"Brisbane'in eşi ve çocukları öldürüldü. Boğazları kesildi. Vahşete onları Brisbane öldürmüştü ve bıçağı kendine saplanmış gibi bir hava verilmişti."

"Gerçekte böyle olmadığını düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu Lyon.

"Hayır, elbette. Bana kalırsa Brisbane'in üslerinden biri tuzakı öğrendi," diye yanıtladı Richards. "Ya tesadüfen ya da para karşılığında."

"Peki ya Baron Stalinsky? Hükümetle çalışmaya devam mı etti?"

"Hayır. Brisbane meselesinden kısa bir süre sonra evlenip evine döndü. Tanık olduğu dehşet karşısında çok kızgındı. Cesetleri bulan ilk kişi oydu ve bunun ardından İngiltere'ye yardım etmeyi reddetti. Adamı suçlayamam. Orada değildim ama Stalinsky'nin karşılaştığı kabusu hayal edebiliyorum."

"O olaydan sonra baronla iletişimini sürdürdün mü?"

"Hiçbirimiz onunla iletişim kurmadık," dedi Richards. "Ama eski arkadaşlarından bazıları yakında İngiltere'de olacağına dair ondan haber almışlar."

"Bir kızı olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum."

"Tanrı aşkına. Bana bilmediğini mi söylüyorsun?" diye sordu Richards.

"Baba ve kız hiç tanışmamışlar. Baronun eşi ve çocuğunun yıllar önce öldüğüne inandığını düşünüyorum. Bu nedenle, konuştuğum herkes baronun da öldüğünü düşünüyor. Böyle bir tahminde bulunan ilk kişi Sör Reynold's'dı."

"Evet, mektuplar şaşkınlık yarattı," dedi Richards.

"Baronun bunca yıldır neler yaptığını merak ediyorum."

"Yaklaşık bir sene sonra Stalinsky'nin krallığını kaybettiğini duydum. Sonra ortadan kaybolmuş. Adamın izini sürmek için hiç sebebimiz olmadı," diye ekledi Richards. Çatık kağıt ifadesini bozdu. "Canımı sıkan bir şey var. Ne oldu?"

"Barona güvenmemek için herhangi bir sebebin var mı?"

"Ah demek mestle bu, öyle mi?"

"Bana adam hakkında bildiğin her şeyi anlat," diye emretti Lyon. "Havırlayabildiğin her şeyi. Üzerinden çok zaman geçtiğinin farkındayım," diye ekledi.

"Anlatılabileceğim çok az şey var. O zamanlar gençtim ve kolay etkilenirdim, fakat adama hayran olduğumu hatırlıyorum. Yaşça benden çok da büyük değildi. Otoriter bir duruşu vardı. Ona gıpta ederdim. Lyon, lanet olsun, içim çalkalanıyor. Şimdi baron hakkında bildiklerini anlatma sırası sende," diye emretti.

"Sana verebilecek hiçbir bilgim yok. Onunla hiç tanışmadım. Christina da tanışmadı, fakat adamdan korkuyor. Karımınla tanışınca bu sözümün ne kadar etkili olduğunu anlayacağım. Christina kolay kolay korkan bir kadın değildir."

"Hakkında bu kadarını biliyorum," dedi Richards.

"Nasıl?"

"Seninle evlendi, öyle değil mi?"

Lyon sırıttı. "Evet, evlendi," dedi. "Pek isteyerek değil ama..."

Richards burnundan güldü. "Belki de sıra dışı şartlar nedeniyle babasından korkuyordur," dedi bir süre sessiz kaldıktan sonra. "Babasını hiç tanımıyor olması ve nihayet onunla karşılaşacak olması..."

"Hayır," dedi Lyon kafasını sallayarak. "Korkusunun sebebi başka bir şey. Onun bir çakal olduğunu söyledi. Baronlayken gardımı al, Richards. İçgüdülerim ve Christina'nın korkuları beni rahatsız etmek için yeterli."

"Bu kadar huzursuz musun?"

"Evet."

"Öyleyse Christina neden korkularının gerçek sebebini açıklamadı?"

"Çok inatçı," dedi Lyon Richards'a bunun soyut bir özellik olduğunu gösteren bir gülümsemeyle. "Ve bana yeni yeni güvenmeye başladı. Bu çok hassas bir bağ, Richards. Bu nedenle üzerine gitmeyeceğim. Christina hazır olduğunda bana anlatacak, öncesinde değil."

"Ama onun yargısına güveniyorsun, öyle mi?" diye sordu Richards. "Ona güveniyorsun?"

"Güveniyorum," dedi Lyon tereddüt etmeksizin.

Sonra zihninde ve kalbinde bir şeyin farkına vardı. Ona güveniyordu. Tamamen. "Her konuda," dedi kısak bir sesle. "Nedenini ancak Tanrı biliyor, ama ona güveniyorum." Gülümsedi.

"Bunu komik mi buluyorsun?"

"Ah evet. Küçük karım ve ben birbirimizle bir oyun oynuyoruz," diye itiraf etti Lyon. "Çok komik, çünkü ikimiz de henüz farkında değiliz."

"Anlamıyorum," diye itiraf etti Richards.

"Ben de yeni yeni anlamaya başlıyorum," dedi Lyon. "Christina geçmişini benden gizliyor... Tıpkı benim geçmişimi ondan gizlediğim gibi. Sanırım onu bir şekilde değersiz bulacağımdan endişe ediyor. Elbette böyle bir şey düşünmem, fakat kalbinde buna inanması için bana yeterince güvenmeyi öğrenmesi gerekiyor."

"Senin için epinin geçmişini araştırmaktan mutluluk duyarım," dedi Richards.

"Hayır. Fransa'ya soruşturma yapmaları için adamlar yolladım ama onları geri çağıracağım. Geçmişini irdelemeyeceğim, senin de böyle bir şey yapmanı istemiyorum

Richards. Zamanla bilmemi istediği şeyleri bana anlatacaktır."

"Peki sen ona sırlarını anlatacak mısın?" diye sordu Richards. Sesi fısıltıdan ibaretti. "Endişelenmek için bir sebebin yok Lyon. Hiç kimseye sana güvendiğim gibi güvenmedim. Ülkene olan sadakatın her zaman kusursuzdu. En zorlu görevlerin sana verilmesinin sebebi bu."

Lyon arkadaşının vesindeki hararet karşısında şaşındı. Richards sürekli iltifat eden bir adam değildi. Birlikte çalıştıkları yıllar boyunca, Lyon hiç onu bu şekilde övdüğünü duymamıştı.

"Beni Stalinsky konusunda gerçekten endişelendirdin," diye devam etti Richards sözlerine. "Hemen ilişkilerini incelemeye başlayacağım. Ancak başka bir sorun var," diye ekledi. Dalgın dalgın sakalını kaşıdı. "Departman geri dönen kayınpederin şerefine bir davet vermeni umuyor. Tanrı yardımcımız olsun, şimdiden şövalyelik dedikodularını başladı. Yaşlı centilmenlerin bazıları Baron Stalinsky'nin İngiltere'nin iyiliği için çok önemli işler yaptığını abartılı bir şekilde anımsıyor," diye ekledi hızla kafasını sallayarak.

"Christina davet fikrinden hoşlanmayacaktır," dedi Lyon.

Richards hafifçe öksürdükten sonra, "Lyon, evliliğini nasıl yürütmen gerektiğini sana söyleyecek değilim ama ilk fırsatta eşini babası hakkında sorgulamam gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Ona korkularını sana açıklamasını emret. Sorularını cevaplamasını sağla evlat."

Onu sorgulamak mı? Lyon'ın içinden gülmeğe geldi. Christina'yla tanıştığı andan beri onu sorgulamaktan başka bir şey yapmamıştı. "Sorgulama olmayacak. Bana..."

"Biliyorum, biliyorum," diyerek içini çekti Richards. "O kendisini hazır hissettiğinde."

"Tlepsi bu," diye karşılık verdi Lyon. "O zamana kadar güvende olmasını sağlamak benim görevim."

"Güvende mi?"

"Christina babasının onu öldürmeye çalışacağına inanıyor."

"Ah Tanrım."

"Kesinlikle. Ve barona şövalyelik unvanı verilirse ikimin de ne kadar güceneceğini biliyorsun."

"Lyon, eşini sorgulamanı konusunda ısrar ediyorum. Eğer tehlike varsa..."

"Bununla ilgileneceğim. Onu tekrar sorgulamayacağım."

Richards arkadaşını ses tonundaki kızgınlığı duymazdan geldi. "Seni yargılayacak değilim ama çok sıra dışı bir evliliğin olduğunu düşünüyorum."

"Çok sıra dışı bir eşim var. Ondan hoşlanacaksın Richards."

Anreden gelen ani bir ses solibederini böldü. Kütüphanenin kapısı ardına kadar açılırken Lyon kafasını kaldırıp baktı.

Sadık kâhyası Brown telaşla içeri girdi.

Lyon sandalyesinden fırladı. Kalbi hızla atmaya başladı ve nefesi kesiliyormuş gibi hissetti.

Christina'ya bir şey olmuştu. Yaralanmış... Ya da kaçırılmış olabilirdi...

Panik duygusu yavaşça kayboldu. Christina altın sarısı saçları omuzlarının etrafında dalgalanarak uçartasına içeri girince, Lyon kelimenin tam anlamıyla sandalyesine çöktü.

İyiydi. Ah gözleri dökmediği yaşlarla bulanmıştı ve ifadesinden ne kadar üzgün olduğu belliydi. Üzgündü, evet, ama yaralanmamıştı.

Tekrar nefes almaya başladı.

"Lyon, bana bunun nasıl yapıldığını söyle," dedi Christina. Odada başka birinin olduğunu fark etmeden Richards'ın yanından geçip kocasının yanına vardı ve iki zarfı da ellerine tutuşturdu. "El yazısını tanıdım, önce doğru olabileceğini düşündüm. Ama kalbimde doğru olduğunu hissetmedim. Başlarına bir şey gelmiş olsaydı bilirdim. Bilirdim."

Lyon Christina'nın ellerini tuttu. "Tatlım, sakın ol ve en başından başla."

"Önce bu mektubu oku," dedi Christina. Elini çekip kontesin zarfını işaret etti. "O zaman neden bunun bir oyun olduğunu düşündüğümü anlayacaksın."

"Markiz hemen bayıldı lordum," dedi Brown.

Lyon dikkatini kâhyasına çevirdi. Brown hâlâ kapının girişinde duruyordu.

"Ne oldu?" diye kükredi Lyon.

"Bayıldı," dedi Brown hararetle kafasını sallayarak.

"Öyleyse onu neden Londra'ya getirdin?"

Lyon birden öfkeye kapıldı. Kâhyasına dik dik baktıktan sonra Christina'ya döndü. "Evde yatıyor olman gerekirdi," diye bağırdı.

"Bana bağırma," diye emretti Christina. Sesi Lyon'ınki kadar güçlüydü. "Brown bana karşı gelmemesi gerektiğini biliyor. Her şeyin bir yalan olduğunu biliyorum."

Lyon kendisini sakın olmaya zorladı. Christina ağlama-

ya başlamıştı. Önce sorunla, sonrasında sağlığıyla ilgilenmeye karar verdi.

Lyon kontesin mektubunu okudu. Mektubu okumayı bitirdiğinde elleri titriyordu.

Tanrı yardımcısı olsun, hakkındaki gerçekleri öğrenmişti. Kontes geçmişini öğrenmiş ve yeğenine yazdığı mektubunda birkaç çirkin detaytan bahsetmişti.

Ve şimdi Christina onun inkâr ettiğini duymak istiyordu. Onunla yüzleşmek, hepsinin yalan olduğunu söylediğini duymak için Londra'ya kadar gelmişti.

Lyon ona yalan söylemeyecekti. Ama gerçek onu kahredebilirdi.

Artık yalan söylemek, oyun oynamak yoktu... Ona bu sözü bu sabah söylememiş miydi?

Eşitliği hak ediyordu. "Christina..." diye söze başladı Lyon. Yavaşça gözlerini onunkilere dikti. "Bir tehditle karşı karşıya olduğumuzda yapmamız gerekeni yapmalıyız ve ben..."

Açıklamasını bitiremedi.

Christina acısını ve üzüntüsünü görebiliyordu. Onu teselli etme isteği bütün düşüncelerini bastırdı. İçgüdüsel bir şekilde ona uzandı.

Ve sonra yaşadığı kafa karışıklığını fark etti. Eli aralarında havada kaldı. "Neden bahsediyorsun?"

"Ne?"

"Neden bana o şekilde bakıyorsun?"

"Açıklamaya çalışıyorum," diye homurdandı Lyon. Dönüp öfkeyle Brown'a baktı. Kâhya mesajını alıp hemen kapıyı kapadı.

Lyon'un bakışları Richards'a odaklandı. Arkadaşı verdiği sessiz emri kabaca görmezden gelip olduğu yerde kaldı.

"Lyon, bana cevap ver," diye diretti Christina.

"Christina, başka birinin yanında açıklaması çok zor," dedi. Derin bir nefes aldı. "Bu doğru. Hepsi. Teyzenin söylediği her şeyi yaptım. Ancak gerekçelerim çok daha temizdi ve ben asla..."

En sonunda anladı. Christina gözlerini yumup sabırlı olmak için dua etti. Şu an muhtemelen iyi bir eş olmadığını biliyordu ve anlaşılabilir Lyon surlarını dökme ihtiyacı hissediyordu. Endişelerini onunla paylaşmak için tuhaf bir zamanı seçtiğini düşündü. Bu şekilde hissetmesi bencillik olsa da ona öncelikle kendi sorunu konusunda yardımcı olmasını dilerdi.

Christina gözlerini kapatınca Lyon kalbine bir bıçak saplanmış gibi hissetti. "Tatlım, ben bir askerdim. Yapmam gerekeni yaptım..."

Christina en sonunda ona şefkatle baktı.

Lyon tek kelime edemeyecek kadar şaşkındı.

"Sen bir savaşçısın Lyon. Ama aynı zamanda hassas ve sevgi dolu bir adamsın. Sana meydan okumayan birini öldürmezsin. Hayır, sen sadece çakalları avlarsın."

Anlamakta güçlük çekiyor gibiydi. "Öyleyse neden Londra'ya geldin..."

"Gerçeği öğrenmem için bana yardım edeceğini biliyordum," dedi Christina.

"Sana gerçeği söylüyorum."

Yine ona bağırıyordu. Christina kafasını salladı. "Öteki mektubun okumadan bana bunu nasıl söylersin?"

"İkiniz de yaşlı bir adamın müdahale etmesini mazur görürseniz," diyerek araya girdi Richards.

"Ne oldu?" diye çıkıştı Lyon.

"Bu adam da kim?" diye sordu Christina Lyon'a.

"Fenton Richards," dedi Lyon.

Christina bu ismi tanıyordu. Lyon'ın misafirine kaşlarını çattıktan sonra, "Lyon sizinle çalışmak için geri dönmeyiz. Bacağı hâlâ umduğum kadar iyileşmedi. Tamamen iyileşmesi uzun yıllar alabilir," dedi.

"Christina, Richards'ı nereden tanıyorsun?"

"Rhone," diye yanıtladı. "Ve bazı geceler uykunda konuşuyorsun," diye ekledi. "Bu kusurundan başka birinin karşısında bahsetmeyi düğünümüştün ama..."

"Ah lanet olsun," diye homurdandı Lyon.

"Aman Tanrım," diye fışkırdı Richards.

"Endişelenmeyin bayım," dedi Christina Richards'a. "Sırlarını saklayacağım."

Richards ona uzun bir süre baktıktan sonra yavaşça kafasını salladı. "Saklayacağınıza inanıyorum," dedi.

"Bacağıma olanları nereden biliyorsun?" diye soran Lyon tekrar Christina'nın dikkatini çekti. "Hiç şikâyet etmemiştim. Ayrıca iyileşti, lanet olsun. Rhone mu..."

"Seninle tanıştığım ilk gece acı çektiğini fark etmiştim. Bunu gözlerinden görebiliyordum. Ayrıca şömine rafına yaslanıp duruyordun. Bu da başka bir işaretti. Daha sonra Rhone'a sordum ve dizini incittiğini söyledi. Ve iyileşmediğini," diye ekledi Richards'a ufak bir bakış atarak.

Richards gülümsemesini gizledi. Lyon'ın eşi çok sevimliydi. "Birbirinizi yanlış anlıyor gibi görünüyorsunuz," dedi. "Lyon, eşinin teyzesinden aldığı mektupta yazanlar

yüzünden kızgın olduğunu sanmıyorum. Sebebi başka bir şey, değil mi tatlım?"

"Evet," diye yanıtladı Christina. "Kontes mektubuna ek olarak yakın bir dostumdan gelen bir mektubu da göndermiş. Zarfın üzerindeki el yazısı ona ait, bundan eminim ve kâğıtaki yazı da aynı görünüyor ama..."

"Aynı olmadığını düşünüyorsun. Bahsettiğin oyun bu mu?" diye sordu Lyon.

Christina kafasını salladı. "Kontesin mektubunu nasıl sunlandırıldığını görüyor musun Lyon? Bana arkadaşımın kötü haber vermemiş olduğunu umduğunu söylüyor."

Gözleri yine doldu. Lyon Deavenrue'dan gelen mektubu hızla okudu. Sonra yazı stilini karşılaştırmak için iki kâğıdı yan yana tuttu. Christina nefesini tutup bekledi.

Aradaki farkı görmesi uzun sürmedi. "Benzer ama aynı değil. Richards, buna bir bakmak ister misin?" diye sordu Lyon. "Başka birinin fikri Christina'yı rahatlatabilir."

Richards sandalyesinden fırlayıp zarfı ve mektubu kapı, merakı neredeyse kontrolden çıkmış gibiydi. Çok geçmeden aradaki farkı gördü. "Ah evet. Mektubu başka biri yazmış. Bu bir aldatmaca."

Sonra mektubun içeriğini okudu. Tekrar Christina'ya baktığında bakışları anlayış doluydu. "İssız topraklardaki bu insanlar... Senin için bir aile gibi miydi?"

Christina kafasını salladı. "Lekele humma ne?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Mektupta bu yüzden öldükleri yazıyor..."

"Ancak Tanrı bilir," dedi Lyon.

"Bundan kim sorumluydu?" diye sordu Richards. "Ne tür bir canavar bunu yapabilir?"

"Christina'nın teyzesi." Lyon'ın sesi öfke doluydu.

Richards mektubu masaya bıraktı. "Bunu söylediğim için beni bağışla Christina, ama korkarım teyzen..."

"Düşün ama dile getirme," dedi Lyon Richards cümlesini bitirmeden araya girerek.

"Hâlâ nasıl yapıldığını anlamıyorum. Mühür zarar görmemişti."

Bir zarfı açmak için buhar kullanmanın ne kadar kolay olduğunu açıklayan Richards oldu. "Bir uzman bunu rahatlıkla anlayabilir tatım," dedi.

Richards dakikalar sonra yanlarından ayrıldı. Kapı adamın arkasından kapanır kapanmaz Christina gözyaşlarına boğuldu. Lyon onu kucama çekti. Ona sıkıca sarıldı.

Onu susturmaya çalışmadı. Yeterince gözyaşı stoğu vardı ve sarsılarak ağlamayı bırakması biraz zaman aldı.

"Gönleğini ıslatım," diye fısıldadı Christina hıçkırıklarının arasında.

Görünüşe bakılırsa bu konuda herhangi bir şey yapmaya hazır değildi. Christina göğsüne sığınıp başını çenesinin altına soktu ve yorgun bir nefes verdi.

Bir süre hareket etmedi. Lyon uykuya dalmış olabileceğini düşündü. Onun için sakıncası yoktu. İhtiyacı olan şey buysa, onu günün geri kalanı boyunca bu şekilde tutabilirdi. Doğrusu, öfkesinden arınmasının uzun zaman alacağını düşünüyordu.

Lyon, Richards'ın kontesin bir kaltak olduğunu söylemek istediğini düşündü. Yağlı yarasa hem öyle, hem de çok daha fazlasıydı.

Christina'nın zihninde de aynı şeyler dönüyor olmalıydı çünkü birden, "Biliyor musun, eskiden bütün İn-

gilizlerin teyzem gibi olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı.

Lyon ona karşılık vermedi. Ama nefesi boğazına takıldı ve sessizliğin onu daha fazla şey söylemeye teşvik etmesi için dua etti.

Dakikalar sonra sabrı ödüllendirildi.

"Babam beyazlardan nefret ederdi. Ve kontesle Boston'da yaşarken, tek dostum Bay Deavenrue'ydu. Beni teyzeme götürün oydu ve her gün bana ders vermek için gelirdi. Dışarı çıkma iznim yoktu. Kontes bana sürekli benden utandığını söylerdi. Aklım çok karışmıştı. Beni neden bu kadar değersiz bulduğunu anlamıyordum."

"Değersiz değilsin sevgilim," dedi Lyon anlayışla. "Sen çok ama çok değerlisin."

Christina kafasını salladı. "Fark etmiş olman güzel," dedi.

Sesindeki içtenlik karşısında Lyon gülümsedi.

Sonra ona daha fazlasını anlatması için bekledi.

Christina tekrar konuşmaya başlayana dek sonsuzluk kadar uzun bir süre geçti. "Geceleri beni odama kilitlerdi. Bu yüzden ondan nefret etmemeye çalıştım."

Lyon gözlerini yumup titrek bir nefes aldı. Karısının ıstırabını hissedebiliyordu.

"O şekilde kilitlenmeye dayanamıyordum. En sonunda buna bir son verdim."

"Nasıl, tatlım?"

"Kapının menteşelerini söktüm," diye itiraf etti Christina. "Sonra kontes kendi yatak odasının kapısını sürgülemeye başladı. Benden korkuyordu. Benim için mahsuru yoktu. O yaşı, Lyon ve bu yüzden ona saygı duymaya çalıştım. Annem böyle yapmamı isterdi."

"Jessica mı?"

"Hayır, Jessica'yı hiç tanımadım."

"Öyleyse kim?"

"Merry."

Lyon bir soru daha sormadan edemedi. "O da beyazlardan nefret ediyor mu?"

"Ah hayır, Merry kimseden nefret etmez."

"Ama baban dediğin adam nefret ediyor?"

Ona cevap vereceğini sanmıyordu. Aralarındaki sessizlik uzun dakikalar boyunca sürdü.

Kendi kendine üzerine gitmemesi gerektiğini söyledi. Lanet olsun, ona daha fazla soru sormayacağına az önce yemin etmişti.

"Evet, o nefret ediyor," diye fısıldadı Christina. "Ama benden etmiyor, elbette. Babam beni bütün kalbiyle sever."

Christina onun bir tepki vermesini bekledi. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atıyordu.

Lyon tek kelime etmedi. Christina anlayamadığına karar verdi.

"Bir erkek kardeşim var."

Tek bir kelime, bir nefes ya da homurdanma dahi duyulmuyordu. "Adı Beyaz Kartal."

Lyon'un yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Sana ne anlattığımı anlıyor musun Lyon?" diye sordu Christina.

Başının tepesini öptü. "Anlıyorum," diye fısıldadı. Yüzünü ellerinin arasına alıp onu şefkatle öptü. "Dünyadaki en şanslı erkek olduğumu anlıyorum. Seni sevdiğim gibi sevebileceğim birini bulabileceğimi hiç düşünmemiştim

Christina. Ailene çok şey borçluyum, tatlım. Seni benim için güvende tuttular."

"Onları tanımıyorsun ama onları önemsiyormuş gibi konuşuyorsun," diye fısıldadı Christina. Sesi titriyordu.

"Elbette önemsiyorum," dedi Lyon. "Annem nazik ve sevgi dolu bir kadın olmalı, babam ise..."

"Gururlu bir savaşçı," diye yardımcı oldu Christina. "Senin kadar gururlu, Lyon."

"Seni seviyorum Christina. Gerçekten geçmişinin daha az değerli olduğunu düşünmeme neden olacağın..."

"Kendimi hiçbir zaman değersiz hissetmedim. Asla. Ben dışı bir aslanım. Doğrusu seninle tanışana kadar... İngilizler değersizdi."

Lyon gülümsedi. "Babanın küstahlığını almışsın," dedi. "Bu hoşuma gitti."

"Senin için kolay olmayacak Lyon. Farklı alışkanlıklarım var. Daha fazla tol yapamam. En azından yalnız olduğumuzda..."

"Güzel. Çünkü ben de rol yapmanı istemiyorum," dedi Lyon. Sonra güldü, çünkü az önce ne söylediğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Seni seviyorum Lyon," diye fısıldadı Christina. "Lyon? Ben..."

"Ben de istiyorum," dedi Lyon boğuk bir sesle. Sonra onu ağılıkla tekrar öptü. Christina kollarını onun boynuna doladı. Ona Lyonwood'a dönmek istediğini söyleyecekti ama öpücüğü bu düşünceyi aklından çıkardı. Dudakların onunkilerin üzerinde gezindi, ta ki nefes nefese kalana dek.

"Üst kata çıkalım Lyon," diye fısıldadı tutkulu öpücüklerinin arasında.

"Vaktimiz yok Christina."

"Lyon!"

Lyon onun bu hevesli haline gülümsemeye çalıştı ama kontrolünü korumakla fazla meşguldü. Christina erkekliğine sürtünüyor, kulak memesini hafifçe ısıtıyor ve onu çılgıncasına okşuyordu.

On Dördüncü Bölüm

Gece, herkes uyurken geldi. Jackson'lar dışarıda yatıyorlardı. Hava çok soğuktu ama Jacob eşikle yalnız kalmak istemiş ve bu yüzden küçük bir çadır kurmuştu.

Tihaf bir ses duydum, vagonun dışına bakınca Emily ve Jacob'un üzerine eğilen bir adam gördüm. Tehlikeyi fark etmeden adama seslendim. Bana göre nöberi Jacob'ın devralması gerekiyordu.

Adam doğrulup ay ışığına doğru döndü. Çığlığım boğazıma takıldı. Edward peşimden gelmişti. Elinde kanlı bir bıçak tutuyordu.

O kadar şaşırıp ve dehşete kapılmıştım ki hareket edemedim. Beni harekete geçmeye zorlayan sen oldun, Christina. Evet, çünkü sen uyutup aklıma başlamak üzereyken şaşkınlığımı üzerinden attın. Edward'ın seni öldürmesine izin vermiyecektim.

Jacob'un av bıçağını kapıştım sırada Edward vagona atladı. Haykırmak bıçağı yüzüme doğru savurdum. Edward acıyla inledi. Bıçağın ucu gözünün kenarını kesmişti. "Mücevherleri bana ver," dedi silahını elinden fırlatırken.

Kamptekiler çığlıklarını duyup uyandılar. Edward arkasından gelen yağmurluk dolu bağırmaları duydu. Bana beni öldürmek için geri geleceğini söyledi. Uyuduğun sepete baktı Christina, sonra bana döndü. "Önce onu öldüreceğin. Onu Patricia'ya vermediydin," diye alay edercesine ekledikten sonra uyardı atlayıp çıktı.

Jackson'lar ölmüştü. Boğazları keşilmişti. Vagoncuya bir ses duyduğumu, adamın birinin Jacob ve Emily'nin fizetine doğru eğildiğini gördüğümü söyledim.

Kampta ananta bəylərində. İpək pərsizdi və Edward buluna-
madı.

Birkaç saat sonra kamp tekrar sakinleşti. Önemli amacıyla ko-
runa sayısı üç kırı arındı ve Jackson'ların sabah saatlerinde gö-
mülmesine karar verildi.

Bekledim, seni sarıp sarmaladuktan sonra sakince hampa terk ettim. Nereye gittiğini bilmiyordum, umrumda değildi.

Seni hayal kırıklığına uğratmışım Christina. Bilmeyti. Edward'ın bizi bulması artık an meselesiydi.

Günlük kayıtlar
20 Ekim 1795

Lyon Christina'ya veda öpücüğü verdiğinde öğlenin erken saatleriydi. Christina kocasını kâğıt oynamak için Rhone'la buluşacağını sanıyordu. Jack'in Rhone'un evine varması için hazırlıklarla meşgul olan Lyon, karısına açıklama yapacak fırsatı bulamadı. Ona sadece kâğıt oyununun ertelendiğini ve yapması gereken önemli bir işi olduğunu söyledi.

Kathleen Leydi Diana'nın onu alt katta beklediğini duyduğunda Christina koyu mavi bir elbise giymişti.

"Çok üzgün görünüyor," dedi Kathleen hanımına. "Zavalılık ağlıyor."

Christina döner merdivenden telaşla alt kata indi. Diana onu görür görmez Rhone hakkındaki haberi verdi.

Christina görümcesini kabul odasına alıp yanına oturdu ve genç kadın ona bütün hikâyeyi anlatırken elini okşadı.

"Zavallı adam masum," diyerek içini çekti Diana. "Bu olayı çok asil bir şekilde karşılıyor. Her gece parti verdiğini biliyor muydun? Ah keşke Lyon bir an önce eve dönse de ona olanları anlatabilsem. O ne yapacağını bilir."

"Yakında öğreneceğine eminim," dedi Christina. "Bütün bunlar benim suçum," diye ekledi.

"Nasıl senin suçun olabilir?" diye sordu Diana.

Christina ona yanıt vermedi. Rhone'un sorunundan bizzat sorumlu olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa onu yaralayan oydu ve suçluluk duygusunu omuzlarında hissedebiliyordu.

"Bir yol düşünmeliyim. Diana, Rhone'un bu gece parti verdiğini mi söylemiştin?"

"Evet. Harriett Hala katılmama izin vermedi," dedi Diana. "Başka bir davete gideceğimize söz verdik ama Rhone'un partisine gitmeyi tercih ederim."

Christina gültümsemesini gizledi. "Elbette tercih edersin," dedi tekrar Diana'nın elini tutarak. "Her şey yanına kadar düzelmiş olacak," diye ekledi fısıltıyla.

"Nasıl düzelebilir?" diye fısıldayarak karşılık verdi Diana. "Bana söylemediğin bir şey mi biliyorsun?"

"Evet," diye yanıtladı Christina. Bilerek sessiz kaldıktan

sonra omzunun üzerinden bir bakış attı. Tekrar Diana'ya döndüğünde, "Bu gece gerçek Jack'in ava çıkacağına dair sağlam bir kaynaktan haber aldım," diye fısıldadı.

Diana'nın nefesini tutması Christina'ya ona inandığını gösterdi. "Kimseye tek kelime etmemmelisin Diana, yoksa Jack öğrenir ve ava çıkmaktan vazgeçer."

Diana ellerini kenetledi. "Kimseye söylemeyeceğime dair söz veriyorum," dedi. "Ama bunu nereden öğrendin?"

"Detaylara girecek vaktimiz yok," dedi Christina. "Ve yapmam gereken önemli bir işim var. Seninle birlikte eve gidip kısa bir süreliğine at arabasını ödünç alabilir miyim?"

"Evet, elbette," diye karşılık verdi Diana. "Ben de seninle gelebilirim," diyerek gönüllü oldu.

Christina hayır dercesine kafasını salladı. "Acele et Diana. Yapılacak çok şey var."

"Öyle mi?"

"Boş ver. Şimdi gözlerini sil ve benimle gel."

Christina Lyon'ın kız kardeşini peşinden çekti. Diana'ya aile hakkında birkaç soru sorarak dikkatini Jack meselesinden uzaklaştırdı.

"Lyon kardeşi James'le yakın mıydı?" diye sordu.

"Bir ara yakınlardı. Çok rekabetçiydiler," dedi Diana. "Lyon her zaman James'i alt ederdi... Ata binmede, kılıç kullanmada ve kadınlar konusunda," diye ekledi omzunu silkerek. "James kazanmak konusunda çok hırslıydı. Riske girerdi."

"Nasıl öldü?"

"Atından düştü. Çok çekmedi. Ölümü çabuk oldu. Aile doktorumuz Baron Winters acı çekmediğini söyledi. Sanırım annemizin içini rahatlatmak için böyle söyledi."

"Annenden bahsettiğinde..." diye söze başladı Christina tereddütlü bir sesle. "Diana, ona çok yakın olduğunu biliyorum ama umarım planıma karşı çıkmazsın."

"Ne planı?" diye sordu Diana kaşlarını çatarak.

"Lyonwood'a dönerken anneni de yanımda götürmek istiyorum."

"Ciddi misin? Lyon'un bundan haberi var mı?"

"Şüpheli görünmeyi bırak," dedi Christina gülümseyerek. "Annenin iyiliğini istiyorum. Senin önünde ilgilenmen gereken bir sezon var, yoksa senin de gelmeni isterdim. Ondan ayrı kalmanın senin için zor olacağını biliyorum. Ne de olsa o senin annen," dedi sözlerine devam ederken.

Diana bakışlarını indirip ellerine baktı. Hissettiği rahatlardan utanç duyuyordu. Biri nihayet annesiyle ilgilenecekti. "Sana bunu itiraf etmek benim için çok utanç verici ama artık benim kız kardeşim sayılırsın, o nedenle annemi hiç özlemeyeceğimi itiraf ediyorum."

Christina ne söyleyeceğini bilemiyordu. Görümcesi için at arabasının kapısını açtıktan sonra, "Annen biraz zor biri öyleyse?" diye sordu.

"Onunla tanıştım," diye fısıldadı Diana. "Tek konuşmak istediği James. Beni ya da Lyon'ı umursamıyor. James onun ilk çocuğuydu. Ah biliyorum, artık beni değersiz görüyorsun. Sana bunu söylememeliydim..."

Christina uzanıp Diana'nın elini tuttu. "Bana her zaman doğruyu söylemelisin. Anlaşmamanın tek yolu bu. Diana, anneni sevdiğini biliyorum. Sevmeseydin, ona bu kadar kızmazdın."

Diana'nın gözleri kaçaman oldu. "Kızgımsın," dedi.

"Şimdi içeri girmelisin. İşimi halletmek zorundayım," dedi Christina konuyu değiştirerek. "Lütfen hizmetkârlardan annenin eşyalarını hazırlamalarını iste. Yarın sabah gelip onu alırım."

Diana aniden Christina'nın üzerine atlayıp ona becciksizce sarıldı. "Lyon seninle evlendiği için çok mutluyum."

"Ben de onunla evlendiğim için mutluyum."

Diana Christina'yı bıraktı. At arabasından indikten sonra gizemli işinde ona eşlik etmek için bir kez daha yalvardı. Christina tekrar isteğini reddetti ve eve girmesini beledikten sonra arabacıya dönüp gideceği yeri tarif etti.

"Bleak Bryan'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye karşılık verdi arabacı. Gözleri kocaman olmuştu ve birkaç kez yutkundu.

"Hayır, tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Siz biliyor musunuz bayım?"

"Evet hanımefendi, biliyorum," diye kekeledi arabacı.

"Öyleyse önemli olan bu, öyle değil mi? Lütfen bir an önce beni oraya götürün."

Christina at arabasına binip kapıyı kapadı. Arabacının yüzü aniden açık pencerede belirdi. "Ciddi olamazsınız hanımefendi. Bleak Bryan Londra'nın en kötü bölgesinde. Yan kesiciler ve..."

"Bryan benim çok yakın bir arkadaşım. Yanına gitmeliyim bayım. Sizin adınız ne?" diye sordu.

"Everet," diye yanıtladı arabacı.

"Everet," diye tekrarladı Christina. Ona baş döndürücü bir gülümsemeyle baktıktan sonra, "Güzel bir isim. Pekâlâ, Everet, isteğimi yerine getirmezsen sana çok fazla-

leceğimi söylemem gerekir. Evet, çok üzüleceğim," diye ekledi kesin bir tavırla.

Everet yanıt vermeden önce duraksayıp başının tepesindeki kel noktayı kaşıdı. "Sorun da bu, hanımefendi, Sizi Bleak Bryan Meyhanesi'ne götürmezsem çok üzüleceksiniz ama kocanız bunu işitince beni öldürecek. Ne yaparsam yapayım sonuç benim için kötü olacak. Sorun burada."

"Ah şimdi tereddütünüün sebebini anladım. Kocamın Bay Bryan'ı ziyaret etmemi özellikle istediğini bilmiyordun. Endişelerini bir kenara bırak. Lyon'ın bundan haberi var."

Everet rahatlamış görünüyordu. Markizin samimi olduğu belliydi. Everet onun çok masum bir kadın olduğunu düşündü. Nasıl şeytani olacağını bile bilmiyordu.

Arabacı kekeleyerek özür dileyip Christina'dan kapısına içeriden kilidemesini istedi ve sonra hemen yola koyuldu.

At arabasını son sürat sürdü. Christina adamın biraz korkmuş olabileceğini düşündü.

Nihayet meyhaneye vardıklarında haklı olduğunu anladı. At arabasından inmesine yardım ederken Everet'in elleri titriyordu. "Lütfen hanımefendi, buradaki işinizi bir an önce halledin. Mahsuru yoksa arabada bekliyor olacağım," diye fısıldadı.

"Ah beni beklemenize gerek yok. İşimin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Eve gidebilirsin Everet. Bay Bryan beni eve gönderir."

"Ama hanımefendi," diye kekeleydi Everet. "Ya içeride değilse? Ya bir işini halletmeye gittiyse?"

"Öyleyse onu beklerim," dedi Christina. Kapıya doğru

ilerlerken omzunun üzerinden minnettarlığını dile getirdi ve Everet ne yapması gerektiğini düşünemedi meyhanenin içinde gözden kayboldu.

Hazırlıksız gelmemiştir. Hayır, Everet'in sandığı kadar aptal değildi. Christina elinde küçük bir bıçak saklıyordu; her zamanki bıçağı ise ayak bileğine bağlıydı. Büyük bıçağıyla daha rahattı ama onu elinde taşıyamazdı. Bu birinin ona meydan okumasını istiyormuş gibi bir izlenim yarattı.

Geçmiş tecrübelerinden, Christina çoğu kötü adamın cahil olduğunu biliyordu. İnsanın en baştan tavrını belli etmesi gerekiyordu.

Uzun bir süre kapı girişinde durup meyhanenin sahibi- ni bulmak amacıyla etrafına baktı. Ahşap masalarda oturan ve geniş odanın sağ tarafını saran bara yaslanmış bir şekilde duran en az yirmi erkek vardı.

Barın arkasında duran adamı ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu. Christina adamın meyhanesi sahibi adına çalıştığını düşünüp doğrudan ona doğru yürüdü.

Yolu yaralayamadan ilk budala onu vazgeçirmeye çalıştı. Adam leş gibi bira kokuyordu, onu yakaladığında hareketleri tuhaftı.

Christina bıçağıyla adamın eline vurdu. Adam anında acıyla haykırdı. Meyhanedeki herkes iriyarı adamın elini kaldırıp şaşkınlıkla etrafına bakmasını izledi.

"Beni yaraladın!"

Bağırışı kışkırtıcı sarstı. "Beni yaraladın," diye kükredi adam tekrar Christina'ya atılırken.

Christina yerinden kıpırdamadı. Bıçağı görünümünün önüne tuttu. "Otur yoksa yine canını yakmak zorunda kalırım."

Buna ayıracak zamanı yoktu. Rhone'un partisinden önce yapması gereken çok şey vardı.

"Beni yaraladın seni..."

"Bana dokunmaya çalıştın," diye karşılık verdi Christina. Boğazının ucu afallayan adamın boğazındaydı. "Ve eğer tekrar denersen, biranı boynunda açacağım delikten içersin."

Birinin kıs kıs güldüğünü duyunca suçu işleyeni bulmak için etrafına bakındı. "Bay Bleak Bryan'la görüşmem gereken bir mesele var."

"Yoksa sen onun sevgilisi misin?" diye bağırdı biri.

Christina bıkkınlıkla nefesini verdi. Yanında oturan kötü adam hemen tekrar saldırmayı düşündü.

Boğazına küçük ve derin olmayan bir kesik atarken ona ikinci kez bakma gereği duymadı.

Adam tekrar uludu. Christina gözlerini tavana dikip sabırlı olmak için dua etti.

Evet, dünyanın her yerindeki kötü adamlar aynıydı. Hepsi cahildi.

"Ben Lyonwood Markisi'nin eşiyim," dedi adamlara. "Kocamın arkadaşı bu meyhanenin sahibi. Bir an önce onunla görüşmek istiyorum ve sabrım azalıyor." Durup boynunu tutan adama ters ters baktı. "Ufak bir kesik banyım ama bu aptallığa son vermezseniz bir sonrakinin daha acı verici olacağına söz veriyorum."

Christina farkında olmasa da Lyon'un eşi olduğu haberi adamların fikrini değiştirdi. "Yaşamak istiyorsan onu rahat bırak Arthur. O Lyonwood'un hanımı."

"Adın Arthur mu?" diye sordu Christina.

Soru sorduğu adam ona yanıt veremeyecek kadar korkmuştu.

"Arthur güzel bir isim hayta. Camelot hikâyesini bilir misiniz? Bilmiyor musunuz?" diye sordu adam ona aptalca bakmaya devam edince. "Anneniz hikâyeyi okumuş ve sonra size Kral Arthur'un adını vermiş olmalı," dedi.

Arthur onu dinlemiyordu. Akl başka bir yerdeydi, Lyonwood Markisi'nin bu çirkin olaya ışıtuğunda ona yapacağı şeyleri düşünüyordu. "Sizi yakalamaya çalışırken kötü bir niyetim yoktu. Ben artık ölü sayılırım," diye sızlandı. "Bilmiyordum..."

"Evli bir kadın olduğumu mu?" diye sordu Christina. İçini çekti. "Sanırım müsait olmadığımı bilemezdin, fakat iznini almadan bir kadına dokunmak kabalıktır." diyerek onu azarladı. "Ama kötü davranışların yüzünden ölmeyeceksin Arthur," diye ekledi kübar bir sesle.

Seyircilerine hitap etmek için döndü. "Bana dokunmak isteyen başka biri var mı?"

Meyhanedeki adamlar hep bir ağızdan böyle bir niyetleri olmadığını bağırarak dile getirdiler. Ve aynı anda kafalarını sallayıp durdular.

Konik bir manzaraydı ama Christina gülümsemesini gizledi. Onlara güldüğünü düşünmelerini istemiyordu.

"Sözünüze sadık kalacak mısınız?" diye sordu surf bıçağını kaldırmanın güvenli olacağından emin olmak için.

Sonra gülümsedi. Kendisine engel olamadı. Adamların hevesle kafalarını sallamaları pek eğlenceliydi.

Meyhanenin sahibini beklemek için bara ilerlerken, "Arthur, git ve kesiklerini temizle," dedi Christina omzunun üzerinden. "Buradaki işim biter bitmez yanma hissini azaltacak bir ilaç gönderirim. Bay Bleak Bryan'ın nerede olduğunu bilen biri var mı?" diye sordu sessiz adamlara.

"Connor onu getirmeye gitti bayan," diye seslendi biri.

Christina zayıf ve ufak tefek adama bakıp gülümsedi. O sırada elinde oyun kâğıdı destesi tuttuğunu fark etti. "Şans oyunu mu oynuyorsunuz?" diye seslendi, hem Bryan gelene kadar oyalanmak hem de odadaki gerginliği azaltmak amacıyla. "Oyununuzu böldüysem özür dilerim bayan."

"Hayır, hayır," diye karşılık verdi adam. "Oynayacak kimseyi bulamadım."

"Neden?"

"Nitty çok şanslıdır bayan," diye bağırdı bir başkası.

"Sabırlı bir adam mısın Nitty?" diye sordu Christina.

"Bilmiyorum, hazretleri," diye yanıtladı Nitty.

Christina ona "hazretleri" diye hitap edilmemesini açıklamamaya karar verdi. Adam ona gergin bir şekilde bakıyordu.

"Öğrenelim mi?" diye sordu Christina. Boğuk kahkahası adamların gülümsemesine neden oldu. "Kâğıt oynamayı öğrenmeyi çok isterim, vaktiniz ve sabrınız varsa, şimdi benim için uygun bir zaman. Meyhanenin sahibiyle konuşmak için beklemem gerekiyor..."

"Size öğretmekten şeref duyanım," dedi Nitty. Omuzları dikleşti. "Poppy, leydi için bir yer aç," diye emretti. "Temiz bir sandalye getir Preston. Hangi oyunu öğrenmek istiyorsunuz bayan?" diye sordu.

"Erkekler hangi oyunu oynamaktan hoşlanırlar?"

"Kocanızın oyunu pokerdir bayan, fakat elbette bunu öğrenmek istiyor olamazsınız..."

"Ah ama istiyorum," dedi Christina.

"İşte," diye bağırdı başka biri. "Oyunu öğrendiğinizde kullanmanız için sizi birkaç bozuklukla destekliyorum."

"Bozukluk mu?"

"Bahse girmek için," dedi bir başka hevesli adam.

Christina adamların bu kadar yardımsever olduklarına inanamıyordu. Poppy isimli adam ona selam verirken kolayla dramatik bir hareket yaptı. "Sandalyeniz sizi bekliyor leydim," dedi. "Tükürük artık kurumuştur. Olabildiğince temiz."

Yuvarlak masadaki yerini aldıktan sonra Christina Nitty'ye kafasını salladı. "Kocama tanıyor musun?" diye sordu adamın kâğıtları karıştırmamasını izlerken. "Pokerin onun oyunu olduğunu söyledin," diye ekledi sorusunu açıklamak istercesine.

"Onu hepimiz tanıyoruz bayan," dedi Poppy omzunun üzerinden.

"Ah bu çok hoş," dedi Christina. "Pekâlâ Nitty. Bana bu oyunu anlat. Bozukluklar için teşekkür ederim bayım ve size de... Ah bu kadar paraya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum beyler," diye ekledi bozukluklar önüne yığılınca. "Çok cömertsiniz. Kocam böylesine iyi arkadaşları olduğu için çok şanslı."

Meyhanenin arkasında beş hurpani görtünümlü ama çok sadık adama emirler vermeyi bitiren Christina'nın kocası da aynı şeyi düşünüyordu. Yanında duran Bryan, bütün kalbiyle bu maskaralıktaki yer almayı diliyordu.

"Lanet olsun Lyon, orada olup Rhone'un ifadesini görebilmeyi çok isterdim. Unutma evlat," dedi Jack'i taklit edecek adama dönüp. "Geride kal. Gözlerin Rhone'unki-ler kadar yeşil değil. Biri fark edebilir."

"Bryan, içeri gelmelisin," diyerek üçüncü kezretti

barmen. "Sana söylüyorum, kavgaya çıkmak üzere. Bağırışları duymadın mı?"

"Ben sadece iyi vakit geçiren adamları duyuyorum, Connor. Kavgayı başlatan her kimse, fikrini değiştirmiş olmalı. Şimdi alenen soyulmadan içeri dön."

Kaşlarını çatarak Connor'ı içeri gönderen Bryan Lyon'un adamlara tavsiye vermesini dinledi.

Ani bir kahkaha dikkatini çekti. Bryan Lyon'a işaret ettikten sonra herkesin neden tezahürat ettiğini görmek için meyhaneye döndü. Anında kalabalığın küşedeki bir masanın etrafında toplandığını fark etti ve birkaç adam yerlerini değiştirirken öne doğru ilerledi. O sırada masada oturanları görebildi. Gözlerine inanamayarak geçen uzunca bir dakikanın ardından Bryan dönüp arka kapıdan koşarak çıktı.

"Lyon, işin bitti mi?"

"Gitmek üzereydim," diye yanıtladı Lyon. "Neden? Bir sorun mu var?" diye sordu. Bryan'ın ses tonu onu tedirgin etti. Arkadaşının boğazlanıyormuş gibi bir hali vardı.

"Benim bir sorunum yok ama senin var," diye karşılık verdi Bryan.

Lyon içeri girmeye çalışınca Bryan koluyla onu engelledi. "Hâlâ bahisçi misin Lyon?"

Lyon bakımlılığını saklayamadı. "Evet."

"Öyleyse hayatının sürpriziyle karşılaşacağına dair bahse giriyorum," dedi Bryan. Kenara çekilip başparmağıyla içeriyi işaret etti. "Sürprizin seni içeride bekliyor."

Lyon'un aptallıkla uğraşacak vakti yoktu. Bryan'ın bir-iki adamı etkisiz hale getirmesini istediğini sanarak bir hüşmle içeri girdi.

Adamların oluşturduğu kalabalık g rt ş alanını kapatıyordu. "Burada telalike yok," dedi Bryan'a. "Neyin ilgilerini çektiğini merak ediyorum," diye ekledi. "Nitty'nin kâğıt numarası için yeni bir kurban mı var?"

"Ah kâğıt oyunu olduğu kesin," dedi Bryan yavaşça. "Frankie, oyun nasıl gidiyor?"

"K ğ tik hamım basit bir çift  nluyla az önce Nitty'yi yendi," diye seslendi biri kalabalığın içinden.

"Benim suçum değil," diye bağırdı Nitty iyi huylu bir şekilde. "Hızlı  ğreniyor. Oyunu yengeçlerin yemlerini kaptağı gibi..."

"Sözlerine dikkat et Nitty," diye bağırdı başka bir adam. "Lyonwood Markizi saygın bir kadın, seni aptal herif. Onun karşıundayken doğru konuş."

Lyonwood Markizi.

Lyon doğru duymuş olamazdı. Hayır, bu mümkün değildi...

Lyon Bryan'a döndü. Arkadaşı yavaşça kafasını sallıyordu. Lyon inanmakta güçlük çekti. Kalabalığa doğru yürüdü. Tedirgin olan adamlar yolundan çekildiler.

Tezah ratlar aniden kesildi. Christina atmosferdeki gerginliğin ya da kocasının Nitty'nin arkasında durmuş ona baktığının farkında değildi.

Kağarım çatarak eline konsantre olmuştu. Öte yandan Nitty arkasına bakmaya korkuyordu. Christina'nın arkasında duran adamların ifadelerini görebiliyordu. Hiçbiri memnun görünmüyordu. "Korkarım pas geçeceğim bayan."

Christina parmak uçlarıyla masanın üzerinde ritim tutup öteki elinde tuttuğu beş kâğıda göz atm. "Hayır Nitty,

şimdi pas geçemezsin. Artırmam ya da pas geçmemi gerektiğini söylemiştin." Bozukluk yağının ortaya ittikten sonra kafasını kaldırmaksızın gülümsedi.

Nitty kâğıtları masaya bıraktı. "Bayan, bütün bozuklukları ortaya itmenize gerek yoktu. Üç kralınla sizi yendim, hakın, ama bozuklukları geri alabilirsiniz. Bu sadece öğrenme amaçlı bir oyundu."

Adamlar kafalarını salladılar. Bazıları onayladığını belirtircesine homurdanırken, diğerleri Lyon'a doğru korku dolu bakışlar attı.

Christina kafasını kaldırmaya cesaret edemezdi. Nitty oyuncuların ifadelerinin genellikle ellerinde ne olduğunu ortaya döktüğü konusunda onu uyarmıştı. Nitty ona çoktan kâğıtlarını gösterdiği için bu kuralın hâlâ geçerli olup olmadığını bilmiyordu ama yine de riske girmeyecekti...

"Yeterince adil Nitty. Kazanan her şeyi alır. Böyle söylememiş miydin?"

"Söyledim bayan," diye kekeledi Nitty.

Christina iki yedilisini masaya koydu. Bilerek diğer üç kâğıdı elinde tuttu. "Beyler," dedi etrafındaki adamlara. "Kazandıklarınızı toplamaya hazırlanın."

"Ama bayan, benim elimi geçmeniz..."

Christina öteki kâğıtları çevirince Nitty açıklama yapmaya bıraktı.

"Tanrı aşkına, elinde üç as var," diye fısıldadı Nitty rahatlayarak. Lyon'un kadını eli kazanmıştı.

Christina'nın boğuk kahkahası izleyiciler arasında yankılandı. Hepsi Lyonwood Markisi'nin vereceği kararı bekliyordu. Adam pek mutlu görünmüyordu. Eğer güçlü markî mutlu değilse onlar da mutlu olamazlardı.

Christina bozuklukları birkaç grup halinde istifledi. "Nitty? Bay Bleak'in dönmesini beklerken bana nasıl hile yapılacağını öğretmeni istiyorum. O zaman nasıl yapıldığını bilir ve kolay kolay aldatılmam."

Nitty isteğine karşılık vermedi. Christina öğretmenine baktı.

Adam dehşete kapılmış görünüyordu. Nihayet sessizliği fark etti. Durumu ancak kafasını kaldırıp kocasını ona bakarken gördüncce anladı.

Tepkisi ani, şaşkınlığı belirgindi. "Lyon, burada ne arıyorsun?"

Hoş ve tatlı gülümsemesi markiye iyice çileden çıkardı. Kadın onu gördüğüne memnun görünüyordu.

Kocasını onu selamlamadan öylece durup ona bakmaya devam ederken Christina'nın gülümsemesi kayboldu.

Endişesi artarken usulca omuzlarını dikleştirdi. En sonunda gerçeği idrak etti. Lyon öfkeliydi. Christina şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Lyon?" diye sordu tereddütlü bir sesle. "Bir sorun mu var?"

Lyon sorusuna aldırış etmedi. Soğuk bakışlarını insanların üzerinde gezdirdi.

"Dışarı."

Tek kelimeyle meyhaneyi boşalttı. Sesi bir kamçı gibi şaklamıştı. Christina izlerken, insanlar telaşla emri yerine getirdiler. Nitty meyhaneden çıkmak için acele ederken sandalyesine takıldı.

"Bozukluklarınızı unuttunuz," diye seslendi Christina insanların arkasından.

"Tek kelime daha etme."

Lyon emri kükreyerek dile getirmişti. Kulaklarına ina-

namayan Christina'nın gözleri kocaman oldu. Kocasıyla yüzleşmek için ayağa kalktı. "Yabancıların karşısında bana sesini yükseltmeye mi cüret ediyorsun? Dostunuz Bleak Bryan'ın karşısında?"

"Evet, cüret ediyorum," diye bağırdı Lyon.

Christina ürperdi. Dönüp bakınca Bleak Bryan'ın anlayışlı ifadesini gördü ve birden o kadar utandı ki içinden ağlamak geldi.

"Beni başka bir savaşçının karşısında utandırıyorsun." Sesi titrerken ellerini kenetledi.

Lyon onu korkuttuğunu düşündü. Üzgün ifadesi öfkesini dağıttı. İfadesi yavaşça değişip kontrollü bir hal aldı.

"Bana burada ne yaptığını söyle," dedi Lyon. Öfkesini basturmaya çalışırken sesi hâlâ sert çıkıyordu. Yine de Lyon bunu öfkesi üzerinde edindiği bir zafer olarak gördü, çünkü içinden hâlâ bağırarak geliyordu.

Kanısı tehlikenin farkında değildi. Lyon bir tür ayneye döndüğüne kadar bu cümleyi içinden tekrar etti. Hayır, Christina gerçekten başına gelebileceklerin farkında değildi...

Lyon Londra'nın bu bölgesinde narin bir leydiyi bekle-yen felaketlerin fazlasıyla bilincindeydi. Kendini kötü olasılıkları aklından çıkarmaya zorladı, çünkü bunu yapmazsa kontrolünü asla geri kazanamayacağını biliyordu.

Christina kocasına bakamadı. Başını eğerek masanın üstüne bakmaya devam etti.

"Lyon, buraya geldiğine göre eşinin çok önemli bir sebebi olmalı," dedi Bryan karı koca arasındaki gerginliği yatıştırmaya çalışarak.

Christina aniden kafasını kaldırıp Bryan'a baktı. "Kocam buraya geldiğim için mi bana kızgın?" diye sordu şaşkınlıkla.

Bryan bu saçma soruya nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. O nedenle kendisi bir soru sormaya karar verdi. "Bu bölgenin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?"

Christina tekrar konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes almak zorunda kaldı. Ellerini yanlarında yumruk yapmıştı. "Nereye... Ne zaman istersen giderim."

Ah lanet olsun, diye içinden geçirdi Bryan. Lyon'a ufak bir bakış attuktan sonra Christina'ya döndü.

Küçük masum henüz kocasını yeterince tanımıyordu. Adamın yüzünün önünde kırmızı bir bayrak sallıyordu.

Lyon'un öfkesi henüz dinmemişti. Christina'nın onu bu şekilde kışkırtması da pek yardımcı olmuyordu. Bryan Lyon'un karısının talihsiz sözüne tepki göstermesine fırsat vermeden araya girmeyi seçti. "Neden ikimiz de oturmuyorsunuz? Sizi baş başa bırakacağım..."

"Neden? Beni zaten senin önünde küçük düşürdün," diye fısıldadı Christina.

"Christina, eve gidiyoruz. Hemen."

Lyon'un sesi fısıltıdan ibaretti. Bryan Christina'nın bunun iyiye işaret olmadığını anlamasını umdu.

Hayır, anlamamıştı. Dönüp kocasına dik dik baktı. Bryan bu düşüncesizlik üzerine kafasını sallamakla yetindi.

Lyon ışık hızıyla hareket etti. Christina aniden kendisini duvara yapışmış halde buldu, iki yanını kocasının elleri engelliyordu. Yüzü onunkinden sadece birkaç santim ötedeydi ve öfkesinin sıcaklığı onu yakmaya yeterliydi.

"İngiltere'de işler bu şekilde yürür Christina. Bir kadın kocası ne derse onu yapar. Sadece kocasının izin verdiği yere, izin verdiğinde gider. Anladın mı?"

Bryan Lyon'un arkasında bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu. Lyon'un evlendiği narin çiçeğe acıyordu. Zavallı dehşete kapılmış olmalıydı. O bile gerilmişti. Lyon'un öfkesi hâlâ onu korkutmaya yetecek kadar etkiliydi.

Christina kocasına karşılık verince Bryan onun korkmadığını anladı. "Beni utandırdın. Geldiğim yerde, bu bir kadının saçlarını kesmesi için yeterli bir sebeptir, Lyon."

Lyon sakinleşmeye çalışıyordu, fakat bu gülünç sözler onu iyice çileden çıkardı. "Bu da ne demek oluyor?"

Christina değerli vaktini ona açıklamaya yaparak harcamak istemedi. İlayır, öfkenin içini yakmaya başladığını hissediyor ve ona haykırmak istiyordu. Ama ağlamak da istiyordu. Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu ama zıt duygularını ortadan kaldırmak için mantık yürütemeyecek kadar üzgündü. "Bir kadın birini kaybettiğinde saçını keser. Bir eş kocası öldüğünde saçlarına keser... Ya da ondan vazgeçtiğinde."

"Bu duyduğum en saçma şey," diye homurdandı Lyon. "Neyi kastettiğinin farkında mısın? Boşanmaktan bahsediyorsun."

Lyon onun aptallığını ve şoke edici sözlerini idrak etti. Alnını onunkine yaslayıp gözlerini kapadı ve gülmeye başladı. Karısının sevimli küstahlığı öfkesini dindirmişti.

"Geçmişimi öğrendiğinde değişeceğini biliyordum, seni basit İngiliz," diyerek ona karşı geldi Christina. "Sen küçük, aptal bir heriften başka bir şey değilsin," dedi adamlardan birinin daha önce başka birine söylediği kelimeyi hatırlayarak.

"Sen ve ben uzun bir konuşma yapacağız," dedi Lyon yavaş yavaş. "Benimle gel," diye emretti elini tutup ardından onu çekerken.

"Yine de Bay Bleak'le konuşmam lazım," dedi Christina. "Bırak beni Lyon," diye ekledi elini çekmeye çalışarak.

"Belki de söylediklerimi tam olarak anlamadın," dedi Lyon omzumun üzerinden. "Az önce sana bir kadının eşi neye..."

"Lyon? Meraktan ölmek üzereyim," diyerek onun sözünü kesti Bryan. Arkadaşının sesindeki sinir dikkatini çekti ve başka bir tartışma başlamadan müdahale etti. "Eşinin neden buraya geldiğini bilmek istiyorum," diye ekledi utançla kekeleyerek.

Lyon kapıda durdu. "Söyle ona," diyerek Christina'ya emretti.

Genç kadın söylediği her kelimede ciddi olduğunu anlaması için emrine karşı gelebilmeyi isterdi, fakat Rhone'un iyiliği söz konusuydu, o nedenle gururunu bir kenara itti. "Rhone bu gece bir parti veriyor," diyerek söz başladı. "Sana partiye kötü adam gibi davranabilecek birkaç kişiyle gelip gelemeyeceğini..."

Christina açıklamasını bitiremedi. Lyon cümlesinin ortasında onu kapıdan dışarı çekerek çıkardı. Bloğun etrafını yarılادıkları karda karşılarında bir at arabası belirdi. Kocasının Bryan'ı ziyarete gelmiş olduğunu bilmemesine şaşır-mamalıydı zira sürüldü aracı yeterince uzağa gizlemişti.

Nedenini anlamıyordu ama onu sorgulayacak değildi. Sesi ona ihanet edebilirdi. Christina ağlamak üzere olduğunu biliyordu. Hayatı boyunca hiç bu kadar sinirlendiğini anımsamıyordu.

Eve varana kadar ikisi de birbirine tek kelime etmedi. Lyon bu süreci sakinleşmeye çalışarak geçirdi. Zor bir işti. Christina'nın başına gelebilecekleri düşünmeden edemi-

yordu. İsteyincey en görünümler öfkesini daha da körtükli-
yordu. Tanrı yardımcı olsun, Christina'yı meyhanede
gördüğü andan beri dizleri çözülecek gibiydi.

Londra'nın en kötü serverileriyle kâğıt oynuyordu. El-
bette tehlikenin farkında değildi, olamazdı. Farkında ol-
saydı halinden bu kadar memnun görünmezdi. Bir de ona
güllümsemişti. Lyon hiç bu kadar sinirlendiğini... Ya da
korktuğunu sanmıyordu.

"Fazla masumusun," diye homurdandı at arabasının ka-
pısını açarken.

Christina ona bakmayı reddetti. Bakışlarını kucagından
aytırmadı ve bu kaba sözünün üzerine sadece umursamaz-
ca omzunu silkti.

Lyon arabadan inerken ona elini uzattı. Ama Christina
onu görmezden geldi.

Lyon önünde hızla ilerleyen karısının saçlarının bir
kısmını kesmiş olduğunu fark etti. Lüleleri artık sırtının
ortasına varıyordu.

Brown onları kapıda karşıladı. Kâhyasına karısına göz
kulak olmasını emrettikten sonra Christina'nın peşinden
gitti. Merdivenleri yarılanışken onu durdurdu. "Bu konu
hakkında konuşabilecek kadar kızgın olmadığında sana
neden..."

"Sebeplerini daymak istemiyorum," diyerek sözünü
kesti Christina.

Lyon gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "Yarın saba-
ha kadar dışarı çıkmaya kalkma," dedi ona. "Şimdi Rho-
ne'un evine gitmeliyim."

"Anlıyorum."

"Hayır, anladığımı sanmıyorum," diye homurdandı

Lyon. "Christina, Jack ve arkadaşlarının kılığına girecek adamlar bulmasını istemek için Bryan'a gittin, değil mi?"

Genç kadın kafasını salladı.

"Bana inancın çok az," diye fısıldadı Lyon kafasını sallayarak.

Christina bu sözün çok saçma olduğunu düşündü. "İnancın yaptığını şöyle hiçbir ilgisi yok. Rhone'un yaşadığı terörden haberin olduğunu bilmiyordum."

"Terör mü?"

"Evinde kapalı kalmış durumda," diye açıkladı Christina. "Arkadaşın olduğu için akıllıca bir plan düşündüm. Ama bunu berbat ettin," diye ekledi.

"Hayır, sen berbat ediyordun," dedi Lyon. "Bu konuyla çoktan ilgilendim Christina. Şimdi evden çıkmayacağına dair bana söz ver."

"İhalletmem gereken işlerim var," diye karşılık verdi Christina ve dönüp basamaklarını geri kalanını koşarak çıktı. Kapıdan çıkarken kocasına seslendi: "Lyon?"

"Evet."

"Özür dilemek zorundasın. Bunu şimdi mi yapacaksın, yoksa Rhone'un evinden döndüğünde mi?"

"Özür dilemek mi?"

Ona bağırmişti. Christina kocasının pişman olmadığına karar verdi. "Öyleyse her şeye baştan başlamak zorundasın," diye bağırarak ona karşılık verdi.

"Neden bahsediyorsun? Bilmecelere ayıracak vaktim yok," dedi Lyon. "Özür dilemesi gereken biri varsa..."

Cümlesini bitiremeden karısı ona sırtını dönüp koridorda gözden kayboldu.

Genç kadın onu yine göz ardı etmişti. Lyon bu harekete alışabileceğini hiç sanmıyordu.

Aynı şekilde, onu hiçbir zaman anlamayacaktı. Sinsi bir düşünce yapısı vardı. Rhone'a yardımcı olmak için onunla aynı şeyi düşünmüştü. Zekâsından etkilenmemek mümkün değildi.

Tanrı aşkına, önündeki görev gerçekten yorucuydu. Christina'yı güvende tutmak için çok uğraşması gerekecekti. Yanında olup ona göz kulak olmasa genç kadın her an tehlikeye girebilirdi. Christina uyarılarını anlamıyor görünüyordu. Öfke padaması yaşadığında bile kocasından korkması gerektiğini anlamıyordu.

Bu zamana dek hiçbir kadın ona karşı sesini yükseltmemişti...

Lyon, aynı şeyin birçok erkek için de geçerli olduğunu farklıyordu.

Ama Christina kesinlikle sesini yükseltiyordu. Lyon ona bağırdığında, o da aynı şekilde karşılık veriyordu.

Her açıdan onunla eşitti. Türküsü onunkiyle eşit ölçüdeydi ve kalbinde Christina'nın da onu sevdiği kadar sevdiğini biliyordu.

Evet, Tanrı'nın izniyle, önündeki yirmi sene fazlasıyla yorucu olacaktı.

Ve çok ama çok tatmin edici.

On Beşinci Bölüm

Benim yüzümden daha fazla masum insanın ölmesini istemiyordum. Edward peşimizden gelecekti. İnfazının sadece bir süreliğine ertelendiğini biliyordum.

Gün doğduğunda, ancak ilk tepeye varabiliyordum. Vagondakiler uyanmaya başlamış olmalıydı. Beni bulmaları için peşimden adam göndercekler miydi?

O sırada tepeden inen Kızılderilileri gördüm ve uyarmak amacıyla çığlık atmayı düşündüm ama beni duramayacaklarını biliyordum. Sonra arkamdan başka bir çığlık geldiğini duydum. Bir kadın sesiydi. Edward! Orada olduğunu düşündüm. Başka bir masum benim yüzümden ölecekti. Jacob'ın eyerimini cebinde bulundurduğu bıçağı ahp sese doğru koştum.

Ağaçların arasından çıktığımda karşılaştığım manzara korkaklığımı ve korkumu yeninemi sağladı. Hırpıların ve kan içindeki küçük bir çocuğun ağaçtan düştüğü bir yaprak gibi yere serilmiş olduğunu gördüm. Çığlık atan kadın artık sessizdi. Elleri ve ayakları bağlıydı.

Anne ve oğul... Senin ve benim gibi Christina... Saldırgan zihninde Edward oldu. Ne seni yere bıraktığını ne de onlara doğru koşup bıçağını adamın sırtına saplarken ses çıkartıp çıkarmadığını hatırlıyorum.

Saldırgan mücadele etmediği için bıçak kalbine saplanmış olmalıydı.

Öldüğünden emin olduğumu sonra dönüp küçük çocuğa yaram ettim. Anı dolu anımleri içini parçaladı. Çocuğu pençe kucağına alıp onu teselli etmeye çalıştım. Onu sallamaya başlayınca nefes alışı düzene girdi.

Biriken birinin beni izlediğini hissettim. Arkama dönünce Kızılderili kadının bana baktığını gördüm.

Adı Merry'ydi.

Günlük kaydı

1 Kasım 1795

Lyon sabahın erken saatlerine kadar malikâneye dönmedi. Oldukça tatmin edici bir gece olmuştu. Jack kılığına giren adam tarafından soyulurken Rhone'un yüzünde beliren ifade uzun bir süre Lyon'ın hafızasında kalacaktı.

Evet, bütün çabalarına değmişti. Rhone'a yapılan suçlamalar yarına kadar düşmüş olacaktı. Aruk herkes Rhone'un bileğini kırık camun üzerine düşerken kazara incittiği hikâyesine inanıyordu.

Wellingham tam bir aptal gibi görünmüştü. Bu düşünce Lyon'ın hoşuna gitti. O adı herifle - ve diğer üçüyle - henüz işi bitmemişti, fakat Lyon hayatlarını planladığı gibi perişan etmeden önce beklemesi gerektiğini biliyordu. Rhone'un babasına yapılanların intikamı alınacaktı.

Dört hırsız da Rhone'un ailesini hedef aldığı güne pişman olacaktı. Lyon bundan emin olacaktı.

Christina yatağın yanında yerde derin uykundaydı. Lyon hemen üzerini çıkardıktan sonra berraniyenin altındaki bacağı onu yaralamamasına özen göstererek karısını kollarına aldı. Onu ait olduğu yere götürdü - yatağına. Genç kadın göğsüne sokulana kadar kollarını ona doladı.

Yumuşak yatak konusunda bir şey yapması gerektiğini düşündü. Christina'nın düğün gecesi yatak onu yutmaya çalışıyormuş gibi hissettiğini söylediğini hatırlayınca gülümsedi.

Yataktan düşmemişti. Ona yataktan düştüğünü söylediğinde gülmesine şaşmamalıydı. Lyon yatağa alışmasını umuyordu. Yerde yatma fikrinden hoşlanmıyordu ama ona sarılmasının tek yolu buysa buna katlanacaktı.

Uzlaşma. İçinden bu kelimeyi geçirdi. Ona yabancı bir konseptti. Christina'yla tanışana kadar. Belki de uzlaşmaya çalışmasının vakti gelmişti.

Lyon sabah olması için sabırsızlanıyordu. Onu Bryan'ın meyhanesinde bulduğunda neden ona o kadar kızdığını açıkladıktan sonra güvenliğiyle ilgili mevzuya girecekti. Sadece onun iyiliğini istediğini ve yanında doğru düzgün bir koruyucu olmadan şehirde dolaşmaya gidemeyeceğini anladiğundan emin olacaktı.

Ve Christina da onunla uzlaşmayı öğrenecekti.

Lyon ertesi sabah karısına nutuk çekemedi. Christina orada değildi.

Uyandığında çoktan öğlen olmuştu - bir defada genel-
de üç saatten fazla uyumadığı için bu şaşırtıcı bir gerçektir.

Dinlenmiş ve dünyayı karşısına almaya hazır hissediyordu kendini. Daha doğrusu, karısını karşısına almaya hazırdı, o nedenle aşağı inip talimatlarına başlayabilmek için bir an önce giyindi.

Lyon Christina'nın onu beklediği gibi yanlış bir çıkarıma vardı.

"Ne demek istiyorsun? Gitmiş olamaz!"

Kükreyişi ürkek hizmetçiyi korkuttu. "Markiz saatler önce gitti lordum," dedi kekeleyerek. "Brown ve diğer adamlarla birlikte. Eşinize verdiğiniz emri unuttunuz mu? Markizin Brown'a bir an önce Lyonwood'a dönmesini istediğinizi söylediğini duydum."

"Evet, unuttuğum," diye homurdandı Lyon. Elbette hizmetçisine yalan söyledi. Böyle bir talimat vermemiştii. Ama çalışanlarından birinin Christina'nın doğruya söylemediğini bilmesine izin vermeyecekti. Koruduğu onun karakteri değil kendi karakteriydi. Lyon kimsenin onun üzerinde yeterince kontrol sahibi olmadığını bilmesini istemiyordu.

Bu utanç vericiydi. Lyon bir süre bu gerçeğin keyfini kaçırmasına izin verdikten sonra aniden aklında beliren bir düşünce biraz olsun neşelenmesini sağladı. Christina bu kadar çabuk gitmesine göre gergin olmalıydı. Belki de çünkü davranışlarının önemini anlamıştı.

Lyon ilk başta doğruca Lyonwood'a gitmeyi düşündü ama sonra Christina'nın günün büyük bir bölümünü endişelenerek geçirmesine karar verdi. Eve vardığında, yaptıklarından pişman olabilirdi.

Evet, zaman ve sessizlik onun dostlarıydı. Hava kararmadan beklediği özrü duymayı umuyordu.

Lyon araziyle ilgili detayları gözden geçirerek bir saat harcadıktan sonra Diana'ya Rhone'dan bahsetmek için annesinin malikânesine uğramaya karar verdi. Kabul odasına girdiğinde Rhone'u kanepede kollarını Diana'ya dolanmış bir halde buldu.

"Böltüyor muyum?" diye sordu.

İçeri girmesi ikisini rahatsız etmiş görünmüyordu. Diana başını Rhone'un omzundan kaldırmadı, arkadaşı da kafasını kaldırıp bakmadı.

"Lyon geldi tatlım. Ağlamayı bırak. O ne yapılması gerektiğini bilir."

Lyon şömineye doğru yürürken kürekreyerek emirler yağdırdı. "Rhone, kolunu kız kardeşimin omzundan çek. Diana, Tanrı aşkına, düzgün otur ve küçük bir hanımefendi gibi davran. Neden ağlıyorsun?"

Kız kardeşi sorusuna cevap vermeye çalıştı ama yerinden doğrulur doğrulmaz Rhone onu çekip yanağını tekrar omzuna yasladı.

"Orada kal. Onu teselli ediyorum, lanet olsun Lyon, hepsi bu."

Lyon arkadaşıyla daha sonra uğraşmaya karar verdi. "Bana neden ağladığını söyle Diana. Hemen. Acelem var."

"Ona sesini yükseltme Lyon." Rhone dik dik arkadaşına baktı. "Çok üzgün."

"Biriniz bana neler olduğunu açıklayabilir mi?"

"Annemiz..." diye sızlandı Diana. Dantel mendiliyle gözlerini kurulamak için Rhone'dan uzaklaştı. "Christina onu götürdü."

"O ne yaptı?" diye sordu Lyon şaşkınlıkla kafasını sallayarak.

"Karınn anneni Lyonwood'a götürdü," dedi Rhone.

"Diana bu yüzden mi ağlıyor?" diye sordu Lyon mese-
lenin özüne inmeye çalışarak.

Rhone gülmemeye çalışıyordu. Gözleri neşeyle ışıldı-
yordu. "Evet," dedi Diana'nın omzunu hafifçe okşarken.

Lyon kız kardeşinin karşısına oturup onun kendisini
toplamasını bekledi. Kenarlarında kalıverengi süslemeleri
olan sarı elbisesinin içinde bir kelebeğe benzediğini dü-
şündü. Gözyaşları elbisesini mahvediyordu.

"Diana..." dedi yatıştırıcı olduğunu umduğu bir sesle.
"Karınn annemizi götürdüğü için kızgın olduğumu dü-
şünmemelisin. Bu yüzden ağlıyorsun değil mi?"

"Hayır."

"Annemizin burada kalmasını mı istiyordun?"

Genç kadın kafasını sallayıp hıçkırmaya devam edince
Lyon'ın sabrı taşı. "Peki neden ağlıyorsun?"

"Annemiz gitmek istemedi," diye ağladı Diana. "Rho-
ne, ona sen anlat. Olanları gördün. Ne düşüneceğimi bil-
miyorum. Ve Harriett Hala bir kaçık gibi gülüyordu. Ah
ne düşüneceğimi..."

"Rhone, Diana'yı önemsiyor musun?"

"Evet. Hem de çok."

"Öyleyse onu boğmadan önce susturmanı öneririm.
Diana, burnunu çekmeyi bırak."

"Ben aşıklarım tatlım," dedi Rhone genç kadına şefkatli
ve sakin bir sesle.

Lyon bıkkınlığını gizlemeye çalıştı. Rhone kara sevdaya
tutulmuş bir atış köpeği gibi davranıyordu.

"Annen Christina'nın Lyonwood'a gitme teklifini red-
detti. Ve havaifşekler o zaman patlamaya başladı." Rho-

ne gülümsemesine engel olamadı. "Karınn anneni yanında götürmeye kararlıydı. Hatta o kadar kararlıydı ki anneni yataktan sürükleyerek çıkardı."

"Şaka yapıyorsun."

"Annemiz gitmek istemedi."

"Anlaşılan istememiş," dedi Lyon yavaşça. "Christina neden bu kadar ısrarcı olduğunu açıkladı mı?"

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi, fakat kız kardeşi onu izlediği için neşesini görmesine izin vererek onu daha fazla üzmeğe istemiyordu.

Rhone, Diana'nın hislerinin incinmemesi adına kararlılığından vazgeçmedi. "Görmeliydin Lyon. Annen güçlü bir kadın. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Son yıllarda güçten düştüğünü sanıyordum ama iyi mücadele etti. Elbette sonrasında..."

"Sonrasında ne?" diye soran Lyon karısının davranışı karşısında şaşkıındı.

"Annem Christina'ya burada kalmak istediğini söyledi. Ziyaretine gelecek insanlar vardı ve elbette onlarla James hakkında konuşmak istiyordu," dedi Diana Lyon'a.

"Evet ve tam o anda Christina ona kalbinin ölüp ölmediğini sordu."

"Anlamıyorum," dedi Lyon kafasını sallayarak.

"Ben de anlamadım," diye karşılık verdi Rhone. "Her neyse, annem James öldüğünden beri kalbinin de ölü olduğunu söyledi.. Bu her ne demekse."

Lyon o an gülümsedi. Kendisine engel olamadı. "Annem profesyonel bir yaşçı Rhone. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Öyleydi," dedi Rhone. "Christina o sırada annemi gi-

riğe kadar götürmeyi başardı. Halan, ben ve Diana orada durmuş iki kadını izlerken neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Sonra Christina bize açıkladı."

"Annemizi öldürecekmiş."

"Diana, öyle söylemedi," dedi Rhone. Omzunu hafifçe okşadıktan sonra dönüp Lyon'a tekrar sırtıttı.

"Rhone, devam eder misin?"

"Christina annene geldiği yerde - neresi olduğunu ancak Tanrı bilir - ruhu ve kalbi kırılan yaşlı bir savaşçının ıstızlığına gitmesi gerektiğini söyledi."

"Ne için?" diye sordu Lyon.

"Ölmek için gözlerden uzak bir yer bulabilmesi için elbette. Annenin yaşlı savaşçı lafından pek hoşlanmadığını söylemeye gerek yoktur sanırım."

Lyon tekrar arkadaşına bakmaya cesaret etmeden önce uzun bir süre tavana baktı. Tehlikeli bir şekilde kahkaha atmak üzereydi. "Hayır, bundan hoşlanmış olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı.

"Bir kısmı annemizin suçu," diyerek araya girdi Diana. "Kalbinin kırık olduğunu kabul etmeseydi Christina onu yanında götürmek için ısrar etmezdi. Annemize ona uygun bir yer bulması için yardım edeceğini söyledi."

"İyi düşünmüş," dedi Lyon.

"Lyon, annemiz henüz çikolatasını yemedi. Hizmetçilerin eşyalarını toplamasını bile beklemedi. Christina ona önemi olmadığını söyledi. Ölmeye giden birinin eşyalarını toplamasına gerek yokmuş. Aynen böyle söyledi."

"Sonra annen bağırmaya başladı," dedi Rhone.

"Rhone müdahale etmeme izin vermedi," diye fısıldadı Diana. "Ve Harriett Hala gülüyordu."

"Annem arabaya bindikten sonra gülmeye başladı," dedi Rhone.

"James'in adını haykırıyor muydu?" diye sordu Lyon.

"Hayır, elbette haykırılmıyordu," diye homurdandı Diana. "Bunun olanlarla ne ilgisi var?"

Ne Rhone ne de Lyon ona cevap verebildi. İkisi de gülmekle meşguldü.

Lyon'un kendini konuşabilecek kadar toparlaması birkaç dakikasını aldı. "Sanırım Lyonwood'a dönsem iyi olacak."

"Peki ya Christina annemizi kırlarda bir yere saklar ve sana nerede olduğunu söylemezse?"

"Christina'nın gerçekten annemize zarar verebileceğine mi inanıyorsun?" diye sordu Rhone.

"Hayır," diye fısıldadı Diana. "Ama bu yaşlı bir savaşçının yapabileceği çok doğal bir şeymiş gibi konuştu." Derin bir iç çekti. "Christina'nın bazı sıra dışı fikirleri var, değil mi?"

"Blöf yapıyor Diana. Annemize istediği şeyi verecekmiş gibi yapıyor."

"Lyon, seninle Lyonwood'a gelmemi ister misin?" diye sordu Rhone.

Lyon arkadaşının yeşil gözlerindeki ışıltıdan bir hıznırlık peşinde olduğunu anladı. "Neden benimle gelmek istiyorsun?" diye sordu.

"Araziyi aramana yardımcı olabilirim," dedi Rhone.

"Çok komik," diye çıkıştı Lyon. "Ne yaptığını gördün mü? Diana yine ağlamaya başladı. Bununla sen ilgilen Rhone. Benim vaktim yok. Bu haftasonu Harriett Hala ve Diana'yla birlikte Lyonwood'a gel."

Lyon kapıya kadar ilerledikten sonra omzunun üzerin-

den seslendi: "O zamana kadar annemizi bulamazsam arama çalışmalarında yardımcı olursun Diana."

Rhone gülmemek için kendisini zor tuttu. "Sadece şaka yapıyor tatlım. Dur da sana sarılayım canım. Omzumda ağlayabilirsin."

Lyon Rhone'un yatıştırıcı sesinin üzerine kapıyı kapadı. Sınırle kafasını salladı. Kendi hayatına o kadar kapılmıştı ki Rhone'un Diana'ya aşık olmaya başladığını fark etmemişti.

Rhone iyi bir dosttu... Ama kayınbirader... Lyon bu olasılığa alışmak zorundaydı.

Bu yakınlaşma Christina'yı şaşırtmayacaktı. Hayır, Lyon Rhone'u kaderine teslim olmaya itenin o olduğunu hatırladı gültümseyerek.

Ah kader. Kendi kaderinin evine gidip karısını öpmek olduğuna karar verdi.

Christina'yı kollarının arasına alma ve onunla yavaşça sevişme arzusu Lyonwood yolculuğunun normalden daha uzun sürmesine neden oldu.

Lyon evin önündeki daire biçimli araba yoluna girdiğinde güneş batmak üzereydi. Gün ışığına karşı gözlerini kısıp gördüğünü sandığı şekli seçmeye çalıştı.

Yaklaşıkça bir adamın ayakkabılarını basamaklardan aşağı sürüklediğini fark etti. Bu Elbert'u. Burada ne işi vardı? Ve Lyon'm botlarıyla ne yaptığını sanıyordu? Lyon basamaklarda ve girişte bir düzine ayakkabısının ve botunun olduğunu görecektik kadar yaklaşmıştı.

Lyon atından inip Christina'nın eski kâhyasına seslendi. "Elbert? Ayakkabılarımla ne yapıyorsun?"

"Hahımcîfendinin emri, kordum," diye yanıtladı Elbert.

"Bir erkeğin bu kadar çok botu olabileceğini hiç düşünmemiştim," diye ekledi. "Bir saatir bu işle uğraşıyorum. Bir yukarı çıkıyor, bir aşağı iniyorum..."

"Elbert? Bana nedenini söyle," diyerek onun sözünü keski Lyon sinirli bir sesle. "Ayrıca Lyonwood'da ne yapıyorsunuz? Christina seni ziyarete mi davet etti?"

"Beni işe aldı efendim," dedi Elbert. "Artık Brown'ın yardımcısıyım. Benim için ne kadar endişelendiğini biliyor muydunuz? O yaşlı yarasaıyla yapamayacağını biliyor-muş. Hanımınız çok iyi kalpli. Üzerime düşeni yapacağım lordum. Sorumluluklarımdan kurtarmayacağım."

Christina'nın gerçekten iyi bir kalbi vardı. Düşünceli eşi Elbert'in başka bir yerde iş bulamayacağını biliyordu. Adam çok yaşlı ve güçsüzdü. "İyi iş çıkaracağından eminim Elbert," dedi Lyon. "Seni aramızda gördüğüme sevindim."

"Teşekkür ederim lordum," diye karşılık verdi Elbert.

Lyon o sırada Brown'ın kapı girişinde durduğunu fark etti. Kâhya üzgün görünüyordu. "İyi günler lordum," diye seslendi Brown. "Geri dönmeniz çok güzel," diye ekledi. Sesi Lyon'a hem gergin hem de rahatlamış geldi. "Ayakkabılarınızı gördünüz mü efendim?"

"Kör değilim, elbette onları gördüm. Neler olduğunu açıklamak ister misin?"

"Karnuzun emri," dedi Brown.

"Eski karnız," diyerek araya girdi Elbert kıkırdayarak.

Lyon derin bir nefes aldı. "Neden bahsediyorsun?" Genç kâhyanın arkasında kus kus gülen yaşlı adamdan daha manuklı konuşacağını umarak sorusunu Brown'a yöneltti.

"Boşanıyorsunuz, lordum."

"Ne dedin?"

Brown'ın omuzları çöktü. Lordunun bu haberi pek iyi karşılamayacağını biliyordu. "Boşanıyorsunuz."

"Kenara atılmak, itilmek, unutulmak, kalbinde ölmek..."

"Ne demek istediğini anlıyorum Elbert," diye homurdandı Lyon bıkkınlıkla. "Boşanma sözcüğünün ne anlama geldiğini biliyorum."

Lyon eve girdi. Yaşlı hizmetkâr da onu takip etti.

"Bunlar onun söyletiydi. Hanımın sizi kendi insanlarının yaptığı şekilde boşuyor. Bir kocadan kurtulmanın sorun olmayacağını söyledi. Yaşayacak başka bir yer bulmak zorundasınız," dedi Brown.

"Ne?" diye sordu Lyon, onu yanlış anladığından emin-di.

Brown'ın ıstarcı bir şekilde kafasını sallaması onu doğru işittiğini gösteriyordu.

"Kenara atıldınız, unutuldunuz..."

"Tanrı aşkına, Elbert, tekrarlayıp durmayı kes," dedi Lyon. Tekrar Brown'a döndü. "Ayakkabılar ne demek oluyor?"

"Onlar gidişinizi simgeliyor lordum," dedi Brown.

Kâhya efendisinin yüzündeki şaşkın ifadeye bakmamaya çalıştı. Kontrolünü kaybetme riskiyle karşı karşıyaydı. Bu yüzden yere bakmakla yetindi.

"Şunu doğru anladığımdan emin olmama izin ver," diye homurdandı Lyon. "Karım evin ona ait olduğuna mı inanıyor?"

"Ve annenize," deyiverdi Brown. "Onu da yanında tutacak."

Brown alı dudagını ısırdı. Lyon onun gülmemeye çalışıyor olabileceğini düşündü.

"Elbette," dedi Lyon yavaşça.

Elbert bir kez daha yardımcı olmaya çalıştı. "Onun insanları böyle yapmış," dedi kulak tırmalayan neşeli bir sesle.

"Karım nerede?" diye sordu Lyon Elbert'in yorumlarına akırtmayarak.

Hizmetkârların ona yanıt vermesini beklemeden yatak odasına ulaşmak için ikişer ikişer merdivenlerden çıktı. Ani bir düşünce durmasına neden oldu. "Saçlarını kesti mi?" diye seslendi.

"Kesti," diye bağırdı Elbert Brown ağzını açmadan. "Usul böyle," diye üstelendi. "Saç bir kez kesildi mi - o zaman onun için ölmüş sayılıyorsunuz. Kenara atılıyor, unu..."

"Mesajını aldım," diye bağırdı Lyon. "Brown, ayakla-balarımı içeri getir. Elbert, git bir yerde otur."

"Lordum?" diye seslendi Brown.

"Evet?"

"Fransızlar gerçekten bu kanunlara mı uyuyorlar?"

Lyon gülümsememek için kendini tuttu. "Karım sana bunun kanun olduğunu mu söyledi?" diye sordu.

"Evet lordum."

"Ve sana Fransız olduğunu söyledi, öyle mi?" diye sordu kâhyasına.

Brown kafasını salladı.

"Öyleyse doğru olmalı," dedi Lyon. "Banyo yapmak istiyorum Brown. Ayakkabı işini sonraya bırak," diye ekledikten sonra hedefine yöneldi.

Lyon gülümsedi. Bazen Brown'ın ne kadar genç ve tecrübesiz olduğunu unutuyordu. Elbette etrafına masumiyet ve samimiyet saçan biri onu kandırması: Christina.

Karısı onu yatak odasında beklemiyordu. Orada olacağını düşünmemişti. Güneş hâlâ dışarıda kalabileceği kadar etrafı aydınlatıyordu. Lyon karanlık onu mecbur bırakana kadar eve döneceğini sanıyordu.

Lyon batan güneşe bakmak için pencerelere doğru ilerledi. Harika bir manzaraydı ve Christina'yla evlenene kadar durup takdir etmeyi hiç düşünmemişti. Christina hayatın mucizelerini görmesini sağlamıştı.

Ve aşkın mucizesini. Evet, onu seviyordu, hatta bu o kadar şiddetli bir sevgiydi ki onu neredeyse korkutuyordu. Ona bir şey olursa, Lyon hayatına nasıl devam edebileceğini bilmiyordu.

Christina'nın babasıyla yeniden bir araya geleceğinden bu kadar endişe etmeseydi, bu korkunç düşünce huzurunu kaçırmazdı. Lyon fazlasıyla huzursuzdu.

Christina babasının onu öldüreceğine inanıyordu. Richards Lyon'a Christina'nın babası hakkında pek fazla şey söyleyememişti, fakat Sulinsky'nin Brisbane meselesine karışmış olması ve sonucunun bu kadar utanç verici olması Lyon'ı endişelendiriyordu.

Christina ona güvenip açılrsa, her şey ne kadar kolay olurdu. Tanrı aşkına, gözleri bağlıyken düşününceyle eskriin yapması isteniyor gibi hissediyordu.

Eğitlik. Christina'dan istediği bu değil miydi?

Gerçek bir yumruk gibi yüzüne çarpı. Karısından ona vermeye yanaşmadığı bir şeyi istiyordu. Güven. Evet, ondan ona güvenmesini istiyordu, fakat Lyon ona ne kadar

güvendiğini görmesine hiç izin vermemiştir. Hayır, dedi kendi kendine kafasını sallayarak, kendi günahı daha büyüktü. Kalbini ona açmamıştı.

Christina ona sadece bir kez geçmişi hakkında soru sormuştu. Ve Lyon ona bu konu hakkında konuşmayacağını söylemişti.

Genç kadın daha sonra ona tekrar soru sormamıştı.

Evet, Lyon yaptığının karşılığını alıyordu.

Kapı birden açıldı. Lyon omuzunun üzerinden bakınca hizmetkârların odaya küveti ve sıcak su dolu kovaları taşıdığını gördü.

Manzaraya döndü, ceketini çıkarmak üzereyken Christina'yı gördü.

Nefesi kesildi. Manzara gümbatımından daha görkemliydi. Christina eversiz ata biniyordu. Seçtiği gri at o kadar hızlı koşuyordu ki bacaklarını seçemiyordu.

Rüzgâr gibiydi. Altın sarısı saçları arkasında uçuşuyordu. Sırtı bir mızrak kadar dikti ve atı ıssız araziyle malikânenin topraklarını birbirinden ayıran çalıların üzerinden atlatınca, Lyon tekrar nefes almaya başladı.

Christina ondan daha yetenekliydi. Lyon onu izlemeye devam ederken bu gerçeği iyice sindirdi. Yeteneği bir şekilde ona yansıyormuş gibi küstah bir şekilde memnuniyet duydu. "O benim dişi aslanım," diye fısıldadı tepkisini hoş görerek.

Son derece zarıftı... Lyon bir de ona ata binmeyi öğretmeyi teklif etmişti.

Lyon bunun onun hakkında varlığı yanlış çıkarımlardan biri olduğunu anladı. Bu çünkü davramış yüzünden ondan özür dileyceğini sanması kadar yanlış bir çıkarımdı.

Lyon giysilerini çıkarırken kendi kendine güldü. Hizmetkârlarının endişeli bakışlarına aldırmadı. Güldüğünü duymaya alışık olmadıklarını biliyordu. Sonra kütüpe girip arkasına yaslandı. Brown onun için temiz giysiler hazırlamakla meşguldü.

"Ben hallederim," dedi Lyon kâhyasına. "Artık gidebilirsin."

Brown kapıya yöneldi, sonra teredditt etti. Efendisine bakmak için döndüğünde ifadesinden ne kadar endişeli olduğu anlaşıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Lyon.

"Lordum, özel meselelerinize karışmayı hiç istemem ama karınızın kararına saygı duyup duymayacağınızı merak ediyordum."

Lyon kendisine Brown'ın çok genç olduğunu ve lordunun huylarını bilecek kadar evde yaşamadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Yoksa bu kadar gülünç bir soru sormazdı. "Elbette Brown," dedi ağır ağır.

"Öyleyse sizi boşamasına izin vereceksiniz?" diye sordu Brown şaşkınlıkla.

"Sanırım o çoktan beni boşadı," dedi Lyon sırtarak.

Kâhya bu sözlerden hiç hoşlanmadı. "Sizi üzleyeceğim lordum."

"Seni de mi tutacak?" diye sordu Lyon.

Brown kafasını salladı. Perişan görünüyordu. "Leydim artık ailesinin bir parçası olduğumuzu söyledi."

"Biz derken?"

"Bütün çalışanlar kalacak lordum."

Lyon gülmeye başladı. "Kalmanızı çok isterdim," dedi Brown.

"Endişelenmeyi bırak Brown. Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Lyon. "Karım eve girer girmez onu yanıma gönder. Beni bu kadar kolay boşayabiliyorsa, tekrar evlenmenin de basit bir yolu olmalı. Bu küçük sorun hava kararmadan çözülmüş olacak, sana söz veriyorum."

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı Brown. Hemen odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Brown lordunun kahkahasını koridorun sonundan bile duyabiliyordu.

Christina basamakların dibinde kâhyayla karşılaştı. Kâhya markinin yukarıda olduğunu ve onunla görüşmek istediğini söyleyince, hoşnutsuz bir şekilde ona bakuktan sonra isteğini yerine getirmeye karar verdi.

Yatak odasına girer girmez aniden durdu.

"Kapıyı kapat tatlım."

Christina bu isteği yerine getirdi ama sırf yüzleşmeleri sırasında onunla yalnız kalmayı arzuladığı için. "Gezintin güzel geçti mi?" diye sordu Lyon.

İlimli ses tonu genç kadının kafasını karıştırdı. Christina kavga etmeye hazırdı. Ancak Lyon onunla aynı fikirdeymiş gibi görünmüyordu. "Lyon," diye söze başladı bilerek bakışlarından kaçınarak. "Ne yaptığımı anladığımı sanmıyorum."

"Elbette anlıyorum tatlım," diye yanıtladı Lyon. Sesi öylesine neşeliydi ki Christina'nın hiç olmadığı kadar kafası karıştı.

"Her şeye baştan başlamak zorundasım. Benimle flört etmelisin, gerçi artık sıra dışı geçmişimi bildiğine göre bunu yapınak isteyeceğini hiç..."

"Pekâlâ."

Christina ona baktı. "Pekâlâ mı? Tüm söyleyeceğin bu mu?" Kafasını sallayıp derin bir iç çektikten sonra ekledi "Anlamıyorum..."

"Evet, anlıyorum. Beni kenara atmışsın. Elbert açıkladı."

"Kızmadın mı?"

"Hayır."

"Neden? Bana beni sevdiğini söylemiştin," dedi Christina. Lyon'a doğru bir adım attı. "Sözlerin sahte değildi, öyle değil mi? Aruk bildiğine göre..."

"Sahte değillerdi," diye yanıtladı Lyon. Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. "Tanım, bu harika. Londra'dan buraya yolculuk her defasında uzuyor, Christina."

Onun bu rahat tavrına inanamayan genç kadının içinden ağlamak geldi. "Beni küçük düşürüp sonra hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın. Bir savaşçı böyle bir suçtan ötürü bir başkasını öldürebilir."

"Ah ama sen bir savaşçı değilsin Christina. Sen benim karımsın."

"Öyleydin."

Lyon ona, "Tam olarak ne yaptım?" diye sorarken gözlerini açmaya bile gerek duymadı.

"Bilmiyor musun?" Devam etmeden önce derin bir nefes almak zorunda kaldı. "Bana başkasının önünde bağırdın. Beni utandırdın. Beni küçük düşürdün."

"Bu başkası kimdi?" diye sordu Lyon, sesi öylesine kısık ki Christina onu duyabilmek için ona biraz yaklaşmak zorunda kaldı.

"Bryan," dedi Christina.

"Sana Richards'ın karşısında da bağırmamış mıydım? Hatırladığın kadarıyla..."

"O farklıydı."

"Neden?"

"Bayıldığım için bağırıyordun. Bana kızgın değildin. Herhalde aradaki farkı anlayabilirsin."

"Artık anlıyorum," diye itiraf etti Lyon. "Sana Bryan'ın karşısında neden bağırduğumu merak ediyor musun?"

"Hayır."

Lyon gözlerini açtı. Sinirli olduğu belliydi. "Beni çok korkuttun," dedi sert bir şekilde.

"Ben ne?"

"O kadar şaşıрма Christina. Meyhaneye girip seni İngiltere'deki en pis erkeklerin ortasında rahat bir şekilde otururken görünce, zihnim neler olduğunu algılamakta zorlandı. Sonra beni gördüğüne sevinmişsin gibi bana gülümseme cüretini gösterdin."

Konuşmayı kesmesi gerekti. Hatırladıkça daha çok sinirleniyordu.

"Seni gördüğüme sevinmiştim. Sevinmediğimi mi sandın?" dedi Christina.

Elleri belindeydi. Sağın omzunun üzerinden atıp ona saçlarını çatmaya devam etti. "Evet?" diye üsteleli.

"Yine saçlarını mı kestin?"

"Evet. Yas tutma merasiminin bir parçası," dedi Christina.

"Christina, bana her kızdığında saçlarını keseceksen, bir aya kalmadan kel kalırsın." Lyon derin bir nefes aldıktan sonra ekledi: "Şunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Sana karşı bir daha sesimi yükseltmeyeceğim, değil mi? Christina, bu işe yaramaz. Sana bağırduğım anlar olacak."

"Bana karşı sesini yükseltip yükselmemen umrumda değil," diye homurdandı Christina. "Ben de arada sırada öfkemi belli edeceğim," diye itiraf etti. "Ama bir yabancı-nın hoşnutsuzluğunu görmesine asla izin vermeyeceğim Lyon."

"Ah? Öyleyse sana gizlilik içinde bağırabilmem için seni arka odaya götürmeliydim, öyle mi?" diye sordu Lyon.

"Evet, öyle yapmalıydın," diyerek ona katıldı Christina.

"Aptalca bir riske girdin Christina. Farkında ol ya da olma, tehlikedeydin. Senden ötür dilemeni ve bir daha böyle bir riske girmeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum."

"Bunu düşünmem gerekecek," dedi genç kadın. Ona söylediklerini düşünmek zorunda olduğuna göre biraz olsun tehlikede olduğunu fark etmiş olmalıydı. Bryan'ın meyhanesindekilerin hepsi ona aynı anda meydan okumaya kalkmaya karar verseydi... Karşı koyamayacağı kadar çok erkek vardı. İlk serseriye vazgeçirdikten ve Lyonwo-od Markisi'nin karısı olduğunu söyledikten sonra avanta-jun kendinde olduğunu sanmıştı. "Evet," diye tekrarladı. "Benden istediğin bu sözü düşünmek zorundayım."

Lyon'ın hiddetli ifadesinden dürtüst yarıtını umursa-madığını görebiliyordu. "Seni bunun senin için kolay ol-mayacağı konusunda uyarmıştım," diye fısıldadı.

"Asıl mesele bu, öyle değil mi?"

"Ben sadece..."

"Beni test ediyorsun, değil mi Christina?"

Genç kadın küvete fazla yaklaşmak gibi bir hata yaptı ve ne yazık ki hatasını çok geç fark etti. Lyon onu yakalayıp kucığına çekti. Kuvetin kenarlarından su taşı.

"Elbisemi berbat ettin," dedi Christina nefesini tutarak.

"Berbat ettiğim ilk elbisen değil," dedi Lyon karısı kıpırdanmayı kesince. Yüzünü avuçlarının arasına alıp onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Seni seviyorum."

Christina'nın gözleri doldu. "Beni küçük düşürdün."

"Seni seviyorum," diye tekrarladı Lyon daha sert bir fısıltıyla. "Seni küçük düşürdüğümü hissettiysen üzgünüm."

"Üzgün müsün?"

Yanağından bir damla yaş süzüldü. Lyon başparmağıyla gözyaşını sildi.

"Seni korkuttuğum için üzgünüm," diye fısıldadı Christina. "Bunu bir daha yapmamaya çalışacağım."

"Bana beni sevdiğini söyle," dedi Lyon.

"Seni seviyorum."

"Sana inanmalı mıyım?" diye sordu Lyon. Sesi boğuk ve ikna ediciydi.

"Evet," diye yanıtladı Christina. Aslında ona hakaret ettiğini anlayınca ellerini itmeye çalıştı. "Elbette bana inanmalısın."

"Ama sana seni sevdiğimi söylediğimde bana inanmıyorsun," dedi Lyon. "Aklında bunun geçici bir şey olduğu düşüncesi var, değil mi?" Onu yavaşça ve şefkatle öperek küçük azarının acısını almayı umdu. "Bana tamamen güvenmeyi öğrendiğinde fikrimi değiştirmeyeceğimi anlayacaksın. Sevgim sonsuza kadar Christina."

Lyon ona bu konuda tartışma şansı vermedi. Onu tekrar öptü. Dilini yumuşak dudaklarının üzerinde gezdirip içeri kaydırды.

Ve sonra dudaklarını esir aldı.

Christina karşı çıkmaya çalıştı. "Lyon, benim..."

"Giysilerini çıkar," diyerek onun sözünü kesti Lyon. Çoktan elbisesinin arkasındaki bağcıkları koparmaya başlamıştı bile.

Hayır, bunu söylemek istememişti. Lyon hemen elbisesini beline kadar indirdi. Göğüslerini avuçlayıp başparmaklarıyla göğüs uçlarını okşayarak onu karşılık vermeye zorladı. Ağız hiç bu kadar sıcak ve davekdâr olmamıştı.

Yerde küvette olduğundan daha çok su vardı. Lyon bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu. Kararlıydı, öyle ki kısa süre içinde ıslak giysilerini Christina'nın üzerinden çıkardı.

Christina mücadele etmek istemedi. Kollarını onun boynuna dolayıp hafifçe nefesini verdi. "Su pek sıcak değil," diye fısıldadı kulağına doğru.

"Ben öyleyim."

"Ne?"

"Sıcak."

"Lyon? Seni..."

"İçinde istiyorsun," diye fısıldadı Lyon. Dudakları boynunun yan tarafına kenetlendi. "Beni içinde hissetmek istiyorsun," dedi nefes nefese, "Sert. Sıcak. Yavaş olmaya çalışacağım ama sert ve hızlı olmamı isteyeceksin, ta ki rahmine dokunana dek ve gelmek için yalvaracaksın."

Christina Lyon'ın boynunu öpebilmesi için başını geriye attı. Olacaklara dair ateşli sözleri boğazının kasılıp kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. "Tekrar sertleşene kadar içinde kalacağım, değil mi Christina? Ve sonra sana tekrar zevk vereceğim."

Uzun ve baş döndürücü bir öpücük boyunca dudakları onun kilere kenetlendi. "İstediğin bu değil mi tatlım?"

"Evet," diye karşılık verdi Christina. Dudaklarına doğru içini çekti. "İstediğim bu."

"Öyleyse evlen benimle. Hemen," dedi Lyon. Karşı koymasını engellemek için onu tekrar öptü. "Acele et Christina. Seni... Christina o şekilde hareket etme," diye inledi. "Bu bir tür işkence."

"Hoşuna gidiyor."

Omzuna doğru gerçeği fısıldadıktan sonra dişlerini ve tırnaklarını tenine geçirdi. Kucagına yerleşmek için hareket edip göğüslerini göğsüne sürüttü.

Ama onu içine almaya çalışınca, Lyon buna izin vermedi ve kalçasını kavrayıp onu erkekliğinin uzağında tuttu.

"Hentiz değil Christina," diye inledi. "Hâlâ boşanmış durumda mıyız?"

"Lyon lütfen," diye yalvardı Christina.

Lyon onu kendisine doğru çekti. Parmakları kadınlığını bulup yavaşça içine girdi. "Durmamı istiyor musun?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Hayır, durma."

"Evli miyiz?"

Christina teslim oldu. "Evet, Lyon. Benimle önce flört etmen gerekiyordu." Baskıyı artırıncı inledi. Alt dudağını ısırdıktan sonra onun için tekrar dudaklarını araladı.

"Uzlaşma," diye fısıldadı Lyon onu yavaşça aşağı itip içine girerken.

Christina bunu anlamadı ve en azından sormayı denemeyi düşündü, ama Lyon aniden kapırdadı.

Hareketi güçlü ve kasıtlıydı. Christina konuşamadı, düşünemedi. Lyon onu güneşe doğru çekiyordu. Yakında, yakıcı sıcaklığa daha fazla dayanamadığında, onu doyuma ulaştıracaktı.

Christina tatlılıkla teslim olarak savaşçısına tutundu.

"Akşam yemeği için aşağı inmeliyiz. Annenin yatak odasında saklanabileceğini düşünmesini istemiyorum. Bütün yemekleri bizimle birlikte yemeli."

Lyon karısının sözlerine aldırmadı. Titrediğini fark edince onu kendisine doğru çekip örtüleri bacalarına örttü, sonra parmaklarıyla omzunu gödüklemeye başladı.

"Christina? Küçük bir kızken baban sana hiç bağırdı mı?"

Cevap vermeden önce dönüp çenesini göğsüne yasladı. "Bu tuhaf bir soru. Evet, babam bana bağırdı."

"Ama başkalarının önünde bağırmazdı, öyle mi?" diye sordu Lyon.

"Bir keresinde öfkesine yenik düşmüştü," diye itiraf etti genç kadın. "Olayı hatırlayamayacak kadar küçüktüm ama annem ve şaman bu hikâyeyi anlatmaktan hoşlanırdı."

"Şaman mı?"

"Kutsal adamımız," diye açıkladı Christina. "Bizi evlendiren din adamı gibi. Gerçi bizim şamanımız kafasına külah takmıyor." Sözlerini hafifçe omzunu silkerek bitirdi.

"Babanın öfkesine yenik düşmesinin sebebi neydi?" diye sordu Lyon.

"Gülmeyeceksin?"

"Gülmeyeceğim."

Christina kocasının altın rengi gözleri dikkatini dağıtmasın diye bakışlarını onun göğsüne çevirdi. "Kardeşim eve güzel bir yılan getirdi. Babam çok sevindi."

"Öyle mi?"

"Güzel bir yılanı Lyon."

"Anlıyorum."

Sesindeki tebessümü duyabiliyordu ama aldırmadı. "Annem de çok sevindi. Erkek kardeşimin ödülünü nasıl tuttuğuna dikkat etmiş olmalıyım, çünkü şaman kardeşime gösterilen ilgiyi kaskandığım için bir yılın yakalamaya gittiğimi söyledi. Beni saatlerce bulamadılar. Çok ufakım ve sürekli yaramazlık yapıyordum."

"Ah demek baban sana bu yüzden sinirlendi," dedi Lyon. "Ortadan kaybolman onu..."

"Hayır, sebebi bu değildi," diyerek onun sözünü kesti Christina. "Ama elbette köyün güvenliğinden uzaklaşmış olmama kızmıştı."

"Öyleyse sebebi neydi?" diye üsteledi Lyon hikâyesine hemen devam etmeyeince.

"Herkes deli gibi beni ararken köye geri döndüm. Annem kardeşimin kasalarak yürüyüşünü taklit ettiğimi söyledi. Beyaz Kartal gururlu bir savaşçı gibi yürürdü."

Büyürken birçok kez dinlediği hikâye onu gülümsetti. "Peki köye yanında bir yılanla mı geri döndün?" diye sordu Lyon.

"Ah evet," diye yanıtladı. "Şaman yılanı upku kardeşim gibi tuttuğumu söyledi. Babam ateşin öteki tarafında duruyordu. Annem ise onun yanındaydı. İkisi de ödülüne belirgin bir tepki vermedi. Daha sonra beni korkutup yılanı düşürmemi istemedikleri için böyle yaptıklarını söylediler. Her neyse..." İçini çekti. "Babam yanıma geldi. Yılanı elimden alıp öldürdü, sonra bana bağırmaya başladı. Annem onu anlamadığının farkındaydı. Babam kardeşimi övmüştü ama bana bağırıyordu."

"Sence neden sana bağırmuş olabilir?" diye soran Lyon onun vereceği cevaptan korkuyordu.

"Kardeşimin bulduğu yılan zehirsizdi."

"Ah Tanrım."

Kocasının sesi titreyince Christina gülümsedi. "Kısa sürede babamın öfkesi yatıştı. Şaman ruhların beni koruduğunu söyledi. Ben onların dışı aslanıydım. Annem, babamın beni ağlatığı için üzüldüğünü söyledi. O gün öğleden sonra babam beni ata binmeye götürdü ve akşam yemeğinde kucığına oturmama izin verdi."

Aradaki benzerlik es geçemeyeceği kadar güzeldi. "Baban korkmamıştı," dedi Lyon. "O seni seviyordu Christina - o kadar seviyordu ki tehlikede olduğunu görünce kontrolünü kaybetti. Tıpkı dün senin tehlikede olduğunu gördüğümde kontrolümü kaybettiğim gibi."

Gözlerine bakabilmek için onu üstüne çekti. "Dışi aslanımı benim için güvende tutmak onun göreviydi."

Christina yavaşça kafasını salladı. "Bana kalırsa babamdan hoşlanırsın. Birçok açıdan ona benziyorsun. Sen de onun kadar küstahsın. Ah suratını asma Lyon. Küstah olduğunu söylerken sana iltifat ediyordum. Ayrıca boş tehditlerle dolusun."

Lyon'ı gücendirmeyecek kadar içten konuşuyordu. "Babanın adı ne?" diye sordu.

"Kara Kurt."

"Benden hoşlanır mı?"

"Hayır."

Kısa cevabı onu rahatsız etmedi. Doğrusu gülmek üzereydi. "Bana neden benden hoşlanmayacağını söylemek ister misin?"

"Beyazlardan nefret eder. Onlara güvenmez."

"Bu yüzden bu kadar şüphelisin, öyle değil mi?"

"Belki de."

Yüzünün yan tarafını Lyon'un omzuna yasladı.

"Hâlâ benden biraz şüpheleniyorsun, öyle değil mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti genç kadın hafifçe içini çekerek.

"Sana güveniyorum tatlım. Tamamen."

Karısı hiçbir tepki vermedi.

"Christina, seninle eşit olmak istiyorum. Bana güveneceksin. Bir-iki günlüğüne değil. Şartlarım bunlar."

Yavaşça kafasını kaldırıp Lyon'a baktı. "Peki şartlarımı karşılayamazsam?" diye sordu.

Lyon onun gözlerinde beliren endişeli ifadeyi fark etti. "Sen söyle," diye fısıldadı.

"Beni kenara itersin," diye fısıldadı.

Lyon kafasını salladı. "Hayır."

"Hayır mı? Öyleyse ne yaparsın?"

Lyon onun çatılan kaşlarını öperek düzeltmek istedi. "Beklerim. Yine de seni severim. Kalbinde, bana gerçekten inanmıyorsun, değil mi? Hoşuma gitmeyen bir şey yapacağını ve seni sevmekten vazgeçeceğini düşünüyorsun. Böyle bir şey olmayacak Christina."

Bu coşkulu sözler karşısında Christina'nın gururu okşandı. "Endişeleniyorum." İtirafını üzgün bir sesle dile getirdi. "Bazen hiçbir zaman uyum sağlayamayacağımı düşünüyorum. Karenin içine sığmaya çalışan daire gibiyim."

"Herkes zaman zaman böyle hisseder," dedi Lyon onun gülünç benzetmesine gülümseyerek. "Kırılırsın. Hâlâ eve gitmek istiyor musun?"

"Seni bırakamam," diye yanıtladı. "Ve seni yanımda götüremem. Artık benim ailem sensin Lyon." Kaşlarını iyice

çattı. "Benimle yaşamak senin için gerçekten hiç kolay olmayacak."

"Evlilik en başta hiçbir zaman kolay değildir," diye karşılık verdi Lyon. "İkiniz de uzlaşmayı öğreneceğiz. Zamanla birbirimizin ihtiyaçlarını anlayacağız."

"Ailen ve çalışanların benim tuhaf olduğumu düşünecekler."

"Zaten öyle düşünüyorlar."

Christina'nın gözlerinde hafif bir ışıltı belirdi. "Böyle söylemen hiç hoş değil..."

"Hayır, dürüst bir itiraf. Onlar benim de tuhaf olduğumu düşünüyorlar. Başkalarının hakkında ne düşündüğünü bu kadar önemsiyor musun Christina?"

Genç kadın kafasını salladı. "Sadece senin ne düşündüğünü önemsiyorum."

Lyon bu itirafı duyduğuna ne kadar sevindiğini onu öperek gösterdi. "Ben de senin ne düşündüğünü önemsiyorum," diye fısıldadı. "Ayakkabılarım yine merdivenlere dizilecek mi?"

"Eski usullere aşınayım," diye açıkladı Christina. "Sana çok kızmıştım. Beni ne kadar üzdüğünü anlamam için aklıma gelen tek şey buydu."

"Tanrı'ya şükür beni terk etmeyi denemedin."

"Denemek mi?"

"Biliyorsun, peşine düşer ve seni ait olduğun yere sürükleyerek getirirdim."

"Evet, bunu yapacağımdan eminim. Ne de olsa sen bir savaşçısın."

Lyon onun yanına uzandı, onunla tekrar sevişmeden önce konuşmalarını bitirmeye kararlıydı. Christina eli-

ni bacağına götürtünce dikkati dağıldı. Elini tutup hafifçe sıktı. "Christina? Hiç başka bir adamı sevdin mi? Evinde kalbini çalan biri oldu mu?"

Başı çenesinin altındaydı. Christina Lyon'un tepkisini göremeyeceğini bildiği için gülümsemedi. Soruyu sorduktan sonra gerilmiş, sesindeki endişeyi gizleyememişti.

Lyon onun kırılganlığını görmesine izin veriyordu. "Çok küçükken, büyüdüğümde Beyaz Kartal'la evleneceğimi sanıyordum. Ama sonra, yedi yaşındayken, bu aptalca düşünceyi bir kenara bıraktım. Ne de olsa o benim kardeşimdi."

"Başka biri oldu mu?"

"Hayır. Baham hiçbir savaşçının benimle yürümesine izin vermezdi. Beyazların arasına dönmem gerektiğini biliyordu. Kaderim çoktan çizilmişti."

"Kaderini kim çizdi?" diye sordu Lyon.

"Rüya."

Christina bir sonraki sorusunu beklledi, açıklama yapmasını istemese de ona gerçeği açıklamaya kararlıydı.

Anlamasını istiyordu.

Şamanın öngörü edinmek için dağın tepesine yaptığı yolculuğun hikâyesi Lyon'un ilgisini çekti.

Rüya onu gülümsetti. "Annem sana dişi aslan demeseydi şaman hiç..."

"Mutlaka çözerdi," diyerek onun sözünü kesti Christina. "Beyaza dönük sarı saçlarım ve mavi gözlerim vardı, tıpkı rüyasında gördüğü aslan gibi. Evet, bunu çözerdi. Şimdi Sör Reynolds sana Lyon dediğinde neden aklımın karıştığını anladın mı? O anda eşimi bulduğumu anlamıştım."

Lyon'ın zihninin mantıklı kısmı rüyadaki kusurların hepsini ve ayinlerdeki batıl inançları görebiliyordu. Ama bunları rahatça bir kenara itti. Mantıklı olup olmaması umrunda değildi. "Ben de o anda bana ait olduğunu anladım."

"Ama ikimiz de buna karşı koymaya çalışsak, değil mi Lyon?"

"Evet sevgilim."

Christina güldü. "Hiç şansın yoktu, kocacığım. Kaderin çoktan çizilmişti."

Lyon kafasını salladı. "Soru sorma sırası sende. Sana Lettie'den bahsetmemi ister misin?"

Christina ona bakmaya çalıştı ama kocası hareket etmesine izin vermedi. "Bana ondan bahsetmek istiyor musun?" diye sordu tereddütlü bir sesle.

"Evet, istiyorum. Şimdi bana sorularını sor," dedi Lyon kısık bir sesle.

"Onu seviyor muydun?"

"Seni sevdiğim gibi değil. Hiçbir zaman... Memnun değildim. Evlilik için çok gençtim. Şimdi bunu anlıyorum."

"Nasıl biriydi?"

"Senin tam tersindi," diye yanıtladı Lyon. "Lettie baş döndürücü sosyetedeki hoşlanırdı. Bu evden ve kasabadan nefret ederdi. Entrikalara bayırdı. O zamanlar Richards'la çalışıyordum. Savaş yaklaşıyordu ve evden sürekli ayrı kalıyordum. Kardeşim James Lettie'ye farklı davetlerde eşlik ediyordu. Ve ben yokken, onu yatağına alıyordu."

Genç kadının nefesini aniden içine çekmesi onu anladığını gösterdi. Lyon Christina'ya ona ne kadar güvendiğini anlaması için ilk eşinden bahsetmek istemişti. Ama ona

anlattıkça, uzun zamandır içinde sakladığı öfke dinmeye başladı. Bunu fark etmek onu şaşırttı. Artık tereddütle anlatmıyordu. "Lettie doğum sırasında öldü. Bebek de öldü. Benim çocuğum değildi Christina. Babası James'ti. Katırım yanına oturmuş onu rahatlatmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Tanrım, çok acı çekiyordu. Umarım böyle bir şeyi katlanmak zorunda kalmazsın. Lettie orada olduğumun farkında bile değildi. Ağının adını sayıklayıp duruyordu."

Christina'nın içinden ağlamak geldi. Kardeşinin ihanetinin acısı dayanılmaz olmalıydı. Anlayamıyordu. Bir eş kocasının nasıl bu şekilde utandırabilirdi?

Lyon'a sarıldı ama ona daha fazla şefkat göstermemeye karar verdi. O gururlu bir adamdı. "Sen ve kardeşin bu ihanetin öncesinde birbirinize yakın mıydınız?" diye sordu.

"Hayır."

Christina Lyon'ın ifadesini görebilmek için ondan uzaklaştı. Bakışlarından sadece sorusuna şaşındığını görebiliyordu. Lettie'nin günahının onu artık etkilemediği belliydi.

"Lettie hiçbir zaman kalbinin sahibi olmadı," dedi. "Afedemediğin kişi kardeşin, değil mi Lyon?"

Lyon kavrayışı karşısında şaşkındı. "James'e yakın mıydın?" diye sordu genç kadın tekrar.

"Hayır. Küçükken birbirimizle rekabet ederdik. Bu saçmalıkları geride bırakmıştım, ancak anlaşılan kardeşim bırakmamış."

"James'in Lancelot gibi olup olmadığını merak ediyorum," diye fısıldadı genç kadın. "Camelot hikâyesindeki."

"Ve Lettie de benim Guinevere'im miydi?" diye sordu Lyon hafifçe gülümseyerek.

"Belki de," diye yanıtladı Christina. "Bunun kasıtlı bir günah olmadığına inansaydın, bu aldatmacaya katlanmak senin için daha mı kolay olurdu?"

"Sanmıyorum. James Lancelot değildi. Kardeşim istediği şeye, istediği zaman sahip olurdu, sonuçlar ne olursa olsun. Asla vazgeçmezdi," diyerek sözlerini bitirdi Lyon.

Christina onun sert ses tonuna aldırmadı. "Belki de annen ona izin vermezdi," dedi.

"Annem demişken..." diye söze başladı Lyon içini çekererek. "Onu burada tutmak gibi bir planım mı var?"

"Evet."

"Lanet olsun. Ne kadarlığına?"

"Suratını asmayı bırak. Gitmek isteyen kadar bizimle kalacak. Elbette öncelikle kalmayı istemesini sağlamalıyız," dedi Christina. "Ona yardımcı olmak için bir planım var Lyon. Birlikte onu ailenin arasına geri döndürebiliriz. Annen kardeşinin ölümünden kendisini sorumlu tutuyor."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu Lyon.

"Onu dizinin dibinden ayırmamız," diye yanıtladı Christina. "Diana annenizin ikinizi de bahamızın acımasız öfkesinden koruduğunu söyledi."

"Diana bunu nereden bilebilir? Babamız öldüğünde henüz bebektir."

"Harriett Hala ona anlatmış," diye açıkladı Christina. "Hem kız kardeşini hem de halamı sorguladım Lyon. Annene yardım edebilmek için hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmek istedim."

"Bu ne kadar sürecek? Yemek yerken James hakkında konuşmasını dinleyecek kadar sabrım yok."

"James hakkında konuşmasına izin vermeyeceğiz."

dedi Christina. "Annen çok kararlı." Lyon'ın çenesini öptü. "Ama ben ondan daha kararlıyım. Bu görevde bana tam desteğini verecek misin?"

"Ölebileceği bir yer bulması için onu ıssızlığa götüreceksin?" diye sordu Lyon. Christina'nın annesini kapıdan sürükleyerek çıkarması gözlerinin önünde canlanınca kıkırdadı ve sonra ekledi: "Diana bunu yapmandan gerçekten çok endişeleniyor."

Christina bıkkınlıkla içini çekti. "Kız kardeşin çok saf. Ben sadece blöf yapıyordum. Annen için yaptığım planları açıklamamı ister misin?"

"Hayır."

"Neden?"

"Sürpriz olmasını tercih ederim," diye yanıtladı Lyon. "Aklıma sana sormak istediğim başka bir soru geldi."

"Hiç şaşırmadım. Sen sorularla dolusun."

Lyon onun eleştirisine ve hoşnutsuz ifadesine aldırmadı. "Bazen birden Fransızca konuşmaya başladığını biliyor musun? Özellikle de kızgınken. Ailen bu dili mi konuşurdu?"

Geng kadının yanaklarında iki gamze belirdi. Lyon onun bir meleğe benzediğini düşündü. Ancak bir melek gibi davranmıyordu, çünkü elini uzatıp yine erkekliliğine dokundu.

Lyon tutkayarak elini itti. "Önce bana cevap ver," diye emretti boğuk bir sesle.

Christina hayal kırıklığına uğradığını görmesine izin verdikten sonra ona yanıt verdi. "Babam Bay Deavenrue'yu bana beyazların dilini öğretmesi için esir aldı. Annemin adamla konuşmaya izni olsaydı ona İngiltere'ye

döneceğini söylerdi. Babam bunun öneminin olduğunu düşünmüyordu. Beyazların farklı dilleri olduğunu anlamıyordu. Deavenrue daha sonra dost olduğumuzda bana babamdan çok korktuğunu söyledi. Bunun hoşuma gittiğini hatırlıyorum... Deavenrue da çok gençti. Bana beyazların... Kendi beyazların dilini öğretti."

Lyon'un kahkahası hikâyesini yanda kesmesine neden oldu. Devam etmeden önce kocasının sakinleşmesini bekledi. "İki yıl boyunca bu dili öğrenmeye çalıştım. Her gün. Annemin Deavenrue'nun yanına yaklaşması yasaktı. Bir beyaza göre yakışıklı bir adamdı. Hatta herkes ondan uzak duruyordu. Bir görevi tamamlamak için oradaydı, arkadaş edinmek için değil."

"Öyleyse sadece ilkiniz baş başa kalıyordunuz?" diye sordu Lyon.

"Elbette hayır. Benim de onunla yalnız kalmanıza izin verilmiyordu. Yanında her zaman en az iki yaşlı kadın oluyordu. Ama zamanla Deavenrue'dan hoşlandım ve babamı ona karşı biraz daha dostça davranmaya ikna ettim."

"Deavenrue sana doğru dili öğretmediğini ne zaman fark etti? Ve babanla nasıl iletişim kuruyordu?"

"Deavenrue dilimizi biliyordu," diye yanıtladı Christina. "Annemin nihayet Deavenrue'nun çadırını ziyaret etmesine izin verildiğinde, beni öğrendiklerimi tekrar ederken duymuş ve küçük bir kızken ona öğretilen dil olmadığını hemen anlamış."

"Olay çıktı mı?" diye sordu Lyon tekrar gülmemeye çalışarak.

"Ah evet. Annem babamı yalnız yakalayıp ona ne kadar hoşnutsuz olduğunu söylemiş. Onu misyonerden uzak

tutmak konusunda bu kadar inatçı olmasaydı, iki yıl boşa harcanmamış olacaktı. Babam kızgındı. Deavenrue'yu öldürmek istedi ama annem ona izin vermedi."

Lyon kahkaha attı. "Neden annen sana öğretmedi?"

"İngilizcesi yeterince iyi değildi. Deavenrue'nun İngilizcesinin daha iyi olduğuna karar verdi."

"Neden Fransızca konuşmayı tercih ediyorsun?"

"Bazen daha kolay."

"Bana ailenin dilinde beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum."

"Bu İngilizce."

"Artık ailemin dili bu," dedi Christina. Sonra Dakota dilinde aşk yeminini tekrarladı.

Lyon dilin şiirsel olduğunu düşündü.

"Şimdi sana seni ne kadar çok sevdiğimi göstereceğim," diye fısıldadı Christina. Eli göğsünden aşağı kaydı. Onu istemesi için okşamayı düşünmüştü ama erkekliğinin çoktan sertleşmiş olduğunu fark etti.

"Hayır, önce ben sana göstereceğim," dedi Lyon.

Karısını sırtüstü yatırıp söylediğini yaptı.

Uzun bir süre sonra, karı koca birbirlerinin kolları arasında uykuya daldılar. İkisi de yorgun düşmüş ve fazlasıyla tatmin olmuştu.

Lyon gece bir ara uyandı. Hemen karısına uzandı. Yataкта olmadığını anlar anlamaz yan tarafına dönüp yere baktı.

Christina orada da değildi. Lyon'ın uykusu hemen açıldı. Karısını aramak için yataktan kalkmaya yeltenirken komodinin üzerindeki mumların yandığını fark etti. Üç mumu da söndürdüğünü çok iyi hatırlıyordu.

Mumların ortasındaki kara defteri görene dek hiçbir şey anlamadı.

Defterin deri cildi zamanla yıpranmıştı. Lyon defteri alıp açınca küf kokusu etrafını sardı. Sayfalar dökülüyordu. İlk sayfaları özenle yavaşça çevirdi.

Orada ne kadar oturduğunun farkında değildi. Jessica'nın günlüğünü okurken başını ışığa doğru eğmişti. Bir saat, belki de iki saat geçmiş olmalıydı. Jessica'nın kabusunu okumayı bitirdiğinde elleri titriyordu.

Lyon kalkıp gerindikten sonra şömineye ilerledi. Üşümüştü ama sebebinin oda sıcaklığı mı yoksa Jessica'nın günlüğü mü olduğundan emin değildi.

Az önce yaktığı ateşe ikinci odunu eklerken, kapının açıldığını duydu. İşini bitirdikten sonra arkasına döndü. Bir dizinin üzerine çöktü, kollarını öteki dizine dolayıp güzel karısına uzun bir süre baktı.

Üzerinde uzun, beyaz bir sabahlık vardı. Saçları dağınık, yanakları kırmızıydı. Gergin olduğunu görebiliyordu. Christina ellerinde bir tepsi tutuyordu. Bardaklar uğr-
düyordu.

"Aç olabileceğini düşündüm. Gidip..."

"Gel buraya Christina."

Sesi fısıltıdan ibaretti. Christina hemen isteğini yerine getirdi. Tepsiyi yatağa bırakıp kocasının karşısına geçti.

"Okudun mu?" diye sordu.

Lyon ona cevap vermeden önce yerinden doğruldu. Ellerini karısının omuzlarına koydu. "Okumamı istedin, değil mi?"

"Evet."

"Bana onu neden okumamı istediğini söyle."

"Eğit olmamızı istedin Lyon. Böyle söylemiştin. James ve Lettie'yi anlatarak bana kalbini açtın. Ben de aynı şeyi yapmalıydım."

"Teşekkür ederim Christina." Sesi tıredı.

Christina'nın gözleri kocaman oldu. "Neden bana teşekkür ediyorsun?"

"Bana güvendiğin için," diye yanıtladı Lyon. Çatık kaşlarını öptü. "Annenin günlükünü okumamı isteyerek bana güvendiğini gösterdin."

"Öyle mi?"

Lyon gülümsedi. "Evet," dedi. Onu tekrar şefkatle öptükten sonra gece yarısı yemeklerini ateşin önünde paylaşmayı önerdi.

"Ve konuşacağız değil mi?" diye sordu Christina. "Sana anlatmak istediğim çok şey var. Karar vermemiz gereken çok şey var Lyon."

"Evet sevgilim, konuşacağız," diyerek söz verdi Lyon.

Genç kadın tepsiyi almak için döner dönmez Lyon sandalyenin üzerindeki battaniyelerden birini alıp yere serdi.

Christina diz çöküp tepsiyi battaniyenin ortasına koydu. "Sabahlığını getirmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Lyon sırtarak. "Sabahlığını çıkarmamı ister misin?"

Lyon yan tarafına uzanıp dirseğinin üzerinde doğrularak peynire uzandı. Bir parça koparıp Christina'ya uzattı.

"Jessica'nın deli olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayır."

"Ben de deli olduğunu düşünmüyorum," dedi Christina. "Günlük kayıtlarından bazıları çok kafa karıştırıcı değil

mi? Günlüğü okurken benim hissettiğim gibi sen de istirabını hissettin mi Lyon?"

"Çok korkmuş," dedi Lyon. "Ve evet, acısını hissedebiliyorum."

"Önce düşüncelerini okumak istemedim. Merry defteri yanıma almamı istedi. Bana zamanla fikrimin değişeceğini söyledi. Haklıydı."

"Annene verdiği sözü tutmuş," diyerek araya girdi Lyon. "Seni kendi çocuğu gibi büyüttü, sevdi ve güçlü olmanı sağladı. Bunlar Jessica'nın istekleriydi, değil mi?"

Christina kafasını salladı. "Her zaman güçlü değilim Lyon. Bu geceye kadar ondan korkuyordum."

"Babandan mı?"

"Ondan babam diye söz etmekten hoşlanmıyorum," diye fısıldadı Christina. "Kanının bir parçası olduğumu düşünmek midemi bulandırıyor."

"Neden artık korkmuyorsun?" diye sordu Lyon.

"Çünkü artık biliyorsun. Jessica'nın... Aklımı kaçırmış olduğunu düşünmeden endişe etmiştim."

"Christina, ben Richards'la konuşurken kütüphaneye girdiğinde, baban hakkında konuşmayı yeni bitirmiştik. Richards bana Brisbane meselesi dediği bir olaydan bahsetti. Bunu duydun mu?"

"Hayır. Asla kulak misafiri olmam," diye yanıtladı Christina.

Lyon kafasını salladı. Ona hızlı Brisbane ailesinin şüpheli sonuçlanan olayları anlattı.

"Zavallı çocuklar..." diye fısıldadı Christina. "O küçük masumları kim öldürebilir?"

"Cevaptau hoşlanmayacaksın," dedi Lyon. "Önemli ol-

masıydı sana bu hikâyeyi anlatmazdım. Brisbane'in eşi ve çocukları aynı şekilde öldürülmüş."

"Nasıl?"

"Boğazları kesilerek."

"Hayal etmek istemiyorum," diye fısıldadı Christina.

"Jessica günlüğünde birlikte Kara Tepeler'e seyahat ettiği bir çiftten bahsediyor. Hatırlıyor musun?"

"Evet. İsimleri Emily ve Jacob. Onları çakal öldürdü."

"Nasıl?"

"Boğazları... Ah Lyon... Boğazları kesilerek öldürüldüler. Demek istediğin..."

"Aynı yöntem," diye karşılık verdi Lyon. "Belki de bir tesadüf, fakat içgüdülerim bana Brisbane ailesini baronun öldürdüğünü söylüyor."

"Ona meydan okuyamaz mısın?"

"Benden isteyeceğin şekilde meydan okuyamam," diye yanıtladı Lyon. "Onu zorlayacağız Christina. Sana söz veriyorum. Kullanacağım yöntemi bana bırakır mısın?"

"Evet."

"Neden?"

"Neden mi?" diye sordu Christina.

Onun bakışlarımdaki kaçınmak için bilerek yere baktı. Lyon uzanıp bir tutam saçını tuttu. "Söylediğini duymak istiyorum."

Christina Lyon'ın yanına geçti. Elini yavaşça onunkine uzattı. Parmakları onunkilere kenetlenince sorusuna cevap verdi.

"Sana güveniyorum Lyon, bütün kalbimle."

On Altıncı Bölüm

Merry ve ben birbirimize bir söz verdik. Başına bir şey gelirse, sana bakacağına dair bana söz verdi. Ben de ona bir şey olursa, Beyaz Kartal'ı ailesine geri götüreceğine dair söz verdim.

O andan itibaren endişelerim dindi. Sözü bana huzur verdi. Seni güvende tutacak. Çoktan sevgisini kazanmıştın Christina. Seni tutuş şeklinden ve uyuşana kadar seni peşkele göğsünde sal-lamasından bunu görebiliyordum.

O senin için çok daha iyi bir anne olurdu.

Günlük kayıt

3 Kasım 1795

Lyon öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Kendi kendine kahvaltının yakında biteceğini, Richards'ın her an gelebileceğini ve annesine karşı sabır gösterdiği için karısını mutlu ettiğini söyleyip duruyordu. Ancak harcadığı çaba çok geçmeden iştahının kaçmasına neden oldu ve bu masadaki herkesin kendini yorun yapmak zorunda hissettiği bir gerçek haline geldi.

Ailesiyle birlikteydi ve bunu talihsiz bir durum olarak görüyordu. Harriet Hala önceki gün Diana ile birlikte gelmişti. Rhone Kontu ise bir saat sonra varmıştı.

Tesadüf, elbette zorlamaydı, Diana Rhone içeri girince şaşırmış gibi yapmıştı. Kız kardeşi su kadar transparandı. Lyon'ı kandırması mümkün değildi.

Lyon önceki gece arkadaşıyla gerekli konuşmayı yapmıştı. Rhone Diana ile evlenmek için iznini istemişti. Lyon kız kardeşini ona vermekten mutluluk duyuyordu. Ancak bu düşüncüyü kendisine saklıyordu çünkü Rhone önceden hazırladığı belli olan Diana'yı her zaman koruyup seveceliğine dair söylevini ciddiyetle dile getirmekle meşguldü. Rhone'un ettiği yemine sadık kalacak kadar onurlu olduğunu bildiği için Lyon arkadaşına sadakat konusunda tavsiye vermeye gerek duymuyordu.

Lyon masanın başında oturuyordu. Rhone solunda, Christina ise sağındaydı. Annesi tam karşısında, masanın öteki ucundaydı. Harriet Hala ve Diana sırayla yaşlı markizi sohbete çekmeye çalışıyordu. Ama çabaları boşa gidiyordu. Lyon'ın annesi sadece James hakkında bir yorum yapmak istediğinde tabağından kafasını kaldırıyordu.

Çok geçmeden Lyon'ın çenesi kasılmaya başladı.

"Tamı aşkına Diana, Rhone'u rahat bırak," dedi Harriet Hala. "Yemeğini yemesine izin vermezsen adam ağıltan ölecek evladım."

"James'in ıstahı hep yerindeydi," diyerek araya girdi Lyon'ın annesi.

"Öyle olduğuna eminim anne," dedi Christina. "Odanı beğendin mi?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"Hiç beğenmedim. Fazla aydınlık, Hazır beğenmedi-

ğın şeylerden söz açılmışken, siyah giymemem konusun-
da neden ısrar ettiğini bana açıkla lütfen. James bu rengi
tercih ederdi, biliyorsun."

"Anne, James hakkında konuşmayı keser misin?" diye
yalvardı Diana.

Christina Diana'ya bakarak kafasını salladı. "Lyon?"
dedi dönüp ona gülümserken. "Sence Richards ne zaman
varır? Yola çıkmak için sabırsızlanıyorum."

Lyon karısına kaşlarını çatarak baktı. "Sen hiçbir yere
gitmiyorsun. Bu konuyu konuşmuştuk Christina," diye-
rek ona hatırlattı.

"James her zaman yola çıkmaya hazırdı," dedi annesi.

Christina hariç herkes dönüp yağlı kadına ters ters bak-
tı.

"Evlilik düzenlemeleri hakkında ne zaman konuşaca-
ğız?" diye sordu Harriett Hala tuhaf sessizliği bozmaya
çalışarak.

"Uzun süre beklemeyi hiç istemiyorum," dedi Diana.
Yüzü kızardıktan sonra ekledi: "Lyon ve Christina gibi bir
an önce evlenmek istiyorum."

"Bizim durumumuzun farklıydı," dedi Lyon. Christina'ya
göz kırptı. "Benim kadar şanslı olmayacaksın. Bekleyecek-
sin ve doğru düzgün bir düğünün olacak."

"James de evlenmek istiyordu. Ama kendisine uygun
birini bulamadı," diyerek araya girdi anneleri.

Lyon suratını astı. Christina elini yumruğunun üzerine
koydu. "Bu sabah çok yakışıklısın," dedi ona. "Hep mavi
giymelisin."

Lyon karısının gözlerinin ısladığını gördü. Genç ka-
dının ne yapmaya çalıştığını farkındaydı. Evet, dikkatini

dağıtmaya çalışıyordu. Niyetini anlıyor olmasına rağmen işe yarıyordu. Birden gülümsemeye başladı. "Sen de her zaman güzel görünüyorsun," dedi ona. Eğilip fısıldadı: "Ama yine de çıplak olmanı tercih ederim."

Christina'nın yüzü memnuniyetle kızardı.

Rhone mutlu çifte gülümsedikten sonra Lyon'm halasına döndü. "Diana ve benim hâlâ kötü bir çift olduğumuza mı inanıyorsun? Onayını almak isterim."

Harriett Hala yelpazesini eline aldı. Vereceği cevabı düşünürken yelpazesini yüzünün önünde salladı. "Sana onayımı vereceğim ama ilkinizin Lyon ve Christina kadar uyumlu olacağınıza inanmıyorum. Onların ne kadar iyi anlaşuklarını görebiliyoruz."

"Altı biz de en başta kötü bir çifttik," diyerek araya girdi Christina. "Rhone ve Diana birbirlerine çok daha uygunlar. Aynı şekilde yetiştirilmişler," diye açıkladı.

Harriett Hala Christina'ya delici bir bakış attı. "Aruk bu ailenin bir parçası olduğuna göre bana nerede yettiğini söyler misin evladım?"

"Kara Tepeler'de," diye yanıtladı Christina. Lyon'a dönüp sordu: "Kontesin söyleyeceğine eminim ve bana kalırsa aileni buna alıştırmalıyım, sen ne dersin?"

"Kontes tek kelime etmeyecek," diye yanıtladı Lyon. "Para aktığı sürece sırlarını sen açıklamaya hazır olana kadar saklayacak."

"Hangi sırlar?" diye sordu Diana kaşlarını çatarak.

"Mahremiyetini ortaya dökmek ona kalmış," diyerek araya giren Rhone Christina'ya göz kırptı.

Harriett Hala hiç de zarif olmayan bir şekilde humundan güldü. "Saçmalık. Biz aruk bir aileyiz. Aranızda sır

olmamalı, tabii utanmamı gerektiren bir şey yapmadıysan Christina. Eminim böyle bir durum söz konusu değildir. Sen iyi kalpli bir çocuksun." Duraksayıp başını yaşlı mar-kize doğru eğerek sözlerini vurguladı.

"James çok iyi kalpli bir adamdı," deyiverdi yaşlı kadın. Kimse bu sözüne aldırmadı.

"Eee?" diye üstele-di Diana Christina'ya.

"Dakotalar tarafından büyütüldüm."

Christina sözlerinin ani bir tepki doğuracağını sanı-yor-du. Ama herkes merakla ona bakanca Lyon'a döndü.

"Seni anladıklarını sanmıyorum tatlım," diye fısıldadı Lyon.

"Dakotalar kim?" diye sordu Harriett Hala. "Bu isim-de biriyle tanıştığımı hatırlamıyorum. İngiliz olamazlar," dedi yine yelpazesini sallayarak.

"Hayır, İngiliz değiller," dedi Lyon gülümseyerek.

"Büyük bir aile mi?" diye sordu Harriett Hala Lyon'ın neden gülümsediğini ve Christina'nın yüzünün neden kı-zardığını anlamaya çalışarak.

"Oldukça büyük bir aile," dedi Lyon ağır ağır.

"Öyleyse neden daha önce onları hiç duymadım?" diye sordu halası.

"Onlar Kızılderili." Christina gerçek bir tepki verme-le-rini bekledi.

Bu çok uzun sürmedi. "Daha önce hiç duymadığıma şaşmamak... Tanrı ağına, kastetmiş vahşiler mi?" dedi kadın nefesini tutarak.

Christina vahşi kelimesini önemsemediğini - bu keli-me kontesin tercihiydi - ve Dakotaların iyi huylu, kibar insanlar olduklarını açıklamak üzereyken Harriett Hala ve Diana'nın kahkahaları kendisini savunmasına engel oldu.

Kontrolünü ilk geri kazanan Harriett Hala oldu. Rhone, Lyon ve Christina'nın onlara katılmadıklarını fark etti. "Bizimle dalga geçmiyorsun, değil mi Christina?" diye sordu. Sersemlemiş gibiydi ama sesi yumuşaktı.

"Hayır, dalga geçmiyorum," diye yanıtladı Christina. "Rhone? Sen o kadar yaşarmış görünüyorsun."

"Bu tür bir habere kendimi hazırlamıştım," diye açıkladı Rhone.

"Kara Tepeler Fransa'da mı?" diye sordu Diana durumu gözlemeye çalışarak.

Lyon bu soru üzerine kıkırdadı.

"James Fransa'ya gitmeyi çok severdi," dedi anneleri. "Orada birçok arkadaşı vardı."

Harriett Hala uzanıp Christina'nın elini tuttu. "Tatlım, güldüğüm için çok üzgünüm. Çok disiplinsiz olduğumu düşünüyor olmalısın. Ama çok şaşırdım. Umarım seni herhangi bir şekilde yetersiz gördüğümü düşünmüyorsundur."

Christina üzülmediğini belirtircesine ona gülümsedi. "Umarım, sen de seni herhangi bir şekilde değersiz gördüğümü düşünmezsin Harriett Hala. Doğrusu, halkımın İngilizlerden çok daha medeni olduklarını fark ettim. Bu itirafı gururla dile getiriyorum."

"James tanıştığı herkese karşı daima medeniydi," dedi anneleri.

Harriett Hala Christina'nın elini hafifçe okşadıktan sonra dönüp ters ters akrabasına baktı.

"Millicent..." diye homurdandı yaşlı markizin ilk ismini kullanarak. "Tanrı aşkına, şunu keser misin? Christina'yla ciddi bir konuşma yapmaya çalışıyorum."

Harriett Hala tekrar Christina'ya döndü gülümseydi. "Çocukluğunla ilgili hikâyeleri dinlemek için sabırsızlanıyorum Christina. Onları benimle paylaşır mısın?"

"Mutluluk duyuyum," diye yanıtladı Christina.

"Şimdi, bunu ailenin dışında kimseye söylememeni tavsiye ederim. Yabancılar anlamaz. Sosyete budalalardan oluşan sıkı bir grup," diye ekledi kadın hararetle kafasını sallayarak. "Ve çirkin dedikodulara malzeme olmanı istemiyorum."

"Onlarla yaşarken tuhaf alışkanlıkların var mıydı?"

"Tanrı aşkına Diana," diye kükredi Lyon.

"Sorun değil," diyerek araya girdi Christina. "O sadece merak ediyor."

"Şimdilik konuyu değiştirelim," diye tavsiyede bulundu Rhone. Diana'ya kaşlarını çatıktan sonra elini tutarak hoşnutsuzluğuyla gelişti.

Harriett Hala Diana'nın Christina'ya tuhaf bir şekilde bakmasından hoşlanmamıştı. Aptal kız büyümüş gibi görünüyordu.

Christina'nın duyguları için endişelenen Harriet Hala Diana'nın dikkatini dağıtmak istedi. "Lyon? Diana Rhone'un ona verdiği edepsiz köpeği getirmekte ısrar etti. Onu arka tarafa bağladı," diye açıkladı. "Diana biz Londra'dayken köpeğin burada kalmasına izin vereceğini umuyor, öyle değil mi Diana?"

Rhone Diana'nın cevap vermesi için onu dürtmek zorunda kaldı. "Ah evet. Onu malikânedeki bağlı tutmak acımasızlık olur. Christina, küçük bir kızken senin de köpeğin var mıydı? Kasabanızda... Köpekler var mıydı?"

"Köy daha doğru bir tanım olur," diyen Christina Diana'nın ona bu şekilde bakmayı bırakmasını diledi.

"Ama orada köpekler var mıydı?" diye tisteledi Diana.

"Evet, köpekler vardı," diye yanıtladı Christina. Elinin altındaki elinin gerildiğini hissedince dönüp kocasına göz kırptıktan sonra tekrar gülümcesine döndü. "Ama onlara evcil hayvan gözüyle bakılmazdı," diyerek yalan söyledi. "Ve elbette, aramızda uzun süre kalmazlardı."

"James hayvanları çok severdi. Sadık isimli benekli bir köpeği vardı."

"Bana sorarsan çok uygun bir isim," dedi Lyon. "Sence de öyle değil mi Christina?" diye sordu göz kırpmasına karşılık vererek.

O sırada kapıda beliren Brown Sör Fenton Richards'ın geldiğini haber verdi. Christina ve Lyon masadan ayrılmak üzere ayağa kalkılar.

"Sizinkle gelmek istiyorum," dedi Rhone.

Lyon Christina'ya baktı, kafasını salladığını görünce Rhone'a yardımına minnettar olacağını söyledi.

Christina yemek odasını yarlamışken Diana ona seslendi.

"Christina? Neden köpekler uzun süre kalmıyordu?"

Christina bu soruya aldırış etmeyecekti ama Diana'nın hâlâ ağzı açık bir şekilde ona baktığını fark etti. Lyon'ın kız kardeşi ona az önce ikinci bir başı çıkmış gibi bakıyordu. "Köpeklerle ne oluyordu?"

"Onları yiyorduk," diye seslendi Christina gülmeden ona yalan söylemeye çalışarak.

Harriett Hala yelpazesini düşürdü. Diana nefesini tuttu. Lyon göztünü bile kırpmadı, ta ki annesi kararlı bir şekilde, "James köpeğini asla yemezdi. Ah Tanrım, ne dedim ben?" diyene dek.

Herkes gülmeye başladı. Yaşlı markız bile hafifçe gülmüşü.

Christina bunun iyi bir başlangıç olduğunu düşündü.

"Diana, sadece şaka yapıyordum. Evcil hayvanlarımızı yemezdik. Köpeğin için endişelenmene gerek yok. Akşam yemeğinde onu yemem. Söz veriyorum."

"O asla sözünden dönmez," dedi Lyon kız kardeşine. "Tabii çok acıkmadığı sürece," diye ekledi karısını odadan çıkarmadan önce.

Lyon ve Christina'nın hiçbir endişeleri yokmuş gibi gülümseyerek kütüphaneye girdiklerini gören Richards şaşırıldı. Tavırları önceki gün eline geçen gizemli nota hiç örtüşmüyordu.

"Sorununuz çözüldü öyleyse?" diye sordu Richards Lyon'ı selamlamak yerine.

"Hayır, hâlâ yardımına ihtiyacınız var," dedi Lyon. Hermen kendine geldi. "Ne kadar yorgunsun Richards? Başka bir yolculuğa çıkmaya hazır mısın?"

"Nereye?"

"Acton Kontu'nun eski malikânesine," diye yanıtladı Lyon.

"Orası en az dört saat uzaklıkta değil mi?"

"Londra'dan öyle," diyerek ona hatırlattı Lyon. "Buradan sadece iki saat mesafede."

"Orada şimdi kim yaşıyor?"

"Kimse. Soruşturmalarımın evin tahtalarla kapatıldığı sonucuna vardım."

Richards Christina'ya döndü. "Bir fincan çay alırsam iyi olur tatlım. Çok susadım," diye ekledi. "Şafakta yola çıktım ve kahvaltı etmeye fırsatım olmadı."

"Sana derhal düzgün bir yemek hazırlayacağım." dedi Christina. "Ötündeki iş için güç toplamaya ihtiyacın var," diye ekledi hızla kütüphaneden çıkarken.

Richards kapıyı kapadıktan sonra Lyon'a döndü. "Bu seninle baş başa konuşabilmek için bir bahaneydi."

"Christina'dan hiçbir şey saklamam," diye karşılık verdi Lyon.

"Yanlış anladın," dedi Richards. "Sana söyleyeceğim bir sır değil. Ana karın üzülebilir. Ona söylemek için bu gizemli yolculuktan dönmemizi beklemek isteyebilirsin. Baron Stalinsky döndü. Şehre dün vardı. Bir an önce gelip kızıyla tanışmak istedi. Niyetini duyunca, sen ve Christina'nın Kuzey'deki uzak akrabalarımızı ziyarete gittiğiniz yalanını uydurup planını erteledim. Ona ikizin de ertesi gün Londra'ya döneceğinizi söyledim. Umarım doğru şeyi yapmışumdur Lyon. Bir anda uydurduğum bir yalandı."

"İyi düşünmüşsün," diye karşılık verdi Lyon. "Baron nerede kalıyor?"

"Porter'ların yanında. Çarşamba gecesi bir parti veriyorlar. Baron kızını orada görmeyi unuyor."

Lyon derin bir iç çekti. "Bu entelenmez," diye homurdandı.

"Christina hâlâ babasının onu öldürmeye çalışacağına mı inanıyor?"

"Bunu denemesi için onu kızkırtmayı planlıyor," dedi Lyon.

"Bana her şeyi ne zaman açıklayacaksın?" diye sordu Richards.

"Acton Kontu'nun evine giderken," diye söz verdi Lyon. "Rhone da bizimle geliyor. Üçümüz birlikte çalışsak daha kısa sürede hallederiz."

"Görevimiz ne?" diye sordu Richards.

"Gül yataklarını kazacağız."

Lyon, Richards ve Rhone, Lyonwood'a döndüklerinde öğleden sonranın ilerleyen saatleriydi. Keyifleri hava kadar berbattı.

Christina evin arka tarafından içeri girerken, üç ıslak adam da ön kapıdan içeri girdi.

Antrede buluştular. Lyon sırlıslılandı. Christina'nın da aynı durumda olduğunu görünce hoşnutsuzlukla kafasını salladı. Saçlarından yağmur damlaları süzülüyordu.

"Boğulmuş bir kediye benziyorsun," diye homurdandı Lyon Christina'ya. Islak ceketini çıkarmaya çalışırken bir yandan da ters ters karısına bakıyordu. Bordo elbisesi uygunsuz bir şekilde vücuduna yapışmıştı. Saçları ise gözlerine giriyordu.

Brown, Richards ve Rhone'u üst kata aldı. Lyon karısını görmeyecekleri şekilde görüş alanlarını engelledi.

Arkadaşları üst katta gözden kaybolunca Lyon karısıyla yürleştı. "Dışarıda ne arıyordun?"

"Bana bağırmana gerek yok," diye bağırdı Christina. "Buldunuz mu?"

"Orada kaç tane gül yatağı olduğundan haberin var mı? Yok mu?" diye bağırdı kafasını salladığını görünce. "Büyükbabanın güllere karşı takıntısı olmalı. Bahçede yüzlercesi vardı."

"Ah Tanrım," diye haykırdı Christina. "Öyleyse başarılı olmadık mı? Sana sizinle gelmem gerektiğini söylemişim. Yardımcı olabilirdim."

"Christina, bana bağırıyorsun," dedi Lyon. "Kutuyu buldum. Sakinleşebilirsin."

"Sana bağırmıyorum," dedi Christina. Islak lülelerini kaldırıp omzunun üzerine attı. "Yaşadığımız zorluğa karşı anlayışlı olmam mümkün değil. Lanet olası köpeği kaybettim."

"Ne?"

"Lanet olası köpeği kaybettim," diye tekrarladı Christina. Kendisini sakinleşmeye zorladı. "Anlaşılan, ikimiz de berbat bir gün geçirdik. Bana bir öpücük ver Lyon. Sonra lütfen ceketini giy. Diana'nın köpeğini bulmam için bana yardım etmelisin."

"Sen aklını mı kaçırdın? O yağmurun altına geri dönmeyeceksin, o kadar."

Christina Lyon'ın ıslak gömleğini kavrayıp onu sertçe dudagından öptükten sonra dönüp evin arkasına doğru yürüdü. "Köpeği bulmak zorundayım. Diana yukarıda ve o aptal hayvanı gerçekten yemediğime inanıyor," diye homurdandı.

Lyon'ın kahkahası onu durdurdu.

"Tatlım, böyle bir şey yapabileceğine gerçekten inanıyor olamaz."

"O şakayı yapmamalıydim," diye itiraf etti Christina. "Ona sadece takıldığımı söyledim. Ama bana inandığını sanmıyorum. Köpeğin yanında görülen en son kişi bendim. Bu üzücü gerçeği Harriett Halaya birkaç kez söylediğini duydum. Lyon, tek istediğim köpeğin bir süre koşmasına izin vermekti. Zavalı ufaklık bağliken perişan görünüyordu. Sonra bir tavşanın peşine takıldı ve günün geri kalanını onu arayarak geçirmek zorunda kaldım."

Rhone koşarak merdivenlerden indi. Kısıp sesle küfretmesi Christina'nın dikkatini çekti.

Rhone Lyon ya da Christina'yla konuşmaksızın hızla kapıyı açıp dışarı çıktı.

Kapının ardından köpeğe ıslık çaldığını duyabiliyorlardı. "Gördün mü? Rhone köpeğin bulunması için yardım ediyor," dedi Christina.

"Mecbur," dedi Lyon karısına. "Diana'nın mutlu olmasını istiyor. Ve isteğine razı olmamanın tek sebebi senin mutlu olmanı istemem. Anlıyor musun?" diye homurdaandıktan sonra arkadaşının peşine takıldı.

Christina o uzaklaşana kadar gülmedi, Lyon onu duyarSA öfkelenebilirdi.

Kocası yaklaşık bir saat sonra edepsiz köpeği buldu. Köpek ahırın arkasındaki güneşliğin altına kıvrılmıştı.

Kuru giysiler giyip ısladığında Lyon'ın keyfi yerine geldi.

Güzel bir akşam yemeğinden sonra o, Rhone ve Richards bir şişe konyak paylaşmak için kütüphaneye çekildiler. Christina yalnız kaldığı için minnettardı. Kendisini pek iyi hissetmiyordu. Yediği güzel yemekleri midesinde tutamamıştı, midesi hâlâ bulanıyordu.

Lyon gece yarısı üst kata çıktı. Christina yatağın ortasına kıvrılmış onu bekliyordu.

"Uyuduğunu sanıyordum," dedi Lyon. Giysilerini çıkarmaya başladı.

Christina ona gülümsedi. "Yakışıklı kocamın soyunmasını kaçıracağımı mı sanıyordun? Asla. Lyon, sana bakmaya alışabileceğimi hiç sanmıyorum."

KüstaB sırtışından iltifatından hoşlandığını görebiliyordu. "Sana çok daha yakışıklı bir şey göstereceğimi," diyerek ona takıldı Lyon. Şömine rafından cilalı siyah bir

kutu alıp yatağa taşıdı. "Mücevherleri eski kutudan buna aktardım."

Christina kutuyu açmadan önce Lyon'ın yatakta yanına yerleşmesini bekledi. Kare biçimli küçük bir örtü mücevherleri örtüyordu.

Genç kadın örtüye uzanırken tereddüt edince Lyon örtüyü alıp yatağa serdi ve değerli mücevherleri üzerine döktü.

Safirler, yakutlar ve elmaslar gökkuşağı rengindelerdi. Yirmi adet mücevher, herhangi birinin standartlarına göre obur bir adamı bile uzun süre doyurabilirdi.

Lyon karısının tepki göstermemesine epey yaşardı.

"Tadım, bu mücevherlerin değerine dair bir fikrin var mı?"

"Ah evet," diye fısıldadı Christina. "Annemin hayatına bedel oldular. Lütfen onları kaldır Lyon. Onlara hakmak istemiyorum. Bence çok çirkinler."

Lyon onu öptükten sonra isteğini yerine getirdi. Yatağa geri dönünce onu kollarına aldı. Bir an ona Baron Stalinsky'nin Londra'da olduğunu söylemeyi düşündü ama sonra kötü haberi ona yarı verebileceğine karar verdi.

Christina'nın planlarını uygulamadan önce daha fazla zamanları olduğunu düşündüğünü biliyordu. Doğum günü iki hafta önceydi ve babasının İngiltere'den uzak kalmasına neden olan başka işleri olduğuna ikna olmuştu.

Lyon mumları söndürüp gözlerini kapadı. En son ne zaman bu kadar yorgun olduğunu hatırlamıyordu. Tam uykuya dalmak üzereyken Christina onu dürttü.

"Lyon? Bana bir söz verir misin?"

"Ne istersen sevgilim."

"Bana asla mücevher hediye etme."

Sesindeki hiddete içini çekerek karşılık verdi. "Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim Lyon."

"Christina?"

"Evet?"

"Beni sonsuza dek seveceğine dair söz ver."

"Söz veriyorum."

Sesindeki tebessüm dikkatinden kaçmadı ve Lyon birden sandığı kadar yorgun olmadığını anladı. "Bana beni sevdiğini söyle," diye emretti.

"Lyon'im, seni seviyorum ve seni sonsuza dek sevmeye devam edeceğim."

"Bir erkek bundan daha fazlasını isteyemez," dedi Lyon onu kendisine doğru çekerken.

Karıyla yavaş ve tatlılıkla sevmeyi düşünse de birleşmeleri vahşi, disiplinsiz ve son derece tatmin ediciydi.

Battaniyeler ve yastıklar yerdeydi. Christina Lyon'ı örtü olarak kullanarak uykuya daldı. Lyon o kadar mutluydu ki henüz uyumak istemiyordu. Anın tadını çıkarmak istiyordu, çünkü zihninin bir köşesinde gecenin fırtınadan önceki sessizliğe gebe olduğu düşüncesi vardı.

On Yedinci Bölüm

Bu günlüğe uzun bir süredir yazmadığım için beni affet. Halimden memnundum ve geçmişi hatırlamak istemedim. Ama şimdi güvenli limanımızdan ayrılmaya hazırlanıyoruz. Uzun aylar boyunca, iktimiz de bir yere yerleşene kadar bu günlük aracıyla seninle konuşamayacağım. Planım başka bir tren vagonu yakalamak. Yeni gelenlerde baki kalabalıklaşıyor. Ağıdaki vadi dağın içinden geçen vagonlara ulaşmanın tek yolu. Herhalde biri bize acıyıp yardım eder.

İktimizin ayakta kalacağına inanmam bir hayal mi?

Bu günlük kaydını bir istekle sonlandıracağım Christina. Senden bir söz vermeyi istiyorum sevgili evladım. Hayatta kahr ve bir gün bu günlüğe rastlarsan, benim için iyi şeyler düşün.

Ve unutma Christina, seni ne kadar çok sevdiğimi hep hatırla.

*Günlük kaydı
20 Mayıs 1795*

Çakalla yüzleşmenin vakti gelmişti. Christina gergindi ama kocası kadar gergin değildi. Lyon'un ifadesi acımasızdı. Londra'daki malikânelerinden Porter'ların evine yaptıkları yolculuk sessiz geçti. Fakat istikametlerine vardıklarında Lyon Christina'yı at arabasından indirmeye gönülsüz gidiyordu.

"Tatlım, iyi olduğundan emin misin?"

Christina kocasına gülmüştü. "İyiyim, gerçekten."

"Tanrım, keşke seni bu işe buluşturmadıysaydın bir yolu olsaydı," diye fısıldadı Lyon. "Çok solgun görünüyorsun."

"Yeni elbiseme iltifat etmen gerekirdi Lyon. Kumaş sen seçtin, unuttun mu?" dedi Christina.

"Sana ne kadar güzel görüldüğünü söylemiştim," diye mırıldandı Lyon.

En sonunda at arabasından indi ve dönüp karısına yardım etti. Çok güzel görüldüğünü düşünüyordu. Kraliyet mavisi elbisesinin açık yuvarlak yakası gösterişsizdi. Saçları ipeksi tutamların arasında dolayan incecik mavi bir kurdeleyle lüleler halinde toplanmıştı.

Christina elini uzatıp Lyon'un siyah ceketindeki tozu silkeledi. "Sen de güzel görünüyorsun," dedi ona.

Lyon kafasını salladı. Elbisesiyle uyumlu mavi pelerini karısının omuzlarına örttü. "Bunu bilerek yapıyorsun. Endişelerimi dindirmeye çalışmaktan vazgeç. İşe yaramayacak."

"Endişelenmekten hoşlanıyor musun?"

Lyon ona cevap verme gereği duymadı. "Bana yine de söz ver," dedi.

"Yanımdan ayrılmayacağım." Ona en az on kez verdiği sözü bir kez daha tekrarladı. "Ne olursa olsun yanımda duracağım."

Lyon kafasını salladı. Elinden tutup onu merdivenlere yönlendirdi. "Gerçekten korkmuyorsun, değil mi sevgilim?"

"Biraz," diye fısıldadı Christina. "Richards bana İngiltere'deki adaletin Dakotalarınkiyle eş olduğunu söyledi. Haklı olsa iyi olur Lyon, yoksa meseleyi kendi bildiğimiz şekilde ele almak zorunda kalacağız." Sesi sertleşmişti. "Kapıya vur canım. Bu mutlu kavuşma rolünü bir an önce bitirelim."

Richards antrede onları bekliyordu. Hevesli karşılaması Christina'yı şaşırttı. Lyon'ın da yüzündeki hoşnutsuzluk kaybolmuştu. Arkadaşını uzun zamandır görmemiş gibi davranıyordu, ne de olsa insanların böyle düşünmesini istiyorlardı.

İriyarı, suratsız bir adam olan ev sahibiyle selamlaştıktan sonra Christina Baron Stalinsky'nin kabul odasında olup olmadığını sordu.

"Babanla tanışmak için ne kadar sabırsızlandığımı anlayabiliyorum," dedi Porter heyecanlı bir sesle. "Hâlâ tıst katta, fakat bir-iki dakika içinde aramıza katılacağından eminim. Babanla uzun uzun konuşabilmen için konuk sayısını olabildiğince az tuttum tatlım. Birbirinizle konuşacak çok şeyiniz olmalı."

Lyon Christina'nın pelerini çıkarak yanlarında bekleyen kâhyaya verdikten sonra Porter'a baronu beklemek için karısını kabul odasına götüreceğini söyledi.

Genç kadının eli buz gibiydi. Lyon onun titrediğini hissedebiliyordu. Gülümsemesi yüzünden hiç eksilmemişti ama Christina'yı eve götürüp baronla tek başına yüzleşmek için geri dönme isteği neredeyse baştan çıkıyordu.

Lyon Dakotaların haklı olduklarına karar verdi. Christina'ya göre meydan okumak için gerekli olan tek şey söziî hakaretti. Ardından ölümüne savaş gelirdi. Adalet hızla yerini bulurdu. Bu sistem biraz barbarca olabilirdi ama Lyon basitliğinden hoşlanmıştı.

Kabul odasında sadece on sekiz misafir vardı. Christina ev sahibesiyle uzun uzun konuşurken Lyon konukları saydı. Karısı yanında duruyor olsa da iki kadının ne konuşuklarına pek dikkat etmedi. Richards yanına geldiğinde ise dönüp arkadaşının havayla ilgili tavsiyelerini dinlemeye çalıştı.

Ev sahibesi yanlarından ayrılınca Christina Richards'a döndü. "Ev sahibimizin eskiden senin gibi hükümet için çalıştığını biliyor muydun?"

"Evet."

Sözlerine devam etmesi için bekledi ama duha fazla yorum yapmayınca hoşnutsuzluğunu görmesine izin verdi. "Lyon, Bayan Porter eşinin pozisyonunu abartmış olmalı, yine de çok aydınlatıcı bulduğum bir şeyden bahsetti."

"Nedir tatlım?" diye sordu Lyon. Kolunu omuzlarına dolayıp onu kendisine doğru çekti.

"Dedikoducunun teki," diye söze başladı Christina. "Richards'ın seni nasıl karşıladığını görünce, kocasının genç bir adamken aynı şekilde ilgi gördüğünü söyleyerek övündü. Ona kocasının neden emekli olduğunu sordum, her şeyi detaylı olarak bilmediğini ama üstlendiği son görevin keyfini kaçırdığını söyledi. Anlaşılan yakın arkadaşlarından birini rahatsız eden bir proje üstlenmiş. Evet, bu kelimeyi kullandı. Rahatsız eden."

"Rahatsız eden mi? Anlamıyorum. Ya sen Richards?" diye sordu Lyon.

Richards Christina'ya bakakaldı. "Bizimle çalışsaydın çok iyi iş çıkarırdın Christina. Öğrenmek için saatlerce araştırma yapmam gereken şeyi sen bir anda ortaya çıkardın."

"Lyon, Porter'ın yakın dostunun adını tahmin edebiliyor musun?"

"Stalinsky," dedi Lyon Christina'nın sorusuna yanıt olarak.

"Porter suçlu değil Christina. Onun tek hatası baronla arkadaşlık kurmak. Ona güveniyordu, aslına bakarsan hâlâ güveniyor. Unutma, baron onun evinde misafir. Tanrını biliyor, baronla tanıştığında neden bu kadar kolay güven uyandırdığını anlayacağını sanıyorum," dedi Richards.

"İngiltere'nin standartlarına göre olabilir," diye karşılık verdi Christina. "Ama bana göre değil. Görünüşler ve davranışlar genellikle kötü bir ruhu gizler. Lyon ve benim baron hakkında yanlışladığımıza hâlâ ikna olmadım mı?"

"İkna oldum. Ancak mahkeme bu şekilde düşünmeye bilir. Jessica'nın aklını kaçırdığına inananlar var. Annenin bütün olanları hayal etmiş olması argümanı..."

"Baronu öldürmeye çalışırken yüzünde sebep olduğu yarayı da hayal mi etmiş? Arkadaşlarının boğazlarının kesildiğini hayal mi etmiş? Mücevherleri çalıp gül yataklarının altına gizlediğini hayal mi etmiş? Mücevherleri gördün Richards. Onları gördüğünü hayal mi ettin?"

Richards Christina'ya gülümsedi. "Gerçekten benim için çalışmalısın," dedi sözlerine karşılık olarak. "Şimdi, sorularına dönelim. Birincisi, baron başkalarına tanıklık ettirebilir ve yaranın nasıl olduğuna dair farklı bir hikâyeye anlatabilir. İkincisi, baronun o vagondaki karı kocayı

öldürüldüğünü gören tek kişi Jessica'ydı. Günlük kaydına bakılırsa, başka kimse kimseyi görmemiş. Çiftin nasıl öldürüldüğünü saptamak için o insanlardan herhangi birinin izini bulmak neredeyse imkânsız. Olanları Jessica'nın günlüğünde yazdığı kadarıyla biliyoruz. Mahkemede bunlar yeterli olmaz. Üçüncüsü, mücevherler konusunda hiçbir argüman olamaz. Ama..." diye ekledi fısıltıyla. "Kocasının mücevherleri kötü yollarla edindiğini sadece Jessica'nın anlatımından biliyoruz. O bir kraldı, unutmama ve mücevherler hazinesinin bir parçası olabilir. Acımasız bir diktatör olduğu gerçeği sana gösterebileceğim son çürütme nedeni. Mahkemede bu dile getirilirse, pek bir şey ifade etmez. Baron ardı ardına halkına karşı nezaketi hakkında hikâyeler anlatacak birçok tanık getirir."

"Günahlarını bana itiraf eder," diye fısıldadı Christina.

"Kocan ve ben, baban itiraf etsin ya da etmesin senin için adaleti sağlayacağız."

"Christina, baban az önce odaya girdi." Lyon kocaman bir gülümsemeyle bu haberi verse de karısını sakıca tuttu.

Beklencin an gelmişti. Christina zoraki bir gülümseme takınp kapının girişinde onu bekleyen adama doğru ilerledi.

Onu görür görmez fiziksel çekiciliğini fark etti. Baron Stalinsky ilgi çeken bir adamdı. Saçları tamamen beyazlamıştı, sadece uçları griydi. Yıllar omuzlarının çökmesine ve göbekenmesine neden olmamıştı. Hayır, hâlâ uzun boylu ve inceydi ve asil bir duruşu vardı. Ancak asıl ilgi çeken gözlerinin rengiydi. Gözleri delici bir maviydi. Christina bu kadar çok fiziksel özellik paylaştıkları için üzüldü.

Baron ona gülümsüyordu. Gözleri dolmuştu, herhalde

odadaki herkes sol yanağındaki gamzeyi görüyor olmalıydı.

Christina sağ gözünün altındaki yaraya odaklandı.

Bir adım kala durdu ve resmi bir şekilde eğilerek selam verdi. Ve bu süre boyunca sesinin ona ihanet etmemesi için dua etti.

Ona sarılmasına izin vermek zorunda olduğunu biliyordu. Bu düşünce teninin karıncalanmasına neden oldu. Odadaki bütün misafirler dikkatlerini bu kavuşmaya vermişti. Christina gözlerini çakaldan bir an olsun ayırmadı ve herkesin bu tatlı, duygusal kavuşmaya muhtemelen gülmeye başladığı gerçeği mişesini bulandırdı.

Christina tek kelime etmeden önce uzunca bir süre birbirlerine baktıklarını düşündü. Lyon'ın yanında olduğunu hissedebiliyordu, aniden elini tutunca kendini topladı.

Lyon'un ona güç vermeye çalıştığını düşündü. "İyi akşamlar baba. Nihayet seninle tanışabilmek büyük bir zevk."

Baron Stalinsky o sırada dalgınlığından sıyrıldı. Uzanıp Christina'nın omuzlarından tuttu. "Seninle tanıştığım için çok sevindim Christina. Sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Tüm o değerli yıllar boşa gitti," diye fısıldadı. Gür kırpiklerinin arasından bir damla yaş süzüldü. Christina elini Lyon'ın elinden çekip babasının yanağındaki yaşı sil-di. Bu dokunuşa tanık olan misafirler memnuniyetle içlerini çektiler.

Babasının ona sarılmasına izin verdi. "Öldüğünü sanı-yordum kızım," diye itiraf etti. "Sana yeniden sahip olduğum için ne kadar mutlu olduğumu biliyor musun evladım?"

Christina gülümsemeyi sürdürdü. Harcadığı çaba karnının ağrmasına neden oluyordu. Yavaşça elini babasından çekip tekrar Lyon'un yanına geçti. "Ben artık evli bir kadının baba," dedi. Hemen onu Lyon'la tanıştırdı, sonra kocasının bir-iki dakika sohbeti sürdürmesi için dua etti. Soluklanmaya ihtiyacı vardı.

"Hâlâ hayatta olduğunuzu öğrendiğimizde ne kadar şaşıracağımızı bilemezsiniz baron," diyerek araya girdi Lyon. Sesi bir çocuk kadar neşeliydi. Porter'lar önceki misafirleri tebriklerini dile getirmeleri için yanlarına getirene kadar havadan sudan konuşmaya devam etti.

Christina rolünü iyi oynadı. Uygun oldukça gülümseyip kahkaha attı.

Lyon yanında durduğu için her şeye katlanabilirdi. Bir saat geçti, ardından bir saat daha ve nihayet Christina ile kocası Stalinsky'yle baş başa kalabildi.

"Baba, gözünün altındaki yara nasıl oldu?" diye sordu Christina merak etmiş gibi yaparak.

"Çocukluğumda bir kaza oldu," diye yanıtladı baron gülümseyerek. "Atımdan düştüm."

"Şanslıymışsınız," diyerek araya girdi Lyon. "Gözünüzü kaybedebilirdiniz."

Baron kafasını salladı. "Ben de senin yaran hakkında aynı şeyi düşünüyordum Lyon. O nasıl oldu?"

"Meyhanedeki bir kavganın sırasında," dedi Lyon. "Bir erkek olarak ilk gezintimdi," diye ekledi sırtarak.

Christina, bir yalan daha, diye içinden geçirdi.

Lyon Christina'nın omuzunu hafifçe sıktı. İşareti anladı. "Baba, sana sormak istediğim birçok soru var ve eminim senin de bana sormak istediğin sorular vardır. Programın yanı sıra bizlikle öğle yemeği yemene izin veriyor mu?"

"Çok isterim kızım," diye yanıtladı baron. "Kızım! Artık bu benim için mutluluk veren bir kelime."

"Londra'da uzun kalacak mısınız baron?" diye sordu Lyon.

"Başka planım yok," diye yanıtladı baron.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyerek araya girdi Christina. Sesinin içten çıkmış olmasına dsa etti. "Üvey babama çoktan bir mektup göndermiştim. Mesajımı alıp İskoçya'dan döndüğünde, onunla birlikte oturup endişelerini dindirmelisin."

"Üvey babam mı?" diye sordu baron. "Kontes bana üvey babandan bahsetmedi Christina. Sanmıştım ki..." Boğazını temizledikten sonra sözlerine devam etti. "Tuhaf bir hikâyeydi ve sana bakınca, anlatıkları kesinlikle gülünç geliyor... Bana üvey babandan bahset. Adamın ne gibi endişeleri var ve neden?"

"Baba, önce merakımı gidermelisin," dedi Christina. Sesi oldukça neşeliydi. "O çirkin yaşlı kadın sana ne söyledi?"

"Evet," diyerek içini çekti baron. "O çirkin yaşlı bir kadındır."

"Yüzünün kızardığını mı görüyorum?" diye sordu Christina.

"Korkarım öyle kızım. Görüyorsun ya, ne kadar saf olduğumu şimdi anlıyorum. Hikâyesinin doğru olduğuna inanmıştım."

"Beni de meraklandırıdınız," dedi Lyon. "Kontes Christina'ya çok kızdı. Karımın miras meselesi nedeniyle evliliğimize karşı çıktı. Parayı kendisinin kontrol edeceğini sanıyordu. Şimdi size ne gibi yalanlar anlattığını bize anlatın."

"Aptal yerine koyuldum," diye karşılık verdi baron kafasını sallayarak. "Bana Christina'nın vahşiler tarafından yerleştirildiğini söyledi."

"Vahşiler mi?" diye sordu Christina şaşkınlıkla.

"Amerikan yerlileri," diye açıkladı baron.

Christina ve Lyon birbirlerine baktılar. Ardından aynı anda barona dönüp kahkaha atmaya başladılar.

Baron da onlara katıldı. "Bu saçma hikâyeye inanacak kadar safım," dedi kükürtlerin arasında. "Ana kontes yıllar önce Jessica'nın yeni doğan bebeğiyle ıssız topraklardan geçen bir trene bindiğini söylemişti."

"Bu doğru," diye doğruladı Christina. "Ve o sırada Terrance MacFinley ile tanışmış. Onun koruyucusu olmuş. Terrance..." diye ekledi hafifçe gülümseyerek. "Annemin hâlâ evli olduğunu bilmiyormuş. Annem ona senin öldüğünü söylemiş. Annemin aklı... Pek yerinde değilmiş." Bu sözlerin ardından duraksadı ve baron ona katilircasına kafasını sallayınca içinde derin bir öfke hissetti. "Terrance iyi bir adamdı. Bana annemden bahsederdi."

"Peki üvey babanın endişelerini dindirebileceğimi söylerken ne demek istedin?"

"Ah küçük bir mesele," diyerek onu oyaladı Christina. "Jessica ben bebekken öldü," diye devam etti sözlerine. "Terrance beni yanında tuttu. Annem aklı başında olduğu nadir anların birinde, ondan İngiltere'ye dönecek kadar büyüyene kadar bana bakacağına dair söz vermesini istemiş."

"Nasıl ölmüş?" diye sordu baron. Sesi kısık ve duygu yüklüydü. Yine gözleri dolmuştu. "Annemi severdim. Ölümü yüzünden kendimi suçladım. Durumunun belirtilerini fark etmiş olmam gerekirdi."

"Belirtiler mi?" diye sordu Christina.

"Akıl sağlığının bozulduğuna dair belirtiler," diye açıkladı. "Her şeyden korkuyordu. Bir çocuğu olacağını anlayınca, sarırmı bu onun kontrolünü tamamen yitirmesine neden oldu. Benden kaçtı."

"Peşinden gittin mi baba?"

"Hemen değil," diye itiraf etti baron. "Halletmem gereken işlerim vardı. Senin de bildiğin gibi yönetmem gereken bir krallığım vardı. Üç hafta sonra tahttan çekildim, sonra İngiltere'ye döndüm. Karımı bahasının yanında bulmayı bekliyordum. Ama Acton Kontu'nun evine vardığımda Jessica'nın yine kaçmış olduğunu anladım. Kolonilere doğru gidiyordu. Elbette Boston'daki kız kardeşinin yanına gittiğini düşündüm ve peşine düşmek için bir gemiye bindim."

"Annem hummadan ölmüş," dedi Christina.

"Umarım çok acı çekmemiştir," dedi baron.

"Sevdiğiniz kadını tüm aramalarınıza rağmen bulamamanız sizin için çok üzücü olmalı," dedi Lyon.

"Evet, kötü bir dönemdi," diye kabul etti baron. "Geçmiş geçmişte kaldı Christina. Terrance denen adamla konuşmak için sabırsızlanıyorum. Ölmeden önce annemle birlikte ne kadar süre geçirmiş?"

"Tanı olarak ne kadar süre birlikte olduklarından emin değilim," dedi Christina. "Bir gece, vagon Kara Tepeler'in altındaki vadide mola verdiği sırada, bir hırsız Jessica'yı uyandırmış. Kötü adam onun vagonu paylaştığı çifti öldürmüştü. Jessica o adamın sen olduğunu, peşine düştüğünü sanmış." Duraksayıp kafasını salladı. "Beni sarıp sarmalayıp tepelere koşmuş. MacFinley onun gittiğini gör-

müş. Peşinden gitmiş, çünkü onu çok seviyormuş. Sana karşı tamamen dürüst olacağım baba. Terrance'ın annemi nasıl sevmiş olduğunu anlamıyorum. Bana anlattıklarına bakılırsa, bence ona sadece acınmış olmalı."

"MacFinley onurlu bir adama benziyor," dedi baron. "Teşekkürlerimi sunmak için onunla tanışmaya sabırsızlanıyorum. En azından Jevsica'nın son saatlerini daha rahat kılmuş. Öyle değil mi?"

Christina kafasını salladı. "Evet ama o sırada annemin onunla olduğunu bildiğini sanmıyorum. Terrance bana vaktinin çoğunu beni ondan koruyarak geçirdiğini anlattı. Aklımı o kadar kaybetmiş ki bir çocuğu olduğunu bile hatırlamıyormuş. Sadece bir duvardan çıkardığı günahı bahsedip duruyormuş."

Duraksayıp baronun tepki vermesini bekledi. Yaşlı adam sadece şaşırmış görünüyordu.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Bu hiç mantıklı değil. Duvardan çıkan bir günah mı?" dedi baron.

"Terrance da ne demek istediğini anlarıyım. Bana annemle iletişim kurmaya çalıştığını söyledi ama sadece aldığı günahı gömdüğünden bahsediyormuş. Trajik bir son, sence de öyle değil mi?"

"Artık bu konu hakkında konuşmayalım," diyerek araya girdi Lyon. "Bu gece mutlu bir kavuşmadan ibaret olmalı."

"Evet, kocam haklı. Baba, bana geçmiş yıllardan ve neler yaptığından bahsetmelisin..."

"Bir dakika!" Baronun sesinde bir sertlik vardı. Hemen ses tonunu yumuşattı ve Christina'ya kocaman gülmüşe di. "Merakım henüz giderilmiş sayılmaz," diye açıkladı. "Annem Terrance'a bu günahı nereye gömdüğünü söylemiş mi?"

"Babasının kasabadaki evinin bahçesindeki kan kırmızı güllerin altına," diye yanıtladı Christina bilerek omzunu silkerek. "Zavallı kadın. Her gece ruhuna dua ediyorum ve huzur bulmuş olduğumu umuyorum."

"Ben de Jessica'm için dua ediyorum," dedi baron.

"Terrance Jessica'nın vagonuna gizlice giren adamı görmüş."

Lyon yalanın aklında yer etmesine izin verip adamın tepkisini görmeyi bekledi. Beklediği tepki pek gecikmedi. "Hırsızı mı kastediyorsun?" diye sordu baron.

Gözlerini bile kırpmamıştı. Christina onu sarsamadığı için biraz hayal kırıklığına uğradı. "Evet," dedi. "Gece göz-cülerinden biri olduğunu düşündüğü için kendisini suç-luyor. Terrance vagona sonradan katılmış ve henüz herkesi tanınmıyormuş. Adamın yüzünü asla unutmayacağına dair yemin ediyor." Hemen Jessica'nın günlüğünde yazdığı şe-kilde hırsızın giysilerini tarif etti.

Ve buna rağmen baron belirgin bir tepki vermedi.

"Annemin aklını kaçırdığını bilmesine rağmen, zihni-nin bir köşesinde adamın sen olabileceğine dair bir endişe gizli. Seninle tanıştığında endişesinin dineceğini söyler-ken bunu kastediyordum."

"Yanıt ikiniz de geçmişî yâd edebilirsiniz," dedi Lyon. Christina'nın titrediğini hissedebiliyor ve bir an önce ba-ronun yanından uzaklaşmaları gerektiğini biliyordu.

Lyon eşiyle gurur duyuyordu. Bu gece üzerine düşen bölümü çok iyi oynamıştı. Korkusunu belli etmeksizin ça-kalla yüzleşmişti.

"Gidip bir şeyler yiyelim mi?" diye öneride bulundu Lyon.

"Evet," diyerek ona katıldı baron.

Beraberce yemek odasına girdiler. Christina uzun masada ikisinin arasına oturup kokteylini yudumladı. Hiçbir şey yemek istemiyordu ama babası onu dikkatle süzdüğü için kendisini Lyon'ın önüne koyduğu yiyecekleri yutmaya zorladı.

"Eğitimini nerede aldın Christina? Davranışların kususuz," dedi baron. "Terrance MacFinley'nin bundan sorumlu olduğuna inanamıyorum," diye ekledi şakacı bir gülümsemeyle.

"İtifatını için teşekkür ederim," diye karşılık verdi Christina. Babasına gülümseyiyor olsa da sol eliyle masanın altından Lyon'ın bacağına sıkıyordu.

"Yedi yaşına kadar MacFinley ve yakın dostu Deavenrue'nun yanında kaldım. Sonra Fransa'nın güneyindeki bir manastıra yerleştirildim. Rahibeler bana nasıl davranmam gerektiğini öğrettiler."

"Demek bir Deavenrue var," dedi baron. "Kontes ondan yerlilerin köyünde seninle birlikte kalan misyoner olarak söz etmişti."

"Bir süreliğine misyonerlik yaptığı doğru, fakat aynı zamanda harika bir öğretmendi. Boston'dayken Deavenrue beni görmek için sık sık teyzemin evine gelirdi. Kontes Deavenrue'dan hoşlanmazdı. Belki de sırf teyzemi kıskartmak için ona yerlilerle yaşadığını söylemiştir," diye ekledi Christina. Güldü. "Bu tam Deavenrue'ya göre bir davranış. Çok tuhaf bir espri anlayışı var."

Lyon elini Christina'nın elinin üzerine koydu. Tırnakları tenine batıyordu. Parmakları onunkilere kenetlendi ve onu cesaretlendirmek için hafifçe elini sıkı. Christina'yı

bir an önce Porter'ın evinden çıkarmak istiyordu ama son yalan söylenene kadar beklemek zorunda olduğunu biliyordu.

Christina rol yapmaya daha fazla dayanamayacaktı. "Baba, bu gecenin heyecanı beni yorgun düşürdü. Umarım şimdi eve gidecek olmamız seni hayal kırıklığına uğratmaz. Yarın aşçıdan üçümüz için özel bir yemek yapmasını isteyeceğim. Birbirimizi görmek için yarın öğleden sonramız var. Ve elbette, MacFinley de en geç iki ya da üç gün içinde burada olacak. O zaman tekrar toplanırız."

"İki gün kadar çabuk mu?" diye sordu baron. Bu olasıktan memnun görünüyordu.

"Evet," diye yanıtladı Lyon Christina'nın yerine. "Terrance sınırın az ilerisinde yaşıyor," diye açıkladı. "Christina'nın daveti şirodiye kadar eline geçmiş olmalı. Belki de konuştuğumuz sırada Londra'ya doğru yola çıkmıştır."

"Lyon, Terrance gece seyahat edemez," dedi Christina. "Beni eve götürmeye hazır mısın? Çok yorgunum," diye ekledi kırıksızlığını kırıksızlaştırarak.

Dakikalar sonra birbirlerine veda ettiler. Christina baronun ona bir kez daha sarılmasına katlanmak zorunda kaldı.

At arabasına biner biner Lyon onu kucığına çekti. Ona onu ne kadar çok sevdiğini, ne kadar cesur olduğunu söyleyecekti, fakat araba henüz köşeyi dönmüşken Christina kucığından atlayıp aracı durdurması için ona yalvardı.

Lyon Christina öğretmeye başlayana kadar ne olduğunu anlamadı. Arabacıya bağırdı ve tam zamanında kapıyı açtı. Karısını omuzlarından tutarken kendisini son derece çaresiz hissetti. Yediklerini çıkardı ve içini parçalayan öğretiler arasında kontrolsüz bir şekilde hüçkardı.

Nihayet sakinleştğinde kollarını tekrar eşine doladı. Ona sarılıp sevgi sözcekleleriyle onu yatıştırmaya çalıştı.

Lyon babasından bahsetmedi. Christina bir gece içinde yeterince işkence çekmişti. Tanrı yardımcısı olsun, daha önünde adatması gereken çok fazla sıkıntı vardı.

Baron Stalinsky gün doğmadan birkaç dakika önce Porter'ların evinden ayrıldı. Lyon on beş dakikadan az bir süre sonra evden ayrıldığı haberini aldı. Lyon gibi Richards da baronun hazineyi kazıp çıkarmak için Acton Kontu'nun evine gitme konusunda hiç zaman kaybetmeyeceğine inandığından Porter'ların evine bir gözcü yerleştirilmişti.

Christina ikna edici bir şekilde yalan söylemişti. Lyon onunla gurur duysa da bu aldatmaca sona erdiğinde genç kadının bir daha yalan söylemek zorunda kalmamasını umuyordu.

Baron Stalinsky bu tehlikeli oyunda oldukça iyiydi. Ne Christina ne de Lyon MacFinley'nin adı geçtiğinde belirgin bir tepki gözlemlemişti. Ve Christina MacFinley'nin Jessica'nın arkadaşlarını öldüren adamı gördüğünü söylediğinde, baron gözünü bile kırpmamıştı.

Elbette MacFinley diye biri yoktu, fakat Christina'nın inandırıcı bir şekilde anlattığı hikâyenin yarı sıra sesinin içtenliği baronu ikna etmiş olmalıydı. Adam sabahın köründe mücevherleri geri almak için yola çıkacak kadar hikâyeye inanmıştı.

Aldatmacanın ardından, sabah saatlerinde Lyon barona Christina'nın rahatsız olduğunu açıklayarak öğle yemeğini üç gün sonraya ertelemelerini rica eden bir not göndermişti. Baron Lyon'ın habercisiyle kızının bir an önce iyi-

leşmesini umduğunu ve öğle yemeğini ertelemenin onun için sakıncası olmadığını belirten bir not yollamıştı.

O gece Richards baronun Batı Hint Adaları'na giden bir gemide yer ayırttığını söylemek için Lyon'a uğradı. Yola çıkma tarihi iki gün sonraydı.

Kızını tekrar görmek gibi bir niyeti yoktu. Lyon baba sevgisini buraya kadar olduğunu düşündü.

Lyon karanlıkta hızla giyindi. Christina'yı uyandırmadan önce doğru anı bekledi.

Gidişini daha fazla erteleyemeyince, yatağın kenarına eğilip istemeye istemeye içini çekti ve karısını dürterek uyandırdı.

"Tatlım, uyan ve bana bir veda öpücüğü ver. Şimdi gidiyorum," diye fısıldadı alnına küçük öpücükler konurken.

Christina irkilerek uyandı. "Beni beklemelisin," dedi uykulu bir sesle.

Yatakta aniden doğrulduktan sonra inleyerek sırtüstü düştü. Bulantı güçlü bir dalga halinde vurmuştu. Midesinden safranın yükseldiğini hissedebiliyordu. "Ah Tanrım, yine kusacağım, Lyon."

"Yan tarafına dön tatlım. Dün gece işe yaradı," diye ona hatırlattı Lyon. Sesi anlayış doluydu. "Derin nefes al," dedi omuzlarını ovuştururken.

"Şimdi daha iyi," diye fısıldadı Christina bir-iki dakika sonra.

Lyon yatağın kenarına oturdu. "Kesinlikle."

"Kesinlikle ne?" diye sordu Christina. Harcayacağı çabanın yine midesini bulandırmasından korktuğu için sesini yükseltmedi.

"Kesinlikle burada kalmalıydın Christina," dedi Lyon. "Babam görmek seni hasta etti. Davetten beri iki gündür hastasın."

"Beni hasta eden bu aptal yatak," diyerek yalan söyledi genç kadın.

Lyon bıkkınlıkla tavana baktı.

"Seninle geleceğime dair söz vermiştin," diye sızlandı Christina.

"Yalan söyledim."

"Lyon, sana güvenmiştin."

Lyon karısının sızlanmasına gülümsedi. Kulağa oldukça acınası geliyordu. "Yine de bana güveniyorsun sevgilim. Ona yaptıklarını itiraf ettireceğim, sana söz veriyorum."

"Midemin rahatsızlığını bahane olarak kullanıyorsun değil mi? Gelmemi hiç istememiştin. Bu doğru değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti Lyon. "Gelmene hiçbir zaman izin vermeyecektim." Boğuk bir sesle ekledi: "Seni nasıl böyle bir riske atabilirim? Christina, sana bir şey olursa hayatım biter. Sen benim iyi yarımısın, tatlım."

Christina kaşlarını çatığını görebilmesi için kafasını çevirdi. Lyon o anda tatlı sözlerin onu ikna etmediğini ve başka bir yönteme başvurmak zorunda olduğunu anladı. "Dakota savaşçıları savaşta dövüşmelerine yardımcı olmaları için yanlarında eşlerini de götürüyorlar mıydı? Kara Kurt Merry'yi yanında götürüyor muydu?"

"Evet."

"Şimdi de sen yalan söylüyorsun," dedi Lyon ve bundan hiç hoşlanmadığını görmesi için suratını astı.

Christina gülümsedi. "Merry'nin ailesine zarar gelmiş olsaydı Kara Kurt adaletin yerini bulduğunu görmesi için

eşini yanında götürürdü. Lyon, anneme ve babama bir söz verdim."

"Kara Kurt ve Merry'ye mi?"

Christina kafasını salladı. Yatakta yavaşça doğruldu ve midesinin harekete tepki göstermediğini görünce rahatladı. Lyon'm itirazlarına aldırmadan bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp ayağı kalktı.

"Lanet olsun, Christina, sen artık benim eşimsin. Evlendiğimiz anda sözlerin benim oldu. Bana aitsin, öyle değil mi?"

Ses tonundaki meydan okuma göz ardı edebileceği gibi değildi. Christina kafasını salladı. "İstedigim türde bir savasçı gibi konuşmaya başladın," diye honıırdandı. "Gitmeden önce senden bana bir fincan çay getirmeni istiyorum. En azından benim için bu kadarını yapabilirsin."

Lyon kazandığını düşünerek gülmüsedı. "Kendim hazırlayacağım," dedi.

Christina onun odadan çıkmasını bekledi. Kısa sürede giyinip midesini kontrol altında tutmak için derin derin nefes aldı.

Lyon yatak odasına geri döndüğünde karısına siyah birini giysisi içinde buldu. Kısık bir sesle küfredip kabullenircesine içini çekti.

"Bunu Jessica için yapmalıyım Lyon. Lütfen anla."

Lyon kafasını salladı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Sana söylediklerimi yapmanı istediğimde yapacak mısın?" diye küfredi.

"Yapacağım."

"Söz ver!"

"Söz veriyorum."

"Lanet olsun!"

Christina onun homurdanmalarına aldırmadı. "Bıçağımı yanıma alacağım. Yastığın altında," dedi yatağa doğru yürürken.

"Nerede olduğunu biliyorum," dedi Lyon tekrar içini çekerek. "O bıçakla uyumakta ısrar etmemeni çok isterdim. Masa yeterince yakın."

"Önerini düşüneceğim," diye yanıtladı Christina. "Şimdi sen de hana söz vermelisin Lyon. Riske girmeyeceksin, tamam mı? Bir saniyeliliğine bile olsa ona sırtını dönme. Ayrıca kaderini Richards'ın eline bırakma. Ona güveniyorum ama senin içgüdülerine olan inancımı daha kuvvetli."

Lyon onu kollarının arasına alıp öperek susturmasaydı, taleplerini sıralamaya devam edebilirdi. "Seni seviyorum Christina."

"Ben de seni seviyorum Lyon. Al, bunu taşı. Bunun sende olması daha uygun, çünkü sevdiğim bir savagçı tarafından yapıldı. Kardeşim bunu senin almanı isterdi."

Lyon silahı alıp sağ botuna soktu. Christina memnuniyetle kafasını salladıktan sonra kapıya doğru döndü. "Lyon?" dedi omzunun üzerinden.

"Yine ne var?" diye homurdandı Lyon.

"Ona o kelimeleri söyletmeliyiz."

"Söyleteceğiz Christina. Söyleteceğiz."

Richards ön kapıda onu bekliyordu. Lyon'ın arkadaşı çoktan atına binmişti ve Lyon'ın atının dizginlerini elinde tutuyordu. Christina'nın atının hazırlanması için birkaç dakika beklediler.

Lyon beklerken patikada bir ileri bir geri yürütmeye baş-

ladı. "Yeterince vaktimiz var," dedi Richards Lyon'ın kasvetli ifâdesini görünce. "Unutma, yardımcı olmaları için adam toplamış bile kazılması gereken yüzden fazla dikenli gül yatağı var."

Lyon zoraki bir şekilde gültümsedi. "Stalinsky'nin yanına herhangi birini aldığını sanmıyorum," dedi Christina'nın atına binmesine yardım ederken. Sonra tek bir hareketle kendi atına bindi. "Oraya kaç adam gönderdin?"

"En iyi dört adamını yolladım," diye yanıtladı Richards. "Sorumluluk Benson'da. Baron orada olduklarını bilmeyecek ve gitmeye çalışmadığı sürece ona müdahale etmeyecekler," diye ekledi. "Canım, bu gezintiye hazır olduğuna emin misin?"

"Eminim."

Richards Christina'ya uzunca baktıktan sonra kafasını salladı. "Gelin çocuklar. Bu işi bir an önce bitirelim. Percy'nin gemisinin kaptanı yolcularını bekliyor."

"Yolcular mı?"

"Ben de gitmeye karar verdim. Karına adaletin yerini bulacağına dair söz vermiştim. Adaletin yerini bulmasını tabiri caizse yasadışı yollarla sağlayacak olsak da emin olmak için orada olacağım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Lyon hızla kafasını salladı. "Anlıyorum."

"Ben anlamıyorum," diye itiraf etti Christina.

"Daha sonra açıklaırım, tatlım."

Dört saat sonra istikametlerine varana dek ağızlarından çıkan son sözcükler bunlar oldu. Atlarından indikten sonra Richards Lyon'a Acton Kontu'nun arazisine yaptıkları son ziyarette toprağın altından çıkardıkları kütleli kütayı verdi.

"Gerçek mücevherleri cam taklitleriyle değiştirdim. Onunla yüzleşmeden önce pozisyonumu almamı belde."

Lyon kafasını salladı. Kutuyu Christina'ya verdi. "Onunla Christina yüzleşecek," dedi Richards'a.

Richards'ın adamlarından biri atları götürmek için yanlarına geldi. Amiriyle konuştuktan sonra atları etraflarını saran ormana götürdü. "Haklıydın Lyon. Stalinsky yalnız gelmiş."

Sonra ayrıldılar. Richards ön patikada ilerleyip evin sağ tarafını dolaşmak için döndü. Lyon ve Christina sola döndüler. Lyon köşeyi dönmeden önce durup karısının elinde tuttuğu kutuyu açtı ve kesilmiş cam parçalarından ikisini aldı. İlk bakışta gerçek gibi duruyorlardı. Lyon baronu kandırmaya yetecek kadar iyi olduklarını düşündü.

Sonra Christina'ya ne yapacağını açıkladı.

Baron Stalinsky yere diz çökmüş toprağı kazıyordu. Toprağın dibinden kocaman bir kök çekmeye çalışırken küfretti. Ellerini korumak için siyah eldivenler takmıştı ve kararlı bir hızla çalışıyordu. Yerde yanında küçük bir kürek duruyordu.

"Bir şey mi arıyorsun baba?"

Baron dizlerinin üzerinde Christina'ya doğru döndü. Terli alnı ve bir deri bir kemik yanakları toprak içindeydi.

Arık o kadar etkileyici görünmüyordu. Hayır, o kesinlikle bir çakaldı. Yüzündeki pis sırtış Christina'ya dişlerini gösteren kızgın bir hayvanı anımsattı. Görüntüsü midelerini bulandırdı, ulumaya başlarsa, yağırmayacağını düşündü.

Christina babasıyla tek başına yüzleşti. Ondan altı metre ötede duruyordu. Elbette babasının tüm dikkati üzerindeydi, öne doğru atılmak üzere olduğunu düşündüğü sı-

rada, kutuyu kaldırıp sahte mücevherlerden bir avuç aldı. Gelişigüzel bir şekilde mücevherlerin bir kısmını havaya attı. "Aradığın şeyler bunlar mı baba?"

Baron Stalinsky yavaşça ayağa kalkıp etrafına baktı.

"Lyon? Sanırım babam seni arıyor."

Lyon Christina'nın yanına gitti. Kutuyu ondan aldıktan sonra uzaklaşmasını işaret etti. Christina hemen birkaç adım geri çıktı.

"Bu kavga ikimizin arasında baron."

"Kavga mı? Ben yaşlı bir adamım Lyon. Bu hiç adil olmaz. Üstelik ne seninle ne de kızımın alıp veremediğim var. O mücevherler bana ait," diye ekledi kutuyu işaret ederek. "Onları Jessica çaldı. Mahkemede benim olduklarımı ispat edebilirim."

Lyon gözlerini barondan ayırmadı. "İngiliz mahkemesine çıkmayacaksın baron. Aslına bakarsan, Christina'nın soracağı tek soruya ve benim birkaç soruma cevap verir vermez, kendi yoluna gidebilirsin. Senin için çok kolay olacak. Karımı böyle bir skandala karıştırmam," diyerek yalan söyledi.

"Skandal mı? Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye karşılık verdi baron. Sesi otoriterdi.

"Cinayet davası Christina'yı çok üzer. Küçük düşmesine izin veremem." Lyon oınzunun üzerinden kıpkırmızı bir yakut atmak için açıklamalarına ara verdi. "Tüm bunları bulman günlerini alacak. Sorularına cevap vermezsen geri kalanını kayalığın arkasındaki dereye atacağım baron. Akıntı çok hızlı."

"Hayır!" diye bağırdı baron. "Onların ne kadar ettiğinin farkında değil misin? Elinde bir hazine tutuyorsun!" Sesi ikna edici ve hevesli bir tona bürünmüştü.

Lyon baronun sağı elini yavaşça arkasına doğru götürdüğüntü fark etti. Stalinsky gizli silahını önüne getirdiğı sırada, inanılmaz bir hızla hareket ederek yeleginden bir tabanca çıkarıp nişan aldı ve ateş etti.

Mermi baronun eline saplandı. Silah yere düştü. Lyon kutuyu yere atıp Christina'nın verdiği bıçağı botundan çıkardı ve bir kez bile acıyla ulumasına izin vermeden bıçağı baronun boğazına dayadı.

"Christina doğruyu söylemeni istiyor. Jessica'nın deli olmadığını biliyor ve böyle söylediğini duymak istiyor." Lyon baronu tehdit ederken boynuna uyguladığı baskıyı artırdı, sonra birden baronu geriye doğru attı. Tepesinde durup kurbanının ona bakmasını bekledi. "Sorularına cevap verdikten sonra mücevherlerini toplayıp gidebilirsin. Batı Hint Adaları'na giden bir gemide yer ayırttın ama kaptanı bugün yola çıkmaya ikna ettim. Seni ve bir sonraki gelgitü bekliyor baron."

Baron gözlerini kısı. Uzun bir süre kutuya bakıktan sonra Lyon'a döndü. Dilinin ucıyla alt dudakını yaladı. "Sorularına yanıt vermek zorunda değilim. Herkes Jessica'nın aklını kaçırdığını biliyor. Yetkililere gittiğimde..."

"Lyon," diye seslendi Christina. "Durumu anladığımı sanmıyorum."

"Öyleyse anladığından emin olmama izin ver," dedi Lyon. "Baron, bana bilmek istediklerini söylemezsen hiçbir yere gidemeyeceksin. Boğazını keseceğim. Kestiğün önce boğazdan sonra bu senin için çok uygun bir son olur, değil mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu baron anlamamış gibi yaparak. Yaralı elini göğsüne bastırdı.

"Hadi ama baron. Neden bahsettiğini biliyorsun," diye karşılık verdi Lyon. "Bonca yıldır işlediğin cinayetlerden yakını sıyırdın. Yeteneklerinle övünmeyi hiç istemedin mi? Elbette bunu yapamazdın, şimdiye dek. Egon uğruna asla asılmayacağını bildiğin bir şeyi itiraf etmeye gerek duymayacak kadar şiş mi?"

Stalinsky ayağa kalkmaya çalışıyormuş gibi yaptı. Lyon onun botuna uzanıp ancak bir kadının taşıyacağı türde bir tabanca çıkardığını gördü. Silahı önüne getirirken Lyon'a doğru anıldı. Lyon bir tekmeyle silahı elinden fırlattıktan sonra botunun kenarıyla baronun yaralı eline vurdu.

Acı dolu haykırışı bütün arazide yankılandı. "Bu senin son şansın baron. Sabrım tükendi." Bıçağı bir elinden diğerine geçirdi. "Jessica deli miydi?"

"Christina," diye bağırdı baron. "Bana bu şekilde işkence etmesine nasıl izin verirsin? Tanrı aşkına, ben senin babanı. Hiç merhametin yok mu? Gerçekten boğazımı kesmesini mi istiyorsun?"

"Hayır, baba," diyerek karşı çıktı Christina. "Boğazımı kesmesini istemiyorum. Kalbini sökmelerini tercih ederim ama Lyon'ın kendi tercihleri var ve ona saygı göstermeliyim."

Baron kızına öfkeyle baktı. Sonra ayağa kalktı. Gözlerinde bir ışıltı belirdi ve gülmeye başladı. "Hayır, Jessica deli değildi." Tekrar kahkaha attı, Christina'nın içini tüperten kulak tırmalayıcı bir sestti. "Ama artık herhangi bir şey yapmak için çok geç Lyon."

"Terrance MacFinley tren vagonunda gizlice dolaşan kişinin sen olduğunu anladı. Bu doğru, değil mi?" diye meydan okudu Lyon.

"Çıkarımların çok ilginç," dedi baron kakırdayarak. "Evet, Terrance beni tanıdı."

Lyon botunun ucuyla kutuyu Stalinaky'ye doğru itti. "Son bir sorum var, sonra gidebilirsin. Brisbane cinayetlerinin arkasında da sen mi vardın?"

Baronun gözleri kocaman oldu. "Bunu nasıl..."

"Savaş departmanımızı zekânla alt ettin, değil mi?" diye sordu Lyon, midesi bulanmış gibi değil, etkilenmiş gibi yaparak. Bilerek baronun kibirine oynuyor, aşağılık herifin gerçeği itiraf edecek kadar kendini güvende hissetmesini umuyordu.

"Onları alt ettim mi? Brisbane'in sattığı sırlardan kazandığı parayla yaşadım. Ah evet, Lyon, hepsinden daha akıllıydım."

"Planına Porter da dahil miydi yoksa tek başına mı çalıştın?" diye sordu Lyon.

"Porter mi? O da diğerleri kadar aptaldı. Her zaman yalnız çalıştım Lyon. Bunca yıldır ayakta durmamın ve bu kadar zengin bir adam olmamın tek sebebi bu."

Lyon adama daha fazla bakabileceğini sanmıyordu. Kutuyu işaret edip birkaç adım geri çekildi. "Al ve buradan defol. Seni bir daha görürsem öldürürüm."

Baron kutuya yanaştı. Kutuyu açıp içindekilere bir saniye baktıktan sonra memnuniyetle burnundan gülererek kutuyu kapadı.

"İşin bitti mi Lyon?"

Richards ve adamları saklandıkları yerden çıktılar.

"Duydun mu?"

"Hepsini," dedi Richards. Lyon'ın omzuna dokunduktan sonra baronun yanına gitti.

"Seni lanet olası..." diye bağırdı baron. Kendisine hâkim olmaya çalışarak öfkeyle Lyon'a baktı. "Karının küçük düştüğünden emin olacağım. Mahkemede annesi hakkın-da her şeyi söyleyeceğime söz veriyorum..."

"Kapa çeneni," diye bağırdı Richards. "Seni limana götüreceğiz baron. Doğrusunu istersen, Benson ve ben memleketine yapacağın yolculuk sırasında sana eşlik edeceğiz. Seni güzel bir karşılamamanı beklediğini düşünüyorum. Yeni hükümet hiç şüphesiz seni yargılamaktan mutluluk duyacaktır."

Lyon kalıp baronun kendisine İngiltere'de yargılanma şansı verilmesi talebini dinlemedi. Tek kelime etmeden Christina'nın elini tutup onunla birlikte atlarına doğru ilerledi.

Richards haklıydı. Adaleti sağlamak için yasadışı yolları kullanmışlardı. Baron Stalinsky eski halkı tarafından yargılanmak üzere memleketine dönecekti. Bu ölüm cezası anlamına geliyordu. Ve eğer, tenadüfen, yeni hükümet de yozlaşmış çıkarsa, o zaman Richards ve Benson baronun icabına bakacaklardı.

O ve Christina Londra'daki malikânelerine döndüklerinde, genç kadın son derece solgun görünüyordu.

Lyon itirazlarına karşı çıkıp onu yatak odasına taşıdı. "Şimdi yatağına gireceksin," dedi ona giysilerini çıkarmasına yardım ederken.

"Aruk daha iyi olacağım," dedi Christina ona. "Bitti."

"Evet sevgilim. Bitti."

"Jessica'nın deli olduğuna hiçbir zaman inanmadım," dedi Christina Lyon'a. İpek sabahlığına giydikten sonra kollarını kocasının beline doladı. "Buna hiçbir zaman inanmadım."

Sesindeki üzüntü kalbini parçaladı. "İnanmadığımı biliyorum," diyen Lyon onu yatıştırdı. "Jessica artık huzur içinde uyuyabilir."

"Evet. Huzur içinde. Ruhunun artık Dakotaların yanında olduğuna inanıyorum. Belki de Merry'nin ona katılmasını bekliyordur."

"Kara Kurt'un bu umuduna karşı çıkacağını sanmam," dedi Lyon.

"Alı o da onlara katılır elbette," diye karşılık verdi Christina.

Ceketine doğru içini çektikten sonra boynunu öptü. "Ahirette Jessica'yla tanışması kaderinde var," dedi.

"Evet, kader," dedi Lyon. "Ve senin kaderinde de artık her sabah ve akşam hastalanmamak var sevgilim. Annene verdiğin sözün yerine getirdin. Hazine hak eden sahiplerine geri verilecek. Richards mücevherlerin satılıp paranın dağıtıldığından emin olacak. Lyonwood'daki evimize döneceğiz ve şişmanlayıp şımaracaksınız. Sana emrediyorum."

Christina kocasının emirlerine uymaya çalıştı. Mide bulantısı en sonunda geçti. Kilo da aldı - hatta o kadar çok kilo aldı ki bir ördek gibi yürümeye başladı. Ancak pek şımarmadı, çünkü evde kaldığı zamanın çoğunu kocasının endişelerini dindirmeye çalışarak geçiriyordu.

Gülünç olana kadar hamile olduğunu reddetti. Zavalı Lyon doğrudan çok korkuyordu. Christina korkusunu anlıyordu. Lettie'nin o büyük acıya katlandığına tanık olmuştu. Bebek içinde mahsur kalınca kadın korkunç bir şekilde ölmüştü.

Christina önce inkâr etti ama sonra mantığı devreye girdi. Lyon'a güçlü olduğunu, bunun bir kadının yaşaya-

bileceği en doğal durum olduğunu, kalbinde bir Dakota olduğunu ve doğumnu nasıl kolaylaştıracadığı bildiğini söyledi. Dakota kadınları nadiren doğum sırasında öldürdü.

Lyon'ın her argümanına verecek bir karşılığı vardı. Ona böylesine büyük bir görev için çok ufak tefek olduğunu, narin bir kadının böylesine korkunç bir acı çekmesinin doğal olmadığını ve asıl mühim olan yerinde - kalbinde değil rahminde - Dakota değil İngiliz olduğunu söyledi.

İronik bir şekilde, Lyon'ın endişelerini biraz olsun dindiren annesi oldu. Yaşlı kadın yavaş yavaş ailenin arasına katılmaya bağlamıştı. Oğluna kendisinin de Christina kadar ufak tefek olduğunu ve hiç zorluk çekmeden üç sağlıklı bebek doğurduğunu hatırlattı.

Christina kayınvalidesinin yardımına minnettardı. Yeni sırdaşını gömmülebileceği uygun bir yer bulması için aruk ormana sürüklemesine gerek kalmamıştı. Lyon'ın annesi nihayet henüz ölmeye hazır olmadığını itiraf etmişti. Kadın hâlâ James hakkında konuşmaktan hoşlanıyordu ama sözlerini Lyon ve Diana hakkındaki hikâyelerle de süsleyordu.

Deavenrue Christina'yı ziyarete geldi. Bir ay kaldıktan sonra Lyon'ın Dakotalara hediye olarak seğtiği alu güzel atla yanlarından ayrıldı. Macera yaşamak isteyen üç hevesli adam Deavenrue'ya yardım etmek için onunla birlikte gitti.

Misyoner Lyon'ın Christina hakkındaki endişelerini hafifletmeye yardımcı oldu, fakat o gider gitmez Lyon suratını asıp herkese bağırma işine geri döndü.

Aile doktoru Baron Winters Christina doğum yapmadan iki hafta önce eve taşındı. Elbette doktorun ona

yardımı etmesine izin vermek gibi bir niyeti yoktu, ancak Christina bu kararı kendine saklayacaktı. Adamın varlığı Lyon'ı rahatlatıyordu ve Christina buna minnettardı.

Sancılar akşam yemeğinden sonra başladı ve gece boyunca sürdü. Christina son ana kadar kocasını uyandırmadı. Lyon'ın uyandığında ancak Christina'nın söylediklerini yerine getirecek kadar zamana oldu. Dakikalar sonra oğlunu kollarında tutuyordu.

Christina ağlayamayacak kadar yorgundu, o nedenle Lyon küçük, muhteşem savaşçıları öfkesini haykırırken karısı yerine de ağladı.

Oğluna Alexander Daniel ismini vermek istedi.

Ama Christina kabul etmedi. Ona Haykıran Kara Kartal adını vermek istiyordu.

Lyon da bunu kabul etmedi.

En sonunda uzlaştılar ve Lyonwood'un gelecekteki markisi Dakota Alexander olarak vaftiz edildi.